

Acc No 6974
ਗੁਰਮਤੀ ਗ੍ਰੰਥ ਮਿਸ਼

SIKH REFERENCE LIBRARY

S. G. P. C. (Amritsar)

Class No.

Book No.

Acc. No.

6974

ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨ

ACC No 6974

9

१ ਓ ਸਾਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ
ਲਮੂਰਾਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭਿਰਾ ਰਪੁ ਸਾਹਿ ॥ ਜਪੁ ॥ ਆਦਿ ਸ
ਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ਹੈ ਭੀਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਕ੍ਰਿਸਚੁ १ ਸ੍ਰੀ
ਸਾਤਿ ਰਾਗ ਪੁਸਾਹਿ ॥ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਰਾਗ ਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥ ਵਾ
ਰਯਾਰੇ ਵੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭਗਤਿ ਮਾਲਾ ॥ ਦੇਕ ਸਮੇ ਭਾਈ ਮ
ਨੀ ਸਿਖ ਜੀ ਥੀ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੁ ਭਾਈ ਰਾਗ ਦਾ
ਸਜੀ ਨੇ ਜੁ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਥਾ ਇਵਾਰਿ ਕੀਤੀ ਹੋਜੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿ

ਦੇਸਦੇਸਿਖਾਂਦੇਨਮਲਿਖੇਹੈਨਿ ਓਨਦੀਅੰਰਹਤਾਂਤੇ
ਕਰਤੂਤਾਅਸਾਂਨੁਮਲੂਮਕਰਵੇਵੇਜਾਅਸੀਭੀਜਾਣੀਐ
ਜੁਸਿਖਾਂਦੀਅੰਐਸੀਅੰਵਰਤਣਹੈਦੀਅੰਹੈਨਾਅਸਾਂਨੁ
ਭੀਰੀਸਾਅਵੇਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਘਜੀਹੋਰਾਂਵਚਨੁਕੀਤਾ
ਜੁਤੁਸਾਂਭਲਾਪਰਓਪਕਾਰਿਦਾਵਚਨੁਕੀਤਾਹੈਅਸਾਂ
ਭੀਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਕਰਨਕਾਰਨਗਰੀਬਨਿਵਾਜਪਾ
ਤਿਸਾਹੀ१੦॥ਦਸਵੇਪਾਤਿਸਾਹਥੀਅਰਦਾਸਕਰਿਕੋਪਾਛਿ
ਅਸੀਐਕੁਣਸਾਹਿਬਿਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਵਚਨੁਕੀਤਾਸੀ

ਸੋ ਅਸੀ ਤੁਸਾਨੂ ਕਾਹਿ ਦੇਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਰਿਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੁਨਣਾ ਤੇ ॥ ੨ ॥
 ਮੇਸੀ ਹੀ ਵਰਤਣ ਰਖਣੀ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਵੇਰੀ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਹੇ ਜੇਹਾਂ ਭਾਈ ਦੀ ਸਾਰੀ ਬਾ
 ਣੀ ਸੁਣੇ ਦਾਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤੈਸਾ ਇਸਰੀ ਸਾਹਿਬੁ ਨ ਏ
 ਵਾਲੇ ਨੂਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਨਿਵੇ ਮੇਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਖਾਸਰ ਸਨਾਂ ਥੀ ਸੁਣਿ ਆਹੇ ਤਿਵੇ ਮੇ ਤੁਸਾਨੁ ਵੀਖਾ ਮਾਨੁ
 ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ੧੦ ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਉੜੀ ਪਹਿਲੀ ਸਤਿ

ਚਾਰਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਪਾਤਿਸਾਹਪਾਤਿਸਾਹਜੁਹਾਰੀਸਾ
ਧਸੀਰਾਤਿਸਚੁਖੰਡੁਹੈਆਇਝੁਰੇਖੰਧੋਲੇਬਾਰੀਅਮ
ਮਿਓਕਿਰਣਿਨਿਝਰਝਰੇਅਨਹਦਨਦਵਾਇਨਿਦਰ
ਬਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹਦੀਮਜਲਸੇਪਰਮੁਖਿਪਾਅਲਾਪ
ਵਣਭਾਰੀਸਕੀਰੋਇਪੀਲਾਵਣਾਉਲਸਪਿਅਲੇ
ਖਰੀਖੁਮਾਰੀਭਾਇਭਰਾਤਿਭੇਚਲਣਾਮਸਤਾਮ
ਲਸਤਿਸਦਾਹੁਸੀਆਰੀਭਰਾਤਿਵਛਲੋਹੋਇਭਰਾ
ਤਭੇਡਾਰੀ॥੧॥ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਅੰਮੈਰਜਿਤਨੇਬਾਦ

ਸਾਹ ਹੈ ਨਿਝੂਠਾ ਧਨੁ ਸੀਚਿ ਕੋਵੇ ਰਿਛੇ ਤਿਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨਿਅਮ ॥ ੩ ॥
ਰਸਤਿਗਾਰ ਜੋਹੈ ਨਿਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੈ ਨਿਝੂਠਾ ਜਿਨ ਦੇ ਪ
ਸਿਨਾ ਮਕਾਮ ਰਗਿਆ ਨਕਾਸਚਾ ਧਨੁ ਹੈ ਜੇਓ ਨਦੀ ਸੇ
ਵਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਤਿ ਨਾਨੁ ਸਚਾ ਧਨੁ ਦੇਕੈ ਓਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਮ
ਰਨ ਕਾ ਦਿ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿਝੂਠਾ ਇਸ ਤੇ ਸਤਿਗਾਰ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ
ਹੈ ਨਿਝੂਠਾ ਇਨਾ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭ ਸਦਾ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਹੈ ਤੇ ਬ
ਦਿਸਾਹਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਪਰਿ ਚਲਦਾ ਹੈ ਬਾ
ਦਸਾਹੁ ਜੁਆਪਣਿ ਅੰਸੇ ਵਕਾਂ ਧਨੁ ਦੇ ਦੇ ਨਿਝੂਠੇ

ਨਾਲਿ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਖਸੀ ਸਦਾ ਝੁਰੇ ਖਾਖੇਲ
 ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਿਸ ਸਮੇ ਜਿਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੇ ਝੂਠਾ ਧ
 ਨੁ ਓਸ ਨੂ ਦੇ ਕੈ ਨਿ ਹਾਲ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨ ਤਿਸ ਤਿਗਾਰ ਦਾ ਝੁਰੇ
 ਖਾਸਾ ਧ ਸੀਗਾ ਤਿਹੋ ਜੇਹੜਾ ਸਾਧ ਸੀਗਾ ਤਿਹਾਰਿਆ
 ਵਦਾ ਹੋ ਓਸ ਨੂ ਸਚਾ ਧ ਨੁ ਨਾਮ ਅਗੁਰਿਆ ਨੁ ਕਾ ਦੇਇ
 ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦਿ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਦੇ ਵਤੇ
 ਜਾਮੀ ਮੁਤ ਪੀਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਬੁਝ ਹਮੇ ਦੇ ਦਿ ਨਤਾ ਈਜੀ
 ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਆਵਿ ਖੋਵਿ ਕਾਰਣੀ ਰਖਾਓ ਨਾਈ ਮਾਂ ਨ

ਗੀਮੀਦੀਆਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਦੇਹੈ ਨਿਥਹੁ ਆਪਨੁ ਆਤ
ਮਾ ਸਰੂਪ ਜਾਣੇ ਹੋ ਨਿਥੇ ਰਿਕ ਦੇ ਨਹੀ ਮਰਦੇ ਈਰਖ
ਤੇ ਆਭਿਮਾਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਉਨ ਦੁਸ਼ਭਿਮਿ ਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ
ਤੇ ਬਾਇਸਾਹਾਂ ਦੀ ਮਜਲਸ ਵਿਚਿ ਮਦਦਾ ਪਿਆਲਾ
ਉਸਨੂੰ ਪੀਲਾ ਵੇਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਹੜਗਟਲ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਬਾ
ਹਰਿਨ ਕਢੇ ਤੇ ਸੇਰਾ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਂਨੁ ਸਭਾ ਤਿਕਟਲ ਰਾਤ

੪

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਆਪਣੀ ਕਲਾ ਜਣਾਵ ਦੇ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ५
ਅਣੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਾਹਿਰਾਂ ਨੂ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਹੋ ॥
ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਮਸਤੀ ਕਦੇ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਭਾਇ ਭਗ
ਤਿਸ ਕੁਸੇ ਨਾ ਲਿਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
ਸਬਦ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸਦਾ ਅਖੁਇ ਹੋ ॥ ਪਉੜੀ ਦੂਜੀ ॥
ਇਕ ਤੁਨੁ ਕਤੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ਮਹਿਰੁ ਮੁਖ ਜਰਖੁ ਖੇਰਖੁ
ਮਾਰੀ ॥ ਮਸਤਾਨੀ ਵਿਚ ਮਸਲਤੀ ਗੋਰ ਮਹਲ ਜਾਣ
ਮਨ ਮਾਰੀ ॥ ਗਾਲਿ ਨ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਕਾਰ

ਕਰਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਿਰਮ ਰਸੁ ਦੇਹਿ ਬਿਦੇ
 ਹਿਵ ਡੇਵੀ ਚਾਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਿ ਗੁਰ ਸਬ ਦੁਸੁ ਟਿਸਾ
 ਧਸੀ ਗਤਿ ਅਸੁਣੁ ਨਿਰੋ ਕਾਰੀ ਅਨਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਦੇਸੁ
 ਕਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬ ਦੁਅਹਾਰੀ ਅਬਿਗਤਿ ਗਤਿ
 ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਸਗਾਹਿ ਅਪਾਰੀ ਸਹ
 ਨਿਅਵਟੁਣ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥੩॥ ਜਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰੂ
 ਕੇ ਸਿਖ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਓਲ ਸਿਖਾਂ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇਇ ਕਓਲ ਸਜੁ
 ਠਾਪੁ ਸਾਇਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਓਲ ਸਾਜਿਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਜੇ

ਸਬਦੁਪਰਗਦੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਸੇਏਹੁਓਲਸਖਾਵਟੇਵ॥
ਲਾਵਾਹਰਾਚਕੇਨਾਮਅਰੁਮਾਤਸਾਗਿਆਨਕਾਮਹਰਮੁ
ਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਗਿਆਨਨੂਪਾਪਤਿਹੋਇਕੇਜੇਹਉਮੇਦਾਨੁਕਤਾ
ਉਸਨੁਲਗਦਾਹੈ॥ ਤਾਅਪਨੁਗਿਆਨੀਜਾਣਕੇਚਾਰਖੁਖਾਂ
ਦੀਆਂਕਰਣੀਆਂਨਹੀਕਰਦਾ॥ ਤੇਹੋਰਨਾਨੁਸਿਆਂਣਿ
ਪਾਸਿਖਾਇਕੋਉਪਦੇਸੁਕਰਦਾਹੈ॥ ਸੋਮੁਜਰਮਹੁਦਾਹੈ॥
ਮੁਜਰਮਕਹੀਏਪਾਪੀਹੁਦਾਹੈ॥ ਜਿਵੇਛੁਨਰਾਇਸੜੀ
ਭਰਤੇਨੁਸਿਰਤੇਰਖਕੇਦੁਰਾਚਾਰਕਰਦੀਹੈ॥ ਤਿਵੇਓਹੁ

ਗਿਆਨ ਨੂ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਦਾ ਹੋਤਾ ਸਬ ਦੁਗਾਰੂ
 ਕਤਾ ਹਉਮੈ ਦੇਰੋਗਾ ਬੀਸੁ ਖਕ ਰਿਕੋ ਛਡਾ ਵਣ ਵਾਲਾ ਸੀ
 ਸਰੋ ਉਸਨੁ ਖੁਆਰੀ ਹੋਈ ਹੋ ਜੇ ਅੰਨੁ ਖੁਹ ਵਿਚਿ ਪਵੇਤਾ
 ਉਸਨੁ ਕੇਈ ਨਹੀ ਕੁਝ ਆਖਦਾ ਪਰ ਜੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹਥਾ ਵਿ
 ਰਚਿ ਦੀਪ ਕਲੇ ਕੇ ਖੁਹ ਪਉਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੁ ਖੁਆਰੀ ਹੋਈ
 ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਮਣਪਾ ਤਿਆਪਾ ਪਕਰਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੁ ਭੰਡੀ ਨ
 ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਜੇ ਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਪੁ ਕਰਦਾ ਹੋਤਾ ਉਸਨੁ
 ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਭਿਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤੇ ਵਾਰੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਭੀ

ਮਹੁਨਹੀ ਦੇਸਕਦਾ ਗੁਰੂਕੋਸਿਖਗੁਰਮੁਖਿਗੁਰੂਕੋਸਬ
ਦਕਾਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾਪਿਆਲਾਪੀਕਿਸਰੀਰਦੇਰਸਾਂਵਲੋਮਸ
ਤਨੇਹੁਦੇਹੋਨਿ ਤੇਹੋਰਜਗਿਆਸੀਗੋਰਮਹਲਦਾਜੁ
ਉਨਦੇਪਾਸਿਜਾਦਾਹੋ ਤਾਅਪਣੇਮਨਦੀਹਉਮੇਤੇਸਿਆ
ਣਪਮਰਕੇਜਾਂਚਾਹੋ ਤੇਉਨਦੇਵਚਨਨੂਰਿਦੇਵਿਚਧਾ
ਰਦਾਹੋ ਪਰਜੇਹੜਾਉਨਦੇਗਿਆਨਦਾਲਖਾਉਹੈਮ
ਨਵਿਚਿਧਾਰਕੇਤੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਦਹਲਕਰਚਾਹੋਇਕੋ
ਕਮਾਵਦਾਹੋ ਦਿਨਦਿਨਉਸਦੀਭਾਧਿਬ੍ਰਿਤਵਧਦੀਜਿ ।

ਦੀ ਹੋ ॥ ਜਿ ਨ ਗਾਰੁ ਖਾਂਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਮਾਰੇ ਸੁਦੇ ॥
 ਹ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਅਨਰਸ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਥ ਹੁਵੀ ਚਾਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
 ਜਤਨੁ ਰਦੇ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ ਪਕਾਵਾਣੀਆਂ ਹੋ ਨਿਥਾ
 ਵੇਚੇ ਨਣ ਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਨਿਥਾ ਵੇਚੇ ਰਕਾਸੇ
 ਦੀਆਂ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਸੋਸੁ ਸਾਂਕਰਿ ਕੋ ਨ ਖੁਜ ਪਣਾ ਹੋ ॥ ਭਾਵੇ ਕ
 ਰਾਹੁ ਖਾਜੇ ॥ ਤੇ ਭਾਵੇ ਰਖੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੋਵੇ ॥ ਸੇਖਰ ਚੀ ਦਭੀਅ
 ਖਿਆ ਹੋ ॥ ਰਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇ ਕੈ ਠੰਢਾ ਪਣੀ ਪੀਓ ॥ ਦੇਖ ਪਰ
 ਈ ਚੋ ਪੜੀ ਨਾ ਤਰਸਾਏ ਜੀਓ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ

ਨੁਚਾਰੂਕੀ ਮੁਰਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਕਾ ਅਸਾਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿਤ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰ ਸੁਲੇਂਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਹਿਰੁਰਸ ਨਿਰਸਕਾਰਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿਤ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਜਾ
ਇਕੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੁਮ ਥਾਏ ਕਰੈ ਸਬ ਦੁਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਿਤ ਤੇ
ਛਲੀਰਾਤੀ ਉਨਿ ਕੈ ਇਸਨ ਨੁਕਰਿ ਕੋ ਚਾਰੂਕੀ ਬਾਂਟੀਗਾ
ਵਦੇ ਹੋ ਨਿਤ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਵੰਡਿ ਖਾਂਵਦੇ
ਹੋ ਨਿਤ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੋ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਰਭੇ
ਇਸੇ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਨੁਚਾਰਿਤਾ ਹਸੀਦਾ ਮਾਂਖੇਲੀ ਦਾ ਮਾਂ

ਪੇਨੀਦਿਅੰਖਾਵੰਦਿਅੰਖਾਵਿਚੇਹੋਵੈਸੁਕਤਿਵਾਹਗੁਰੂਜੀ
ਜੇਅਵਿਗਤਿਹੈਉਸਦੀਗਤਿਸਬਦਿਕਰਿਲਖਵੈਹੈ
ਨਿਸਰਬਪਦਾਂਵਿਚਿਵਾਹਗੁਰੂਜਾਣਕੇਭਾਉਭਰਾ
ਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿਅਪਣੇਸਰੀਰਤੇਦੁਖਭੀਸਹਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਪਰਭਿਪਕਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿਜੇਸੇਜਲੁਅਪਿਅਵ
ਦਣਸਹਿਦਾਹੈਤੇਦੁਧਨੁਖਪਾਣਿਨਹੀਦੇਦਾਪਉੜੀ
ਤੀਜੀਰਾਰਮੁਖਿਜਨਮੁਸਕਾਰਥਾਰਸਿਖਮਿਲਿ
ਰਾਰਸਰਣੀਆਇਆਆਇਪੁਰਖਅਦੇਸੁਕਰਿ

ਸਫਲ ਮੁਰਤਿ ਗੁਰਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਪਰਦੋਖਣਾ ਡੰਡਤ
ਕਰਿ ਮਸਤ ਕਿਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰਲਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ
ਰਪੁਰਖ ਦਇਆਲਹੇ ਇਵਾਹਿ ਗੁਰ ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸੁਣਾਇ
ਆਸਚੁ ਗਸਿਰਹਿ ਗਸਿ ਕਰਿ ਪੈਰੀ ਪੈ ਜਗਾ ਪੈਰੀ ਪਾ
ਇਆ ਕਾਮ ਕਰੈ ਧੀਵਿਰੋਧਿ ਹਰਿ ਲੋਭਿ ਮੇਰਿ ਅਹੰਕਾਰ
ਤਜਾਇਆ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਨ ਮੁਦਾਨੁ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਫਿੜਾਇਆ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾਇਆ
ਤਾਤਿ ਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾਤਿ ਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਾਨੁ ਖਜਨੁ

ਸੁਫਲੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਅਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਦੁਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ
ਬਦਾ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਕਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ
ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪਖੋ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ ਬਾਰ ਕੀ ਪਰਦਾ ਖਣਾ ਕਰਿ ਕੈ ਚਰਨ ਪੂਰਿ
ਮਸਤਕਿ ਤੇ ਲਾਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਬਦ
ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਚੀ ਰਹ ਰਾਸਿ ਸੁ
ਣਨ ਦਾ ਨੇਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦੀ ਪੈਰੀ

ਪੰਦਰੈ ਨਿਧੀ ਨਿਵਾਰੈ ਜੁ ਮਾਸੰਨੁ ਸਬ ਦਿਵੇ ਲੜਿ
ਲਾਇ ਕੇ ਓਧਾਰ ਕੀ ਤਾਹੈ ਸੁਭਾ ਓਨ ਦੀ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇਖ
ਕੇ ਸਾਚਾ ਜਗਤ ਓਨ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਓਦਾਹੈ ਤੇ ਕਾਮਨੁ
ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ ਨਿਸ਼ਾਮਾ ਪਣਿ ਧਰਮ ਦੀ ਇਸ
ਤੀ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਧਰੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਕਿ
ਸੇ ਨਾਲਿ ਕਰੇ ਧਨ ਪ੍ਰੀ ਕਰਦੇ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜ ਕਰ ਪ੍ਰਚੇ
ਡੁਲਹੈ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਛੁਹਿ ਆਨ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇਕੋ
ਈਹੋ ਰਭੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂ ਹਸਦੇਹੈ ਨਿ ਤਿਆਗੈ

ਮਿਠਾਥੇਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇਅਹੀਕਰਨਹੀਕਰਦੇਕਹਿਦੇਹੈਨਿ
 ਜਾਅਸੀਸਰੂਣਾਥੀਨੀਚਹਾਂਗਾਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਭੇਅਸਾਂਥੀਵ
 ਸੇਖਹੈਨਿ ਤੇਜਤਕਰਦੇਹੈਨਿਬੀਰਜਾਗਿਰਨਨਹੀਦੇਦੇ
 ਬਿਰਾਨੀਇਸਤੀਨੁਮਾਤਤੇਬਹਿਨਦੇਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ
 ਤੇਲੜਕੇਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰਸਮਾਨਕੋਪੁੜਸਮਾਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ
 ਤੇਪਦਾਰਥਥੋੜਾਅਵੈਬਹੁਤਾਅਵੈਅਪਣੀਪਰਾਲਬ
 ਧਤੇਰਾਜੀਰਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੋਵਡਿ
 ਖਾਂਵਦੇਹੈਨਿ ਤੇਗਾਰੀਥਾਂਤੇਮਾਰੀਅਮਾਨੀਤੇਦੋਕਰਦੇਹੈ

ਨਾਤੇਆਪਣੇਗੁਰਾਂਦੇਧਰਮਤੇਫਿਰਹਿਦੇਹੈਨਿਤਿਅੰ
ਮਿਤਵੇਲੇਉਠਿਕੋਇਸਨਨੁਕਾਰਿਕੋਬਾਣੀਪੜਦੇਹੈਨਿ
ਤੇਪਰਸਾਦਿਗੁਰਾਂਕੋਨਾਮਿਤਦੇਕੇਖਾਂਦੇਹੈਨਿਤਿਬਸਤ
ਗੁਰੂਕੋਨਾਮਿਤਦੇਕੇਪਹਿਰਦੇਹੈਨਿਤਿਗੁਰੂਕੋਸਬਦਿ
ਨਾਮੰਠੇਪਹਰਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨਿਤਿਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕ
ਰਿਕੋਦਸਵੰਪਗੁਰੂਕਾਕਾਫਿਦੇਹੈਨਿਪਉਤ੍ਰੀਚਉਥੀ
ਠਾਸਬਦਸੁਰਤਿਲਿਵਲੀਣਹੋਇਸਾਧਸੀਰਾਤਿਸਚ
ਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆਹੁਕਮਰਜਾਈਚਲਣਾਮਾਪੁਰਾ

ਵਾਇਨਾਮਾਪੁਜਣਾਇਆਗਾਰਿਉਪਦੇਸੁਅਵੇਸਕਾਰਿ
ਪਰਉਪਕਾਰਿਅਚਾਰਿਲੁਭਾਇਆਪਰਮਪਿਆ
ਲਾਮਪਿਉਪਿਸਹਜਸਮਾਈਅਜਰੁਜਚਾਇਆਮਿ
ਠਾਬੈਲਣਨਿਵਚਲਣੁਹਥਹੁਦੇਕੈਭਲਾਮਨਾਇਆ
ਇਕਮਨਿਦਿਕਾਅਗਧਣਦੁਬਿਧਾਦੂਜਾਭਾਉਮਿਦਾ
ਇਆਗਾਰਮੁਖਿਸੁਖਿਫਲਨਿਜਪਦੁਪਾਇਆਠ
ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁਗਾਰਮੁਖਿਸਿਖਬਹੁਰੇਸਾਧਸੰਗ
ਤਿਵਿਚਿਬੈਠਿਕੈਨੜਭੀਸੁਵਨਭੀਸਬਾਦਿਦੇਵਾਨਿਰ

ਖਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਰਿਦਾਸਬਖਿਦੇਵੀਚਾਰਨਿਵਾਲਿਰਖਿ
ਕੈਲਿਵਦੇਵਿਚਿਮਾਨਿਨੂਲੀਣਕਾਰਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਮ
ਨਿਨੂਸਬਦਦਾਮੇਲੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਜਿਓਜਿਓਵਾ
ਹਰਗੁਰਕਾਹੁਕਮੁਹੋਦਾਹੈ। ਤਿਵੈਤਿਵਮਿਠਾਮੰਨਕੇਕਮ
ਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਵਿਚੋਆਪਾਪਦਾਵਦੇਹੈਨਿ। ਆਖਦੇ
ਹੈਨਿ। ਜਿਹੁਸਾਭਿਵਡਿਆਈਅੰਸਤਿਗੁਰਗਾਂਦੀਅੰ
ਹੈਨਿ। ਅਸੀਮਹਾਨੀਚਹਾਂਜੋਇਸਸਰੀਰਛਿਨਭੀ
ਗਰਥੀਪਰਓਪਕਾਰਹੋਇਅਵੈਸੇਈਅਸਾਨੂਲਾ

ਭੂਹੈ ਵਾਹੁ ਗੁਰਦਾਸ ਬਦਾਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਹੋਸ ॥
 ਭਜੇ ਗਵੇਰਾ ਗਿ ਇਸੇ ਵਿਚਿ ਹੋਨਿ ਇਸ ਪਿਆਲੇ ਨ ॥
 ਪੀਕਿ ਤੇ ਕਾਮ ਕੇ ਪਨੁ ਜਰਦੇ ਹੋਨਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਫਿਕ ਨਹੀ ॥
 ਬੋਲਦੇ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਮਿਠਾ ਬੋਲਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਨਿਵਰਲ ॥
 ਦੇਹੋਨਿ ਤੇ ਧਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚਿ ਵੇਡਿ ਖਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ॥
 ਤੇ ਇੰਦੀਆ ਨੂੰ ਸੋ ਕੇ ਚਿਕੇ ਤੇ ਬਾਸ ਨਹੀ ਕੇ ਕੋ ਗੁਰ ਕਾਸ ॥
 ਬਦੁ ਸੁਣਦੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਨਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਦੁਬਿਧਾ ਨਹੀ ਕ ॥
 ਚਦੇ ਸਭ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜਿ ਨਾਵਿ ॥

ਚਗਰਮਤਿ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਿਓਨ ਦੀ ਵਸੇ ਖਕਰਿ ਕੈ ਸੇਵਕ
ਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇਗਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਗਰੂਪ ਜਾਣ ਦੇਹੈ
ਨਿ ਜੇਮਨ ਦੀ ਕਾਮਨ ਹੈ ਸੇਸਬਾ ਦਿਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ
ਕੈ ਮੰਗ ਦੇਹੈ ਨਿ ਇਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹਰਾਸ
ਉ ਪਰਹਰ ਕੀ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਤੇ ਨਿ
ਸੋਭੀ ਮੇਤੁ ਸਾਨੁ ਆਖਦਾ ਹਨ ॥ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ॥ ਗੁਰਸਿ
ਖੀ ਬਾਗੀ ਕਤੇਬੰ ਪਾਰਗਲੀ ਆਤਿ ਭੀ ਭੀ ਥੋਦਿ ਕੇਨ
ਭੁਟਹਟਾ ਚਲਿ ਨ ਸਕੈ ਉਪਾਰਿ ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕ

ਆਖੀਐ ਤੇ ਲਾਤਿ ਲੇ ਲੋਕੋ ਲੁਪੀ ਹੀ ਗਾਰੁ ਮੁਖਿ ਵੰਸੀ
ਪਰਮਹੰਸੁ ਖੀਰਨੀ ਗਨਿ ਰਨ ਉਚੈ ਜਵੀ ਹੀ ਸਿਲਮ
ਲੂਣੀ ਚਟਣੀ ਆਣ ਕੋ ਮੇਤੀ ਚੋਗਾ ਨਿਵੀ ਹੀ ਗਾਰੁ ਮੁਖਿ
ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਣੀ ਝੁਝੀ ਝੁਝੀ ਸਹਜਿ
ਸਰੋਵਰ ਸਚ ਖੰਡੁ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਸ ਚਤੁਰਤਾ ਤਿਹਰੀ ਹੀ
ਚੜ੍ਹੇ ਇਕੀ ਹਪਤਿ ਪਵਹੀ ਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਗਾਰਿ ਸਬ
ਦੁਸਹੀ ਹੀ ਗੁਰੇ ਦੀ ਮਿਠੀ ਆਈਐ ਮੇਅ ਕਥ ਕਥਾ
ਵਿਸਮਾਦ ਵਚੀ ਹੀ ਗਾਰੁ ਮੁਖਿ ਸੁਖਿ ਫਲੁ ਸਹਜਾ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ
ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ

ਲੀਝੀ ਪਤਿ ਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਚਾਰੀ ਸਿਖੀ ਬਹੁਤ
ਸੁਖ ਮਹੈ ਜੇ ਸੇਖੀ ਡੇਕੀ ਧਾਰਿ ਪਾਰਿ ਲਿਪਣਾ ਹੋ
ਤੈ ਸੇਕਾ ਮੋਕੇ ਧਰਾ ਤਿਆਗਣਾ ਬਹੁਤਿ ਅੰਜਨ ਮਾਂਦਾ
ਵਿਸਨ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਤਿਆ
ਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਆਉ ਮਨੁ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਕੇ ਮਾਰਗਿ ਨਹੀ ਦੁਰਿ ਸਕਤਾ ਜੇਵੇ ਕੋ
ਲਾਵਿ ਚੇਤੇ ਲਾਪੀ ਤੁਕ ਢੰਦ ਹੋ ਜੇ ਸੇਹੀ ਸਦੀ ਉਜਖ
ਦੀ ਹੀ ਦੀ ਹੋ ਤੇ ਦੁਹੁ ਵਿਚਿ ਪਾਣੀ ਪਾਇ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗਰ

ਖਦੇਹੋਨਿ ਤੇਥਹੁਵੈਚਿਚੁਜਪਾਂਵਦਾਹੋ ਤੇਦੁਧਦੀਅੰ
ਦੁਦੀਆਖਲੈਦਾਹੋ ਤੇਪਣੀਛੇਤ੍ਰਿਦੇਦਾਹੋ ਤੇਸੇਰਾ
ਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦੇਮਨਵਿਚਿਜੇਸਤਿਤੇਅਸਤਿਦਾਵੀਚਰ
ਹੰਦਾਹੋ ਤਾਂਦੇਹਨੁਅਨਿਤਜਾਣਕੇਇਸਦਾਰਸੁਛੇਤਿ
ਦੇਦੇਹਨਿ ਤੇਪਰਮਾਤਮਾਗਿਆਨਕਾਰਿਸਰੂਪਨੁਸ
ਤਿਜਾਣਕੇਵਿਤ੍ਰਕਰਦੇਹੋਨਿ ਤੇਨਿਹਕਾਮਹੋਇਕੈਤਮ
ਪਣਾਮਨੁਵਾਤੁਆਈਛੇਤ੍ਰਿਕੈਸਬਦਪੜਦੇਹੋਨਿ ਏਹ
ਅਲੂਣੀਸਿਲਚਰਦਿਦੇਹੋਨਿ ਨਾਮੁਦਾਨੁਇਸਨੁਵੇਰਾਰਾ

ਏਹੋਮੇਤੀਸਬਦੁਰਪੀਸਸੁੰਦਰਵਿਚੋਚਗਦੇਹੈਨਿਤੇਜ
ਗਤਨੁਅਨਿਤਜਾਣਕੇਸਭਾਮਾਸਛੇਡਿਕਾਰਿਇਕਵਹ
ਗੁਰਦੀਆਸਰਖਦੇਹੈਨਿਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਸਚੁਖੰਡਿ
ਜਾਣਿਕੇਤੇਸਬਦੁਨ੍ਹਿਰੰਕਾਰਦਾਰੁਪਜਾਣਿਕੇਗੁਰੁਕੇ
ਤਖਤਿਵਿਚਿਨੇਮਨਾਲਿਸਦਾਜਾਂਦੇਹੈਨਿਵੀਹਵਿਸ
ਵੇਜਗਤਹੈਇਕੀਹਵੀਪਤਿਦੀਪਓੜੀਸਬਦਨੁਸਮ
ਇਕੇਵਾਹਗੁਰੁਦੇਭਜਨਨੁਰਿਦੇਵਿਚਿਧਾਰਿਕੇਅਕ
ਲਪੁਰਖਨਾਲਿਇਕਮਨਿਇਕਰੂਪਹੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿਅੰਜ

ਵੈਰੀਗਾਮਿਨਿਆਈਖਾਂਦਹੈਤੇਮੁਹੰਨਹੀਕਹਿਸਕਦਾਤੇ ੧੫
ਬੇਜੇਹੀਬ੍ਰਿਤਿਓਨਾਨੂਪ੍ਰਤਿਹੋਈਹੋਸਕਹਿਨਹੀਸਕਦੇ
ਪਰਗਿਆਨਕਰਿਕੋਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇਗਹਿਦੇਹੋਨਿਪਥਿ
ਕੀਛਿਵੀਪੁਰਾਰਮੁਖਿਸੁਖਿਫਲੁਪਿਰਮਰਸੁਚਰਣੇਦ
ਕੁਗਾਰਚਰਣਪਖਾਲੇਸੁਖਸੰਪਾਦਿਵਿਚਿਰਖਿਕੋਚਰ
ਣਕਵਲਖਿਕੁਦੇਰਲੀਅਲੇਚਿਦੁਮੁਖੀਹੋਇਕੁਮਦਨੀ
ਚਰਣਕਮਲਸੀਤਲਾਅਮੀਅਲੇਚਰਣਕਮਲਦੀ
ਵਾਸਨਾਲਖਸੁਰਜਹੋਵਨਿਭੈਰਕਾਲੇਲਖਤਰੇਸੁਰ

ਜਿਚਰੇਜਿਓਛਾਪਜਾਨਿਨਾਮਾਪਸਮਾਲੇਚਰਣਕਵਲ
ਦਲਜੋਤਿਵਿਚਿਲਖਸੁਗਜਿਲੁਕਿਜਾਨਿਰਵਾਲੇ।
ਗੁਰਸਿਖਲੇਗੁਰਸਿਖਸੁਖਾਲੇ॥੬॥ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ
ਗੁਰਮੁਖਾਂਨੁਪ੍ਰੇਮਦਾਰਸੁਗੁਰਾਦੇਚਰਨਾਂਦਾਧਿਆਨੁਕ
ਰਦੇਹੈਨਿਤੁਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਧੀਇਕੋਚਰਣੇਦਕਲੈਪੀਂਦੇ
ਹੈਨਿਤੁਸਬਦਿਦਾਧਿਆਨੁਕਰਿਕੈਰਿਅਮਾਨਰਸੁਪ੍ਰਿ
ਦੇਹੈਨਿਅਮਨੁਆਪਣਾਭਵਰਈਨਿਆਈਗੁਰਾਂਦਾਸ
ਬਦੁਸੀਪਦਾਵਿਚਿਰਖਦੇਹੈਨਿਅਜਿਓਕਰਿਸੁਗਜਚਰਿ

ਅੰਕ ਵਲ ਖਿੜਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਕਵੀਆਂ ਮੁਰਤਾਇ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਗਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਣਿ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਮੁਰਤਾਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਪ
ਰਜੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਿਦੇ ਵਸਾਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਭਾਵੇ ਤਾ
ਮਸੀ ਬ੍ਰਿਤਾਂ ਵਲੋ ਪਾਪੀ ਕਾਲਿਆਂ ਭੁਰਾਂ ਦੀ ਹੋ ਨਿ ਆਈ ਹੋਵ
ਹਿ ਸੇਭੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਸਭਿ ਮਧੋਰਾ ਅਰਿ
ਆਨਕਾ ਮਿਦਾ ਵਟ ਜੇਗ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜਿਉ ਕਰਿ ਸੁ
ਰਜ ਚਾਹੁ ਆਤਾ ਰੇਛ ਪ੍ਰਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਵੇਸ ਬਦੁ ਸੁਣਿ

ਕੋਹੋਰਿ ਮਾਣੀ ਮਾਂ ਮਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਪੂਜਾ ਛਾਪ ਜਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਹੋਰ ਜਗਾ ਤੇ ਦੇਸੇ ਹੋਰ ਕਰਮ ਤੇ ਬਰਤਾਂ ਦੇ ਗਿਆ
ਨ ਹੋਨਿ ਉਹੁ ਭੀ ਛਾਪ ਜਾਂ ਦੇ ਹੋਨਿ ਜਦ ਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
ਸਿਖੀ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਦੀ ਹੋ ਪਉੜੀ ਸਤਵੀ
ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਇਕ ਵਰਨ ਕਾਰਿ ਵਰਨਿ ਅਵਰਨਿ ਤਿਥੈ ਲ
ਗਾਲਾ ਲੇ ਅਸ ਦਧਾ ਤੁਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਕਰਿ ਵੇਦ ਕਤੇ
ਬਨ ਵਿਚਿ ਵਿਚਾਲੇ ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਵਣਾਸ ਪਤਿਅ
ਫਲ ਸਫਲ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ਬਹਾਲੇ ਲੇਹਾ ਸੁਇ ਨਹੇ

ਇਕੋ ਸੁਇ ਨਹੋਇ ਸੁਗਧਾ ਦਿਖਾ ਲੇ ਸੁਇ ਨੇ ਅੰਦਰਿ
 ਰੰਗਾਰ ਸਚਰ ਨਾਮ ਤਿਅੰ ਮਿਤ ਮਤ ਵਾਲੇ ਮਾਣ ਕੋ ਮੇ
 ਤੀ ਸੁਇ ਨਿਅ ਹੁਜਗਾ ਮਗ ਜੋ ਤਿਹੀ ਰੇ ਪਰ ਵਾਲੇ ਦਿ
 ਬਦੇ ਹਾ ਦਿ ਬਾਝਿ ਸਾਇ ਹੋਇ ਸਬਦ ਸਰਤਿ ਦਿ ਬਿਜੋ ਤਿ
 ਉਜਾਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੁਫਲ ਰਸ ਕਰ ਸਾਲੇ ॥ ਤਿਸਦ
 ਵੀਚਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂਰਿ ਅਮੰਨ
 ਦੇ ਕਰਿ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਸਕਰਿ ਕੋ ਚਾਰ ਵਰਨ ਥੀ ਇਕ
 ਵਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਚੂਨ ਉਜਲਾ ਹੋ ਦਾਹੋ ਤੇ ਕਬ

ਭੂਸਲੀਹੋਦੀਹੋਤੇਸੁਪਾਰੀਚਿਤਮਤ੍ਰਲੀਹੋਦੀਹੋਤੇਪ
ਨਸਾਵਾਪੀਲਹੋਦਾਹੋਪਰਜਦਬੀੜਾਖਾਈਦਾਹੋਤੰਰੀ
ਗਲਾਲੁਹੋਇਜਾਦਾਹੋਤਿਵੈਜਬਆਤਮਾਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੋਦਾਹੋਤਾਚਾਰੇਵਰਨਦਾਅਭਿਮਾਨਦੂਰਕਰਿਕੇਆ
ਪਨੁਖਾਣਸਗਾਰਮਖਿਜਾਣਦੇਹੋਨਿਜਿਵੈਅਸਦਧੰਤ
ਦੀਆਂਪੁਤਲੀਆਂਜੋਹੋਦੀਆਂਹੋਨਿਪਾਰਸਦੇਪਰਸਣਕ
ਰਿਸਭੇਸੁਰਨਹੋਦੀਆਂਹੋਨਿਕਾਰਿਆਹੋਰੁਨਾਂਪੁਤਲੀਆਂ
ਦੀਨਿਆਂਈਕਰਦੀਆਂਹੋਨਿਪਰਮੁਲਸੁਇਨੇਦਾਹੋਇਜਾ

ਦਾਹੈ ਤੈਸੇਗਰਾਂਦਾਸਬਦੁਪਾਰਸੁਹੈ ਜੋਸਿਖਚਹੁਵਰਨ
ਤੇਚਹੁਆਸੁਮਾਂਦੇਵਿਚੇਸਬਦਨੂਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨਿਸੇ
ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਨੂਕਾਇਕੈਅਤਮਾਰਿਅਮਾਨਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇਕੇਸਰੀਰਦੇਹੁੰਦਿਅਮਾਂਤਾਂਹੋਰਨਾਅਗਿਆਨੀਅੰ
ਕੀਨਿਅਾਈਖਾਨਪਾਨਮਾਦਿਕਕਿਰਮਾਕਰਦੇਹੈਨਿਪ੍ਰ
ਚਸਰੀਰਨੂਛਾਡਿਕੇਵਾਹਗੁਰਾਵਿਚਿਸਮਾਇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ
ਤਾਂਸਿਖਾਂਪ੍ਰਸਨੂਕੀਤਾਜੀਚਾਰਵਰਨਕਓਨਹੈਨਿਤੇਚਾ
ਰਆਸੁਮਕਓਨਹੈਨਿਭਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਵਚਨੂਕੀ

੧੮

ਤਾ॥ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੁਫ ਵੈਸਾ ਚਾਰ ਵਰਨ ਪੈਨਿ ਤੇ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਚਾਰੀ ਰਿਸਤੀ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਸੀਨਿ ਮਾਸੀ ਚਾਰ ਮ
ਸ੍ਰਮ ਹੋਨਿ ਇਹ ਮਸਦ ਪਾਂਤ ਹੋਨਿ ਤੇ ਰਾਗ ਕਾ ਸਬਦ
ਪਾਰ ਸੁਹੋ॥ ਜੈ ਸੇਚੈ ਦਨ ਅਫਲ ਸਫਲ ਬਨ ਸਪਤੀ ਵ
ਚਿਵਾਸ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਾਰ ਸਲੋਹੇ ਨੂ ਸਾਇਨ
ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਪਰ ਓਹੁ ਸੁਇਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਲੋਹੇ ਨੂ ਸੁਇਨ ਨ
ਹੀ ਕਰਦਾ॥ ਮਰਗ ਰਾਗ ਸਬਦ ਚਾਰ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਵਾਸ
ਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਦੇਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਪਾਪੀ ਮਾਂਧਰਮੀ ਮਾਂਸਭ ਸਦਾ

ਕਲਿਆਨ ਕਾਰਿ ਦੇ ਦਾਹੈ ਤੈ ਸੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਚਰਨ ਮਤ ਜੇ ੧੯
ਪੀਵ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇ ਭੀ ਹੀਰੇ ਪਰਵਾ ਲਿਆ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸ
ਭੇਅਸੇ ਲਕਹੇ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਸੇ ਸਿਪੁ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬਿਦਪੀ ਕਿ
ਅਸੇ ਲਕਸੇ ਤੀ ਕਢ ਦਾਹੈ ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸੁਬਦ
ਮਨ ਵਿਚਿ ਧਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਅਸੇ ਲਕਸੇ ਤੇ
ਭਨਾ ਦੇਖਹੈ ਨਿਕਲ ਦੇਹੈ ਨਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸਮਝਣ
ਕਾਰਿ ਦਿਬਾ ਦਿਸਾਇਹੈ ਦੀਹੈ ਸਰਬ ਵਿਚਿ ਆਤਮ
ਰਾਮ ਜਾਣਿ ਕੇ ਸਬਦਿ ਦਾਰਸੁ ਚਾਖ ਦੇਹੈ ਨਿਪਉੜੀ

ਅਠਵੀਘਿਰਮੁਪਿਆਲਾਸਾਧਸੰਗਸਬਾਦਿਸੁਰ
ਤਿਅਨਹਦਲਿਵਲਾਈਘਿਆਨੀਚਿਦਚਕੋਰਗ
ਤਿਅੰਮ੍ਰਿਤਕਿਰਣਿਵਿਸਦਿਵਕਸਾਈਘਨਹਰ
ਚਾਕੋਕਸੋਗਜੋਓਅਨਹਦਧੁਨਿਸੁਨਿਪਾਇਲਪਾ
ਈਚਰਨਕਵਲਮਕਰੇਦਰਸੁਖਸੰਪਦਹੋਇ
ਭਵਰਸਮਾਈਸੁਖਸਾਗਰਾਵਿਚਿਮੀਨਹੁਇਗਰ
ਮੁਖਿਚਾਲਨਖੇਜਖੁਜਾਈਅਪਿਓਪੀਅਣਨਿ
ਪੁਰਪੁਰਨਾਮਜਰਜਰਣਨਾਮਲਖੁਲਖਾਈਵੀ

ਹਇ ਕੀ ਹਉ ਲਿਖ ਕੇ ਗਾਰ ਸਿਖ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਸੁਖ ਰੰਗ ॥ ੧੦ ॥
ਲੁਖਾਈ ਵਾਹ ਗਾਰੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੧ ॥ ਤਿਸ ਦਾ
ਵੀਚਾਰਾ ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਪਾਰਿ ਬੈਠਿ ਕੇ ਭੀ ਪੜ੍ਹੀ ਦਾਹੈ
ਪਰ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਉ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਕੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤ
ਨੁ ਸੁਣੀ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਥੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੁੰਦਾਹੈ ॥ ਫੇਰਿ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਅਨਹ ਦਸ ਬਦੁ ਖਲਿ
ਜਾਹੁੰਦਾਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਚਿ ਦਮਾਨੁ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੋ ਚਕੋਰ
ਦੇਖਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਰਣਾਂ ਪੀਵਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਾਰ

ਨਿਭੀਓ ਸਨੂ ਸੁਖ ਦਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇਰਾ ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਜ
 ਬਸ ਬਦ ਦਾਧਿਆਨੁ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸਮਝ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਬਮ
 ਏਆ ਕੀ ਕਰਤਿ ਕੁਓ ਓਨ ਨੁਪਰ ਸੁਆਰ ਬੁਕਾਰਿ
 ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਈ ਹੋ ਜੈ ਸੇ ਮੋਰ ਮੈਘ ਕੀ ਅੰਧੁ ਨ ਨੁਸੁ
 ਏਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਪਾਇ ਲਪਾਵ ਦਾਹੈ ਤੈ ਸੇਰਾ
 ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤ ਨ ਨੁਸੁ ਏਕੋ ਓਨ ਦਾ ਮਨੁ
 ਪਾਇਆ ਪਾਇ ਲਪਾਵ ਦਾਹੈ ਜਿਵੇ ਬਵਰ ਕਵਲ
 ਦੀਆਂ ਤਰੀਆਂ ਵਿਚਿ ਬੈਠਿ ਕੇ ਵਸਨ ਲੈਦਾਹੈ ਤੰ

ਓਸਨੁ ਬਾਂਸਾਂ ਦਾ ਬਨੁ ਭੂਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ॥ ਤੈਸੇ ਸਿਖ ਸਬ ੨੯
ਦਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰਨਿ ਵਿਚਿ ਮਨੁ ਦੇਵ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤੇ ਨੜ ਤੇ
ਕਰਨ ਸਬ ਦਿ ਦੇਸਾ ਮਨੇ ਰਖ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤਾਂ ਬੰਹ ਰਿਦੀ
ਗਲ ਉਨਾਨੁ ਚਿਤਿ ਨ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ॥ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ ਵਿ
ਚਿ ਮਛੀ ਦੀ ਚਾਲ ਨ ਹੀ ਲਖੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ਤੈਸੇ ਮਨੁ ਪ
ਹਰ ਉਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਸਬ ਦਿ ਦੇਵੀ ਚਾਰ ਵਿਚਿ ਰਹਿਦਾ ॥
ਹੋ ॥ ਚਾਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਚਲ ਕੇ ਵੀ ਲਖ ਨ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਨੁ ਪੀ ਦੇ ਹੋ ॥ ਨਿ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਉਨਾ

ਦੇਇਵੀਰੂਪੀਸੁਚਨਿਮਾਂਵਿਚੈਸਬਦਿਦਾਰਸੁਨਕ
ਚਿਕੈਓਚਾਰਭੀਕਰਦੇਹੈਨਿਸੋਈਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈਤੇ
ਕਾਮਕਚੇਧਨੁਅਜਰਨੁਜਰਦੇਹੈਨਿਪਰਾਮਾਪ
ਣੀਚਲਕਿਸਨੁਲਖਾਵਦੇਨਹੀਅਪਨੁਨੀਚ
ਹੀਕਹਾਵਦੇਹੈਨਿਵੀਹਾਵਿਸਵੇਤ੍ਰਗਣਹੈਨਿਤੇ
ਇਕੀਹਤਰੀਆਪਦੇਹੈਪਚਸਿਖਤਰੀਆਈ
ਭੀਅਤੀਤਹੈਇਕਵਰਤਦੇਹੈਨਿਵਾਹਗਾਰਦਾ
ਜਾਪੁਮਨਕਰਕੋਜਪਣਾਏਹਾਤਰੀਆਵਡੀਵ

ਭਿਆਈਰੋ॥ ਪਉੜੀ ਨਾਵੀ॥ ਕਛੁ ਅੰਡਾਧਿਆਨੁ ਪ ੨੨
 ਰਕਾਰਿ ਪਛਪੋਕ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਮਾਣੇ॥ ਕਿਜ ਰਿਦੇ ਸਿ
 ਮਰਣ ਕਰੇ ਲੇਬ ਚਉਡੀ ਅਸਮਾਣੇ॥ ਬਤ ਕਬ
 ਚਾਤੁ ਰਤ ਰੇਜਲ ਥਲ ਵਰਤ ਸਹਿਜਾ ਵਿਡਾਣੇ॥ ਕੇ
 ਇਲ ਪਾਣੇ ਕਾ ਵਣੀ ਮਿਲ ਦਾਜਾ ਇਕੁ ਦੇਬ ਸਿਧਾਣੇ॥
 ਹੀ ਸਵੈ ਸਵਸਮਾਨ ਸਰਮਾਣ ਕਮੇਤੀ ਚੋਗ ਚਗਾਣੇ॥
 ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਿਮਰਣ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਰਖੇ
 ਨਿਰਬਾਣੇ॥ ਭੂਹ ਭਵਿਖ ਹੁ ਵਰਤ ਮਾਨ ਤਿਭੁ ਵਣ

ਸੋਈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੁ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਲੋਕ ਨ ਜਾਣੇ ਦੀ
ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਰੁ ਜੁਗੁ ਬਾਰੁ ਹੋਰੁ ਨਿਪੁ ਥਾਮੇ ਹੀ ਸਿਖ
ਦੇ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨੁਪਰ ਬਾਰੁ ਛਡੁ ਇਕੋ ਵੇਰਾ ਗਾਦ ਸਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਾਹੀ ਆਹੋ ਜੁਤੁ ਸੀਧਰ ਮਦੀ ਕਿ
ਰਤਿ ਕਰ ਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣਿ
ਆ ਕਰੇ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਹਜੇ ਓਦਾ ਸੀ ਹੋਇ ਅ
ਵੇਗੀ ਜੇ ਸੇ ਕਛੁ ਨ ਦੀਵਿ ਚਿਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਬਚੇ ਰੇਤੀ
ਵਿਚਿ ਰਖ ਦਾਹੈ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਾਰਿ ਪਰਪੱਕ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਲਿਅੰ ਵਦਾਹੈ ॥ ਤੇ ਕੂਜ ਬਚਿ
ਅੰਨੁ ਸਿਮਰ ਦੀ ਰਹਿ ਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਬਚੇ ਕੂਜ ਨੁ ਸਿਮਰ
ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਲੋਕ ਬਚਿ ਅੰਨੁ ਮਕਾਸ ਨੁ ਉਤ ਦੀਹੈ ॥ ਬ
ਤ ਕਦੇ ਬਚੇ ਅੰਤ ਕੁ ਕੁਟੀਆ ਦੇ ਅੰਤੁ ਅੰਤਿ ਵਿਚਿ ਰਲ
ਇਰਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਜਾਂ ਬਚੇ ਦੁਰ ਨਵ ਲੇਹੈ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਬ
ਤ ਕਪਾਸਾ ਅੰਤਿ ਕੋ ਬਲ ਦੀਹੈ ॥ ਤੇ ਬਚੇ ਬਤ ਕਿ ਦੇ ਨਾਲਿ
ਲਗਾ ਦੁਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਉਨ ਦੇ ਨਾਲਿ ਕੁ ਕੁੜੀ ਦੇ ਬਚੇ
ਭੀ ਲਗਿ ਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਜਾਂ

੨੩

ਦੀਹੋ ਪਰਾਜਿ ਥੇਤਲਾ ਉਕੇ ਨਦੀ ਹੁ ਦੀਹੋ ਤਾ ਬੋਤਕ
 ਵਿਚਿ ਜਲ ਦੇਤਰ ਦੀਹੋ ਬਚੇ ਬੋਤ ਕਿ ਦੇਭੀ ਵਿਚਿ ਨ
 ਲਿਪਿ ਦੇਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਮਰਗੀ ਫੇਰਿ ਮ
 ਇਕੋ ਕਲਰ ਨੂੰ ਫੇਲਣ ਲਗਾ ਦੀਹੋ ਤੇ ਸੇਰਾ ਰੂਕੇ ਸਿ
 ਖਾਪਿ ਛਾਲਿ ਮਾਜਨ ਮਾਂਦਾ ਥਨ ਨੁ ਸਬਾ ਦਿਦਾ ਮਾਭਿ ਮ
 ਸੁਹਿਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇਵਕਾ ਦੇ ਤੇ ਪੀਰਾਂ ਦੇ ਮਰੀਦਾਂ ਦੇ ਪਰਿ
 ਜਨ ਮਲੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਪਰਾਜਿ ਸਵੇਲੇ ਚਾਰਖੁ ਖਾਂ ਨੁ ਮਲ
 ਕੈ ਸੁੰਦਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਭੀ ਚਰਨਾ ਮਾਤਿ ਲੈ ਕੈ ਸਿ

ਖਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇ ਸਬਦ ਨੁ ਸੁਣਿ ਕੋਵਿਦਿਅਮਾਦੀਨਦੀਨੁ
 ਤਰਦੇਹੈਨਿ ਤੇਵਿਖਈਢੇਰਿਵਿਖਾਮਾਵਿਚਿਰ
 ਚੇਚਹਿਦੇਹੈਨਿ ਤੇਕੋਇਲਾਮਾਪਣੇਅੰਡੇਕਾਂਵਣੀ
 ਦੇਅਲੁਣੇਵਿਚਿਪਾਇਜਾਂਦੀਹੈਪਰਜੇਬਚੇਓ
 ਭੁਣਵਾਲੇਹੈਦੇਹੈਨਿਤਾਂਪਾਸਿਮਾਣਿਬੋਲਦੀਹੈਤਾਂ
 ਕੋਇਲਦੀਬੋਲੀਪਛਾਣਿਕਹਿਉਸਦੇਬਚੇਕੋਇਲ
 ਨਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇਸੇਗਾਰੁਕੇਸਿਖਸਬਦੁ
 ਸੁਣੇਕੇਸਿਖਾਂਨੁਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ ਤੇਹੈਸਾਂਦੇਬਚੇ

ਬਰਾ ਲਿਖਾਨਾ ਲਿਖਿ ਭੁਕੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਯ
ਥੇ ਥਨਾਂ ਦੀ ਚੋਗਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਨ ਸਰੇ ਵਰਤੇ ਸੇ
ਤੀ ਮਾਣਿ ਚੁਗਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਵਿਖਈ ਅੰ
ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤੀ ਮਾਰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਸਬ ਦੁਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਸੰਨਿ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਤੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਣ
ਇ ਦਿਤੀ ਹੋ ਨਿਯ ਸਿਖਾ ਗਿਆ ਮਾਨ ਧਿਆ ਮਾਨ ਸਿਮਰਣ
ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿਯ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਥਨਾਂ ਨੂ ਭੁਭਾ ਸੀ ਹੋਇ
ਅੰ ਵਦੀ ਹੋ ਜੇ ਸੇ ਫਲ ਤਰਵਰ ਥੀ ਰਸ ਪੀ ਕੇ ਪਰ

ਪਕਰੋਇਕੋਨਿਮਾਰਹੋਇਜਾਦਹੋ। ਤੈਸੇਰਾਕੂਕਾਸਬਦੁ ੨੫
ਸੁਣਿਕੋਸਿਖਉਦਾਸਰਹਦੇਹੋਨਿ। ਭੂਤਭਵਿਖਵਰਤ
ਮਾਨਤਿਕਾਲਦੀਸਿਖਾਂਨੁਸੇਸ਼ੀਹਿਦੀਹੋ। ਤੇਮਾਪਨੁਜ
ਣਾਵਦੇਨਹੀਨਿਮਾਣੇਹੋ। ਇਵਰਤਦੇਹੋਨਿ। ਓਹੁਜਾਤੀ
ਸੁਦਰਹੋਨਿ। ਪਛਲਿਮਾਜਨਮਾਂਦੀਸੇਸ਼ੀਚਖਦੇ
ਹੋਨਿ। ਪਰਲਖਾਂਵਦੇਨਹੀ। ਪਉੜੀਦਸਵੀ। ਚੰਦ
ਨਵਾਸਵਣਾਸਪਤਿਬਾਵਨਚੰਦਨਚੰਦਨਹੋਈ। ਫ
ਲਾਬਿਨਿਬਾਵਨਚੰਦਨਾਮਾਦਿਅਮਨਾਦਿਬਿਅੰਤਿ

ਸਦੇਈ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਪੁੰਦਰੀਕ ਦਾਸਨ ਚੰਦਨ
ਕੋਈ॥ ਅਸਟ ਧਾਂਤੁ ਇਕ ਧਾਂਤੁ ਹੋਇ ਪਾਰਸਪਰ ਸੇਕੀ
ਚਨ ਜੋਈ॥ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨਕੰਚਨ ਪੁੰਦਰੀਕ ਤਾਰੇ ਵਰਤੈ
ਸਭ ਲੋਈ॥ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਚੰਗਾ ਸੀਰੀਸਾਰ ਸੀਰੀ
ਮਖਰਾਸੇਈ॥ ਬਗਲਾ ਹੋ ਸੁਨ ਹੋਵਈ॥ ਮਾਨਸ ਰੋਵ
ਰਜਾਇ ਖਲੋਈ॥ ਵੀਹਾਂ ਦੇਵਰਤਾਰੇ ਥੋਈ॥ ੧੦॥ ਤਿ
ਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋਗੁ ਕੋ ਸਿਖੈ॥ ਨਿਜਿ ਨਾਦੇ
ਵਿਚਿ ਏਹ ਲਖਣ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਇਕ ਇਕ ਭੀ ਜਿਸਦੇ

ਸਾਵਿਚਿਹੁੰਦਾਹੈਸੋਸਾਰੇਦੇਸਨੁਸਿਖੀਦਾਨੁਕਰਦੇਹੈ
ਨਿਸਭੁਸਦਾਓਧਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿਜੈਸੋਜਿਸਬਨ
ਮੋਬਾਵਨਚੇਦਨਹੁੰਦਾਹੈਸੋਸਭੇਰੁਖਸਫਲਚੇਦਨ
ਹੁੰਦੇਹੈਨਿਪਰਮਾਪਚੇਦਨਨਿਹਫਲਹੈਤੇਸਾਧ
ਸੰਗਤਿਦੇਪਰਸਾਦਿਤੇਪਾਪੀਪੁੰਨੀਸਬਦਿਬਾਣੀ
ਸੁਟਿਕੋਰਿਅਨਨੁਪਾਪਤਿਹੁੰਦੇਹੈਨਿਸਭੁਣਾਂਦਾ
ਓਧਾਰਹੁੰਦਾਹੈਚੇਦਨਬਾਵਨਥੀਜੇਹਤ੍ਵਾਚੇਦਨੁਹੈ
ਦਾਹੈਸੋਓਹੁੰਦੇਰਨਾਬਿਛਾਨੁਚੇਦਨੁਨਹੀਕਰਦਾ

੨੬

ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਥੀਜੋਗਿਆਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਹੋ
ਨਿਸੇਹੋਰਨਾਨੁਭੀਗਾਰਮਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਵੇਹੋਨਿ
ਹੋਰਮਸਦਧਾਤੁਜੇਪਾਰਸਨੁਪਰਸਦਾਹੋਸੇਸ
ਭਸਾਇਨਾਹੋਦਾਹੋਤੇਕੰਚਨਹੋਰਸਨੁਕੰਚਨਿਨ
ਹੀਕਾਰਿਸਕਵਾਨਦੀਅਮਾਂਤੇਨਾਲੇਜੇਹੋਜੇਗੀਗ
ਨਾਲਿਚਲਵੇਹੋਨਿਸੇਗੀਗਾਸਭਣਾਨੁਪਾਵਿਤੁ
ਕਰਦੀਹੋਤੁਲੇਕੀਓਨਾਨੁਪ੍ਰਜਦੀਹੋਪਰਸਮੁੰ
ਦਨਾਲਿਮਿਲਿਕੇਫੇਰਿਪਾਣੀਖਾਰਹੋਇਜਾਂਦਾ

ਹੋ ਤੇ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਾਂਦੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਕੇ ਹੀ ਸਨ ਹੀ ਹੋ ਦਾ
 ਤੇ ਮਾਨ ਸੋਰੇ ਵਰਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਹੀ ਚੁਗ
 ਦਾ ਤੇ ਹੀ ਸਾਂਦਾ ਬਚਾ ਬਗਲਾ ਲਿਆਂ ਨਾਂ ਲਿਮਿਲੇ ਕੇ
 ਹੋਰ ਨਸਰਾਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਚਬੇ ਮੇਰੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾਨ ਸੋਰੇ ਵਰਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੀ
 ਨਕਸ਼ੇ ਮੇਰੀ ਚੁਗ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇਰਾ ਕੁਕਾ ਸਿਖ ਜੋ ਹੋ ਨਿ
 ਸਾਇ ਕੀ ਹੋ ਦੇ ਵਰਤਾ ਹੋ ਨਿ ਤੁਰੀ ਮਾਗਾਇ ਵਿ
 ਚਿ ਵਰਤਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇਕੁ ਸੀ ਗੀ ਦੀ ਸੀ ਗਾਤਿ ਕਚਿ ਕੇ

੨੫

ਸਤਾਦੇਮਿਲਾਪਵਾਲੇਵਿਖਾਮਾਵਿਚਿਜਾਂਦੇਭੀਹੋਨਿ
 ਤਾਂਓਥੇਸਬਦਿਦਾਪਰਚਾਨਹੀਹੁਦਾਤਾਂਓਥੋਓਦਾ
 ਸਹਾਇਕੇਫਰਿਚਾਰੂਕੀਬਣੀਆਇ
 ਸੁਣਦੇਹੋਨਿ ਤੇਕੇਚਨੁਤਾਹੋਰਸਨੁਕੇ
 ਚਨਨਹੀਕਰਸਕਦਾ ਤੇਜੇਸਾਪਸੀ
 ਗਾਤਿਨੁਮਿਲਵੇਹੋਨਿਤੇਓਨਾਨੁਰਿਅਮ
 ਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦਾਹੋਤਾਂਓਨਾਦੇਮਿਲਣਕਰਹੋਰਨਨੁ
 ਭੀਰਾਰਮਾਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦੀਹੋਤੇਬਾਵਨਚੇਦਨਹੋ

ਰਸਭ ਬਿਛਾਨੁ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦਾਹੈ ॥ ਪਰਬਾਂਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਚ
 ਰਿ ਵਿਕਾਰ ਹੋ ਨਿਸ਼ੇਰੰਦਨ ਨਹੀ ਹੋਵਾ ॥ ਇਕਾਮਾਪਨੁ
 ਵਡਾ ਜਾਣਦਾਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਵਿਚੋਂ ਪੋਲਾਹੈ ॥ ਤੀਜਾ ਵਿਚਿ ਰੰਗ
 ਦਾਹੈ ॥ ਨਿਸ਼ੇਰੰਦਨ ਦੇਖੀਹੈ ॥ ਜਿਸ ਬਾਂਸ ਨਾਲਿ ਖਹਿ
 ਦਾਹੈ ॥ ਸੋ ਦੇ ਨਜਲ ਦੇਹੈ ॥ ਨਿਥਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਬਨਸਪਤੀ ਭੀ
 ਜਲਦੀਹੈ ॥ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਚੇਤਨ ਹੋ ਨਿਸ਼ਾਪਣੀ ਬਿ
 ਤ ਦੇ ਜੋਸਾਖੀ ਹੁੰਦੇਹੈ ॥ ਨਿਥੇ ਖੋਟੀ ਬਿਤ ਛੇਡੇ ਦੇਹੈ ॥ ਨਿ
 ਥਨਾਂ ਦਾ ਭੀ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹੈ ॥ ਇਜਾ ਦਾਹੈ ॥ ਪਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ

ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸੀ ਗਿਕਰ ਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਓਹੁ ਕੁ ਮਗਤਿ ਦਿਚਿ
ਭੀਖਣੁ ਨਹੀਂ ਦਾ ਪਉੜੀ ਯਾਰ ਵੀ ਚੁਰਮੁਖਿ ਇਕੋ
ਹ ਪਉੜੀ ਅੰਗਾਰ ਮੁਖ ਮੁਖ ਫਲ ਨਿਜ ਪਾਰਿ ਹੋਈ ਸਾ
ਧ ਸੀ ਗਤਿ ਹੋ ਸਹ ਜਿ ਪਰ ਸਿ ਮਰਣ ਦਰਸ ਪਰ ਸੁਗ
ਣ ਗੋਈ ਲੇਹਾ ਸੁਇ ਨ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਇ ਨਿਅਹੁ ਸੁਇ ਨ
ਜਿ ਓਹੁ ਦਿਲੋਈ ਚੰਦਨ ਬੋਹੇ ਨਿਮਵਣ ਨਿਮਹੁ ਚ
ਦਨ ਬਿਰਖ ਪਲੋਈ ਗੰਗਾ ਦਕ ਚਰਣੇ ਦਕੁ ਹੁਗੰਗ
ਇਕਾ ਮਲਿ ਗੰਗਾ ਹੋਈ ਕਾਰਾ ਹੁਹੀ ਸੁਵੀ ਸਹੁਇ

ਹੀਸਹੁਪਰਮਹਿਸਵਿਰਲੇਈ ਗੁਰਮੁਖਿਵੇਸੀਪਰਮ
 ਹੀਸੁਸਚੁਕੁਨੀਰਖੀਰਵਿਲੇਈ ਗੁਰਚੇਲਚੇਲ
 ਗੁਰਹੋਈ ੧੧ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ ਵੀਹਾਂਬਿੰਦੀਆਂ
 ਤੇਤ੍ਰੀਮਾਇਆਦੀਗਿਣਤੀਹੋ ਤਿਹੁਗੁਣਾਦਾਵਰ
 ਤਾਰਜੋਹੋਸੇਵੀਹਵਿਸਵੇਬਹੁਤੁਹੋ ਤੇਚੋਥੇਗੁਣ
 ਵਿਚਿਗੁਰੂਕੋਸਿਖਵਿਰਲੇਵਰਤਦੇਹੋਨਿ ਤੇਗੁਣ
 ਕੋਹਰੇਹੋਨਿ ਜਾਗਤਜੁਹੋਸੇਸਾਤਕੀਗੁਣਹੋਅਰੁ
 ਸੁਪਨਜੁਹੋਸੇਰਾਜਸਗੁਣਹੋਅਰੁਸਖੇਪਤਿਜੁਹੋਸੇ

ਤਾਮਸਗਣਹੈ ਅਰਸਮਧਜੁਹੈ ਤਿਨਹੀ ਬਿਵਸਥਾ
 ਵਿਚਿ ਜੁ ਤੇਰਹਿਣਾ ਸਮਾਧਜੁਹੈ ਸੋ ਤੁਰੀਅਹੈ ਸੋਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚਿ ਰਹਿਦੇਹੈ ਨਿਜੇਗੀਅੰ
 ਦੀਹਠਸਮਾਧਿਹੈ ਜੇਇਦੀਅਤੇਵਸਨਰਕਦੇਹੈ ਨਿ
 ਤਾਸਮਾਧਹੁਦੀਹੈ ਪਰਜੇਓਤਰਦੀਹੈ ਤਾਂਇਦੀਅੰ
 ਦੇਰਸਾਵਿਚਿ ਪਰਚਿਜਾਂਦੇਹੈ ਨਿਤੁਸਿਖਾਂਸਹਜਸ
 ਮਾਧਿਹੈ ਅਠੇਪਹਰਓਨਾਦੇਕਥਾਕੀਰਤਨਬਾਣੀ
 ਵਿਚਿ ਚਾਜਰਦੇਹੈ ਨਿਓਨਾਦੇਸ੍ਵਾਸਬਿਰਥਾਨਹੀ

ਜਾਂਦੇ ਓਹੁ ਇਕੀ ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਤ ਰੇ ਵਰਤ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਓਨ ਦ ॥ ੩॥
 ਜੇ ਚਰਣੇ ਦਕ ਸਿਖ ਪੀਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਸੋਭੀ ਰੀ ਗਾ ਦੇ ਸਮਾ
 ਨ ਜਗਤ ਨੁ ਪਾਵਿ ਤਕ ਰਨਿ ਵਾਲੇ ਹੈ ਇਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕ
 ਗਹੀ ਸਾਂ ਦੀ ਸਿਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕੋ ਮੋਤੀ ਨਹੀ ਚਰਾ ਦੇ ਤੇ ਨੀ
 ਰਖੀ ਰਨੁ ਨਿਰਾਲਾ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਾ
 ਧ ਸਿਗਤਿ ਕੀਤਿ ਅੰਨ ਲੇ ਸਬਾ ਦਿ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਅੰਨ ਦਾ
 ਅਹੁ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਥੀ ਸਚੁ ਸੁਠ ਦਾ ਨਿਰ ਨਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੁ ਪਾਤਿ ਹੈ ਇਕੋ ਹੋਰ ਨ

ਦੇਉ ਪਾਰ ਕਰ ਨਿਜੇ ਗਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਪਉ ਤ੍ਰਿਬਾਰ ਵੀ॥ ੧॥
ਕਛੁ ਬੋਚਾਨ ਦੀਵਿ ਚਿਗਾਰ ਸਿਖ ਲਹਾਰਿ ਨ ਭਉ ਜਲਿ
ਵਿਅਪੋ ਕ੍ਰਿਜ ਬਚਾਏ ਉਤ੍ਰਿ ਰੇ ਸੁਨਿ ਸਮਾਧਿ ਮਗਾਧਿ
ਨ ਜਾਪੋ ਹੰਸਵੰਸਹੋ ਮਾਨਸ ਰਸਹ ਜਿ ਸੋਰੇ ਵਰ ਵਡ ਪਰ
ਤਾਪੋ ਬੋਤ ਕ ਬੋਚਾ ਕੋਇ ਲੈ ਨਿਦ ਨਿਦ ਨੁ ਵਸੁ ਦੇਵ ਮਿ
ਲਾਪੋ ਗਵਿਸ ਸਿਚ ਕਵੀ ਤਿਚੋ ਕੇਰੀ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਲਿ
ਖ ਵਰੈ ਸਰਾਪੋ ਮਨ ਲਪੰਖ ਬਚਾ ਮਿਲੈ ਨਿਰਾਧਾ
ਰਹੈ ਇਸ ਮਝੈ ਮਾਪੋ ਚਾਰ ਸਿਖ ਸਿਧਿ ਮਿਲਾਵਤਾ

੩

ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਰਚਾਇ ਪਛਾਪੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲੁ
 ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥ ੧੨ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜੈਸੇ ਕੋਛੁ ਬਚੇ ਨੂਰੁ
 ਤੀਵਿਚਿ ਪਰਪੱਕ ਕਰਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਲੈਆ ਵੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ
 ਭਉ ਜਲਦੀ ਲਹ ਰਿਉ ਸਨੂ ਨਹੀ ਵਿਆਪਦੀ ॥ ਤੇ ਕੀ
 ਜਬ ਚੇਨੁ ਆਪਣੇ ਸਿਮਰਣ ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਰਪੱਕ ਕਰਿ ਕੇ
 ਅਕਾਸ ਵਿਚਿ ਲੈਉ ਤਦੀ ਹੋ ਬਤਕ ਬਚੇਨੁ ਨਦੀ ਵਿਚ
 ਲੈਤ ਰਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਕੋਇ ਲਬ ਚੇਨੁ ਕਾਂਵਣੀ ਦੇਅ ਲੂਣੇ ਵਿ
 ਚੇ ਕਾਢੇ ਕੇ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਬਿਰਖਾਂ ਤੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ

ਸਨਮਹਾਂਰਾਜਜੀਨਿਦਦੇਘਰਿਵਸਿਕੇਆਪਨੁਗੋਪਕ
ਹਾਂਵਦੇਸਿਨਿਜਿਸਦੇਲੇਵਸਦੇਵਦਾਮਿਲਾਪੁਰੋਇਆ
ਫੇਰਿਖੜੀਧਰਮਕਾਰਿਕੋਗੋਪਾਂਨੁਲਾਮਿਲੇਤੇਸੇਚਾਰ
ਕੋਸਿਖਸਿਖਾਂਨੁਸਬਦਿਦੀਸੋਈਦੋਕੋਆਤਮਾਰਿਅੰਨੁ
ਕਾਰਿਕੋਘਰਪਕੁਕਾਰਿਦੇਹੈਨਿਦੇਹਾਅਭਿਮਾਨਊਨਾ
ਦਾਮਿਦਿਜਾਂਦਾਹੈਤੇਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਇਕੋਵਿਚ
ਰਦੇਹੈਨਿਅਪਣੀਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਾਰਿਕੋਵੰਤਿ
ਖਾਂਦੇਹੈਨਿਤੇਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਨੂਛੋਡਿਕੋਨਿਮਾਣਹੈ

ਇਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ ਤੇਫੇਰਿਕਦੇਅਗਿਆਨਦੀਕਿਰਿ ੩੨.
ਆਨਹੀਕਰਦੇਫੇਰਿਸਿਖਾਂਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਜੋਮੇਸੇਗਿ
ਆਨਵਾਨਜੇਜੀਵਨੁਖਕਤਿਹੈਇਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ
ਸੋਅਗਲਿਅੰਜੁਗਾਵਿਚਿਹੈਸਨਿਹੁਣਤਾਂਕੇਈਨ
ਦਰਿਨਹੀਅੰਦਰੇਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਬਚਨੁਕ
ਤਾਜਿਵੇਤੁਸਾਂਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈਤਿਵੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸ
ਥੀਸਿਖਾਂਪ੍ਰਫੁਆਸੀਜੋਕਲਿਜੁਗਾਵਿਚਿਤਾਂਏਡੇਤ
ਪਭੀਨਹੀਸਾਧੇਜਾਂਦੇਏਡੇਜਗਭੀਨਹੀਹੈਇਸਕਦੇ

ਏਡੇ ਜਗਿ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਦੇ ॥ ਅਜੇ ਹੋਇ ਬਿਬੇ ਕਵਨ
ਭਗਤਿ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਿਤਾਂ ਵਰਲ ਭਹੈ ਨਿਤਾਂ ਭਾਈ
ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਕਿਸੇ
ਦੇ ਸਾਵਿ ਰਿਸਾਧ ਪਰਾਹੁਣਾ ਜਾਵਾਹੈ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਵਰੀ
ਸੇਵਾ ਟਹਲਿ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾਰਿ ਕਰੀ ਦੀਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰ
ਨਿਹੈ ਵਾਹੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਅੰਨਿ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਪਰਾਹੁਣੂ ਪ੍ਰ
ਸਾਇ ਪਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ਦੇ ਨਲਿ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀਹੈ ਤਾਂ
ਓਹੁ ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾਹੈ ॥ ਜੁਇ ਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਕੋਈ ਕਿ

ਸੇਵੀਸੇਵਾਨਹੀਸੀਕਰਦਾਤੇਇਸਅਸਾਡੀਦਹਲਿਕੀ
 ਤੀਹੈਅਸੀਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੈਤੇਸੇਹੋਰਨਜਗਾਵਿਚ
 ਜਗਹੋਮਤਪ੍ਰਯੋਗਸਭਕਰਮਹੋਇਸਕਦੇਸਿਨਿ
 ਤਕਈਹਜਾਰਬਰਸਤਕਜਗਤੇਤਪਤੇਹੋਮਤੇਪ੍ਰਜਾ
 ਕਰਦੇਸਿਨਿਤਭੁਗਵਾਨਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦਾਸੀਤੇਇਸ
 ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਜਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੋਤੇਵੇ
 ਰੁਖਾਵਦੇਹੈਨਿਤੇਗਿਆਨਅਗਨਿਕਾਰਿਕੋਜਿਨੇ
 ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਦਗਾਧਕੀਤਾਹੈਤੇਸਾਧਸੰਗਤਿਵ

ਲਿਦਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਿਤੇ। ਦ੍ਰਿੜਪਰ
ਤੀਤਿਰਖਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਓਨਨੂਵਾਹਗੁਰੂਤੁਰਤਹੀਆਪ
ਣੀਪ੍ਰੇਮਾਕੁਗਾਤਿਦੇਕੇਓਧਾਰਕਾਰਿਲੈਦਾਹੈ। ਗੁਰੂਨ
ਨਕਜੀਦਾਅਵਤਾਰਜਗਾਤਿਦੇਓਧਾਰਵਾਸੇਤੇਹੈਦਿ
ਆਹੈ। ਜੇਹਤੇਤਾਰਖੀਸੁਰਖਨੀਸੁਰਗੇਸਦਾਂਕਾਰਿਕੇ
ਓਧਾਰਕੀਤਿਹੈਨਿ। ਓਨਾਦੀਤਾਂਸਿਖਆਗਿਣੀਨਹੀ
ਜਾਂਦੀ। ਅਰਜਿਤਨੇਸਿਖਾਂਦਾਓਧਾਰਹੈ। ਆਹੈਤੇਓਨਾ
ਦੇਪਿਛੇਸਭਦੇਸਦਾਓਧਾਰਹੈ। ਇਆਹੈਓਹੁਕੀਸਭੇ

ਨਹੀਗਿਣੇਜਾਂਦੇ॥ਪਰਜੇਹੜੇਮੇਰੇਸਮਸੁਣਵਿਚਿਆਂ
 ਵਦੇਹੈਨਿਤਿਨਾਂਦੇਨਾਂਉਥਾਂਉਮੇਤੁਸਾਨੂਉਚਾਰਿਕਰਿਕੈ
 ਸੁਣਾਂਦੁਦਾਹਾਂ॥ਪਉਵੀਤੇਰਵੀ॥ਤਾਰੂਪੋਪਦੁਤਾਰਿਆ
 ਗਾਰਮੁਖਿਬਾਲਸੁਭਾਇਉਦਾਸੀ॥ਮੁਲਾਕੀਵੁਵਖ
 ਟੀਅੇਚਲਤੁਅਚਰਜਲੁਭੁਤਿਗਾਰਦਾਸੀ॥ਪਰਬ
 ਖੇਡਸੇਇਰੀਚਰਨਸਰਣਸੁਖਸਹਜਿਨਿਵਾਸੀ॥ਭੁਲ
 ਰਬਾਬੁਵਜਾਂਇਦਾਮਜਲਸਮਰਦਾਨਾਮੀਰਾਸੀ॥ਪਰ
 ਥੀਮਲਸਹਗਲੁਭੁਲਾਰਾਂਮਾਡਿਡੀਭਗਤਾਮਭਿਆ

ਸੀ॥ ਦੋਲਤਿਖਾਂ ਲੋਈਭੁਲਾਹੋ॥ ਜਿਦਪੀਰਾਮ ਬਿਨਾਸੀ॥
ਸਨਮੁਖਿਕਾਣੁਆਸਧਾਰਗੁਰਬਾਣੀਦਰਗਹਸਾਬਾਸੀ॥
ਮਾਣੇਮਾਂਗਾਂਸਿਖਦੁਇਗੁਰਬਾਣੀਰਸਰਸਕਬਿਲਾ
ਸੀ॥ ਗੁਰਮਤਿਭਾਉਭਗਤਿਪਰਗਾਸੀ॥ ੧੩॥ ਤਿਸਦਾ
ਵੀਚਾਰਾਸਾਖੀਪਹਿਲੀਚਲੀ॥ ਤਾਰੂਪੋਪਦਸਿਖਪ
ਹਿਲੀਪਾਤਿਸਾਹੀਨੁਮਿਲਿਅਹੈ॥ ਬਰਸਾਂਦਸਾਂਦੀ
ਅਰਜਾਉਸਦੀਹੈਸੀ॥ ਗੁਰਸਾਹਿਬਦੇਦਰਸਨੁਅ
ਇਅਮਾਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਮਸਾਜੇਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜ

ਮੇਸੁਹਿਅਮਹੈਜੋਸੀਤਾਂਨੁਮਿਲਦਾਹੈਤਿਸਨੁਸਾਂਤਿਪ੍ਰਾਪ ੩੫
ਤਿਹੰਦੀਹੈਮੇਭੀਤਸਾਡੀਸਰਹਿਅਇਮਾਹਾਂਤਾਸ
ਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਤਾਰੂਅਜੇਤੇਗਛਟੀਅਵਸ
ਥਾਹੈਤੁਹੁਆਪਣੇਘਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਮਾਣਿ
ਆਤਿਨੇਪਰਮੇਸਰਦੇਪਾਵਣੇਦੀਗਲਿਕਿਥੇਜਾ
ਤੀਹੈਤਾਅਗੰਓਹੁਬੇਲਿਅਜੇਜੀਮੇਰੀਮਾਈਅ
ਗਨਿਜਲਾਵਣਲਗੀਸੀਜਾਂਪਹਿਲੇਨਕੀਅੰਲ
ਕਵੀਅਨੁਮਗਨਿਲਗੀਤਾਂਪਛੇਵਡੀਅੰਭੀਬਲੀ

ਮਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਿਆ ਇਸ ਮਾਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਧਾਂ ਨਾ ਮਿਲਾਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਵਿਸਾ ਹੁਕਿ ਛੁਨੀ ਕਿ ਜਾਂ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਗਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤ
 ਚੁੰ ਤੇ ਕਲਤਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾਂ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਕੇ
 ਵੀ ਭੀਖਾ ਵਟਾ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ਮਾਏ ਸੁਵਾਹਰਾ
 ਚੁੰ ਜਪਣਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਮਾਏ ਤਾਂ ਵਾਹਰਾ ਚੁੰ ਜਪਣਾ
 ਮਨ ਰਾਗਾ ਵੇਖ ਥੀ ਸੁ ਕਰਣਾ ਇਕ ਰਾਜੇ ਫਦਕਿ

ਧ

ਦਾਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਇਕ ਸਦਿ ਵਾਰ ਵਿਚਿ ਮੂਰ ੩੬
ਤਾਂ ਸੂਰ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜੜੀਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨਾਨੇ
ਦੁਜੀ ਵਿਵਾਰ ਪਾਇ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਤੀ ਸਭੇ ਮੂਰ ਤਾਂ ਓ
ਸੋ ਵਿਚਿ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਸੁਧ ਵਿਚਿ
ਸਭੇ ਗੁਣ ਭਾਸਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਈ ਤਾਰੂ
ਵਰਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭਜ ਨੁਕਰ
ਆਇਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਰ ਨਿਤਾਂ ਨਾਲਿ
ਜਾਇ ਕੋ ਪਹੁਚਾਇ ਮਾਵੇ ਸਭਣ ਨਾਲਿ ਭਾਉ ਭ

ਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਉਧਾਰਾਇ ਸੇਤ ਰਾਹੋਂ ਇਸਾ १।
ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ॥ ਖੁਲਾ ਕੀ ਵਭੀ ਪਾਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਸੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਮ ਲਿਖਾਸੀ ॥ ਉਸਨੇ ਅ
ਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੇ ਬਚਨ ਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਚੰਚਲ ਚਾਇ
ਨ ਜਾਇ ਤ ਮਾਧੋ ॥ ਜੁਏ ਜਾਇ ਨ ਖੇਲੈ ਪਾਧੋ ॥ ਇਸ ਦ
ਕੀਵੀ ਚਾਰ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਅਗਲੇ ਜੁਗ
ਵਿਚਿ ਜੁਆਰਾ ਜੇਵੇ ਗਾਰਿਕੇ ਖੇਲ ਦੇ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਮੰ
ਲਾ ਚਾਰ ਤੇਵੇ ਸਵਾਅ ॥ ਦਿਕ ਦਾ ਕੇਤ ਕਵੇਖ ਦੇ ਸਨਿ

ਤੇ ਹੁਣ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚਿ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ३१
ਠਹਿਰਾਈ ਹੋ। ਜੋ ਜਾਮੇ ਕਰਿ ਵਡੀਆਂ ਅਪਦਾ ਹੋਈ
ਆਹੋ ਨਿ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੁਆ ਤੇ ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਤਿਅ
ਗੁਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਰੁ ਪਕਰਿ ਕੋ ਜਾਣੇ।
ਤੇ ਸਬ ਦਿਨ ਲਿਪੀ ਤਿਕਰੇ ਗੁਰਾ ਪਾਇ ਕੋ ਸਬ ਦ
ਨੁ ਗਾਵੈ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਤਨੁ
ਮਨੁ ਧਨ ਕਰਿ ਕੋਰੀ ਝਾਵੈ ਕਈ ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਮਾਵ
ਨਿ ਕਈ ਗਤੀ ਮਾਵ ਨਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ ਲੋਕੁ ਵਾ ਲੋਨੁ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਰੀਇਨਾ ਲਿਖਵਾਏ ਬਸਤਰਦੀਲੋੜਵਾ
ਲੇਨੁ ਬਸਤਰਦੇਵੈ ਇਕਠਗਿਸੀਓਹੁਸਬਾਦਿਬਾ
ਣੀਬਹੁਤੀਕੀਠਕਰਿਕੈਮੁਲੇਦੇਘਰਿਗਾਇਆਮੁ
ਲੇਓਸਦੀਬਹੁਤਸੇਵਾਦਹਲਿਕੀਤੀਰਾਤਨੁਮੁਲੇ
ਦੀਸਿਖਣੀਆਪਣਿਭੂਖਣਲਾਹਿਕੈਆਲੇਦੇਵਿ
ਚਿਤਬਾਰਖਿਕੈਸੋਰਹੈਤੇਮੁਲਾਭੀਸੋਰਹਿਆ
ਤਾਠਗਾਉਠਿਕੈਰਬਾਭੂਖਣਦਾਲੈਕੈਉਠਿਚਾਣਿ
ਆਹਵੇਲੀਦੇਬਾਹਰਦੇਦਰਵਾਜੇਨੁਤਾਲਾਲ

ਗਾਹੋਇਆਸੀ ਤੇਤਾਲੀਖੁਲੇਵੇਪਾਸਿਹੋਸੀ। ਜੇ ੩੮
ਓਥੋਫੇਰਿਆਇਆਤਡਬਾਬਾਹਰਿਹੀਛਡਿਆ
ਇਆ। ਤੇਖੁਲੇਨੂਕਾਰਿਆਮੇਨੂਰਮਣਾਮਾਇਆ।
ਹੋਮੇਨੂਕੇਜੀਦੇਹੋਤਾਖੁਲੇਕਾਰਿਆਬਾਹਰਿਨਾ
ਜਾਵਹੁਏਥੇਹੀਰਮਣੇਫੇਰੇਮੇਤਸਾਡਾਰਮਣਾਬ
ਇਘਤਾਂਗਾ। ਨਲੇਤਸਾਨੂਇਸਨਾਨਕਚਾਵਾਂਗਾ।
ਤਾਂਓਸੁਆਪਿਆਮੇਨੂਜਰੂਰਕੇਜੀਦੇਹੋਤਾਖੁਲੇ
ਨਲੇਹੋਇਕੇਤਾਲੀਖੁਲਿਆ। ਤਾਂਓਹੁਡਬਾਏਕੇ

ਜੇਤੁਰਿਅਮਾਤਾਂਉਸਦੇਬਗਾਲਿਥੀਡਬਾਦਹਿਪਇ
ਅਮਾਤਾਂਮੁਲੇਉਸਨੂਫੇਰਿਡਬਉਨਾਇਤਿਤਾਤੇਤੁ
ਲਾਪੁਹੋਇਅਮਾਤਾਂਮੁਲੇਦੀਸਿਖਣਿਉਨੀਤਾਂਵੇਖੇਤੰ
ਭੁਖਣਾਂਦਾਡਬਾਹੋਨਹੀਤਾਂਓਹੁਮੁਲੇਨੂਲਗੀਪੁਛ
ਣਤਾਂਮੁਲੇਆਖਿਆਮਾਗਤੀਚੋਰਾਮਸਾਡੇਪਾਰਿਪ
ਇਆਸੀਓਹੁਭੁਖਣਲੇਗਾਇਅਮੈਤੇਸਿਖਸਰ
ਮੀਦਾਹੋਇਕੋਉਨੀਗਾਇਆਹੋਜੇਮਤਮੇਨੂਬਦ
ਨਦੀਹੋਦੀਹੋਵੇਤਾਂਉਸਇਸਤੀਨੂਹੋਰਭੁਖਣ

ਪੜ੍ਹਾਇਵਿਤੇ ਸਾਹਿਬ ਖੁਲੇਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਏਹਾ ਤੁਧੁ ਮੇਰਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਢਕਿਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਗ
 ਰੁਢ ਕੇਰਾ ਤੁਸਾਂ ਸਬਦ ਨੂ ਤੇਰਾ ਰੂਨੁ ਇਕ ਰੂਪ ਜਾਨ
 ਏਹਾ ਸਬਦ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦਾ ਰਿਦੇ ਜਾਣ ਕੈ ਸੁਵਨ ਮੰ
 ਨ ਨ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ ਭਿਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
 ਲੀ ਪਰਬਾ ਤੇ ਖੇਡਾ ਸੋਇ ਰੀਜਾ ਤਿਦੇ ਖੜੀ ਹੋ ਸਾਨ
 ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਾ ਮਾਏਹਾ ਮ
 ਗ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਵਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਗੁ ਰੁਕੇ

੨੯

ਬ

ਹਜੂਰਾ ਮਾਇ ਬੈਠਾ ਦੇ ਨੇ ਦਾ ਮਨੁ ਇਕਾ ਗਰਹੋਇਰ
ਇਆ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨ ਵਸ
ਤੇਤ ਸੀ ਮਾਏ ਹੋ ਸੋ ਮੰਗਾ ਚਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਗ
ਗੀ ਨਿਵਾਜਾ ਮਸਾਂ ਨੁ ਮਾਪੁਣਿ ਮਾਂ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨਿ
ਮਾਏ ਪਤੇ ਏਹਿ ਦਾਨੁ ਦਿਓ ਜਜਗਾਤਿ ਨੁ ਮਸਾਰਜਾ
ਣਕੇ ਮਸੀ ਮੰਗੀਏ ਕਛ ਨਹੀਂ ਬਚਨੁ ਹੈ ਮਾਣਮੰ
ਗਾ ਮਾਦਾਨੁ ਦੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ਤੇਤੇ ਰੀਭੁ ਗਾਤਿ ਭੁਰੇਭੁ
ਡਾਰਾ ਤੇਰੀ ਭਗਾਤਿ ਦੇਭੇ ਡਾਰਤਾ ਨਿਖਦ ਦੇ ਨਹੀਂ

ਅਗੇ ਭੀ ਸਿਖ ਖਾਇ ਅਪਾਏ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਹੁਣਿ ਭੀ ਖਾਂਦੇ
 ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖਾਵ ਨਗੇ ਅਸਾਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿ
 ਚੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਸਾਨੁ ਮਿਠਾ ਲਗੇ ਤੇ ਹੋਰਿ ਮੰਗ
 ਏਦੀ ਅਸਾਨਿ ਵਰਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਸਰਨਿ ਰ
 ਹੀਏ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਸਾਨੁ ਚਰਨ ਸਾਧ ਸਿੰਗਾ ਤਿਵਿ
 ਚਿ ਸਦਾ ਰਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤ
 ਧਰਮ ਸਾਲਾਹੁ ਇਵੇ ਲੇਵੁ ਰਿਜਾਵਣਾ ਤੇ ਸਿਤਾਵਿ
 ਚਿ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਹੁਰਿ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਨਹੀ

ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਕੋ ਮਥਿਤਾਂ ਸਿਖਾ
ਨਾਲਿ ਵੀਡਿ ਖਾਵਣਾ ਤੁਸੀ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾ ਦੀ
ਸਰਨਿ ਹੋ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਸਰਗਾਣ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸਬਦ
ਮੇਰਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਨਿਰਗਾਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸਰੀਰ ਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਫੇ ਰਿਭੀ ਵਿਛੁੜੇਗਾ ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਫੇ ਰਿਗੀ ਵਿਛੁੜੇਗਾ ਨਹੀ ਤੇ ਸਾਖੀ
ਹੋ ਚਰਣੀ ਏਕ ਸਮੇਰਾ ਚਰਨ ਨ ਕਜੀਗਾ ਇਭੁਏ
ਦੀ ਤਿਲ ਵੇਰੀ ਬੈਠੇ ਸਾਨੇ ਤੇ ਇਕ ਰੂਪ ਮਾਇ

ਕੇਰ ਬਾਬੁ ਵਜਾਇਆ ਤੇਰਾ ਗਾਮ ਲਾਪਿਆ
 ਤਿਸ ਦਾਰਾ ਗੁਸਟਿ ਕੈ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਸਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਹਿਅ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਦਾਨਾ ਮੀਰਾ ਸੀ ਲੋਕ
 ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਬਾਚ ਨਹੈ ਇਅ ਤੇਰ ਬਾਬੁ ਭਲ ਵਜ
 ਇਦਾਹੈ ਤੇਤੈ ਨੂਰਾ ਗਦੀ ਭਲੈ ਸੋਈ ਹੈ ਪਰਜੇ
 ਤੇਰ ਬਾਬੁ ਵਜਾਵੈ ਤੇ ਮਸਾਡਾ ਸਿਰਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਰਾ
 ਗਾ ਸਬਦੁ ਪਾਇ ਕੇ ਗਾਵੈ ਤਾਂ ਮਸੀਤੋ ਰਾ ਦੀਨ

ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚਿ ਉਧਾਰ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਉਸ ਅਖ
ਆਜੀਅਸੀਧਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂਰ ਗੁਣਾ ਇਕੋ ਚਰਿਏ
ਸੋ ਲਿਖਾਂ ਵੇਨੇ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਧੀਆਂ ਵਿਚਿ ਬੇ
ਠਿਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰ ਦੇਹਾਂ। ਤੇ ਪੰਜ
ਵੇ ਲੇਨਿ ਮਾਜਾ ਪੜ੍ਹ ਦੇਹਾਂ। ਤੇ ਤੀਹ ਰੋਜੇ ਰਖ ਦੇਹਾਂ।
ਰਮਜਾਨ ਨੂਰ ਅਸਾਡਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੇ। ਤੇ
ਤੂੰ ਤਾਂ ਉਦਾਸੀ ਕੀਤੀ ਚਾਹਦਾ ਹੈਂ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਲਗਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬੀ ਹੋਨਿ ਸੇ ਤਾਂ

ਕੁਖਨਾ ਲਿਖ ਰਿਜਾਵ ਨਿਗਾ ਤੇ ਮਰੋ ਨਿਵਾ
 ਜੋਰ ਜਾਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਦੀ ਨਭੀ ਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭੀ ਮ
 ਸਾਡਾ ਏਵੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਸੀਂ ਓਧਾਰ ਕਿਸਤ ਰੰਕਰੇ
 ਰੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਦਾ ਨਿਅਤੁ
 ਦਿਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਦੀ ਪਾਲਨ
 ਈ ਸਰਕਰ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਤੂੰ ਕਰ ਦਾ ਹੈਂ ਏਹਾ ਦਿਵਾ
 ਨਿਆ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂ ਅਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੀਦੇ
 ਬੀਅੰਦਾ ਭਾਰੁ ਚਕਿਲੀਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨਜ

ਮਾਈ ਪਾਲ ਨਾਮਾ ਪਵਰੁਗੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ
 ਤੁਧੁ ਕਰਿ ਮਾਜੋ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦ
 ਭੁਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਥ ਦੇਖਾਂ ਨਿਮਾਜ ਤੇ ਰੋਜੇ ਦਾ ਮ
 ਰਬੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤ ਨੇਵੇ ਲੇਏ ਹਿ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜਾ
 ਜਗਾਤਿ ਵਿਚਿ ਮਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰੋ ਓਸ ਭੂਮਾ ਮਾਥਿ
 ਮਾਜੀ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਮਰਬੁ ਤਾਂ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ
 ਪਰ ਇਤਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਨਿਮਾਜ ਨਿ
 ਤਾ ਮਾਵਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ ਦਾ ਰੋਜੇ

ਨਿਤ ਵਰਸ ਦੇ ਵਰਸ ਜਗਤਾ ਵਿਚਿ ਆਵ ਦੇਹੈ ਨਿ। 3
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੋਰਸ ਦੇ ਲੇਨਿ ਮਾਜਿ ਤੇਰੇ ਜੇ ਕਿ ਬੇਰ
 ਰਿਦੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਖਿਆ ਜੀਓ ਭੁਖੁ ਦਾਇ ਦੇਖ
 ਰਿਸਦਾ ਰਹ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭੁਖੁ ਦਾਇਦ
 ਘਰੁ ਕੇਨੁ ਹੋਯੋ ਭੁਖੁ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਡਿਠਾਨ ਹੀ॥
 ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭੁਖੁ ਦਾਇਦਾ ਘਰੁ ਸੀਤਾਂ ਦਾ
 ਰਿਦਾ ਹੋਯੋ ਤੇ ਸੀਤ ਭੁਖੁ ਦਾਇਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਵਸ ਦੇਹੈ ਨ
 ਜੋ ਸੁਸੁਸੁਸ ਵਾਹੁ ਰਾਭੁ ਕਾਨੁ ਜਪ ਦੇਹੈ ਨਿਸ

ਦਾ ਨਿਮਾਜ ਥਨਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਵਸਦੀ ਹੋ ਤੇ ਪੰਜ
ਵੇਲੇ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਆਵਦੀ ਹੋ ਤੇ ਸੀਤ ਜੇ ਸੀਜ
ਮੁਨਾ ਲਿਸਦਾ ਮਹਾਰੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਸਦਾਰ ਜੇ ਥਿ
ਨਾ ਦੇ ਪਾਰਿਗਹਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਇਕਮ ਹੀ ਨਾ ਜਗ
ਤ ਵਿਚਿ ਆਵਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਸੀਤਾ ਦਾ ਸੀਗੁ ਕਰਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਥਨਾ ਨੂ ਜੇ ਸੀਜ ਮੁਪਾ ਪਾਤਿ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਥਨਾ ਨੂ ਭੀ
ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਰੇ ਜੇ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਅਰੋ
ਥਿ ਸੁਭੁ ਮਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸਾਂ ਜੇ ਨਿਮਾਜ ਰੇ ਜੇ ਦਾ ਮ

ਰਬ ਕਹਿ ਆਸੀ ਸੋਭੀ ਅਸਾਨੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
 ਸੁਣਾਵਹੁ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣੁ ਦਾਨਿ
 ਆਜਿ ਸਸਮੇ ਮਹਾਂ ਪਰਲੋ ਹੋਵੇ ਗੀਤਾ ਸਭੁ ਜੀ
 ਵਖ ਤੇ ਕੀਚਨਿ ਰੇਗਾ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਪੁਛਾਨਿ ਰੇ
 ਤੁਸਾਨੂ ਜੁ ਮਾਨੁ ਖਾਜਨ ਮੁਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦ
 ਰਬ ਦਿਤੇ ਸਿਨਿ ਚੇਵੀ ਹਜਾਰ ਸ੍ਰਸਤੁ ਸਾਡਾਨਿ
 ਤੁਅਜਾਣੀ ਜਾਦਾ ਸੀ ਤੁਸਾ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਭੁਜਨੁ
 ਕਿਉ ਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਰੇਗਾ ਵਿਦਦੀ ਨ ਮਿਤਿ

ਕਿਉ ਨ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਾਮਣੇ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਗੋਪ
ਛੁਤਾਵਹੁ ਗੋ ਤੇ ਹਾਥਿ ਦੇ ਨ ਕਮਰ ਤੇ ਰਖ ਕੈ ਖੜੇ ਰ
ਹੋ ਗੋ ਤਾਂ ਫਰੇ ਸਤਿ ਮਾਨੁ ਮਾਰਿ ਮਾਹੋਈ ਏਨਾਨ
ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਾਰੀ ਦੇਹੋ ਏਰੋ ਡੂਆਂ ਉਤੇ ਡੂਰਿ ਪਵੈ
ਗੋ ਤਾਂ ਫਰੇ ਸਤਿ ਮਾਨੁ ਮਾਰਿ ਮਾਹੋ ਵੇਗੀ ਫਿਰਿ
ਓਹੁ ਮਾਰਨ ਲਗਾ ਨਿਰੋਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰਨੇ
ਡੂਰਿ ਪਵੈ ਗੋ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਾਰਿ ਕੈ ਉਠਾਇ ਖੜਕ
ਰਨਿ ਗੋ ਫਿਰਿ ਪੁਛ ਨਿਰੋਗਾ ਤੁਸੀ ਮਾਰ ਜਾ ਬਿਰ

ਥੀ ਕਿਉਰਾਵਾਈ ਜਦਦਇਤਿ ਨਿਵੇਰੀ ਮਾਰਿਕੈ
ਉਠਾਈ ਓਰੇਗਤ ਤੁਸੀ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੇਗਾ ਓਥੇਰ
ਰਪੀਰ ਮੁਰਸਦੇ ਪੈਕੈ ਬਰਖ ਤੇਰੇ ਵਨਗੇ ਤਾਂ
ਓਨਾ ਦੇ ਮਰੇਗ ਤੁਸੀ ਬੇ ਨਤੀ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਮਸੀਤ ਸਭੇ
ਸਿਖ ਮੁਰੀ ਦੇ ਹੋਏ ਸਾਂ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਮਸਾ ਨੁ ਛਡਾਵਹੁ
ਤਾਂ ਮਰੇਗ ਰਾਪੀਰ ਮਾਖ ਨਿਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਤੁ ਸਾਡੇ
ਸਰੀਰ ਮਰੇਗ ਹੋਸ ਨਿਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਮਸੀ ਪੁਕਾਰਿਕੈ
ਕਹ ਦੇਸਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਹੁ

੪੫

ਰਮੇਸਰੁ ਨ ਮਿਤਿ ਦਾ ਨੁ ਦੇਵਹਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
ਉਸਵੇ ਲੇ ਮਸਾਡਾ ਕਹਿ ਮਾਮਨ ਦੇ ਨਹੀ ਸੋ ਤੇ ਮਾ
ਪਾਇ ਮਾਂ ਕਰੇ ਬੀ ਮਾ ਨੂ ਮਿ ਤਜਾਣ ਦੇ ਸੇ ਹੁਣ ਭੀ
ਓਨ ਨਹੀ ਮਾ ਬੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਬਾਏ ਪਾਸੇ ਦੇ ਬਰੇ ਓਥੇ
ਕਰੇ ਬੀ ਮਾਰੀ ਦੇ ਹੋਵੁ ਨਿਰੇਗਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਾਖ ਨਿਰੇਗਾ ਮ
ਸੀ ਮਾ ਪਾਇ ਮਾਂ ਕਰ ਮਾਂ ਨੂ ਪਕੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀ
ਦੁਹੀ ਪਾਸ ਓਨਿਰਾ ਸੋਹੇ ਏਕੋ ਫਿਰਿ ਮਹਾਂ ਗਾਜ ਦੇ
ਮਰੇ ਹਾਥਿ ਮੰਡੇ ਗੇਜੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮਸਾਨੂ ਬਖਸਾ

ਜਿਵੇਚੋਰਨੂਪਕਵਿਕੋਮਨੇਗੀਕੋਠੀਵਿਚਿਪਾਇ ੪੬
ਦੇਈਦਾਹੈਤੋਇਕਵੇਲੇਕੁਝਖਾਵਣਨੁਦੇਈਦਾਹੈ
ਤਿਵੇਤੁਸਾਥੀਰੋਜੇਬਤਕਰਾਈਆਨੇਗਾਜੇਹੁ
ਣਤੁਮਰਦਾਨਹੈਵੇਤੋਸੰਤਾਦਾਸਿਰਾਕਰੇਤੋਸਬਦ
ਪਾਇਕੋਰਗੁਨੁਗਾਵੈਤਾਂਤੇਰਾਮਸੀਦੁਹਾਂਲੋਕ
ਦਾਕਾਰਜੁਕਰਾਰੇਓਸਿਆਖਿਆਜੀਜਿਵੇਰ
ਜਾਇਹੋਵੈਬਚਨੁਹੋਇਆਤੇਰਾਨਾਉਅਸਾਮ
ਰਦਾਨਾਰਖਿਆਮੈਹੋਵਾਹਰਾਗੁਦਾਭਜਨੁਕਰ

ਤੇਰੇ ਕੁੰਦੀ ਬੀਆਈ ਭੀ ਮਰ ਤੇਰੀ ਭੀ ਮਸੀਖ ਬਾਰਿ
ਲੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇਆ ਮਾਤ
ਬਾਬਾ ਬਲਿਆ ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰ
ਜਾਂ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ਪਹਿਲਾ ਸਚ ਹਲਾ ਲੁਦੁਇਤੀ
ਜੈ ਖੋਰਖੁ ਦਾਇਾ ਚਉਥੀ ਨੀਆ ਤਿਰਾਸ ਮਨੁ ਪੰ
ਜਵੀ ਸਿਫਤ ਸਨਾਇਾ ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਮਾਖਿ
ਕੋਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇਾ ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੁ
ਇਆ ਰੂਪੁ ਲੇਪਾਇਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿ

ਮਾਮਰਦਾਨਿਆਪਹਿਲੀਨਿਜੈਸਚੁਬੋਲਣਾਸ
 ਚੁਕਮਾਵਣਾਦੂਜੀਨਿਵਾਜਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿ
 ਕਰਿਕੇਖਾਵਣੀਤੇਮਨਨੂਗਾਰਾਂਦੇਬਚਨਦੀ
 ਕਰਦਿਕਰਿਕਹਣਾਹਲਾਲਕਰਣਾਤੀਜਾ
 ਸਭਸੈਦਭੁਲਾਚਿਤਵਣਾਤੇਪਰਮੇਸਰਦੇਨ
 ਵਿਤਵੇਡਿਖਾਵਣਾਚੋਥੇਸੁਧਮਨਸਾਰਖਣਿ
 ਕਿਵੇਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਪਰਤੀਤਪਾਪਤਿਹ
 ਵੇਤੇਪੰਜਵੇਜਸੁਸਹੇਨਿਸੇਪਰਮੇਸਰਦੀਸਿ

ਫਤਿਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤਿ ਵਿਚਿ ਗੁਜਾਰਣਾ ਭਲਿ
ਅੰਕੁਰ ਮਾ ਵਿਚਿ ਗੁਜਾਰਣਾ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਦਹਿ ਲਕੁ ਰਣੀਏ ਹੋ ਕਲਮਾ ਹੋ ਜੋ ਇਉਂ ਵਰ
ਤੈ ਗਾਤਾਂ ਦੇ ਜਕਨ ਜਾਵੇ ਗਾਠ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਪਰ ਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿ ਗਲੁ ਤੇ ਗਾਮਾ ਤੁਡੀਏ ਹੁਤ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਥੀ ਵਰਸਾਣੇ ਹੋ ਨਿਯਾ ਜਿਸਿ ਦਿਨ
ਨਾਪੁ ਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੋ
ਤਾਂ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਮਾ ਸਾਨੁ ਇਜੇ ਹਾਸੁ

ਖਾਲਾ ਗੁਰੂ ਦਸੋ ਜੋ ਅਸੀ ਵਿਸਨ ਨਾ ਲਿਇ ਕ
 ਰੁਪ ਹੋਈ ਮਾਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹਿ ਮਾਤਿ ਨਿਪੁ ਕਾ
 ਰਦਾਤ ਪੁਰੋ ਤਾ ਮਸੀਰਾ ਜਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਜੋ ਨੰਗਾ
 ਰਹਿਣਾ ਭੁਖਾ ਮਰਣਾ ਜਲਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠਣਾ ਪੰਚ
 ਅਗਨੀ ਤਪਣੀ ਇਸ ਕਰਿ ਕੋ ਭੀ ਜੋ ਸਹਿ ਕਾ ਮੁਹੈ
 ਨਿਓ ਨਨੁ ਰਿਪਾਂ ਸਿਧਾਂ ਫੁਰਿ ਦੀ ਮਾਂਹੈ ਨਿ ਤੋ ਜੋ ਨਿ
 ਹਕਾਂ ਮੁਹੈ ਨਿ ਤਿਨ ਦਾ ਰਿਦਾ ਸੁਧੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ਇਹ
 ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਰੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਦੇ ਹੁਤ ਪੁਕਰ ਨਕਠਨੁ

ਹੈ ਬਹੁਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਕਾ ਮਕਰੋ ਪੁਰਿ ਰਿਅਾਂ ਵਦਾ
ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਰ ਜਸੀ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਕਰੇ ਤੇਰੇ
ਗਾਤਿ ਕਰੇ ਤੁਸਾਡਾ ਤੁਰਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ
ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮਸੀਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ ਰਾਜ
ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਮਰਭਗਾਤਿ ਕਿਸ ਨੁ ਕਹਿ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮਖੀ ਨੁ ਸਿਦਰ ਰੂਪਾਵੁ
ਲੋਹਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਕਰਨਾ ਨੁ ਲੋਇ ਮਾਓ ਸਤਤ ਵ
ਲੋਹਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਹਥਾਂ ਨੁ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਵਲੋਹਦ

ਵਣਾ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਕਸਿਗਾ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਹ
 ਦਾ ਵਣਾ ਤੇ ਅਖੀ ਨੂੰ ਸਿਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੈਰੀ
 ਗਿਰੀਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਾਲਿ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਕੰਨ ਨੂੰ ਰੀ
 ਵਿਦ ਦੇ ਜਸੁਸੁਨ ਟਿਵਲ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਰਸਨਾ ਨੂੰ
 ਝੁਠ ਥੀ ਮੋੜਿ ਕੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਤੇ ਸਚੁ ਕਹਣ ਤੇ
 ਸਿਫਤ ਵਲ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਸਿਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵ
 ਨਾਲਿ ਜੇਤੂਨਾ ਤੇ ਦਾਨ ਨਾਲਿ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ
 ਰੇਵਲਿ ਤੇ ਸਤਿਸਿਰਗਾ ਤਿਲੇ ਜਾ ਵਣਾ ਦੇ ਹਰਾਜ

੪੯

ਸੀਤਪੁਰੈ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਿਆਰੈ ਜੋ ਜਿਸ
ਵੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਨਾਮ ਦਾ ਨੁਕੇ ਬਾਣੀ ਵਲਿ ਧਿਆਨੁ
ਕਰਦਾਰੈ ਤਾ ਮਨੁ ਵਿਚੈ ਨਿਕਲਿ ਜਾਂਦਾਰੈ ਤਾ ਮ
ਨੁ ਹੋਰ ਨ ਵਾਸ ਨ ਵਲੈ ਬਾਰੰ ਬਾਰੰ ਹਟਾਇ ਕੇ ਤੇ
ਨਾਮ ਵਾਲਿ ਜੋ ਤੁਨਾ ਮਾਪੁ ਨ ਹੀ ਥਕਣਾ ਜੋ ਮਨੁ
ਤਾ ਜੁ ਤੁਦਾ ਨ ਹੀ ਏਸੇ ਮਨੁ ਥਕਾਵਣਾ ਜਿਉ ਕ
ਰਿ ਕਿਸੇ ਘੋੜੇ ਨੁ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਵਣਾ ਹੋਵਾਰੈ ਤੇ
ਓਹੁ ਖਾਂਦਾ ਨ ਹੀ ਸੁਇ ਪਤਿ ਦਾਰੈ ਪਰੁ ਜੇ ਖਵ

ਵਣਵਾਲਾ ਦਿਲਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਕੋਊ ਸਦੇ ਮੁਹੁ ਵਿਚਿ
 ਗਥਿ ਪਾਈ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵਾਥ ਕਿ ਕੋ ਮਸਲਾ
 ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਮਰੁ ਜੇ ਖਵਾਵਣਿ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਰਜਾਂਦਾ
 ਹੈ ਤੇ ਛੁਡਿ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵਾਮੁ ਹਾਵਿ ਚਿਰਿ ਰਖਿ ਮਾਏ
 ਹੋਇ ਮਾਮਸਾਲਾ ਭੀ ਸੁਇ ਪਤਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਸਾਲਾ
 ਖਵਾਇ ਕੇ ਕਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੈ ਵੇਦਾ ਰੇ ਰਾਵੁ
 ਰਿਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਮਨੁ ਦੁਰਵਾਸ ਨਾ ਵਲੈ ਹਟਾ
 ਵਦਾਰ ਹੈ ਤੇ ਸਬਾ ਦਿਵੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਜੇ ਕੁਦਾ

ਰਹੈ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਸ ਬਦ ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਸਮਝਿ
 ਦੇਵੈ ਗਾ॥ ਇਸ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਰੋਗ ਕਦੀ ਮੇਰਾ
 ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਏਹੋ ਵਚਨੁ ਦਿ ਰੂਕ ਰਿਣੀ ਤਾ॥ ਜਿਥੇ ਸਾ
 ਧਸੀ ਗਾ ਤਿਹੋ ਵੇ॥ ਓਥੇ ਤੁਰਿ ਜਾਵਨਾ॥ ਨ ਲੇਟਹਿ ਲਕ
 ਰਣੀ ਸਾਖੀ ਸਬਦ ਦਾ॥ ਮਭਿਆਸ ਕਰਣਾ ਓਨ ਦਾ ਸ
 ਭਕੁ ਦੇਖੀ ਸਿਮੇਤ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋ॥ ਪਾਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚ
 ਲੀ॥ ਵੇਲਾ ਤਿਖੰ ਲੇ ਦੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਾ ਵਿਚਿ ਰਹਿ
 ਦਾਸੀ॥ ਓਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਸਿਰ ਦਾਰੁ ਸੀ॥ ਤੇਜੇ ਰਾਮ ਬਖਸ਼ੇ

ਜੀਬਹਿਟੇਈਆਸੀਉਸਦਾਮੋਦੀਖਾਨਕਰਦਾਸੀ 49
ਓਥੇਬਾਬਾਜੀਗਏਤਾਂਜੇਰਾਂਮਸਾਰਾਮੋਦੀਖਾਨੇਦਾ
ਕੀਮੁਬਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਆਤੇਬਾਬੇਦੇਅਗੇਸਭੇਵੇ
ਦੇਆਟਿਰਖੇਜਬਬਾਬੇਨੇਪਾਉਦਾਵਦਾਡਿਠਾਤਾਂ
ਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆਪੀਨਿਏਹੁਵਦਾਹੋਜਿ
ਨਾਮਾਪਨੁਪਾਇਸਦਾਇਆਹੈਪੇਰਿਜੇਸਭਣਾ
ਅੰਗਾਬੀਨੀਵੇਹੋਨਿਤਾਂਪੁਜਾਹੋਰਨਾਅੰਗਾਂਦੀਨ
ਹੀਹੁਦੀਚਰਨਾਂਹੀਦੀਪੁਜਾਹੋਦੀਹੋਤਾਂਤੇਸਭੁਸ

ਧਸੀਤਾ ਅਤੀਤ ਜੋਓ ਸਸਹਿਰਾ ਵਿਚਿ ਮਾਵਨਿਤਾ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਭ ਟਾਨੂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਸਕਸ
ਤੇ ਬਸਤਾਂ ਤੀਕ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਦੋਲ ਤਿਖਾਂ ਦੇ ਖਰਚਨ
ਲੇਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਮਿਤ ਖਰਾਇਤ ਬਹੁਤ ਹੋਵੈ
ਇਕਾ ਦੇ ਨਖਾਨ ਦਾ ਦੀਵਾਨ ਜੁਹੈ ਸੀਜਾ ਇਕ ਖਾਨ
ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਮਾਜੀ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾ ਜੋ ਸਾਣਾ ਇਕ
ਮਾਇਆ ਹੈ ਮਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਧਨੁ ਜੋਹੈ ਸੀਸੇ ਸਭ ਫ
ਕੀਰਾਨੂ ਲੁਟਾਇ ਇਤਾਹੈ ਸਾਸਿ ਪਾਹਿ ਦਾ ਖਰਚ

ਸੋਰੁਪਈਆਰੇਜੁਓਠਦਾਹੈ। ਤੇਖਰਾਇਤਿਦਾਰੇਜੁ
 ਪੰਜਸੋਰੁਪਈਆਓਠਦਾਹੈ। ਤਾਂਖਾਨਨੇਜੋਰਾਮਨੁ
 ਸਾਦਿਕੇਪੁਛਿਆ। ਤੁਧੁਅਸਾਡਾਸਾਰਾਧਨਖਰਚਕ
 ਰਿਦਿਤਾਹੈ। ਦਿਵਾਨਨਾਲਲੇਖਾਕਰੋ। ਤਾਂਜੋਰਾਮਨੇ
 ਬਾਬੇਨੁਕਹਿਅਖਾਨਲੇਖਾਮੰਗਦਾਹੈ। ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿ
 ਅਮੇਲੇਖਾਦੇਵਾਰਾ। ਤਾਂਜਬਬਾਬੇਦੇਪਾਸੇਲੇਖ
 ਲੀਤਾ। ਤਾਂਦਸੁਣੇਪਦਾਰਥਸਭੇਪਰਵਿਚਿ
 ਭੀਪਏਹੈਨਿ। ਤੇਜਿਤਨੀਖਾਨਥੀਮਾਇਆਲੀ

ਤੀਸੀਓਹੁਭੀਖਾਂਨਦੇਖਾਰਿਚਿਲਗੀਹੈ॥ ਤੇਦਸਹ
ਜਾਰੁਪਈਆਵਧੀਕਭੀਖਾਨਵਲਿਵਾਧਾਲ
ਹਿਣਾਨਿਕਲਦਾਹੈ॥ ਤਾਖਾਨਾਮਖਿਆਭਾਈਏ
ਹੁਕੇਈਵਡਾਵਲੀਹੈ॥ ਇਸਨੂਮੇਰੀਦੀਵਾਨੀਦਿਵਹੁ
ਤਾਬਾਬੇਕਾਹਿਅਮੇਤੁਸਾਡਕੇਖਨਹੀਲੇਦਾ॥ ਕੇਉ
ਜੇਤੁਸਾਨੂਕਿਸੇਉਤੇਵਿਸਾਹੁਨਹੀ॥ ਤਾਬਾਬੇਮੇਦੀ
ਖਾਨਾਸਭਛਾਡਿਦਿਤਾ॥ ਤੇਜੇਸੀਤਾਂਪਾਸਿਜਾਏ
ਤਾਓਧੇਹੀਥੈਠਾਰਹਾ॥ ਜੇਪਰਾਵਿਚਿਥੈਠੇਤਾ

ਓਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਰਹੇ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਖਾਂਨ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਾਦਿਓ ਨਿਅਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੈਠਿ
 ਆਂ ਕਾਜੀ ਭੀ ਆਇਆ ਤੇ ਖਾਂਨ ਭੀ ਪੇਸੀ ਦੀ ਨਿਮਾਜ
 ਪੜ੍ਹਨਿ ਲਗੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਖਿਕੌਰ ਹਸਿਆ ਤਾਕਾ
 ਜੀ ਕਹਿ ਆਡਿਓ ਠਾ ਖਾਂਨ ਜੀ ਇਹ ਕਾਫਰ ਅਸਾਡੀ
 ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਂਨ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਹਸੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜਿ ਸਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਓਜੂ ਕਰ ਦੇਸੋ ਓਸ ਵੇਲੇ

ਤੁਸਾਡਾ ਮਨ ਨਿਵਾਜਵਾਲਿ ਹੈ ਸੀਤਾ ਤੁਸਡੇ ਉਪਰਿ
ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸੀ ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨਿ
ਲਗੇਹੋ ਤਤੁਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਪਈ॥
ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿ ਮਾਨਿ ਮਾਜ ਕਬੂਲ ਕਿਉ ਨਹੀ ਪ
ਈ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਮਾਇ ਨਾ ਦਾਇ ਮਾਮ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇ
ਰੇ ਪਾਰਿ ਪ੍ਰਵੀਸੁਈ ਸੀ ਤੇ ਰੇ ਪਰਵਿਚਿ ਖੁਹਾਰੈ
ਸੀ॥ ਤੇ ਗਾਯਾ ਮਾਨੁ ਉਪਰਿ ਗਾਇ ਮਾਸੀ॥ ਮਤੁ
ਮੇਰੀ ਵਛੇਰੀ ਖੁਹਾਵਿਚਿ ਪੇਜਾ ਦੀਹੋ ਵੈ॥ ਜੇਇ

ਸਦਾ ਮਨੁ ਨ ਠਹਰਿਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾਂ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਕੀ
 ਥੋਕ ਬੁਲ ਪਵੈ ਤਾਂ ਖਾਨਕਹਿ ਮਾਕਾ ਜੀਏ ਹੋ ਕੇਈ
 ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਸਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਣੀ
 ਪਰਵਾਨੁ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਵਲੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਅਸਾਡੀ ਸਭਾ ਦੀ ਮਾਨਸੀ ਨਾ ਤਾਂ ਇਕਾ ਦੇ ਨਬਾ
 ਬਾਜੀ ਵੇਈ ਵਿਚਿ ਨਾ ਵਟਿਗਾਇਆ ਮਨੁ ਦਿਨ
 ਵਿਚਿ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਕੇ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੋਈ
 ਠਿਰਹਿਆ ਖਾਨਨੂਖ ਬਰਿਪਹੁ ਚੀਖਾਨ ਓਥੇ

ਮਹਾਂਜਾ ਲੁਪਾਇ ਰਹਿ ਮਾ ਤਾਂ ਕੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹ
ਰਿ ਨਾ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਠ ਵੇਂ ਦਿਹਾ ਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਨਿਕ
ਲੇ ਤਾਂ ਖਾਨੁ ਮਿਲਣਿ ਗਾਇ ਮਾ ਕਾਜੀ ਨਾਲਿ
ਗਾਇ ਮਾ ਤਾਂ ਕੀ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਏ ਹੁਕੇਈ ਜਾਵ
ਵਾਲਾ ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਖਾਨ ਤੇ ਭੂਲਾ ਹੋਇ
ਰਿ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿ ਮਾਨ ਨਕ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਕਿ ਮੁਸਲ
ਮਾਨੁ ਹੋ ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਲਿ ਮਾ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧।
ਕੋਈ ਮਾਖੇ ਭੂਤ ਨ ਕੋਈ ਕਹੇ ਬਿਤਾਲਾ ਕੋਈ

ਮਾਖੋ ਮਾਦਮੀ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ १ ਭੁਇਆ ਮਾਦਿਵਾ
 ਨਾਸਾ ਹਕਾ ਨਾਨਕ ਬਭੁਰਾ ਨਾਮੇ ਹਾਰਿ ਬਿਨੁ ਮਾਦਰੁ
 ਨਜਾਨਾ १ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨ ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਭੈ
 ਦੇਵਾਨ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਮਵ
 ਰੁ ਨਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨ ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਏ
 ਕਾ ਕਾ ਕਾ ਮਾਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾਵੁ
 ਜੀ ॥ ਮਵਰਸਿ ਮਾਣਪ ਕਾਇ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨ
 ਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਸਾਹਿਬ ਪਰੇਪਾ ਮਾਰਾ ਮੰਦਾ ਜਾ

ਏਆਪਕਉਅਵਰੁਭਲਾਸੰਸਾਰੁ॥ਤਿਸਦਾ
ਵੀਚਾਰੁ॥ਬਾਬੇਕਹਿਅਏਹੁਪੰਜਾਤਤਾਦਾਸ
ਗੁਰੇ॥ਕੋਈਇਸਨੁਤਨਕਹਿਦਾਹੋਕੋਈਇ
ਸਨੁਬਿਤਲਾਕਹਿਦਾ॥ਕੋਈਇਸਨੁਅਦਮੀ
ਕਹਿਦਾ॥ਕੋਈਕਿਛੁਆਖਦਾਹੋਕੋਈਕਿਛੁ
ਆਖਦਾ॥ਤੇਮੇਨੁਜਦਦੀਸੀਤਾਸੇਸ਼ੀਦਿਤੀਹੋ
ਤਾਂਮੇਆਪਨੁਇਸਦਾਸਾਖੀਜਾਣਦਾਹਾਂ॥ਤੇਜੇਹ
ਰੁਖਾਤਾਪਿਤਾਨੁਮਿਲਿਕੈਮੇਨੁਦੇਹਿਅਭੁਮਨੁ

ਹੋਇਆਸੀਓਸੁਵਲੋਬਭਿਗਾਇਗਾਇਆਹੁੰ॥
 ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਓਪਦੇਸੁਮੇਵਿਤ੍ਰਕੀਤਾਹੋ॥ਜੇਮੇਇਸ
 ਸਰੀਰਦੇਪਵਿਤ੍ਰਕਰਨਿਵਾਲਾਮਾਤਮਾਹੁੰ॥ਆ
 ਗੇਮਾਤਮਾਤੇਪਰਮਾਤਮਾਵਿਚਿਭੇਦਕਛੁਨਹੀ॥
 ਜੈਸੇਤਰੀਗਾਂਮੇਜਲਮੇਭੇਦਨਹੀਇਕੁਹੈ॥ਜੈਸੇ
 ਪਦਾਂਮਦਾਂਮੇਅਕਾਸੁਇਕੁਹੈ॥ਜੈਸੇਭੂਖਨਾਵਿ
 ਚਿਕੀਚਨੁਇਕੁਹੈ॥ਤੈਸੇਸਰੀਰਮੇਸਤਿਅਪਰਮ
 ਤਮਾਂਦੀਇਕੁਹੀਹੈ॥ਜਦਦਾਮੇਗੁਰਾਂਥੀਏਹੁਰਿਅਮ

ਨਾਵਿ ਤੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਵਾ ਹਰਾ ਭੂ ਬਿਨਾ ਮਵਰੁ ਕ
ਛੁਨੀ ਜਾਣਦਾ ਦੇਹੀ ਹਿੰਦੂ ਦੇਹੀ ਮੁਸਲਮ
ਨਹੀ ਮੇਵੇ ਹਵਾ ਸਾਖੀ ਨਿਮਾ ਰਾਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨ ਸੁਣਿ
ਕੈ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆ ਜੇ ਮੇ ਤੈ ਨੁਖਦਾਇ ਦਾ ਵਲੀ
ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਇਕ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਮਾਸਾ
ਹੈ ਜੇ ਮੇ ਸੁਣਿ ਮਾਹੇ ਜੁਖਿ ਦਰੁ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰ ਹੈ
ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਕਾਸ ਭੀ ਸਭੇ ਮਿਦਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇਜ
ਲੁ ਤੇ ਵਰਨ ਨਹੀ ਮਿਦਦਾ ਇਕ ਵੇਰੀ ਮੇ ਖਿਦਰ

ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਂ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੈ ਆਖੇਂ ਤਾ
 ਤੈ ਨੂਖਿ ਦਰਦਾ ਦਸ ਕਰਾਈ ਮੇ ਜੇ ਤੈ ਕਹੈਂ ਤਾ ਤੈ ਨੂਖਿ
 ਦਰਬਣਾਈ ਮੇ ਤਾ ਖਾਨ ਬੋਲਿਆ ਤੁਸਾ ਬੀ ਸਭ
 ਕਛੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇ ਨੂ ਦਰਸਨ ਜਰੂਰੀ ਖਾ ਦਰ
 ਦਾ ਕਰਵਾਈ ਮੇ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੈ ਧਿਆਨ ਕਰ
 ਰਿਕੋ ਬੈਠੇ ਜੇ ਜਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਥੀ ਮਕਾਸ ਵਿਚਿ ਪਦਾ
 ਰਖਹੈ ਨ ਸਭ ਜਲਮਾਈ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚਿ
 ਜੇ ਵਰਤਾ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਮ

ਮੇਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖਾਨਕਾਹਿ ਆਸੇ ਰਾਹਿ ਆਨੁ ਠਹਿਰ
ਦਾ ਨਹੀ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਜਿ ਉਸਿ ਉਤੇ ਰਾਹਿ ਆ
ਨੁ ਨਿਕਲਿ ਜਾਵੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਉਢੇ ਰਿਦਿ ਕੁ ਕਰੇ।
ਤੇਨ ਸਕਾਦੇ ਮਰੇ ਰਾਹਿ ਆਨੁ ਰਖੇ ਰਾਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ
ਵਰਨ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇ ਰਾਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਾਰੇ
ਮੇਰੀ ਦਿਸਾਇ ਕਰਾਂਗਾ ਤਾਂ ਆਜੁ ਹੀ ਰਾਤਿ ਸ
ਮੇਰੇ ਤੁਸਾਨੁ ਖਿਦਰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇ ਰਾਤਾਂ ਜਬ ਤਿਨ
ਪਹਿਰਿ ਖਾਨਕਾਹਿ ਆਨੁ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਪਛਲੀ

ਗਤਿ ਵਰਨਾ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹਥ ਵਿਚਿ ਵ
 ਡੇਰ ਤਨੁ ਲਿਆਇਆ ਜਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿ ਕੈਓ
 ਜਿਅ ਲਾਹੈ ਇਗਾਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ
 ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇਰ ਤਨ ਭੇਟ ਗੁਜਰਾਨੇ ਬਾਬੇ ਕਹਿ
 ਆਖਾਨ ਜੀ ਖਿਦਰ ਜੀ ਦਾ ਪੀਰੁ ਮਾਇਆ ਹੋਤਾ
 ਖਾਨ ਖਿਦਰ ਦੀ ਪੇਰੀ ਪਾਇਆ ਖਿਦਰ ਫਿਰਿਖ
 ਨ ਦੇ ਅਰਾਮ ਥਾਏ ਕਿਆ ਤਾਬਾਬੇ ਕਹਿ ਮਾ ਖਿਦ
 ਰ ਜੀ ਮਾ ਸਾ ਖਿਦਰ ਜਲੰਦਾਰ ਜਾ ਖਾਨ ਨੂਕੀਤਾ

ਹੈ॥ ਤਾਂ ਪਿਦਰ ਕਹਿਅ ਜੀਵ ਡੀਮਿਹਰ ਕੀਤੀ॥ ਜੇ
ਮੇਰੁ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਣਾ ਰਾਜੁ ਛੁਡੈ ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦਹ
ਲਿਵਿਚਿ ਰਹਾਂ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਖਾਨ ਦੀ ਦਹ ਲਿਵਿ
ਚਿ ਰਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਖਾਨ ਬੋਲਿਅ ਜੇ ਤੇ ਜਲਾਂ ਦਾਰਾ ਜੁ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਹੋਂ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ
ਕੋਰਹੁ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਅ ਜੇ ਪੰਜਵਰ ਸਖਾਨਇ
ਥੋਰੁ ਰਹੇਗਾ॥ ਤੇ ਸਰੀਰ ਛੁਡੈ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
ਵੇਗਾ॥ ਤੂੰ ਇਸਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਕੋਰਹਾਂ॥ ਮਸੀਹਿ ਸ

ਨਾਗਿਆਨੁ ਦੇਵੇ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕਤਿ ਇਕ
 ਨੂੰ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਮਾਲੋ ਤੇ
 ਮਾਂਗੋ ਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕਥਾਰ ਸਨ ਲਿਕਰੇ ਦੇਸ
 ਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਭਾਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮ
 ਲੋ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਾ ਮਾਏ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮਸਨੁ ਸੇਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਕ
 ਰਿ ਕੇ ਸਾਡਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਮਾਜੇ
 ਤਾਮਸੀ ਤਪੁ ਕਰੇ ਮਗਨਿ ਦਾਤ ਪਣਾ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚਿ

ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸਨੁ ਸਹਾਰਣਾ ਤੇ ਤੀਰਥਾਂ
ਦਾ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਚੰਦਾਇਣਾ ਮਾਦਿਕ ਬੁਤੁ ਕ
ਰਣੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦਾ ਭੂਮਣਾ ਤੇ ਕੰਦਮੂਲ ਦਾ ਅਹਾਰੁ ਕ
ਰਣਾ ਇਹ ਸਭ ਕਠਨ ਕਰਮ ਹੋਨਿ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰਿਅਾਂ
ਤੇ ਮਨਨੁ ਇਕਾਗਰ ਕਰਣਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੁ
ਚਿ ਸੰਗਾ ਵਣਾਸੁ ਨਣਾ ਇਹ ਕਰਮ ਸੁਗਾਮ ਹੋਨਾ
ਏਹੁ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਅਰੁ ਫਲਾਇ ਸਦਾ ਵਡਾ
ਹੈ ਤੇ ਖੋਚ ਲਏ ਨੀਹੈ ਤਾਂ ਅਗੰਮ ਲੇਖੁ ਛਿਆ

ਜੀਅਸਾਂਤਾਂਸੁਣਿਆਹੈ। ਜੇਹੀਮਿਹਨਤਤੇਹਾਫ
 ਲਾਜੇਵਡੀਮਜੂਰੀਕਰੇਗਾਸੇਵਡਾਫਲਪਾਏ
 ਗਾਥੇਡੀਮਜੂਰੀਕਰੇਗਾਸੇਥੇਵਡਾਫਲਪਾਏ
 ਗਾਤੁਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾਜੇਕਰਮਸੁਗਮੁਹੈਕਬ
 ਕੀਰਤਨੁਕਰਣੇਤੇਫਲਵਡਾਹੈ। ਏਹੁਅਸਾਡੇਸ
 ਮਸ਼ਾਦਿਚਿਕੇਸੇਆਵੈ। ਤਾਂਬਾਬਾਬੇਲਿਆਜੇਲ
 ਕਰੁਹਾਰੇਲਕਰੁ। ਅੰਗਲਿਆਮਾਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪਾਂਡੀ
 ਪੰਡਾਂਲਿਆਮਾਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਜੂਰੀਵਡੀਕਰਦੇ

ਹੈਨਿਤੇ ਨਫਾਬੋੜਾਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਲੁਣਾਮੰਨਦੀਹਰਦੀ
ਕਰਦੇਹੈਨਿਅਮਜੁਰੀਓਨਾਦੀਬੋੜੀਹੁਦੀਹੈਤੇਨ
ਫਾਵਪੀਕਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਸਰਾਫੁਤੇਬਜਾਜੁਓਨਾ
ਬੀਭੀਅਮਜੁਰੀਬੋੜੀਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਸੇਕਾੜੀਆ
ਰਪੇਯਾਦਾਸੇਦਾਕਰਦੇਹੈਨਿਤਾਂਨਫਾਬਹੁਤੁਹੈ
ਦਾਹੈ॥ ਤੇਜਵਾਹਰੀਸੇਤੀਹੀਰੇਦਾਸੇਦਾਕਰਦੇ
ਹੈਨਿ॥ ਤੇਸੁਖਨਾਲਿਖੇਠਰਹਿੰਦੇਹੈਨਿਤੇਨਫ
ਓਨਾਨੁਬਹੁਤੁਹੁਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੇਓਨਾਦੀਸੇਵਾਕਰ

ਦਾਹੇ ਸੋਭੀ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਪਰਖਿ ਸਿਖ ਦਾਹੇ॥
 ਤੇ ਸੋਹੇ ਰੁਜੇ ਤਪੁ ਹੋ ਨਿ ਸੋਸ ਬੀਰ ਭਿ ਪਾਰਿ ਕਸਦ
 ਹੁ ਦਾਹੇ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਹੀ ਹੁੰਦੀ॥ ਤੇ ਕ
 ਥਾ ਕੀਰਤ ਨ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿ ਬੁਠਾ ਨਿ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾ
 ਭਿ ਪਾਸ ਨਾਵਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ॥ ਪਛਿ ਇਸੇ ਦੇ ਵਿਚਿ
 ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ
 ਪੁਟਿ ਚਿਨ ਫਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਵਚਨੁ ਬੁਠਿ
 ਕੋਭਾਈ ਮਾਲੋ ਪੀਰਾ ਰੁਕੀ ਬੀਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ

ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਾ ਸਨ ਤਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ
ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੀਕੇ ਚਿਕੇ ਸੁਣੇ ਭੇਦੋ ਨਾਮ ਲਿਕੇ ਦੇ ਰਿ
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਨਾਂਦੀਰ ਸਨਾਈ ਅੰਸਾ
ਸਾਭੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਰਸੁ ਮਾਵੈ ਤਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭ ਪ
ਪਾਂਦਾ ਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰਨਿ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ
ਕੋਵੈ ਭਿਖਵਾਨਿ ਤੇ ਆਏ ਗਏ ਸਾਧਸੀ ਤਾਂ ਦੀਦ
ਹ ਲਿਕਰਨਿ ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਆ
॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਲੁ ਪੜੀ ਮਾਸ ਧਾਰ ਬ

ਬੇਜੀਨੂਮਿਲਿਮਾਤਾਂਉਸੁਕਹਿਮਾਗਰੀਬਨਿਵਾ
 ਜਾਸਨਮੁਖਕਿਸਨੂਕਹਿਦੇਹੈਨਿਤੇਵੇਖੁਖਕਿਸਨੂ
 ਕਹਿਦੇਹੈਨਿਤੇਸਿਖਕਿਸਨੂਕਹਿਦੇਹੈਨਿਤਾਂਬਚ
 ਨਹੋਆਜੇਪਾਪਾਂਨੂਪਿਠਿਦੇਦੇਹੈਨਿਤੇਪੁਨੰਦੇਸਾਮ
 ਏਰੁਦੇਹੈਨਿਸੇਸਨਮੁਖਹੈਨਿਤੇਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨਨੂ
 ਸਨਮੁਖਬੈਠਿਕੇਤੇਸਬਦਿਨੂਸਨਮੁਖਿਬੈਠਕੇ
 ਏਨਾਤੇਆਪਣੇਮਨਦੀਬਿਤਦਾਸਾਖੀਹੋਵੇਚਾਰਸਾ
 ਖੀਅੰਸਨਮੁਖਸਿਖਾਂਦੀਅੰਹੈਨਿਜਿਸਕਰਿਕੋ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿਤ ਤਾਂ ਕਾ ਲੁਮਰ ਦਾ ਸਕੀ
ਤੀ ਜੀ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇ ਹਰੀ ਅਸਾ ਖੀ ਅਸਾ ਹੋ ਨਿਤ ਤਾ ਬਾਬੇ
ਅਸਾ ਖੀ ਅਸਾ ॥ ਇਕ ਮੇ ਤੀ ਹੋ ॥ ਇਕ ਕਰਨ ਹੋ ॥ ਇ
ਕ ਮੁਦਤ ਹੋ ॥ ਇਕ ਓਪੇ ਖੀ ਅਸਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਕਾ ਲੁਮਰ ਦਾ
ਸਕੀ ਤੀ ਜੀ ਅਸਾ ਨੁ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮਝਾਵਹੁ ਤਾਂ
ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਅ ਮਾਜੇ ਦੇਹੁ ਜੀ ਓਕ ਹੋ ਜੁ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਦੇ
ਸੁਖ ਮੇ ਨੂਹੀ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂਤਾਂ ਓਹੋ ਸੁਖ ਹੋਵਨਿ
ਚੇ ਜੇ ਹਰੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਾ ਵਿਚਿ ਲਿਖੇ ਹੋ ਨਿਤ ਪਰਜੇ

ਸਭਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂਆ ਪਣਾ ਮਿਤ ਕਰਿ ਜਾਂਟੇ ਤਾਂ ਮਿਤ ਦਾ
 ਸੁਖੁਆ ਪਣਾ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭੇ ਸੁਖੁ ਇਸ ਦਾ
 ਹੀ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮਾਪਣੇ ਪਾਸਿ ਜੋ ਕਛੁ ਧਨੁ ਹੋਵ ਸੁਕੇ
 ਵਿਦਿਆ ਕੋਈ ਗੁਣੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮਿਤ ਜਾਣਿ ਕੇ ਵੇਡਿਖ
 ਵੇ। ਜੇ ਕਛੁ ਬੁਧਿ ਹੋਵ ਸੁਭਿ ਸੁਕਰਿ ਕੇ ਭੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸੁਖ
 ਕਰੇ। ਏਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਕਰਨਾ ਕਿ ਸਨੁ ਕਰਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਚ
 ਆਪ ਥੀ ਧਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ
 ਹੋਵੇ। ਵਿਦਿਆ ਕਰਿ ਕੇ ਨੀਵਾਂ ਹੋਵੇ। ਅਥਵਾ ਬਲੁ

ਕਰਿ ਕੈ ਨੀਵਹੋਵੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਅਪਣੇ ਛੇਦੋ ਭਾਈ ਕੈ ਪੁਤ੍ਰਿ
ਨਿਅੰ ਈਜਾਣੈ ਓਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰੈ ਗਰ
ਬਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰੁਣਾਹੈ ਮੁਦਤਾਇ ਸਨੁ ਕਹਿੰਦੇਹੈ
ਨਿਜੋ ਆਪ ਥੀ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕੇ ਬੁਧਿ ਕਰਿ ਕੈ ਕੇ ਵਿ
ਦਿਆ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਦੇਖਿ ਕੈ ਪ੍ਰਸੰਸਿ
ਹੋਵੈ ਆਖੈ ਧੀ ਨਵਾਹੁ ਗੁਰੂਹੈ ਅੰਧੇ ਭੀ ਸਿਖ ਕੀ ਤੋਹੈ
ਸੁਆਜਿਵੈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਜਸੁ ਸੁਣਿ ਕੈ
ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੇਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਨਿਦਾ ਕਿਸ ਕੀ

ਨਕਰੈਏਹੁਮਦਤਹੈ॥ ਤੇਉਪੇਖਿਆਉਸਨੁਆਖਦੈ॥ ੬੪
ਨਿਜਾਪਣੀਬਧਿਤੇਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਦੇਅਨੁਸਾਰਸਭ
ਨਾਨੁਉਪਦੇਸ਼ਕਰੈ॥ ਪਰੁਜੇਸਤਿਕਰਿਕੈਮਾਨੈਉਸਨੁਫੇ
ਰਿਭੀਉਪਦੇਸ਼ਦੇਵੈ॥ ਅਰੁਜੇਨਾਮਾਨੈਉਸਦੇਨਾਲਿਹਨੁਨ
ਕਰੈ॥ ਜਾਣੇਜੁਇਸਦੀਪ੍ਰਲਬਧਨਹੀਚੁਪਕਰਿਰਹੈ
ਜਦਏਹਵਚਨਭਾਈਕਾਛੁਸੁਣੇਤਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਵ
ਰਤਾਣਿਲਗਾ॥ ਤਾਂਉਸਦਾਭੀਉਧਾਰੁਹੈਇਅਮਾਹੋਰ
ਨਾਂਸਿਖਾਂਦਾਭੀਉਸਦੇਮਿਲਣਕਰਿਉਧਾਰੁਹੈਇਅਮਾ॥

੨੫ ਉਤ੍ਰਿਚੋਧਵੀ ਭਰਾਤਜੁਭਰਾਤਾਓਹਰੀਜਾਪੁਵੇ
ਸੀਸੇਵਕਮਾਵੇ ਸੀਹਾਂਉਪਲਜਾਣੀਐਗੋਜਣਉਪਲ
ਸਤਿਗੁਰਗੁਣੇਐਲੁਸੀਹਾਂਵਿਚਿਮਾਖੀਐਭਾਰੀਰ
ਬੁਕਾਲੀਗੁਣਗਾਵੇ ਜਿਤਾਰੰਧਾਵੁਭਲਾਬੁਣੁਬੁਢ
ਇਕਮਨਿਧਿਮਾਵੇ ਫਿਰਣਾਖਹਰਾਜੇਪੁਸਿਖਜੀਵ
ਈਗੁਰਸੇਵਸਮਾਵੇ ਗੁਜਰਜਾਤਿਲੁਹਾਰੇਰੇਗਾਰ
ਸਿਖੀਗੁਰਸਿਖਸੁਣਾਵੇ ਨਾਈਧਿਕੁਵਖਾਣੀਐ
ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਕੁਦੰਬੁਤਗਾਵੇ ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲੁ

ਅਲਖੁਲਖਾਵੇ १੪॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
 ਚਲੀ ॥ ਭੁਗਤਾ ॥ ਹਰੀਤੇਜਾ ॥ ਵਸੀਖੜੀਸਿਨੀ ॥ ਜ
 ਬਬਾਬੇਜੀਦਾ ॥ ਓਨਾਦਰਸਨੁਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂਦੇਖਿਕੋਬਹੁਤੁ
 ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇ ॥ ਤਾਂਓਨਾਂਨੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀ ॥ ਮਹਾਂਰਾਜਜੇ
 ਹਵੇਵੇਦਾਂਦੇਅਧਕਾਰੀ ॥ ਹੋਨਿਉਨਾਦਾਤਾਂਵਿਦਿਆਕ
 ਰਿਕੋਰਿਅਮਾਨਕਾਰਿਕੋ ॥ ਓਧਾਰੁਹੋਇਆ ॥ ਪਰਾਮਸੰ
 ਤਾਂਪਾਇਸੁਣਿਕਛੁਨਹੀਜਾਣਦੇ ॥ ਅਸਾਡਾਓਧਾਰੁਕਿ
 ਉਕਾਰਿਹੋਵੇ ॥ ਬਚਨਹੋਇਆ ॥ ਜੇਤੁਸੀਮਨੁਖਾਵੇਕਰ

ਮਾਂਦਾਤਿਆਗਕਰੇਤੇਸਿਖਾਂਦੀਦਹਲਕਰੇਤਾਂਤੇਤੁਸ
ਡਾਂਡੀਕਲਾਮਾਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਪੁਛਾਮਾਜੋਮਨਮੁਖਾਂ
ਦੋਕੋਟਕਰਮੁਹੈਨਿਸੋਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਸੁਣਾਈਮੋਤਾਬਾ
ਬਾਬੋਲਿਆਚਾਰਸਾਖੀਆਂਮਨਮੁਖਾਂਦੀਆਹੈਨਿਪ੍ਰਥ
ਮੇਈਰਖਾਹਾਰਿਕਿਸੇਨਾਲਿਬਖੀਲੀਕਰਨੀਜੁਸਭੇਪ
ਦਾਰਥਤੇਸਭੇਗਣੇਮੇਥੇਹੀਹੋਵਨਿਅਰੁਜੇਕਿਸੇਹੋਰਸ
ਪਾਸੋਹੋਵਨਿਤਾਂਰਿਦਾਪ੍ਰਸਿਨੁਨਹੋਣਾਸਭੁਣਾਨੁਆਪ
ਣਾਵੇਰੀਹੀਜਾਨਣਾ। ਤੇਦੂਜੀਅਕਰਣਾਹਉਮੇਕਰਣੀ

ਜੇਆਪਥੀਪਾਹਿਵੇਖਣਾਤਾਂਉਸਨੂਬੁਧਿਨਦੇਵਣੀ
 ਉਸਨੂਹਸਣਾਤੇਗਰਬੁਕਰਣਾਜੇਮੇਰੇਜੇਹਾਕੋਈ
 ਨਹੀਤੇਤੀਜੀਨਿਦਾਜੇਆਪਥੀਕੋਈਵਿਸੇਖਹੋਵੈਜੇ
 ਉਸਦੀਕੋਈਉਤਤਕਰੇਤਾਂਸਹਾਰਨਾਸਕਣੀਸਰੀਉ
 ਸਦੀਨਿਦਿਆਕਰਣੀਜੇਓਭੀਮੇਰਾਤੂਠਾਹੋਇਆਹੈ
 ਜੇਆਪਣੇਸਮਾਨਹੋਵੇਤਾਂਗਰਬੁਕਰਣੀਈਰਖਾਕਰ
 ਣੀਜੁਮੇਰੇਵਿਚਿਵਡੇਗੁਣਹੋਨਿਓਹੁਕਿਆਹੈਤੇ
 ਚੋਥੀਹਠਬ੍ਰਿਤਮੇਰਾਕੋਈਉਪਦੇਸੁਮੰਨੇਨਹੀਤਾਂਉ

ਸਨੁ ਜੇਰੀ ਹਠਿ ਕਰਿ ਕੋ ਕਹਣਾ ॥ ਇਹ ਚਾਰੇ ਸਾਖੀ ਮਾਂ ਮ
ਨੁ ਖਾਂਦੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ਇਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਣਾ ॥ ਤੇ
ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਗੁਰ ਦੇ ਵਰੂ ਪਜਾਣ ਕੋ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ
ਕੋ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵੀ ਡੁਖਾਵਣਾ ॥ ਭਗਤਾ ਓਹ ਰੀਤੇ ਜਾਪੁ
ਵਸੀ ਦਾਇਸੇ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ॥ ੯ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ॥ ਸੀਹਾਂ ਤੇ ਗੰਜਣ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ
ਸਨਿ ॥ ਜਬ ਬਾਬੇ ਦਾ ਓਨ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਉਨਾ ਮ
ਰਦਾ ਸਕੀ ॥ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੋ ਮਸਾ

ਭਾਜਨਮਮਰਨਕਦੀਮੇ॥ ਤੇਚਾਰੇਪਦਾਰਥਾਮਸਾਨੂ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਵਨਿਸੋਮੰਤ੍ਰਦਸੋ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਏਹੁ
 ਜੁਵਾਹਰਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਹੈ॥ ਇਸਦੇਜਾਪੁਕਰਨਤੇਚਾਰੇਪ
 ਦਾਰਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਵਾਹਰਗੁਰੂ
 ਦਾਮਰਥੁਕੀਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆ॥ ਵਵਾਵਾਸੁਦੇਵਾ
 ਹ॥ ਹਾਰਿ॥ ਗਗਾਰੋ॥ ਬਿਦਾ॥ ਗਗਾਰਾ॥ ਇਕਵਾਰੀਦੇ
 ਨਾਮਜਪਣੇਕਰਿਚਾਰੇ॥ ਮਵਤਾਰਾਂਦਾਜਾਪੁਹੈਦਾਹੈਤੇ
 ਦੂਜਾ॥ ਇਸਦਾਏਹਿ॥ ਮਰਥੁਹੈ॥ ਜੁਵਾਹਰਨਾਮਮਚਰ

ਜਦਾਹੈ॥ ਜਿਸਦੀਸਤਿਆਕਰਿਕੈਸਭਪਦਾਰਥਜਾਤੇ
ਜਾਵਨਿ॥ ਤੇਓਸਨਜਾਂਦਿਨਸਕੀਐ॥ ਤੇਰੋਇਨਾਮੁਅੰਧ
ਕਾਰਦਾਹੈ॥ ਤੇਰੋਇਨਾਮੁਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ॥ ਜੇਮੇਸੀਜਤੁ
ਅਨਿਤਦੇਹਨੁਪ੍ਰਕਾਸਦੇਰਹਿਆਹੈ॥ ਓਸਦਾਨਾਮੁਵ
ਹਗੁਰੂਹੈ॥ ਓਸਦੇਜਪਣੇਅਰਜਾਨਣੇਤੇਚਰੋਪਦਾਰ
ਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਂਦੇਹੈ॥ ਨਿਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਕਿਸਤਰਾਂਚਰ
ਪਦਾਰਥਮੁਹੋਂਵਾਹਗੁਰੂਆਪ੍ਰਿਅਮਾਂਮਲਦੇਹੈ॥ ਨਿਤਾਂ
ਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਸਾਧਸੰਗਾਤਿਨੁਦਰਿਜਾਈਮੇਤਾਂ

ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਿ ਅਸਮੇਧ ਸੋਸੋ ਜਗਦਾਫ ਲਹਿੰਦ
 ਹੋ ॥ ਤੇਜਿ ਸਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ ਬਡੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਿ
 ਸੋਮਾਇਆ ਭੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪੇਰੀ ਪੈ ਕੋ ਲੋਕ
 ਅਠਿ ਦੇਵੇਂ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇਜੇ ਕੋਈ ਕਾਮ ਨਾ ਆਪਣੇ ਭਗ
 ਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਸੋਸੋ ਕਾਮ ਨਾ ਸਭ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਪੁ
 ਰੀ ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੈਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮ
 ਝੀ ਅੰਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਖਕਤਿ ਭੀ ਹੁੰਦੀ
 ਹੋ ॥ ਤਾ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ

ਨਿਪਾਛਲੀਗਾਤਿ ਥਹੁਇਸਨ ਨੁਕਰਿਕੋਬਾਣੀਪਰ
ਨਿਤਾਦਿਨੇਮਾਪਣੀਕਿਰਤਿਭੀਕਰਨਿਜੇਸੁਸਤ
ਲੇਜਾਵੈਤਾਂਵਾਹਉਚਰਨਾਤੇਜੇਸੁਸਉਪਰਿਮਾ
ਵੈਤਾਂਗੁਰੂਦਾਉਚਾਰਕਰਨਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਬੀਤਾਵ
ਨਾਤੇਮਾਏਗਾਏਸਾਧਸਿਰਗਤਿਦੀਸੇਵਾਹਲਿਕ
ਰਨਿਤੇਸਿਰਾਂਦਾਮਾਵਸਮਾਵੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ
ਸਕਾਦਿਨਵੀਚਾਰਕੋਕਰੁਹਕਰਨਿਤੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰ
ਸਾਦਿਕਰਨਿਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਈਦਿਨਬੀਤੇਇ

ਕਾਦਿਨਸੀਹੋਦੀਬੇਦੀਦਾਵੀਵਾਹਸੀਤੇਭਲਕੇਜੀ
 ਦੁਆਵਣਾਸੀ।ਤੇਇਕਾਦਿਨਅਗੇਹੀਬਹੁਤੇਸਿਖ
 ਓਥੇਆਏਗੁਰੂਕੇਦਰਸਨਨੂਚਲੇਸੇ।ਤਾਂਜੇਹੜੇਪ
 ਕਵਾਨਜੀਵਵਾਸਤੇਤਯਗੁਰੂਕੀਤੇਸੇ।ਸੇਸਭਸਿਖਾਂਨੂ
 ਖਵਾਲਦਿਤੇਤਾਂਉਸਦੀਇਸ਼੍ਰੀਸੇਚਾਚਿਤਾਲਗੀਕ
 ਰਨਜੀਵਨੂਅਸੀਕੀਖਵਾਲਾਂਗੇ।ਤਾਂਸੀਹੋਕਹਿਆਮ
 ਸਾਡੀਪੋਜਬਾਬਾਰਖੇਗੇ।ਤਾਂਅਗਲੇਦਿਨਜੀਵਾਅ
 ਈਤਾਇਸੜੀਕਹਿਆ।ਇਨਾਨਕਿਥੋਜੀਵਾਈ

ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸੀ ਹੋ ਅਰਦਾ ਸਿਕਰਿ ਕੈ ਜੇ ਦਾ ਬੋਲਿ
ਆਤਾ ਸਾਰੀ ਜੇ ਵਖਾਇ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਤੇ
ਮਾਂਵੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ ਪੰਜ ਦਿਨ
ਜੇ ਵਨੁ ਗਖਿਆ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਓ ਨ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂਆ ਪਟੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਪੰਜ ਰਖਦਾ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ਮੇਲ ਸੀ ਹਾਦਾ ਚੋਧਰੀ ਭਰੀ ਰਬੁ ਕਾਲੀ ਦਭਿ
ਪਾਸ ਕਸੀ ਜਬ ਬਾਬਾ ਉਸਨ ਗਾਰੀ ਮਹਿ ਮਾਇਆ
ਤਾਂ ਭਰੀ ਰਬੁ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ਨੁਬਾ

ਬਾਉਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹਿਆ ਤਾਭਗੀਰਥਭੀਉਥੇਹੀਸੇ
 ਰਹਿਆ ਜਬਪਿਛਲੀਰਾਤਿਬਾਬਾਉਠਿਆ ਤਾਭ
 ਗੀਰਥਭੀਉਠਿਕਰਿਇਸਨਨ ਨੂਜਲੁਲੈਆਇਆ
 ਅਮਰੇਦੇਖੇਤਾਂਅਹਾਂਸੁੰਦਰਇਸਤੀਹੈਅਸਦਭੁਜਾਹੈਸੁ
 ਤੇਝਾਤੂਕਰਦੀਹੈਤਾਭਗੀਰਥਪੁਛਿਆਤੂੰਕੰਨਹ
 ਹਿਅਜੁਅਜੇਹੇਸਮੇਘਰਿਥੀਬਾਹਰਿਆਈਹੈਤਾਂਉ
 ਸੁਕਹਿਆਭਗੀਰਥਤੂੰਮੇਨੂਨਹੀਜਾਣਦਾਮੇਦੇਵੀਹ
 ਤਾਭਗੀਰਥਚਰਨੀਲਗਾਤੂੰਸਾਰੇਜਗਤਿਦੀਆ

ਤਾਂਹੈਂ ਸਭੁਣਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇ ਕਰ ਨਿਵਾਲੀ
ਹੈਂ ਰਾਕਸਾਂ ਦੇ ਨਾ ਸਕਰ ਨਿਵਾਲੀ ਹੈਂ ਇਥੇ ਭਾਵੁਕੀ
ਉਕਰ ਨੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਏਹੁ ਸਿਤਮ ਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ
ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਿਸ
ਤਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਾਕਰ ਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਏਹੁ ਸਕਤਿ
ਹੁੰਦੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭਰੀ ਰਬੁਰਾ ਰੂਕਾ ਸਿਖੁ ਹੋਇਆ ਸੀਤਾਂ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਲਗਾ ਕਰਣਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰੋ
ਇਆ ੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਏਕਸ ਮੇਭਾਣੀ ਜਿ

ਤਾਰੀਧਾਵਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਪਾਸਿਮਾਇਆਮਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਹਮੇਬਹੁਤਸਾਧਾਂਸੀਤਾਂ
 ਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਪਰਸੇਰੇਮਨਦਾਸਿਸਾਨਹੀਮਿਟਿ
 ਆਤੁਸਾਡਾਹੁਣਦਰਸਨਕੀਤਾਹੈਮੇਰਾਸੀਸਾਨਿਵ
 ਰਤਕੋਰੇਜੁਮੇਨੁਸਾਂਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿ
 ਆਜੁਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਸਾਂਤਿਦੇਓਪਾਇਬੇਦਾਂਨੇਭੀਤੇ
 ਸੀਤਾਨੇਭੀਕਹਿਆਹੈ। ਜੇਤੇਰੇਮਨਵਿਚਿਓਪਾਇਹੋ
 ਇਸਕਦਾਹੈਸੇਤਮਕੋਰੇ। ਤਾਂਜਿਤਾਬੇਲਿਆਜੁਮੇ

ਨੂਦੇਨੇਉਪਾਉਤੁਮਕਿਰਪਾਕਰਿਕੇਬਤਾਵੇਜੇਮੇਥੇ
ਹੋਇਸਕੇਗਾਸੋਮੇਕਰੇਗਾਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿਆਇ
ਕਕਸਾਦਿਜੇਗਾਹੋਇਕਭਗਤਿਜੇਗਾਹੋਤਾਂਜਿਤਾਬੇ
ਲਿਆਕਸਦਜੇਗਾਕੋਨਹੈਭਗਤਿਜੇਗਾਕੋਨਹੈਤਾਂ
ਬਾਬਾਬੇਲਿਆਮਸਦਮੰਗਕਸਦਜੇਗਾਦੇਹੈਨਾ
ਪ੍ਰਥਮੇਯਮ॥ਵੂਜੇਨੇਮਤੀਜੇਇਕਾਂਤਦੇਸਚੋਥੇ
ਆਸਨਾਪੰਜਵਾਪ੍ਰਣਾਜਾਮਾਛਿਵਾਂਧਿਆਨਾਸਤ
ਵਾਂਧਾਰਨਾ॥ਅਠਵੀਸਮਾਧਾਤਾਂਜਿਤਾਬੇਲਿਆ

ਅਸੀਂ ਜਦ ਸਿਖਾਂ ਜਬ ਲਗਾਏ ਲਿਕੇ ਇਹ ਮਠਾਂ
 ਗਤੁ ਸੀਨਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਤੈ ਲਗਾ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ
 ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਦਸ ਯਮ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਹਿੰਸਾ
 ਇਕ ਮਨ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਚਿ
 ਤ ਦਨਾ ਇਕ ਦਰਨਾ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿਕਾ ਬੋਲਿ ਕੇ
 ਦੁਖਾਵਣਾ ਕਿਉਂ ਹੋ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਘ ਨੁਕਰਾਵ
 ਣਾਏ ਹੁ ਦਰਨਾ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਰਮਾ ਦੀ ਹਿੰਸਾ ਏਹੁੰ
 ਜਹ ਬਾਨਾ ਲਿਕਿ ਸੇ ਨੂ ਮਾਰਨਾ ਸੋਏਹੁ ਤੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ

ਹਿਸਾਦਾਤਿਆਰਾਕਰਨਾਮਹਿਸਾਹੈ॥ ਦੂਜਾਪਰਮਾਤਮਾ
ਦਾਸਤਿਜਾਨਣਾ॥ ਤੀਜਾਚੋਰੀਦਾਤਿਆਰਾਕਰਣਾ॥ ਇ
ਕਸਰੀਰਦੀਚੋਰੀਹੈ॥ ਚੁਕਿਸੇਦਾਕੁਛਛਪਾਵਣਾ॥ ਦੂਜੀ
ਮਨਦੀਚੋਰੀਹੈ॥ ਜੋਪਾਪੁਕਰਨੇਤੇਛਪਾਇਰਖਣਾ॥ ਏਹ
ਭੀਤਿਆਰਾਕਰਣਾ॥ ਚੋਥਾਬ੍ਰਹਮਚਰਜਹੈ॥ ਬ੍ਰਹਮਚ
ਰਜਕਿਸਨੋਕਹੀਦਾਹੈ॥ ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜਿਤਣਾ॥
ਤਾਂਅਜਿਤੇਕਹਿਆ॥ ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਕੀਨੁਹੈ॥ ਜਪੁਥਮੇਇ
ਸਤੀਦੀਆਂਗਲਾਂਕਰਨੀਆਂ॥ ਦੂਜਾਗਲਾਂਸੁਣਨੀਆਂ॥

ਤੀਜਾਇਕਾਂਤਦੇਸਾਇਸਤੀਪਾਸਬੈਠਣਾਚੈਥਾਇਸ ੧੩
ਤੀਨਾਲਿਸਪਰਸਕਰਣਾਂਪੰਜਵਾਂਹਿਤਕਰਿਇਸਤੀ
ਆਂਵਾਲਿਦੇਖਣਾਛੁਠਵਾਂਅਲਿਗਨਕਰਣਾਸਤਵਾਂ
ਸੀਚਾਰੁਇਸਤੀਆਂਦਾਬਣਾਵਣਾਅਠਵਾਂਇਸਤੀਆਂ
ਨਾਲਿਭੇਰਾਕਰਣਾਏਹੁਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਤਿਆ
ਗਣਾਬ੍ਰਹਮਚਰਜਹੈਪੰਜਵੀਖਿਆਹੈਜੇਕੋਈਭ
ਲਾਕਹੈਭਾਵੈਬੁਰਾਕਹੈਓਸਦਾਸਹਾਰਨਾਦੁਖਹੈ
ਵੈਭਾਵੈਸੁਖਹੈਵੈਓਸਦਾਸਹਾਰਨਾਖਸਦਮੇਧਿਤ

ਕਹੀਐ ਧੀਰਜਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੀਤਤ ਪਤਾ ਮਪਦਾ ਸੰਪਦ
ਵਿਖੇ ਵਿਅਕੁਲ ਨਹੇ ਵਣਾ ਧੀਰਜ ਕਰਣਾ ਸਪਤਮ
ਦਇਆ ਜੁ ਮਪਣੀ ਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਦਆ ਕਰ
ਣੀ ਅਸਦ ਮਹਿ ਦਾ ਕੇ ਮਲ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ
ਨ ਚਿਤ ਵਣਾ ਨੇ ਮੇ ਮਿਜਾ ਦਾ ਦਾ ਮਹਾਰ ਕਰਣਾ
ਜੇ ਮਹਾਰ ਹੋਵੈ ਉਸ ਥੀ ਚੋਥਾ ਹਿਸਾ ਪਾਇ ਖਾਵਣਾ
ਦਸਵਾਂ ਸੋਚ ਸਫੀਰ ਦੀ ਜਲ ਮਿਤ ਕਾ ਕਾਰਿ ਕੇ ਮੁ
ਖ ਮੰਜ ਨ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਰਿਵੇ ਦੀ ਸੋਚ ਇਹ

ਹੈ ਜੋ ਰਾਗ ਦੁਵੇਖ ਨ ਕਰਣਾ ਏ ਹਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤਕ
 ਰਨੀ ਏਹ ਦਸ ਯਮ ਹੈ ਨਿਯਮੈ ਰਦਸ ਨੇ ਮਕਹਤਾ ਹੈ
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਪੁ ਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ਨਿਰਾਜ ਸੀਤਾ
 ਮਸੀਸਾਂਤ ਕੀਤਾ ਮਸੀਤ ਪੁਕਿਅ ਹੈ ਸਰੀਰ ਦਾਤਾ
 ਵਣਾਜ ਲਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਕੁਖਾਰ ਹਣਾ ਏਹ ਤਾਂ
 ਸਸੀਤ ਪੁਰੈ ਏਸ ਕਰਿ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰਾਗ
 ਮਾਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਏ
 ਵੀਅਮਾਂ ਪਈਅਾਂ ਨੂ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਵਲੋਂ ਹਣਾ ਏ

ਕੇਸੁਰੁ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਿ ਲਾਵਣੀ ਮਾਂਗਾ ਇਕ ਸਾਂਤ ਕੀ
ਤਪੁ ਹੋਆ ਮਾਪਣੀ ਮਾਂ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ
ਟਾਵਣੀ ਮਾਂਗਾ ਤੇ ਸਬਾਦਿ ਵਿਚਿ ਜੇ ਕੁਨੀ ਮਾਂਗਾ ਤਾਂ
ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਜ ਸੀ ਮਰੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਕਰੇ ਬਹੁ
ਸੰਤੋ ਖੁਭੀ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਹੈ ਇਕ ਚੀਜਨ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਭੁਈ ਮਰੁ ਕਾਹਿ ਮਾ ਕਿਮੇ ਸੰਤੋ ਖੁਕਰਨਾਹੰ
ਤਾਂ ਉਸ ਸੰਤੋ ਖਕਾਰਿ ਰਿਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀ ਹੋ ਦਾਅ
ਰੁਦੁ ਜਾਯਕਾਲਾ ਭੁਸੰਤੋ ਖਾ ਜੇਕਰਿ ਚੀਜਨ ਪ੍ਰਾ

ਪਾਤਿਹੋਵੇਤਾਂਭੀਵਾਹਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇਉਪਾਰਿਰਾ
 ਜੀਰਹੈਅਮਰੁਜੈਕਦਾਂਚਿਤਚੀਜਥੋਰੂਪਾਪਾਤਿਹੋ
 ਵੇਤਦਭੀਰਾਜੀਰਹੈਚਿਤਕੈਰੂਲਾਵੇਨਹੀਤੀਜ
 ਮਾਸਤਕਬੁਧਗਾਚਾਂਵੇਵਚਨਾਤੇਦਿਕੁਪਰਤੀਤਿ
 ਚੈਥਾਦਾਨੁਸਮਸਿਕੈਦੇਵਣਾਤਾਂਮਸੀਦਾਦਾਨੁ
 ਦਿਤਾਫਲੁਤਛਹੁਦਾਹੈਤੇਰਾਜਸੀਜੁਆਪਣੇ
 ਸੋਭਾਵਾਸਤੇਦਾਨੁਦੇਦਾਹੈਸੋਭਿਸਦਾਬਹੁਤਨਹੀ
 ਹੋਦਾਫਲੁਥੋਕੁਹੁਦਾਹੈਤੇਸਾਂਤਕੀਪੁਰਖਨੁਬਿ

ਨਕਰਿਕੋਦਾਨੁ ਦੇਦਾਹੈ ਸੋਭਿਸਦਾ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ। ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਵਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਦਾਹੈ।
ਤੇ ਮਾਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸੋ ਅਖੈ ਦਾਨੁ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ। ਭਾਵੈ ਪਾਨਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾਨੁ
ਦੇਵੈ ਕੋਈ ਦਾਨੁ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤ ਕੀ ਇਸ ਥਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬ
ਹੁਤਾਂ ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾਹੈ। ਪੰਜਵਾ ਪੂਜਾ ਜੋ ਕਰੈ
ਸੋ ਮਨ ਕਰਿ ਕੋ ਕਰੈ ਜੋ ਮੰਨ ਦੀ ਭਾਵ ਨੀ ਨਾਲ ਪੂਜ
ਕਰਦਾਹੈ ਸੋ ਸਫਲੁ ਹੁੰਦੀਹੈ। ਛਿਵਾਂ ਬਚਨੁ ਮਾ

ਪਣੇਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦੇ ਮਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਸੁਣੇ ਸੋ
 ਈ ਪੜ੍ਹੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬਿਨ ਹੋਰ ਬਚਨ ਨਾ ਸੁਣੇ
 ਪੜ੍ਹੇ ਸਪਤਮਾ ਮਾਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਪਰਲੰਜਾਰ ਖੋਲ੍ਹੇ
 ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਵਿਚਿ ਲਿਆਵੇ ਤੇ ਮਸ੍ਰਮ ਮਤਿ
 ਮਾਪਣੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਰਖੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਨਿਵਰਲ
 ਣਾ ਮਿਠਾ ਬੀਲਣਾ ਨਵਾਂ ਜਾਪਿ ਸਬਦਿ ਦਾ ਜੇਹੜਾ
 ਮਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਦ
 ਸਵਾਂ ਹੋ ਮੁਜੇ ਮਰਾਨਿ ਵਿਚਿ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਸੇ ਦੇਵਤਿ

ਮਾਂਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿਤੇ ਖੁਸ਼ ਮਾਚ ਥੀ
ਸਿਖ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਪਾਵਣਾ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਮੁਹੋ ਕਿ
ਉ ਮੁਖ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਮਗਨਿ ਹੋ ਓਹੁ ਵਾਹੁ ਰਾਗੁ ਕਾਨ
ਮਜਾ ਪਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪਾਵਣਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰ
ਸੰਨੁ ਹੋਵਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਸਭ ਦੇ ਵਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਵੇ ਹੋ ਨਿ
ਇਕ ਮੇਰ ਰਿਗ ਮਾਨੁ ਹੋ ਮਹੋ ਸਭ ਇਵੀ ਮਾਂ ਕੇ ਜਿਤ
ਣੇ ਰਸ ਹੋ ਨਿ ਸਭ ਰਿਗ ਮਾਨ ਮਗਨਿ ਮੋ ਹੋ ਮਕਰਾ ਏ
ਹ ਨਿ ਸਚੇ ਜਾਣੇ ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਮਨਿ ਤੁਹੈ ਤੈ ਸੇ ਰਸ ਮ

ਨਿਤ ਹੋ ਨਿਅਮ ਰਬੁ ਹਮ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਸਤਿ ਹੋ ॥ ਏਹ ਦ
 ਸਨੇ ਮਹਾਨ ਜੇਗ ਕਾ ਦੂਜਾ ਅੰਗੁ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਤੀਜਾ ਅੰ
 ਗੁ ਇਕਾਂਤ ਦੇਸ ਹੋ ॥ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਮਾਨੁ ਖਕੇ ਦੀਨ ਹੋਵੇ
 ਓਥੇ ਜਾਇਥੇ ਠਣਾ ॥ ਚੌਥਾ ਅੰਗੁ ਜੇਗ ਕਾ ਆਸਣੁ ਹੋ ॥
 ਸੋ ਆਸਣੁ ਭੀ ਜੇਤੇ ਚੌਰਾ ਸੀਲਖ ਜੀਅ ਜੀਤ ਪੈਤੇ ਤੇਰੇ
 ਉਨ ਕੇ ਬੈਠਣ ਕੇ ਆਸਣੁ ਹੋ ॥ ਤਿਨਾਂ ਬੀਸਿ ਧਾਨੇ ਚੌਰਾ
 ਸੀ ਆਸਣੁ ਚੁਣ ਲੀਏਂ ॥ ਤਿਨਾਂ ਬੀਸਿ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਨੇ ਦੁ
 ਇ ਆਸਣੁ ਲੀਏਂ ॥ ਏਕ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਦੂਜਾ ਸਿ

ਧਿਆਸਣੁ ਪਦਮਾਸਣੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਬਾਂਝੇ ਉਪਰਿ
ਸਜਾਏ ਭੁਠਹਿ ਰਾਵਣਾ ਅਰੁ ਦਾਹਣੇ ਉਪਰਿ ਖਬਾ
ਪੇ ਭੁਠਹਿ ਰਾਵਣਾ ਅਰੁ ਦੇਨੋ ਭੁਜਾ ਪਛੇ ਦੇ ਰਿਕਾਰਿ
ਦੇਨੋ ਮੰਗੁਠੇ ਪੇਰਾਂ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਥੈ ਸੋ ਪਕੜਨੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰ
ਥਮੀਥੈ ਦੇ ਕੋ ਕੋ ਮਲਕ ਰਿਕੋ ਉਪਰਿ ਕੁਸਾਧਾਸੁ
ਬਿਛਾਇ ਕੇ ਆਸਣੁ ਡਾਲਣਾ ਉਸ ਪਰ ਬੈਠਿ ਕੋਭੈ
ਹਾਂਦਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਨਾਸਕਾ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰ
ਣਾ ਇਹੁ ਪਦਮਾਸਣੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਸਿਧਿ ਆਸਣੁ ਹੈ

ਜੇਵੇਸੇਹੀਕੋਮਲਪ੍ਰਥੀਪਰਮਾਸਟੁਡਾਲਿਕਰਿ ॥੮
ਬੈਠਿਕੋਅਡੀਬਾਂਏਪਾਉਕੀਗੁਦਾਕੋਬੀਚਦਬਾਵ
ਈਅਮਰਦਾਹਨਪਾਂਉਬਾਂਏਉਪਰਿਕਰਿਕੋਇਦੀ
ਪਰਿਠਹਰਾਵਣਾਤੇਨਾਸਕਾਦੇਅਮਰਭਾਗਾਧਿਅੰ
ਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਿਅਸਟੁਹੈਅਮਰਪੰਜਵਾਂਅੰ
ਗਜੋਗਾਕਾਪ੍ਰਣਾਯਾਮਹੈਸੋਪ੍ਰਣਾਯਾਮਪੂਰਕਕ੍ਰਿ
ਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੋਤਾਹੈਪ੍ਰਥਮੋਤੋਮਨਕਾ
ਸੁਰਤਿਕਰਿਪ੍ਰਣਾਕੋਦਾਹਨੀਨਾਸਕਾਤੇਤ੍ਰਿਕੁਦੀ

ਨੂਖੇਂਚਣਾ॥ਖੇਂਚਣੁਦੇਸਮੇਦੁਆ॥ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰ
ਕਾਰਜਪਣਾ॥ਬਹੁਰੇਕੁਓਹੰਮੇਕਿਭੁਕਕਾਰਿਕੇਠ
ਹਰਾਵਣਾ॥ਤੇਰੇਬੀਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰਕਾਰਕਿਭੁਕਮੇ
ਜਪਣਾ॥ਬਹੁਰੇਬਾਂਈਨਾਸਕਾਰੇਚਕਕਰਨਾਦੁਆ
ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਮੰਕਾਰਕੀਆਂਰੇਚਕਮੇਜਪਣੀਅੰ
ਤੇਸੇਹੀਬਾਂਏਂਸੇਓਤਾਰੇਅਰਦਾਏਂਸੇਚੜ੍ਹਾਏਅ
ਰਦਾਏਂਸੇਓਤਾਰੇਅਰਬਾਂਏਂਸੇਚੜ੍ਹਾਏ॥ਓਸੀਪ੍ਰਕ
॥॥॥ ਰਾਤ੍ਰਿਕੁਟੀਕਾਰਾਹੁਖੁਲਾਤਾਰੇਅਰਪ੍ਰ

ਏਦਸਵੇਦੁਆਰੇਨਹਿਰਾਵਤਾਹੈ। ਤਬਅਨਹਦ
 ਕੀਆਂਪੁਨਾਂਖੁਲਤੀਆਂਹੈ। ਅਰਜੇਤਿਕਾਦਰਸ
 ਨਹੋਤਾਹੈ। ਜਿਉਜਿਉਪੁਨਿਮੇਧਿਆਨੁਧਾਰੀਤਾਹੈ
 ਸਤਿਉਤਿਉਪੁਨਿਵਧਤੀਜਾਤੀਹੈ। ਛੇਵਾਂਸੰਗਯੋ
 ਗਕਾਧਿਆਨੁਹੈ। ਧਿਆਨੁਭੀਦਾਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾ
 ਹੈ। ਇਕਬਾਹਰਿਕਾਹੈ। ਇਕਅੰਤਰਿਕਾਹੈ। ਬਾ
 ਹਰਿਕਾਏਹਿਧਿਆਨੁਹੈ। ਜੋਵਿਸਨਚਤੁਰਭੁ
 ਜਕਾਧਿਆਨੁਕਰਣਾ। ਕੈਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਦਾਧਿ

ਮਾਨੁਕਰਣਾ ਤੇ ਅੰਤਰਿ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਏਹ ਹੋ ਜੁਨ ਭ
ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਨ
ਸ ਕਾ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੋ ਭੋਹਾਂ ਦਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣ
ਕੋ ਦਸਵੇਦੁ ਮਾਰ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਕਰਣਾ ਬਹੁ ਰੂਜ
ਬੁਝ ਮਨ ਹਦ ਦੀ ਧੁਨਿ ਖੁਲੈ ਮਰ ਜੋ ਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਤਉ
ਧੁਨਿ ਕਾ ਮਰ ਜੋ ਤਿ ਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਧਾਰਣਾ ਏਹੁ ਧਿ ਮਾ
ਨੁ ਹੋ ਸਪਤਮ ਅੰਗ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਮਾ ਜੋ
ਧਿ ਮਾਨੁ ਠਹਿਰਤ ਨ ਹੋ ਪ੍ਰਤਬੀਧ ਜੋ ਨਿਸੇਸੀ

ਲ
 ਕੰਪਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਭਾਰਤੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਸੀ ਕਲਪਾਂ ਬੀਮ
 ਨ ਨੂਢੇ ਰਿਕੇ ਬਹੁ ਰੇ ਪਿਆਨੁ ਮੇਜੋ ਰੂਨਾ ਬਹੁ ਵਿਬ
 ਹੁ ਤੇ ਠਹਰਾ ਵਣਾ ਏਹੁ ਪਾਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨ ਜਾਇ
 ਠਹਰਿ ਤਾਹੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾਨਾ ਸਮਾਧਿ ਮਨ ਵਾਅੰਗ
 ਜੋਗ ਕਾਹੈ ਸਮਾਧਿ ਭੀ ਦੂਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਇਕ
 ਸਾ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਿ ਹੈ ਇਕ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮ
 ਧਿ ਹੈ ਸਾ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਿ ਪਿਆਤਾ ਪਿਆਨਧੇ
 ਇਆਪ ਨੂ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਿ ਵਾਲਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਪਰ

ਮੇਸਰ ਨੂਪੋਇਜਾਣਕੈਉਸਕਾਧਿਆਮਾਨੁਕਰੈ॥ ਤੇਨਿ
ਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧਿਉਹੋਹੋਜੇਆਪਨੁਭੀਭਿਨਨ
ਜਾਣੇਅਮਰਾਧਿਆਮਾਨੁਭੀਭਿਨਨਕਰੈ॥ ਸਭਕਛਪੇਇ
ਹੀਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕਾਰਿਕੋਜਾਣੇ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਮਠਾਮੰਗ
ਜੇਗਾਦੇਸਾਧੈ॥ ਜੋਲਗਾਬ੍ਰਿਤਜੇਗਾਵਿਚਿਅਮਰੂਰੂਰ
ਹੈਤਾਂਜੇਗਾਰਸਲੇਵੈ॥ ਜਬਾਬ੍ਰਿਤਭਿਤਰੇ॥ ਤਾਂਗਰਾਂ
ਦੀਬਾਣੀਦਾਪਰਚਾਰਖੇ॥ ਏਹੁਹਠਜੇਗਾਹੈ॥ ਇ
ਸਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰਿਕੋਭੀਬ੍ਰਹਮਤਿਆਂਦਾਕਲਿਆਣੁ

ਹੋਇਆਹੈ ਦੂਜਾ ਭਗਤਿ ਜੋਗਹੈ ਭਗਤਿ ਜੋਗ
 ਕੇ ਅਸਦ ਅੰਗ ਏਹੁ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹੁ ਯਮਹੈ ਜੋਮ
 ਪਣੇ ਮਨ ਨੂਹੀ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿ
 ਮਾਨ ਨੂਮਨ ਵਿਚਿ ਨ ਲਿਆਵਣਾ ਦੂਸਰਾ ਨੇਮ
 ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਖੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ
 ਵਿਚਿ ਮਨ ਨੂਠਾ ਹਿਰਾਵਣਾ ਜੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿਦੀਸਕ
 ਤਿਹੈ ਵੇਤਾਂ ਨੇਮ ਨਾਲਿ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੇ ਬੁਣ ਨਿਦੀਸਕ
 ਤਿਹੈ ਵੇਤਾਂ ਨੇਮ ਨਾਲਿ ਬੁਣਨਾ ਤੀਸਰਾ ਇਕਾਂਤ

ਦੇਸਾਇਹੁਪੈਜੋਸਰਬਵਿਖੇਏਕਗੋਬਿੰਦਜਾਣਨਾ
ਅੰਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਾਜਾਣਨਾਚੋਥਾਅਸਾਸਣੁਇ
ਹੁਪੈਜੋਗੋਬਿੰਦਵਿਖੇਬਿਤਨੁਇਸਤਕਰਣਾਪੰ
ਜਵਾਂਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਪੂਰਕਕੀਭਕਰੇਚਕਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾ
ਰਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਇਹੁਪੈਸੋਪੂਰਕਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਾਨੁਸੁ
ਣਿਕੇਤੇਮਨਵਿਖੇਇਕੁਤਸਮਸੁਣੇਮਨਵਿਖੇਖੰਚਣੇ
ਦੂਸਰਾਕੀਭਕਇਹੁਪੈਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਾਨੁਸੁਣਕੋ
ਜਹਵੀਵਸਤਸਮਸੁਣਿਹੋਸੋਰਿਦੇਵਿਖੇਓਸਦੇਤਿਅੰ

ਗੁਨੁ ਕਦੇ ਨ ਕਰੇ ॥ ਠਹਰਾਵਣਾ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ॥ ੨ ॥
ਸਦਾ ਮਾਭਿ ਮਾਸੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੀਸਰਾ ਰੇਚ ਕਜੇ ਗੁਰਾਂ
ਦੇ ਬਚਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿ ਮਾਗਣੇ ਕਹੈ ॥
ਤਿਨ ਕਾਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰਣਾ ॥ ਛਠਵਾਂ ਧਿਆਨ ਇਹੁ
ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨੁ ਸੁਣਨਿ ਪੜ੍ਹਨਿ ਬੈਠਾ ਧਿਆ
ਨਉ ਨਾ ਦੇ ਮਰਥੁ ਵਿਖੇ ਰਖੇ ॥ ਕੋਈ ਸੀਕਲ ਪਾਮ
ਨਾ ਵਿਚਿ ਫੁਰਿਨਿ ਨ ਦੇਵੈ ॥ ਸਤਵਾਂ ਪਾਰਨਾ ਇਹੁ
ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕਿਸੇ ਸੀਕਲ ਪਾਵਿਖੇ ਧਾਵੇ ਭੀ ਫੇਰਿ

ਮਨਨੁ ਮਾਇ ਕੋ ਜੇ ਤੇ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਅਸੁ ਮਦਇ
ਰਖਾਵੀ ਅੰਮਨ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਜਿ ਤਵੇ ਲੇਠਹਰਿ
ਅਤਿ ਸਕਾਨਾ ਮਸਮਾਧਿ ਹੈ ਓਸਨੁ ਵਧਾਏ ਜੇ ਤੇ
ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜੁ ਤਿਆਰ ਹੋਤ
ਸਾਵਿਕ ਲਪਸਮਾਧਿ ਪੁਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜੇ ਜਾ
ਇਸੇ ਸਬਦਿ ਕੇ ਬੁਨਟ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦਿ ਦੇ ਮਰ
ਥਨੁ ਭੀ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧਿ ਇ
ਹੈ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ਤੇ

ਇਹ ਭਗਤਿ ਜੋ ਰਹੈ ਭਾਈ ਅਜਿ ਤੇ ਇਸੇ ਸਬਦਿ ੮੩
ਨੁ ਸਮਾਇ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇਨੁ
ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿਚੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮਿ ਕੀਲੇਗਾ ਬੁ
ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮੁ ਅਜਿ ਤਿ ਮਾਤੇ ਰੋਪਿ ਛੇ ਕਿਤਾਇ ਮਾਂ
ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾਂ ਇਕੁ
ਦਿਨੁ ਬਨ ਵਿਖੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾਰਾ ਉਮਾਂ ਚਰਾਂ ਵਦਾਸੀ
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦੀਦਾਰੁ ਮਾਇ ਕੀਤਿ ਸੁਤੇ ਦੁਪੁ ਮਰੇ ਮਾ
ਨਿਰਖਿ ਓਸੁ ਤੇ ਅਰਦਾਸੁ ਮਾਨ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿ

ਵਾਜਤੇਰਾਦਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈਕਿਵੈਮੇਰਾਜਨਮਮਰਣ
ਕਦੀਮੇਰਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤੂਤਾਂਮਜੇਬਾਲਕੁਹੈ
ਤੈਨੂੰਇਹਬੁਧਿਕਿਬੰਧਾਪਾਤਿਹੋਈਹੋਤਾਂਉਸੁਆ
ਖਿਆਜੀਅਸਾਡੇਪੰਡਵਿਚਿਮੁਗਲਾਮਾਨਿਉਤ
ਰੇਹੈਸਨਿਨਾਨਲੇਕਚੀਅੰਵਾਢਿਲਈਅਨਾਨੇ
ਪਕੀਅੰਨਲੇਡਡਰੀਅੰਤਾਂਮੇਰੇਮਨਵਿਚਿਅ
ਈਜੇਏਨਡਾਢਿਅੰਦਾਹਬੁਕਿਸੇਨਹੀਫਰਿਅ
ਤਾਂਜਮਦਾਹਬੁਕਿਸਫੜਨਾਹੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ

ਮਾਤ੍ਰਿਤਾਂਬਾ ਲਕੁਨਹੀ ਤੇਰੀ ਤੋ ਬੁਢਿਆਂ ਕੀ ਜੋਸੀ
 ਮਤਿਹੈ ਮਾਤ੍ਰਿਤਾਂਬੁਢਾਹੈ ਤੂੰ ਇਕੁ ਮਨਹੈ ਇਕੋ ਵਾਹ
 ਗੁਰੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੇ ਗਾਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਣ
 ਹੋਵੇ ਗਾਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਬਾਣੀ ਕੋਈ ਡਾ
 ਢੀ ਜਪਦੇਹੈ ਨਿਕੋਈ ਹੋਏ ਜਪਦੇਹੈ ਨਿਮੋਕਿ
 ਸਤਗੰਗਾ ਜਪਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਰਾ ਰਪੁ ਕਾਰ
 ਕੀ ਬਾਣੀ ਹੋਯਾ ਪਰਾਪਸੀਤੀ ਮਧਮਾ ਬੈਖਰੀ
 ਪਰਾਬਾਣੀ ਹੋਜੇ ਪਰਾਦੁ ਮਾਰੇ ਨਾਭਿ ਕੋ ਵਿਖੇ

ਧਿਅਨੁਧਰਤੈਹੈ॥ ਪਸੀਤੀਕੰਠਬਿਖੇਫੁਰਤੀਹੈ॥
ਇਕਮਧਮਾਬਾਣੀਦੁਆਰੇਸੁਸਾਂਕਾਰੈਕੇਜਪ
ਤੀਹੈ॥ ਇਕਬੈਖਰੀਬਾਣੀਦੁਆਰਾਬਾਹਰਿਪ੍ਰਗ
ਇਪਵ੍ਰਤੈਹੈ॥ ਤਾਂਪਰੇਜਨੁਮਨਕੇਇਕਾਰਾਹੀ
ਕਾਰੈ॥ ਜੈਸੇਪੀਓਸਭਾਬਿਜਨਮੇਮਿਲਿਆਹੁਮ
ਸਨਿਗਧਕਰਤੈਹੈ॥ ਤੈਸੇਨਾਮਾਇਕਾਰਾਮਨੁਜ
ਪਿਅਮਾਂਕਲਿਆਣਕਰਤੈਹੈ॥ ਪਰੁਤ੍ਵੀਪਰਾਬਾ
ਣੀਦੁਆਰੇਨਾਮੁਜਪੁਮਰਸੀਤਾਂਕੀਸੇਵਾਕਰ

ਆਇਸਮੇਤੋਰੀਆਰਜਾਭੀਵਧੇਰੀਤੇਤੇਰਾਕਲ
 ਆਣੁਭੀਹੋਵੇਗਾਮੇਰੋਥਾਜਾਮਾਧਾਰਿਕੋਤੇਨੁ
 ਰਿਅਮਾਨੁਓਪਦੇਸੁਕਰਾਂਗਾਤੇਤੇਰੇਵੇਸਾਵਿਖ
 ਭੀਮੇਰੀਭੁਗਾਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀਭਾਂਭਾਈਬੁਢ
 ਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਤੀਕਰਾਮਾਪਣਾਸਰੀਰਭੀ
 ਰਖਿਆਤੇਦਹਣਿਭੀਕਰਦਾਰਹਿਆ॥੩॥
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਆਫਿਰਣਾਖਹਰਾਤੇਜੋਧਦਾਇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸਰਸੀਆਏਤੇਵਾਹਗੁਰੂ

ਦੇ ਸਿਖ ਮਾਨਿ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੋ
ਈ ਮੇਸਾ ਓਪ ਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੋ ਮਸਾਡਾ ਕ
ਲਿਮਾਣੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚ
ਨ ਹੋਇਆ ਮਨ ਨੀਵੇ ਕਾਰਿ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋਇਆ ਵੇਸੋ ਕ
ਰ ਨੀ ਤੇ ਪਛਲੀ ਗਤਿ ਉਠਿ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਹਿ
ਕੋ ਸਬਾਦਿ ਦਾ ਮਭਿਆਸੁ ਕਰ ਨਾਮ ਨੀਵਾਂ ਰ
ਖਣਾ ਤੇ ਵਹ ਗੁਰੂ ਸੁਮਾਮੀ ਜਾਨਣਾ ਮਾਪ

ਨੁਸੇਵਕੁਜਾਨਣਾ ਤੇਸਾਧਸਿਗਾਤਿਵਿਚਿਜਾਇਕੋ
 ਪ੍ਰੀਤਿਕਾਰਿਕੋਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਸੁਨਣਾ ਤੇਉਨਿ
 ਕੇਦੋਨੋਨੇਆਪਵਿਚਿਬਾਣੀਦਾਮਨਨੁਕਰਨਾ
 ਤਾਂਉਨਾਦਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਉਧਾਰੁਹੋਇਆ॥੧੪॥
 ਅਮਾਰੇਸਾਖੀਦੂਸਰੇਮਹਲਕੀ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚ
 ਠੀ॥ ਮਾਈਜੀਵਾਈਦੂਸਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੀਸੇਵਾ
 ਦਹਲਕਰਦੀਸੀ॥ ਨਤਖਿਚਵੀਤੇਦਹੀਂਸਾਹਿ
 ਬਦੇਲੀਗਾਰਦੁਸਤੇਕਰਿਲੈਆਵੈ॥ ਤਾਂਇਕ

ਦਿਨ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿ ਵਜਜੇ
ਅੰਧੇਰੀ ਮਜੁਬ ਦੁਹੈ ਵੇਤਾਂ ਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਵੇਰੇ ਸਾਹਿ
ਬ ਦੀਰਸ ਨਾਵਾਸ ਤੇਲੈ ਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਮਾਇਸ ਅੰਧੇਰੀ ਕਰਿ ਕੇ ਕਿਤਨੇ ਜਹਾਜ ਚਲਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਕਿਤਨਿ ਮਾਂਸਰ ਪਾਨੁ ਤਾਂ ਬੇਦੀ ਪ੍ਰਥਮੀ ਮੇਅ
ਹਾਰ ਪਹੁਚਦਾ ਹੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਚਾਰ ਪਣ੍ਹੇ ਅੰਧਿਛੇ
ਹੋਵੇਗਾ ਪਰਗਾਭੂ ਕੀਰਜਾਇ ਤੇਰਾ ਜੀਰਹਣ
ਇਹੁ ਸਿਖੀ ਦਾਧਰੁ ਹੋ ਜੈ ਸੇਇ ਸਤੀ ਨੁਭਰ

ਤੇ ਦੀਆਰਿਆਮਾਂ ਨਈ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋ ਤੈ ਸੇਭਰ
 ਤਾਂ ਨੁਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀਆਰਿਆਮਾਂ ਨਈ ਪਰਵਾਣੁ
 ਹੋ ਤੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀਆਰਿਆਮਾਂ ਤੇ ਰਾਜੀਰਹਾਸ
 ਭੁਸੇਵਾਦਾ ਵਲੁ ਤੈ ਨੁਇ ਸਹੀਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ
 ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀਇਛਾ ਮਨਣਿ
 ਕਰਿ ਕੋਹੋਇਆ ॥ ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਰਾਜਰੁ
 ਜਾਤਿ ਦਾਨੁ ਹਾਰੁ ਸੀ ਤੇਰਾ ਰਾਮੰਗ ਦਜੀ ਨੁਮ
 ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਮੇਸਾਰਾਦਿ

ਨੁਆਪਟੇ ਕ੍ਰਿਮਾਵਿਚਿਲਗਾਰਹਿਦਾਹਾਂ ਮੇਰਾਭੀ
ਕ੍ਰਿਵੇਉਧਾਭੁਹੋਵੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਮੀਮਿਤਵੇ
ਲੇਉਠਿਕੇਜਪੁਜੀਪੜਨਾ ਤੇਜੇਕੇਈਗਾਰੀਬ
ਦਾਕ੍ਰਿਮੁਹੋਵੈਸੋਗੁਰੁਕੇਨਾਮਿਤਜਾਣਿਕੇਕਰਿਦੇਵ
ਣਾ ਤੇਜੇਕਮਾਈਕ੍ਰਿਓਸੋਦਸਵੈਧਿਉਸਦਾਦੇਵਣ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤਾ ਓਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਬਰਖ ੨੮
 ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦਿਅਾਂ ਬੀਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ
 ਸਾਧ ਹੈ ਸਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੁਹਮ ਤਦੇ ਕੋਰਾ ਜਦੁ ਮਾਰੇ
 ਬੰਧਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈ ਸਨਿ ਤੇ ਮਧੀਰਾ ਤਦੇ ਸਮੇਓ ਹੁ
 ਥੀਵ ਤਖਾਨੇ ਥੀ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰੂ ਰਲੁ ਹਾਰ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਮਾਏ ਓਨ ਕਾਹਿ ਮਾਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇ ਨਮਿਤਾ ਮਸਾ
 ਰੀ ਮਾਂਗਾ ਦੀ ਮਾਂ ਵਢੈ ਜਾਂ ਓਸੁ ਗਾ ਦੀ ਮਾਂ ਵਢੀ ਮ
 ਤਾਂ ਓਨ ਦੀ ਖੁਸੀ ਕਾਰਿ ਕੋਰਾ ਜਰਨੂ ਤੀ ਨਕਾਲ

ਦੀਸੀਹੋਇਗਈ ਜਾਂਗਰਾਪਾਸਿਗਇਆਤਾਂ
ਸਤਿਗੁਰੁਗ੍ਰੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ॥ ਰਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਨਾ
ਈਧਿਭੁਗੁਰੁਮੰਗਦਜੀਦੇਦਰਬਾਰਮਰੋਆ
ਇਗਹਿਅੰਨਲੇਪਾਣੀਗਰਮੁਕਰਿਕੋਸਿਖਾਂ
ਨੁਇਸਨਾਨੁਕਰਾਵੈ॥ ਨਲੇਸਿਖਾਂਨੁਚਾਂਪੀਕਰੈਰੁ
ਗਛਕਾਵੈ॥ ਸਾਖੀਗੁਰੁਕੀਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰੈਇ
ਕਦਿਨਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਿਉਸਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਜੁ
ਮੇਨੁਉਪਦੇਸਕਰੈ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਆਮੁਰੀਦੁਮੁਰ

ਦਾ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇ ਭਾਗੂਰੀ ਰਹੇ ਜਬ ਮਿਰਤ ਕਦਾ
ਮੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹਲ ਦਾ ਤਾਂ ਗੀਰ ਦੀ ਲਾਇ ਕਹੀ
ਦਾ ਹੈ ਜਬ ਸਿਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁ ਮਹੀ ਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ
ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਭਾਗ ਦੇ ਗਿ ਮਾਨ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਸ
ਮਾਂਦ ਦਾ ਹੈ ਦੇਖੈ ਸੈ ਨਾਈ ਜਬ ਮਨ ਲਾਇ ਕੋ ਸ
ਧਾਂਦੀ ਦ ਹਲ ਕੀ ਤੀ ਤਾਂ ਭਾਗ ਦਾ ਨ ਉਸ ਦਾ ਰੁਪਧ
ਰਿ ਕੋ ਰਾਣੇ ਨੇ ਗੀ ਸੁਆਇ ਮਾਏ ਤੂਭੀ ਮੇ ਸਾਹੀ ਹੋਇ
ਵਿਚਰਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਮਾਂਦ ਹਲਾ

੨੬

ਕੀਤੀਆਂ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤਿਹੋਈ ਤੇ ਉਸਦੇ
ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ ਤਪ ਉੜੀ ਪੰਥ ਵਿ
ਪਾਰ ਨਲ ਕਾਪਰ ਮਹਿ ਸਪੁਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਪ
ਧਾਰੀਆਂ ਲੁਸਾਹੀ ਸੁਰਮਾ ਵਡਾ ਭਗਤ ਭਾਈ ਕੇ
ਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪਾਦੇ ਉਨਰਾਇਣ ਦਾ ਸਬੂਲ ਦੇ ਜਾਈ
ਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਲਾਲੁ ਸੁਲਾਲੁ ਬੁਧਿ ਵਾਰ ਵਰਗ
ਜੀਵੇ ਦਾ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਜੰਗਾ ਪਰਣੀ ਜਾਣੀ ਐ
ਸੰਸਾਰੀ ਨਾਲੇ ਨਿਰਕਾਰੀ ਖਾਂ ਨਮਾਈਆਂ ਪਉਪੁ

ਤੁਹੈ ਭਾਣਗਾ ਹਕ ਰੋ ਬਿਦ ਭੰਡਾਰੀ ਜੇ ਪਰਸੋਈ
 ਆਵੇ ਵਤਾਗਾ ਰਸੇਵ ਕਰਿ ਦੁਤਰਤਾਰੀ ਪੂਰੇ ਸਤਿ
 ਗਾਰੇ ਪੇਜ ਸਵਾਰੀ १੫ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਾਰੇ ਜੁ
 ਲ ਕਾਗਰ ਮੰਗ ਦਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇ
 ਕੋ ਮਥਾਹੋ ਕਿਆ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਰਾਰੀ ਬਨਿਵਾ
 ਜਜੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਕੈ ਸੋਹੇ ਤੇਹੋਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਤੇਨੁ ਮਧੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਾਂਦੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣ
 ਵਨੇਹਾਂ ਜੇਤੂ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮੰਨਿ ਵਿਚਿ ਵਸਾਏ ਗਾਤਾਂ

ਤੁਭੀ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੰਗ ਤਿ ਕਰੇ
ਗਾਤਿ ਸਤੁ ਭੀ ਪਰਮਹੰਸ ਦੀ ਦਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਗੀ ਹੰਸ ਇਸ ਕੇ ਤਾਣੀ ਕਹੀ ਦਾਹੇ ਜੋ ਸਮੁੰਦ ਕੇ
ਬੀਚ ਜਾਇ ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਾਤੇ ਹੋਨਿ ਜਲ ਤੇ ਦੁਪਾਇ
ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਦਾਹੇ ਤੇ ਓਨ ਦੀ
ਉਜ ਖਟੀ ਹੋਂਦੀ ਹੋ ਚੁਜ ਪਾਓ ਦੇ ਹੋ ਨਤਾ ਦੁਪਾਈ
ਅੰਫੁਟੀ ਅੰਭਿ ਨ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਅੰਹੋਨਿ ਤਾਂ ਓਹੁ
ਦੁਪਾਈ ਅੰਫੁਟੀ ਅੰਖਾ ਜਾਤੇ ਹੋਤੇ ਜਲ ਨੁਛਾਡੇ

ਦੇਵੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਪਰਮ ਹਿ ਸਥਿ ਹੁਕ ਹੀ ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦਸ
 ਬਦ ਜੇਹੈ ਸੋਈ ਮਾਣ ਕਮੇ ਤੀਹੈ ਨਿ ਇਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁ
 ਠਨੇ ਕਰਿ ਉਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀਚ ਬੀਚਾਰ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈ ਉਸ ਕੀ ਚਿਜੁ ਹੋ ਦੇਹਿ ਮਰਮਾਤੁ ਮਾ
 ਜੁ ਇਕ ਠਪਏ ਭਾਸਤੇਹੈ ਨ ਇਕ ਠਾਪੁ ਤਲਾਕਾਪੁ
 ਤਲਾਸੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣਤੇਹੈ ਨਿ ਜੇ ਦੇਹ ਮ
 ਨਿਤ ਹੋ ਜਾਨ੍ਹੇਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾਸਤਿਹੈ
 ਚੇਤੀਨਹੈ ਮਨਿ ਦਰੂਪ ਹੋ ਏਹ ਭਰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਹ

ਦੇਧਰਮਾਮਾਤਮਾਵਿਖੇਪਏਭਾਸਤੇਹੈ। ਮਰਨ
ਦੇਹਿਦਾਧਰਮੁਹੈ। ਏਹਕਾਹਿੰਦਾਹੈਮੇਮਰਨਾਹਾਂ
ਜਤੁਧਰਮਦੇਹਦਾਹੈਏਹਕਾਹਿੰਦਾਹੈਮੇਮਾਪਨੁ
ਨਹੀਜਾਣਦਾ। ਦੁਖਧਰਮਦੇਹਕਾਹੈਏਹਕਾਹਿੰਦਾ
ਹੈਮੇਦੁਖੀਹਾਂ। ਜਬਵੀਚਾਰਬੁਧਸਿਓਦੇਖਤਾਹੈ
ਤਾਂਕਹਤਾਹੈਮੇਤੁਲੀਕਾਲਇਸਥਿਤਹਾਂ। ਜੋਪਿ
ਛੇਦਕਰਮਹੁਣਿਭਗਤਾਹੈ। ਤੇਹੁਣਦੇਅਗੇਭ
ਗਾਗਾ। ਤਾਂਤੇਤ੍ਰੇਕਾਲਸਤਿਹੈਇਮਾ। ਬਹੁਤ੍ਰੇ

ਏਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਏਹੀ ਜਤਨ ਨੂ ਜਾਣ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਏਹੀ ਚੇਤਿ ਨ ਨੂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਏਹ ਚੇਤਿ
 ਨੂ ਹੈ ॥ ਜੇਨ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਛਤੀ ਮੀ ॥ ਮ੍ਰਤ ਬਾਸ ਨ ਦੇਇ
 ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਸ ਨ ਨੂ ਤਾ ॥ ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ ॥ ਜੇ ਏਹੀ
 ਖਾਂਦ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂ ਹੀ ॥ ਮਨਿ ਦੁਹਰੇ ਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਕੇ ਬਸਤੁ ਬੁਕਚੇ ਬੀ ॥ ਚਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਬੁਕਚੇ ਨੂ ਤੁੰ ॥
 ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ ॥ ਜੇ ਏਹ ਪਹਿਰੇ ਤਾਂ ॥ ਇਸ ਨੂ ॥ ਮਨਿ ਦੁਹਰੇ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣ ਕਾ ਗਾਤਾ ॥ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੂ

ਏਹੋਨਿ॥ ਕਾਗਤਾਂ ਨੂਤਾਂ ਮਨਿ ਦੁਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੋ ਸੁਣ
ਦਾਪੜ ਦਾਹੇਤਾਂ ਇਸਨੁਹੀ॥ ਮਨਿ ਦੁਹੇਤਾਂਹੀ॥ ਤਾਮਨਿ
ਦਰੁਪਭੀ॥ ਇਹੀਹੀ॥ ਜੇਬੁਧਿਵੀ॥ ਚਾਰਕਾਰਿਕੈਆ
ਪਨੁਸਰੀਰਤੇਭਿਨਜਾਣੈ॥ ਤਾਂਏਹੀਪਰਮਹੀਸੁਹੀ
ਦਾਹੈ॥ ਜੇਆਪਨੁਸਰੀਰਤੇਨਿਆਰਾਜਾਣੈ॥ ਗਾਤਾਂ
ਸਰੀਰਦੇਰਸਾਂਵਾਸਤੇਪਾਪਨਕਰੇਗਾ॥ ਜੇਸੇਕਮ
ਲਜਲਮੇਹੋਤਾਂਹੋਤੇਧਿਆਨਉਸਕਾ॥ ਸੁਰਜਵਲਿ
ਹੋਤਾਂਹੀ॥ ਤਾਜਲਕਾਉਸਨੁਸਪਰਸਨਹੀਹੋਤਾ॥

ਤੇ ਸੇ ਪਰਮ ਹੀ ਸਾਵਿਚੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਧਿਆ
 ਨੁ ਭਿਨਾ ਦਾ ਮਾਤੁ ਮਾਵ ਲਿਹੁ ਦਾ ਹੋ ਭੇਵੇ ਹ ਦੇ ਦੁਖਾ
 ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਵਰਤਣੇ
 ਰਾਮ ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਨਿਆਈ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜ
 ਗਤਿ ਨੁ ਸੁਪਨ ਵਤ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਨੁ ਬੀਧ
 ਨਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਵਰਤਣ ਲਾ
 ਗਾਨਾ ਮਾਪ ਭੀ ਓਧਰੇ ਤੇ ਸਭ ਸਨ ਬੀਧੀਆਂ ਦਾ ਭ
 ਓਧਾਰ ਕੀਆ ੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮਾਲੁ ਸਾਹੀ

ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਇ ਕੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੁ ਅਸੀ ਨੋ ਕਰੀ ਮਗਲਾਂ ਦੀ ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਕੋਈ ਮੇ
ਸਾਓ ਪਦੇ ਸੁ ਕਰੇ ਜਿ ਸਕਰਿ ਮਸਾਡਾ ਏ ਬੇਭੀ ਮ
ਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮਾਗੇ ਕੀ ਉਜਲਾ ਮੁਖ ਹੋਵੇ
ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਭਾਈ ਮਾਲੁ ਦੇ
ਹਾਂ ਮਾਨਿ ਤਹੈਂ ਏਹ ਤਾਂ ਮਗੇ ਹੀ ਬਿਨ ਸੀ ਮਾਂਹੋ
ਈ ਮਾਂਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾਸਤਿ ਹੋਇ ਹੁਕਿ ਸੇਦਾ
ਮਾਰਿ ਮਾਮਰਦਾਨ ਹੀ ਮਾਪਣੇ ਵਰਨਾ ਮਾਸੁ ਮਦੀ

ਕਿਰਾਮਾਭੀਸੁਪਨੇਦੀਜਾਣਿਕੈਕਰੀਏਤੇਗਿਆ
 ਨੁਭੀਵਿਤ੍ਰਹੇਵੇਅਇਹੀਸੀਕਿਸਨਜੀਅਰਜਨਨੁ
 ਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੈਜੇਜੁਧੁਭੀਕਰੀਐਅਰਦਾਨੁਭੀ
 ਕਰੀਐਤੇਆਪਣੀਦੇਹਬਿਨਸਨਦਸਹਿਸਾ
 ਨਕਰੀਐਜੇਤੀਨਬਾਤਾਇਕਠੀਆਂਹੁਦੀਆਂ
 ਹੋਨਿਤਾਂਏਹੁਸਰੀਰਬਿਨਸਿਦਾਹੈਏਕਸਮਾ
 ਜੇਸੁਸਪੁਰੇਹੋਇਰਹਿਦੇਹੈਨਾਦੂਜਾਜਿਸਪਿ
 ਥਮੀਤੇਸਰੀਰਗਿਰਨਹੁਦਾਹੈਜੇਓਹਾਜਾਗਾਹੁ

ਦੀ ਹੈ ਤੀਸਰਾ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗਲੀ ਕਾਰਿ ਪਾਣ ਜਾਵਣੇ
ਉਦੇ ਹੈ ਨਿਕੇ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਾਰਿ ਪਾਣ ਬਿਨਸਣੇ ਉਦੇ ਹੈ
ਨਿਜਾ ਚਿਹਰਾ ਗਲੀ ਕੇ ਦੁਖ ਲਗਾਵੇ ਹੇਤਾਂ ਪਾਣਾਂ ਦ
ਅੰਤੁ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜੇ ਇਹ ਤੀਨ ਇਕ ਠਨ ਹੋਵੇ ਨਿਤਾਂ
ਅਪਕਲੁ ਇਸਦੀ ਗਛੁ ਅਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰਾਮਾਧੋ
ਓ ਪਾਧਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਨ ਕੀਜੈ ਤੇਜੁ ਪੁਜ ਰੁਚਾ ਆਹਿ
ਬਣੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿ ਆਖੈ ਫਿਰ ਆਂਦੀ ਸੰਕਾਨ ਕੀਜੈ ਤੇਜੋ ਕ
ਛੁਖਦਿ ਲਿਆਵੀ ਏਸੇ ਸਿਖਾਂ ਸਾਧਨ ਲਿਵਿ ਰੁ ਕੇਖਾ

ਈਐ॥ ਤਾ॥ ਭਾਈ ਮਾ॥ ਲੁ॥ ਮਲ॥ ਇ॥ ਸੇ॥ ਪ੍ਰ॥ ਕਾਰ॥ ਲਗਾ॥ ਵਰ॥
 ਤਣਾ॥ ਤਾ॥ ਭਾਈ ਮਾ॥ ਲੁ॥ ਦਾ॥ ਵੇ॥ ਡ॥ ਖਾ॥ ਵਣ॥ ਕਾਰ॥ ਕਰ॥ ਲਿ॥
 ਆ॥ ਨੁ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ਆ॥ ਪ॥ ਸਾ॥ ਖੀ॥ ਹੋ॥ ਰ॥ ਚ॥ ਲੀ॥ ਭਾਈ॥ ਕੀ॥ ਦਾ॥
 ਰੀ॥ ਗੁ॥ ਰੂ॥ ਅੰ॥ ਗ॥ ਦ॥ ਜੀ॥ ਦੀ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਣਿ॥ ਗ॥ ਇ॥ ਆ॥ ਕੇ॥ ਸਾਰ॥
 ਜ॥ ਗ॥ ਤੁ॥ ਕਾ॥ ਮ॥ ਕੇ॥ ਧ॥ ਵਿ॥ ਚਿ॥ ਪ॥ ਇ॥ ਆ॥ ਜ॥ ਲ॥ ਦਾ॥ ਹੋ॥ ਕਿ॥
 ਵੇ॥ ਮੇ॥ ਨੂ॥ ਤੁ॥ ਸੀ॥ ਰ॥ ਖਿ॥ ਲੇ॥ ਵ॥ ਹੁ॥ ਤਾ॥ ਬ॥ ਚ॥ ਨੂ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ਆ॥ ਜਿ॥
 ਵੇ॥ ਬ॥ ਨ॥ ਨੂ॥ ਅ॥ ਗ॥ ਨਿ॥ ਲ॥ ਗ॥ ਦੀ॥ ਹੈ॥ ਤੇ॥ ਮਿ॥ ਰ॥ ਗ॥ ਬ॥ ਨ॥ ਸੇ॥ ਕੁ॥
 ਦਿ॥ ਕੇ॥ ਨ॥ ਦੀ॥ ਵਿ॥ ਚਿ॥ ਜਾ॥ ਇ॥ ਪ੍ਰ॥ ਵੇ॥ ਸੁ॥ ਕ॥ ਰ॥ ਵੇ॥ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਸੇ॥ ਸੁ॥

ਸਿੱਖ ਭੈਰੋਂ ਸਾ॥ ਗੁ॥ ਰੂ॥ ਤੇ॥
 ਸ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰਿਤੁ॥

ਖੀਉ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤ ਵਿਚਿ ਕਾਮ ਕਰੋ ਪੁਵਰ
 ਤਿਸਾ ਹੋਇ ਮਾਹੋ ਜੇ ਸਾਧ ਸੀਰਾ ਤਿ ਵਿਚਿ ਮਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ
 ਨਿ ਸੇ ਸੀਤ ਲੁਹੇ ਇਜਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੇ ਸਬ ਦਿ ਬਾਣੀ ਦੇ
 ਸਮ ਸੁਣਾ ਵਿਚਿ ਦੁਬ ਕੀ ਲੈ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਿਨ ਦਾ ਮਨੁ ਭ੍ਰਮੀ
 ਤ ਲੁਹੇ ਇਸਾਂ ਵ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਾਧ ਸੀਰਾ ਤਿ ਕ
 ਰ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਿ ਕਰਾ ਇਸ ਤੇ ਤੇ ਨੁਰਿ
 ਆਨੁ ਪਾਪਾ ਤਿ ਹੋਵੇ ਗਾ ਤਾ ਭਾਈ ਕਿ ਦਾਰੀ ਜਗ
 ਰਾਮੀ ਗਾਇ ਜੀ ਦਾ ਵਚ ਨਾ ਵਿ ਕ੍ਰਿ ਕੀਤਾ ਉਸ ਦਾ ਉ

ਧਾਰੁਹੋਇਆ॥੬॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਦੀਪਾਜਾਤਿ
ਦਾਦੇਉਤੇਨਰਾਇਣਦਾਸਤੇਬੂਠਾਤੀਨੋਰਾਰਾਮੰ
ਗਦਜੀਪਾਸਿਆਇਸਰਨਿਪਰੇਜੋਅਸਾਨੁਜਸ
ਨਮਮਰਣਬੀਰਖੀਏ॥ਤਾਂਵਚਨੁਹੋਇਆਤਸੀ
ਵਹਰਾਰੁਦੀਭਗਾਤਿਕਰੇ॥ਤਾਂਉਨਾਮਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਅਸਾਨੁਕਿਰਪਾਕਰਿਕੋਸੁਣਾਈਐ॥ਭਗ
ਤਿਕਿਸਨੁਕਾਰਿਦੇਹੋਨਿ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜਿਸ
ਸਮੇਮਹਾਰਾਜਨੇਮਾਇਆਉਤਪਾਤਿਕੀਤੀਤੇਉਸ

੬੬

ਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾਤੁਸਭੁਣਾਜੀਅੰਨੁਉਤਪਤਭੀਕਰੁ
ਤੁਆਪਣੇਅਧੀਨਕਾਰੇਕੋਏਨਨੁਕੁਮਾਰੀਤੇਚਾਰਦੇ
ਵਤੇਆਪਣੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਣਵਾਸਤਕੀਤਾਤੀਨ
ਪੁਰਖੁਤੇਇਕਾਇਸਤੀਜੋਇਨਾਚਹੁਵਿਚਹੁਇ
ਕਦੀਭੀਸਰਨਿਆਵੇਗਾਸੋਮੇਨੁਆਉਮਿਲੇਗਾ
ਕਬੋਗਾਰਾਵੁਜਾਜੇਗਾਤੀਜਾਗਿਆਨੁਚੋਈ
ਭਗਤਿਪਰੁਵੇਗਾਰਾਤੇਜੇਗਾਤੇਗਿਆਨੁਏਹ
ਤੀਨੋਪੁਰਖੁਹੈਨਿਯਾਇਨਨੁਕੁਸਿਰਾਦੇਬਲਤੇਆ

ਇਸਾਕੁ ਮਾਇਲੈਂ ਦੀਹੈ ਪਰਭਗਤਿ ਮਹਾਂਰਾਜ
 ਦੀ ਪਤਿ ਬੁਝਾਇ ਸਤੀਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨ ਦਣੀਹੈ॥
 ਭਗਤਾਂ ਨੁ ਮਾਇਆ ਨਹੀ ਮੋਹਿ ਸਕ ਦੀਹੈ ਰਨਾ ਕਰ
 ਮਾਂ ਨੁ ਮੋਹਿ ਲੈਂ ਦੀਹੈ ਤਾਂ ਉਨ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ
 ਜੇ ਮਹਾਂਰਾਜ ਏਨਾ ਚੇਹਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ
 ਕਹੀਐ ਜੇ ਸਮਝੈ ਕੈ ਉਨ ਦੀ ਸਰਨਿ ਨੂ ਪਾਤਿ
 ਹੋਈਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਦਜੀ ਬੈਲੈ ਜੈ ਬਰਾ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ॥ ਇਕਏਹੁ ਹੈ ਜੇ ਪਰਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰ

੨੧

ਭੋਜਨ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵ
ਸਤਿ ਤੇ ਦੂਜਾ ਬੈਰਾਗੁ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬੀਸ
ਇਸ ਮੈ ਹੋ ਜੋ ਜਗਤਾ ਮਾਨਿਤ ਹੈ ਤਾਰਿ ਦੇ ਕਰਿ ਕੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚਿ ਲੀਨ ਨ ਹੋਵਣਾ ਤੇ ਵਰਤਣ ਮ
ਤੇ ਵਰਤਣ ਕਰਿ ਲੇਵਣੀ ਤੇ ਜੋ ਗੁਣੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕ
ਰ ਹੈ ਇਕੁ ਤਾਂ ਕਸਟੁ ਜੋ ਗੁਣੀ ਜੋ ਮਸਟਾਂ ਗੁਣੀ
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬੀਸ ਮਾਇਕ ਕਰਣਾ ਦੂਜਾ ਏਹੁ ਜੋ ਗੁ
ਣੀ ਮਨ ਨੂ ਵਾਸਨਾ ਬੀਰੋ ਕਣਾ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਭ

ਜਨ ਸਬਾਦਿ ਨਾ ਲਿਜੈ ਵੁਨਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਭੀ ਦਇ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਹੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੀ ਜੋ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਜਗ
 ਤੁਸੁ ਠਾਹੇ ਤੇ ਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸੁਬਾਦਿ ਚਿ ਸਤਿ ਹੈ ਸੋ ਸ
 ਰਬਾਦਿ ਖੇਵਾ ਹਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪੁ ਜਾਣਿ ਕੇ ਰਾਗ ਦੇਖ
 ਰੂਪੀ ਮੇਲੁ ਰਿਦੇ ਤੇ ਧੋਵਣੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸੁਵਨ ਗਿਆ
 ਨੁ ਹੈ ਭਗਤਿ ਭੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਜੇ ਸੁਣਨਾ ਅ
 ਰਕਮਾ ਵਣਾ ਏਹ ਏਕ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜੀ ਨਿਧਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ਤੇ ਭਗਤਿ ਇਹ ਹੈ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੁ ਸੁਆ

ਮੀਜਾਣਨਾਮਾਪਨੁਸੇਵਕਜਾਣਨਾਤਨੁਮਨੁਧਨੁ
ਸਭਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸੇਪਛਡਣਾਜਿਸਕੀਬਸਤਤਿ
ਸੁਆਰੈਰਾਖੈਪ੍ਰਭਕੀਆਰਿਆਮਨੈਮਾਥੈਉਸ
ਤੇਚਉਗਾਨਕਰੇਨਿਹਾਲਾਨਾਨਕਸਾਹਿਬਸਦਾਦ
ਇਆਲਾਤਾਂਤੇਏਹਵਚਨੁਸੁਣਿਕੈਸਭੇਸਿਖਨ
ਗਇਣਦਾਸਥੀਆਦਕਾਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਲ
ਕਰਨਿਲਗੇਤੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਨਾਲਿਹਿਤੁਕੀਉ
ਨਾਸਭਣਦਾਉਧਾਰਹੈਇਆਸਾਖੀਹੋਰਚ

ਲੀ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਬੁਧਵਾਰ ਤੇ ਦੁਰਗਾ ਜੀ ਦੇ ਦਾਹ
ਚੁਰਗਾਰੁ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਦੇ ਮਾਏ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ
ਅਸਾਨੁ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮ
ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀ ॥ ਪਰ ਉਪ
ਕਾਰ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ ॥ ਇਕ ਜੇ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ
ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨ ਸੇ ਅਪਭੀ ਜੁਗਾਤਿ ਨ ਲਿਵਰ
ਣਾ ਨ ਲੇਗਾਰੀ ਬਾਨੁ ਅਨਾਥਾਨੁ ਭੁਜਨ ਵਾਲਿ ਮਾਂ
ਨਾ ਲਿਵੇ ਰਿਖਾਵੀ ਮੇ ॥ ਬਹੁ ਵੇ ਜੇ ਅਪਣੇ ਸਰੀ

ਦਿ

3

ਰਬੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕਰੀ ਮੇ ਤੇਰ ਸਨ ਕਰਿ
ਕੈ ਭੀ ਜੇ ਵਚਨ ਮੀ ਨੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੁਲਾ
ਕਰੀ ਮੇ ਬਹੁ ਹੁਇ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਧਿਆ ਮਾਨੁ ਦਾ ਭੀ ਰ
ਸਨ ਕਾਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਚੈ ਤੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਭੀ ਸਭ
ਸਦਾ ਭੁਲਾ ਮੀ ਗੀ ਮੇ ਤਾ ਓਹਿ ਸਿਖ ਮੇ ਸੇ ਹੀ ਸਭ
ਏ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਉਨ
ਦਾਇ ਸੇ ਸੇਵਾ ਦਹਲਿ ਕਾਰਿ ਕੈ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇਆ
ਘਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜਗਾ ਜਗਤਿ ਪਰ ਟੀਰੁ ਭੁ

ਅੰਗਾਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਗਇਆ ਜੋ ਮੇਨੂ ਤੁਸੀ ਬਚ ੧੦੦
 ਨੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਘਾ ਰਿਬਾਰਛ ਡਿਕੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ
 ਹਾਂ ਮੇਇ ਕੋਜਰੀ ਨੂ ਮਿਲਿਆ ਸਾਂ ਤਾਂ ਉਸੁ ਮਾਖਿਆ
 ਹੋਜੇ ਪਰਬੰਧਨ ਭੂਪੁਰੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਰਿਬਾਰਦਾ
 ਤਿਆਗ ਕਾਰਿ ਅੰਦੋਤ ਬਹੁ ਹੋਇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੁ ਉਪਦੇ
 ਸੁਕਰਨ ਹਾਂ ਬੰਬਾ ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਰਿਕੀ ਤਿਆਮਾਂ
 ਤੇ ਪਾਰਿਛ ਡਿਕੇ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਵੈ ਤਾਂ ਫਕੀਰ
 ਹੋਇ ਮਾਂ ਤੇ ਕਿਉ ਸੁਗਣੁ ਦਾ ਫਰਨਿ ਭੀ ਪਵਾਸ ਤੇ

ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ

ਜਿਵੈ ਕਵਲ ਵਿਚਿ ਜਲ ਦੇਰ ਹਿੰਦਾ ਹੋਤੇ ਸੁਰਜਵ
ਲਿਧਿ ਮਾਨੁ ਰਖਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇਧਾਰ ਮੁਖਿ ਵਿਚੇ ਰਸ
ਤਿ ਦੇਰ ਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਯੋ ਜੇਫ ਕੀਰ ਹੋਇ ਕੋ ਕੀਸੇ ਬੀਲੇ
ਧਾਵੈ ਗਾਤਾ ਮਾਪਣੇ ਤਪਦਾ ਬਲੁ ਉਨਾਨੁ ਵੀਡੇ
ਵੈਗਾ ਤੇ ਜੇ ਰਸ ਤੀਹੋਇ ਕੇ ਰੁਗਾ ਤਿ ਕਰੇ ਗਾਥੇ
ਹੁਗੀ ਭੀ ਉਸ ਤੇ ਰਹੇ ਗੀ ਤੇ ਜੇ ਸਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀਸੇ
ਵਾਦਹਾਲਿ ਕਰੇ ਗਾਥੇ ਹਿਭੀ ਉਸਨੁ ਫਲੁ ਪਾਪਤਿ
ਹੋਵੈ ਗਾਥੇ ਜੇ ਸੇਰਾਥੀ ਨੂ ਕੇਈ ਪਾਸੁ ਮਾਰੁ ਥੀਇਦਖ

ਵਾਂਇਦਾਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦੁਪੁਦਹਿ
ਲੈਂਦਾਹੋ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਗਾ ਵਿਚੇ ਰਸ ਤਿੰਦ ਸਿਖਾਂ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲਿ ਕਰੇ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਇਸੇ ਕਰਿ
ਇਆ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਖਾਨ ਤੇ ਭਾਈ ਮ
ਈਆ ਦੋਨੋ ਪਿਉ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਭਾਗਿ ਦਭੇ ਭਾਰ
ਖੜੀ ਹੋ ਸੀ ॥ ਏਹ ਭੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ ਦੀ ਸੁਰਾਇ
ਗਏ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬਾਨਿ ਵਾਜ ਕਈ ਮੇ
ਸਾ ਗੁਣ ਕਹੀ ॥ ਮੇਜਿ ਸਾਵਿਰਿ ਸਭੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

੧੦੯

ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮ ਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ
ਸਭੁ ਟਾਗੁ ਟਾਂਦਾ ਟਾਣੁ ਹੋਇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਾ ਹੋ ਮਾ ਭੁਗ
ਤਿ ਕਿਤ ਟੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋਇ ਤਾਂ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਮਾ ਤਿਨਿ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਭਗਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨ ਪਾ ਭੁਗਤਿ ਹੋਇ
ਜੇ ਪ੍ਰਮਾ ਭੁਗਤਿ ਹੋਇ ਤੀਜੇ ਪਰਾ ਭੁਗਤਿ ਹੋਇ ਤਾਂ ਓਨ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਜੀਥੇ ਲਿਕੇ ਤਿਨਾਂ ਹੀ ਭਗਤਾਂ ਦਾ
ਸਰੂਪ ਕਹੀਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਨ ਉਪਾ ਭੁਗਤਿ
ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋਇ ਪਰ ਜੇ ਨਵਾਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਕੁ ਪ੍ਰਪ

ਤਿਹੋਵੇਸੇਭੀਕਾਲਿਅਣੁਕਰਦੀਹੈ। ਜੇਨਵਾਂਹੀ ੧੦੩
 ਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੀਭੁਗਾਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਾਵਾਹੁਗੁਰੂਨੂ
 ਮਿਲਾਇਦੇਦੀਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੇਏਹਭੁਗਾਤਿਹੋਜਸਾਤਿ
 ਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਸਰਧਾਸਿਜੁਗਾਤਿਨਾਲਿਸੁਵਨਕ
 ਰਨੇ। ਦੂਜੀਏਹਭੁਗਾਤਿਹੋਜੋਆਪਕਥਾਕੀਰਤਨ
 ਕਰਣਾਂਤੀਜੀਏਹਭੁਗਾਤਿਹੋਜੋਰਾਮਨਾਮਾਬਿਨਾਮਾ
 ਪਣਾਸਮਾਂਨਗਾਜਾਰਨਾ। ਸਾਸਸਾਸਸਿਮਚਨੁਕਰ
 ਨਾਚੈਥੀਏਹਭੁਗਾਤਿਹੋਜੋਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਚਰਨਾਂਦਾ

ਧਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਧੋਵਣੇ ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਨੂੰ
ਪਾਣੀ ਪਾਖੇ ਚਾਂਪੀ ਦੀ ਵਹੁਲ ਕਰਣੀ ਪੰਜਵੀ ਭੁਗ
ਤਿਸੀਤਾ ਸਾਧਾ ਨਉ ਤਮ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਣੀ ਛਵੀ ਭੁਗ ਤਿਰਾਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਗੁ
ਰਦਾਰ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦਨਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਣੀ ਪੂਰ
ਖਣ ਕਰਣੀ ਸਤਵੀ ਭੁਗ ਤਿਆਪਨੁ ਦਾ ਸਜਾ
ਨਣਾ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂਤੁ ਮਾਮੀ ਜਾਣਨਾ ਸਭ
ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਮਠਵੀ

ਜਿਉ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ ਕ
ਵਚਨ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਾਰਿ ਮੁਖ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤ
ਮਹਾਂ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਨ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ
ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਿਅਮਾਨ ਕੀ ਸਮਝਿ
ਉਨ ਕੇ ਹੋਇਆ ਵਤੀ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਿਅਮਾਨ
ਕਾ ਮਰਮਾ ਸੁਕਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪਰਾ ਬੁਰਾਤਿ
ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁਣੀ ਬ
ਰੁਖੇ ਮੇ ਅਭੇਦਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿਅ ਵਤੀ ਹੈ ॥ ਸੋਈ ਸਤ

੧੪

ਹੈ ਜੋ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਉ ਖਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਬਿਛਕੇ
ਬੀਚ ਰਸੁ ਲੇਤੁ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਉ ਲਾ ਲੁਹੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰ
ਦਉ ਸਕਾ ਮਿਠਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਹੈ ਨਿਸ਼ੇਏ ਹਉ ਉਨ ਕੇ ਲਛਣ ਹੈ ਨਿਪੁਥ ਮੇਰ ਦਨੁ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਮਰਉ ਉਭੇ ਸਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਰ ਜਿਉ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਵ
ਧਤਾ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜਿ ਚਾਮਹਾਰ ਪਦਤਾ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਰ ਜਿਉ

ਨਿਉਸੀਤਾਂ ਕਾਸੀ ਗੋਰੇ ਤਾਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ ਕਾ
 ਵਚਨ ਦੇਸ ਮਝੁ ਟਕਾਰਿ ਮੁਖ ਲਾਲ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ
 ਮਹਾਂ ਰਜ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਮਿਸਟਾਨ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚ
 ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਮਾਝਿ
 ਉਨ ਕੇ ਹਇ ਆਵਤੀਹੇ ॥ ਨਿਉ ਨਿਉ ਗਿਆਨ
 ਕਾ ਮਭਾ ਸੁਕਰ ਤੇਹੇ ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਪੁਰਾ ਭਗਤਿ
 ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੇ ॥ ਤਉ ਜੀਵਾ ਮਰਈ ਸੁ
 ਰੇ ਮੇ ਅਭੇਦ ਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤੀਹੇ ॥ ਸੋਈ ਸਤ

ਚਿਤਾਮਾਨੀ ਦਭੂਪਈ ਸਰਹੈ ਸੋਈ ਸਤਾਚਿ ਦਾਮੀ
ਦਭੂਪੀ ਜੀਵੈ ਹੋ ਪਰਵੇਤਾ ਕਉ ਦਹੈ ਸਹਕਾਮਤਾ
ਅਰਾਨਿਹਕਾਮਤਾ ਕਾ ਜੀਉ ਮਾਰਿਆ ਮਾਨ ਕਰਿਸਾ
ਕਾਮੀ ਹੋਈ ਸਰਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰਿ ਨਿਹਕਾਮੀ ਹੋ ਸੋ
ਕਾਮਨਾ ਅਰਾਨਿਹਕਾਮਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪਤਹੈ ਜੇ
ਈਸਰਾਨਿਹਕਾਮਤਾ ਕਉ ਦੇਵੈ ਕਤਿਆ ਗਾਵੈ ਵੈਸ
ਰਜੀਉ ਸਹਕਾਮਤਾ ਤਿਆਗਾਵੈ ਵੈਤਾਂ ਦੇ ਨਬਰ
ਭੂਪਹੈ ਨਿਤਾ ਤਾਂਖਾਂ ਨੁਤੇ ਮਾਈ ਏਤੇ ਗਾਵਿ ਦਦਾਇਸ

ਪ੍ਰਕਾਰਕਾਲਿਅਾਨੁਹੋਇਅਾਓਨਾਪਛੇਹੋਰਨ
 ਦਾਭੀਉਧਾਰੁਹੋਇਅਾ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਟੀ॥
 ਜੋਧਰਸੇਈਅਾਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਦੇਹਜੁਰਰ
 ਹਿੰਦਾਸੀਬ੍ਰਹਮਣਦਾਸਰੀਰੁਭਿਸਦਾਸੀ॥ਤੇਸਾ
 ਹਿਬਦੇਹਜੁਰਮਾਇਅਾਨੁਛੁਹੀਦਾਨਹੀਸੀ॥ਤ
 ਜੋਧਰਸੇਈਅਾਜੇਕੁਸੁਲੰਗਾਰਨੁਲਗੇਸੇਸਿ
 ਖਾਂਬੀਲੇਕੋਪ੍ਰਸਾਦਿਪਕਾਇਕੇਸਿਖਾਂਨੁਸਾਰ
 ਦਿਨੁਛਕਾਂਇਦਾਰਹੈ॥ਤੇਅਾਪਪਤਲਾਂਜੂਠੀ

ਅਧੀਇਕੈਪੀਲਲਏ। ਜੋਏਹਵਾਹਗੁਰੂਕੇਸਿਖ
ਹੈਨਿ। ਜਿਤਨੀਇਨਾਂਦੀਦਹਾਲਿਸੇਕਰਾਰਾਉ
ਤਨਾਮੇਰਾਭੁਲਾਹੈ। ਜਿਸਸਮੇਕੋਈਸਿਖਆ
ਦੇਉਸਨੁਭੀਸੇਸਮੇਪ੍ਰਸਾਦਛਕਾਵੇ। ਅਲਖ
ਨਕਰੇ। ਤਾਜੇਧਰਸੇਈਏਦਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰਿ
ਕੈਕਾਲਿਆਨੁਹੈਆ॥ ੧੧॥ ਪਉੜੀਸੋਲਵੀ
ਯਪ੍ਰਥੀਮਲਤੁਲਸਾਰੁਲਾਮੇਲਣਗੁਰਸੇ
ਵਾਹਿਤਕਾਰੀ। ਗੁਰੂਦੀਪਾਉਗਸੇਨੁਨਾਗ

ਉਰੀਗਾਰਸਬਦਵੀਚਾਰੀਸੋਹਣਰਾਮੁਮਹਾਤਿ
 ਮਾਮਮਰੁਗੋਪੀਹਉਮੇਮਾਰੀਸਾਹਾਰੁਰੀਗੁ
 ਕੁਲੇਕੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁਗੁ
 ਤਾਰੁਤਰੇਬੇਗਾਪਾਸੀਕਰਣੀਸਾਰੀਉਗਾਰੁਨੰਦੁ
 ਸੁਦਨਾਪੁਰਾਸੁਟਾਪਾਰਿਉਤਾਰੀਮਲੀਮਾਸਾਹਾਰੁ
 ਕੁਲੇਛੀਬੇਗਾਰਦਰਗਾਹਦਰਬਾਰੀਪਾਂਧਾ
 ਬਲਾਜਾਣੀਅੰਗਾਰਬਾਣੀਗਾਇਣੁਲੇਖਾਰੀਰੁ
 ਲੇਵਾਲੀਸੀਗਤਿਉਰੀ ੧੬ ਮਾਰੇਸਾਖੀਤੀਸ

ਚੇਮਹਲਕੀ ਫਲੇਜ ਬਸਾਹਿ ਬਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਥ
ਮਲ ਤੁਲਸਾ ਕਹਣੇ ਲਗੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਫੀਜਾਤਿ ਹਾਂ
ਸਾਹਿਬ ਬੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਸਰ
ਰਾਈ ਹੋਸੇ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸਿਜਾ ਵਣੇ ਹੋ ਨਿ ਅਰੋ
ਜਾਤਿ ਨ ਜੇ ਰਹੈ ਮਰੋ ਜੀ ਓਨ ਵੇ ਗਿਨ ਨ ਕੀਲੇ
ਖੇ ਪਾਤਿ ਪਵੈ ਚਰੇ ਸੇਈ ਕੋਇ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਹੋ ਜੋ ਸਰੀਰ ਏਥੇ ਹੀ ਉਪਜੇ ਹੈ ਨਾ ਏਥੇ ਹੀ ਏਨ

ਗਹਿਣਾਹੈ ਤੇਅਗੋਜਾਤਿ ਕਿਸੇਨਾਲਿ ਨਾਹੀਜਨ
 ਦੀਅਜਿਨਨਾਉਜਾਪਿਆਤੇਸੇਵਾਸਿਖਾਂਦੀਕੀਤੀਹ
 ਪਤਿਉਨਾਂਦੀਲੇਖਵੇਗੀਤਾਂਮਲਟਿਅਮਇਮ
 ਥਾਏਕਿਆਜੀਮੇਨੂਭੀਉਪਦੇਸੁਕੀਜੇਤਾਂਓਸ
 ਨੂਭੀਬਚਨੁਹਉਆਹਿਤੁਲਾਇਕੇਸਾਧਾਂਦੀਸੇ
 ਵਾਕਰਨੀਬਹੁਵੇਰਾਮੁਤੇਦੀਪਾਤੇਉਗਸੈਣੁਤੇਨ
 ਗੀਰੀਮਲਾਆਇਚਰਨੀਲਾਰੇਗਾਤਾਂਓਨਨੂਬਚ
 ਨੁਹਉਆਆਹਿਅਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਵਹਿਲ

ਕਰਨੀ ਤੇ ਚਾਂਦਿਘਣੀਆਂ ਮੰਮਿ ਤਵੇਲੇ ਥੋੜੇ
ਸਬਦਿ ਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁ ਕਰਨਾ ਜਿਉ ਕਾਰਿ ਬੇਦੀ ਬੋਲੁ
ਨਾਲਿ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚਾਰਾਂ ਮੰਗਲੀਆਂ ਬਾਰ
ਰਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਟਾਨੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ ਦਿਹੈ ਤੇ
ਉਮਠੇ ਪਹਰਾ ਆਪਣੇ ਪਰਦੇ ਕੋ ਮਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਤੇ ਚਾਰ ਘਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਹ ਲਕਰਣੀ ਨਾਲੇ
ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵੀ ਚਾਰੀ ਦਿਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੇ ਮਸ
ਵਰਦਾ ਹੈ ਬਹੁਣੇ ਮਹਣ ਤੇ ਰਾਮੁ ਮਾਰਿ ਤੇ ਅਮਰੂਰੇ

ਪੀਆਇਚਰਨੀਲਗੋਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਾਅਸਾਨੁਓ
 ਪਦੇਸੁਕਰੀਏਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਏਹੁਹਉਮੇ
 ਬੁਗੀਬਲਾਇਹੋਤੇਅਣਹੁਦੀਹੀਬਣਿਖਲੋਤੀਹੋ
 ਤੇਏਹਪਰਮੇਸਰਵਲੋਭੁਲਾਇਛਡਵੀਹੋਜੇਇ
 ਸਨੁਵਿਚੇਦੂਰਿਕਰੇਗੇਤਾਤੁਸਾਡਾਪਰਮੇਸਰਨਾਇ
 ਗਾਢਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨਪੁਛਿਅਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਹ
 ਉਮੇਕਿਉਕਰਮਰਵੀਹੋਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਰੀਰ
 ਨੂਭੁਠਾਜਾਨਣਾਜੇਕੋਈਇਸਨੁਭੁਲਾਬੁਰਾਕੋ

ਤਾਂ ਸਹਾਰਨਾ ਬਹੁੜ ਸਹਾਰੂ ਤੇਰੀ ਰੂ ਤੇਰਾ ਰੂ ਮਾਇ
ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਓਨ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਸਿਖਾਨ
ਲਿਭਾ ਉਭਰਾ ਤਿ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪਰਮੇ ਸਰਦਾ ਭਾਨੁ ਕ
ਰਨਾ ਪੁਸਾ ਦੁਵਰਤਾ ਇਛ ਕਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਸਿਖ
ਕੇਈ ਮਾਵੇ ਓਸੇ ਦੇ ਲੇ ਪੁਸਾ ਦਿਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ
ਤੇਵਾ ਹਰਾ ਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ
ਰੂ ਕੇ ਸਬਾ ਦੰਨੁ ਮੰਨਣਾ ਮਾਇ ਮਾਵੀ ਕਬਾਰਿ ਰੋਭੀਨੁ
ਨਹੀ ਸੇਵਣਾ ਬਹੁੜ ਖਾਨ ਛੁਰ ਤੇਤਾ ਰੂ ਤੇਵੇਗਾ

ਪਾਸੀਤੇਓਰਾਦੂਤੇਨੀਦੂਸਦਨਾਤੇਪੂਰੋਤੇਸੁਦਾਏਹੁਆ
ਇਚਰਨੀਲਗਾਤਾਉਨਾਨੂਬਚਨਹੋਇਆਕੁਈ
ਸਿਖੋਇਸਕਾਲਿਜਗਾਵਿਚਜਗਾਕੂਕਾਸਿਖਾਂਨੂਗੀਸੁ
ਨਾਲਿਪ੍ਰਸਾਦਖਵਾਵਣਉਸਦਾਜਗਾਦੇਸਮਾਨਹੁ
ਦਾਹੋਕਲਜਗਾਦਾਜਗਾਏਹੋਹੋਜੇਵੇਡਿਖਾਵਣ
ਵਾਲੇਹੋਨਿਉਨਾਦਾਏਬੇਭੀਧਨੁਵਧਦਾਹੋਤੇਅਗੇ
ਭੀਓਨਨੂਅਨੇਕਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਹੋਨਿਬਹੁੜੇ
ਅਲੀਅਤੇਸਹਾਰਛੀਬੇਅਇਚਰਨੀਲਗਾਤਾ

੧੦੯)

ਓਨਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਇ ਦੇ
ਵਟੇ ਪਾਏ ਸੀ ਵਟੇ ਵਟੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਉਜ੍ਜ੍ਹਰੇ ਵੇਰਾ ਤੇਤ
ਸਾਡਾ ਗੁਨਾ ਲਿਰੀ ਦੁਹੇ ਵੇਰਾ ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ
ਦੀ ਮੇਲ ਪਾਵਨਿ ਰੇ ਬਹੁ ਵੇ ਬੁਲਾ ਪਾਧਾ ਮਾਇ
ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਓਸੁ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇ ਬੀਤਾ
ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕੁਝ ਹੋਇ ਨਹੀ ਸਕਤੀ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਸੁਣ
ਵਣੀ ਨਲੇ ਪਾਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿ ਤਲਿਖ ਦੇਵਣੀ

ਮੰਗਣਾ ਕੁਸ਼ਨਹੀ ਤੇਰੀ ਪਰਾਲ ਬਧਿਆ ਪੈ ਕੋਈ
 ਦੇਜਾਵੈ ਤਾਂ ਵਰਤ ਲੈਣੀ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੋ ॥ ਜਿਤ
 ਨਤੁ ਸੀ ਡਲੇ ਵਲੀ ਏਸਿ ਖੋਹੇ ਸਭਨ ਨੁਏ ਹੁਸਾਸੁ
 ਉਪਦੇਸੁ ਹੋ ਜੇਗਾਰਾਂ ਦੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਦਿਨ ਸੰਗ ਦਭਿ ਮ
 ਸ਼ਿਅੰਦੇ ਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਨਾ ਦਸਹਿ ਰਾਸ ਭੁਨਾਵਿ
 ਨਾਵਿ ਚਿਸ ਭੁਨਾ ਸਿਖਾਂ ਆਪਾ ਵਿਚਿ ਮਰਦਾਸਕ
 ਰਿਕੋ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਨਾਲਿ ਆਇ ਆਰੁ ਜੂ ਕਰਨ
 ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਰਣ ਕਰੁ ਹੁਕਰਣਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤਵ

ਰਤਾ ਵਣਾ ਗਾਰੀਬਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀ ਲੋੜ ਵਲੇ
ਨੂ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇ ਵਣਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦੀ ਲੋੜ ਵਲੇ ਨੂ ਪ੍ਰਸਾ
ਦ ਛਕਾ ਵਣਾ ਅਰਦਾ ਸਿਕਰਿ ਕੋ ਪੇਸਾਰੁ ਪਯਾਜੇ
ਹੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਰਪਾਸ ਕਾ ਤਿਹੋਵੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਇਕ ਠਕ
ਚਿਕੋ ਉਸਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰਿ ਦੇ ਵਣਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਪੁਰੁਪ
ਉਤਤੀ ਕੁਏ ਹੁਰਹਿ ਰਾਸ ਚਲੈ ਗੀ ਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸਾ
ਤੇ ਪਾਰਿਹੋਵੈ ਗੀ ਤੁਸਾਂ ਸਿਸਾ ਕੇ ਈ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥
੨੬॥ ਪਉੜੀ ਸਤਾਰਵੀਂ ਸਨਮੁਖ ਭਾਈ ਤੀਰਥ

ਸਭਰਵਾਲਸਭੇਸਿਰਦਾਰਾਪੁਰੋਮਾਣਕਚਿਦੇ ੧੧੧
ਬਿਸਨਦਾਸਪਰਵਾਰਸਧਾਰਾਪੁਰਖੁਪਦਾਰਥ
ਜਾਣੀਐਤਾਰੁਰੁਦਾਸਦੁਆਰਾਮਹਾਂਪੁਰਖੁਹੈਮ
ਹਾਂਨੇਦਾਬਿਪੀਚਿਦਬੁਧਿਬਿਮਲਬੀਚਾਰਾਧਰਮ
ਦਾਸੁਹੈਖੋਦਵਰੁਗਾਰਦਾਸਭਲੇਤਕੀਮਾਰਾਦੀ
ਪਾਜੇਠਤੀਰਥਾਸੰਸਾਰੁਬੁਲਾਸਚਿਮਾਰਾਮਾਣੀ
ਮਾਜਾਪਾਜਾਣੀਅਨਿਨਾਈਆਖੁਲਰੁਗੁਰੁਪਿਆ
ਚਾਰੁਲਸਾਵਹੁਰਾਜਾਣੀਅਨਿਗੁਰੁਭਿਪਦੇਸਮ

ਵੇਸਾਅਚਾਰਾਸਤਿਰਸਚੁਸਵਰਣਹਾਰਾ॥੧੧॥
ਅਮਾਰੇਸਾਖੀਚਉਥੇਮਹਲਕੀਚਲੀਭਾਈਤੀਰ
ਬਾਸਭਰਵਾਲੁਆਟਿਕੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਕੀ
ਸਰਣਿਪਇਆਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਅਸਾਡਾਕਿਵੇ
ਉਧਾਰਹੋਵੇਬਚਨੁਹੋਇਆਸਚੁਜੇਹਾਧਰਮੁਹੋਰ
ਕਈਨਹੀਅਖੰਭੀਸਚੁਬੰਲਣਾਤੇਰਿਦ੍ਰਿਓਭੀ
ਸਾਚਿਆਰਗਹਿਣਾਤੇਭੂਰੁਜੈਸਾਪਾਪੁਕਈਨ
ਹੀਭੂਰੁਨਹੀਕਮਾਵਣਾਇਸੇਕਰਿਕੇਭਾਈਤੀ

ਰਥੇ ਦਾ ਕਾਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ १॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਾਈਆਣ ਕਰੇ ਦੁਤੇ ਬਿਸਨ ਦਾਸਤਿ
 ਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਚਉਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇਹ ਚੁਰਾਅ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਅਸਾਨੁ ਮੇ
 ਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰ
 ਣ ਕੁਟੀ ਮੇਸੇ ਕੁਟੀ ਬੁਤੇ ਪਰਵਾਰ ਅਸਾਡਾ ਉ
 ਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਾਪਿਭੀ ਗੁਰੂ
 ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਲਿ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਧੀਆਂ ਦੇ

ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਦਹਾ ਲਿਕ ਰਾਵਣੀ ਆਇਸਤਰਾਂ ਜਾ
ਨਣਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਹਿ ਲੀਏ ਹਾਂ
ਅਤਿ ਵੇਅਸਾ ਭੇਪੁੜ ਸਭ ਪਰ ਵਾਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਹਿ ਲੀਏ
ਏਹੋ ਨਿਭੇ ਜਿਸਤ ਰਾਂਘੇ ਵਾਖਸਮ ਦਾਖਸਮ ਦੇ
ਬਹੇ ਤੇ ਬੀਨਿਛਰ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਸਭ ਚਿਤਾਖਸਮ ਨੂਹੇ
ਦੀਹੇ ਅਤਿ ਵੇਸਭ ਕਛੁ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇ
ਤਾਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨੁਸਭਾਇ ਸਦੀ ਸਰਮ ਘੋਂ ਦੀਹੇ ਤਾਂ
ਇਸ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਹਿਤ ਕਰੇ

ਬਸਾਧਸਿਗਤਿਦੀਸੇਵਾਕਰਨਲਗੇਭਾਈਪੁਰ
 ਤੇਭਾਈਮਾਣਕਚੰਦਤੇਬਿਸਨਦਾਭੁਦਾਇਸੇਕਾਰ
 ਕੋਓਨਾਦਾਕਾਲਿਮਾਣਹੋਇਮਾਰਸਾਖੀਹੋਰਚ
 ਲੀਭਾਈਪਦਾਰਥਤੇਭਾਈਤਾਰੂਤੇਭਾਈਭਾਰੂ
 ਤਿਨੇਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਿਮਾਏਅਰੇਦੀ
 ਵਾਨੁਲਗਾਹੋਇਆਸੀਪਕਥਾਕੀਰਤਨਹੁਦਾਸੀਤ
 ਥਗੁਰੂਕੇਵਚਨਨੇਸੁਣਿਕੋਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚਿਬਹੁ
 ਤੁਭੈਆਇਆਤਾਂਓਨਾਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਗਰੀ

ਬਾਨਿਦਾਜਾਮਾਸੀਪਚਾਂਕੁਟੀਬਾਂਵਿਚਿਪਲੇਟੇਹੋਏ
ਕਿਤੇਵੇਲੇਸਬਦਿਬਾਣੀਪਾਇਸੁਟਿਨਹੀਸਕਦੇ
ਅਸਾਡਾਕਿਸਕਹਿਕੋਏਧਾਰੇਵੇਗਾਤਾਂਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਸਿਰਿਸਿਰਿਰਿਜਕੁਸਿਬਾਰੇਠਾਕੁਰਕਾ
ਹੇਅਨਭਉਕਾਰਿਆਜੇਤੇਜੀਅਵਾਹਗੁਗਾਨਉ
ਤਪਤਿਕੀਤੇਹੋਨਾਸਭਨਾਦਾਰਿਜਕੁਪਹਿਲੇਉਤ
ਪਤਿਕੀਤਾਰੇਤਾਂਤੇਤੁਸੀਗੁਰੂਦਾਮਾਰੇਸਿਦਕੁ
ਕਾਰਿਕੋਏਠਹੁਤਾਂਤੁਸਾਡੇਸਨਬੰਧੀਆਂਦਾਰਿਜ

ਕੁਵਾਹਗੁਰੂ ਬੇਹੀ ਪਹੁਚਾਏਗਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਰਿ
 ਜ ਕੁਵੇ ਬੇਹੀ ਪਹੁਚਾਏਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਪਣਿਆ ਬੇਟ
 ਅਸਾ ਦਿਕੇ ਤੇ ਕਾਹੀਆ ਭਾਈ ਹੁਣਿ ਤੁਸੀ ਕੰਮ ਦੇ ਲਾ
 ਏ ਕਰੇ ਏਹਾ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਪਰਦਾ ਕੰਮ ਸਮਾਲੇ ਜੇਕ
 ਫਾ ਕਿਰਤਿ ਦਿਚ ਲਾਭੁ ਹੋਵੇ ਸੋ ਉਦਮ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ
 ਕ ਨਮਿਤ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਵਣਾ ਤੇ ਸਿਖੰਦੇ ਆਇਆ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਤੇ ਅਸੀਏ ਬੇਹੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆ
 ਰੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤੇ ਏਥੇ ਪਾਣੀ ਪਾਏ ਦੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆ

ਰੇਸਾਧਸੀਗਾਤਿਵਿਚਿਸੇਵਾਕਰਾਂਗੇਤੇਕਥਾਕੀਰ
ਤਨੁਸਟਾਂਗੇਤੁਸਾਡਾਭੀਕਲਿਆਣਹੋਵੇਗਾ
ਤੁਆਸਾਡਾਭੀਉਧਾਰਹੋਵੇਗਾਤਾਂਉਨਮੇਸੇਹੀ
ਕੀਆਤਾਂਉਨਾਦਾਉਧਾਰਹੋਇਆਤੁਸਾਧੀਹ
ਰਚਲੀਅਹਾਂਨਿਦੁਤੇਬਿਧੀਚੰਦੁਗਾਰੁਗਾਮਦਾਸ
ਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏਹਜੁਆਂਤੁਜਨਮਮਰਤੁਸੀ
ਕਰੋਬਹੁਤੁਅਸੀਜਨਮਾਵਿਚਿਦੁਖੁਪਦੇਹਾਂ
ਤੇਹੁਣਿਤੁਸਾਡੀਸਰਨਿਆਏਹਾਂਅਸੀਜਾਣ

ੲਹਾਂ ਅਸਾਨੂੰ ਓਧਾਰੋ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ੧੧੫
ਜੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਜਨਮ
ਮਰਣ ਮਿਟੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਪ
ਣਾ ਸਰੂਪ ਏਹਿ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਖੜੀ ਹਾਂ ਖੜੀ
ਅੰਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਜਾਂ ਇਤਨ ਉਨ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿ
ਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਖੜੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ
ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਰੀ
ਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ਤੁਸੀਂ

ਤਾਪਛਲੇਸਰੀਰਦੇਕਰਮਕੀਤੇਹੋਏਹੁਣਭੇਗ
ਦੇਹਾਤੇਹੁਣਦੇਕਰਮਮਰੇਭੁਰੇਭੇਗਤਾਂਤੁਸਾਂ
ਏਹਸਰੀਰਨੁਮਾਪਣਾਬਸਤੁਜਾਨਣਾਨੇਮਾ
ਪਨੁਬਸਤੁਪਹਿਰਨਵਲਾਸਾਖੀਜਾਨਣਾਤਾਂ
ਤੁਸਾਂਡਾਉਧਾਰੁਹੋਏਗਾਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਅਸੀਕਿਉਕਾਰਿਮਾਪਣਾਸਰੂਪਪਛਾਣੀਏ।
ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸਾਂਡਾਉਧਾਰੁਹੋਏ
ਗਾਤੁਸਾਂਸਦਾਕਥਾਕੀਰਤਨਨੇਮਨਾਲਿਖੁ

ਟਨਤੁਸਾਨੁਸਰੂਪਦੀਲਾਭੁਰੇਵੇਗੀ। ਤਾਂਓਹੁ
 ਮੇਸੇਹੀਨੇਮਨਾਹਿਸਦੀਵਕਥਾਸੁਣਨਿ। ਤਾਂ
 ਓਨਾਦਾਉਧਾਰਾਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਹੋਇਆ। ਓਸਾਖ
 ਹੋਰਚਣੀ। ਧਰਮਦਾਸਖਟਕੁਤੇਰੂਗਾਰਦਾਸਤ
 ਕਿਆਰੁਤੇਦੀਪਾਜੇਠਾਤੇਤੀਰਥਾਤੇਸੈਸਾਵੁਤੇਬੁ
 ਲਾ। ਇਹਸਭੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਿਅਉ
 ਆਇਕੋ। ਗੁਰਸਿਕੀਤੀਅਰੁਮਾਖਿਅਮਾਮ
 ਸੀਤੁਸਾਡੀਸਗਨਿਆਏਹਾਂਕਿਵੈਅਸਾਡਾਉਧ।

ਰੁਹੇਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸਾਂ ਮਾਪਣੇ ਮਨ ਕਾ
ਮਰੀ ਕਾਰੁ ਤਿ ਮਾਗਣਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਤੁਸਾ ਭੁਪਾ ਸਿ
ਮਾਵੈ ਮਾਪੇ ਮਾਪਾਣਿ ਮਾਂ ਪਰਾਂ ਬੀਉਨ ਦੀ ਸੇਵ
ਕਰਣੀ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸੇਸ
ਭਣਾ ਗਲਿ ਕੇ ਮਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨੁ
ਕਰਿ ਦੇਣਾ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਪਸੀ ਗਾਤਿ ਕਥਾ ਕੀਰਤ
ਨੁ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਪੀਜ ਵੇਲੇ ਚਾਲਿ ਕੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ
ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਮਾਪਣੇ ਪਿੰਡਾ ਵਿਚਿ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ

ਪਿਛਲੀਰਾਤੀਉਠਿਕੇਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੇਵਾਹ
 ਭਾਭੁਦਾਨਾਮੁਜਪਣਾਭੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਜਾਇਕੇ
 ਰੀਰੀਥਜੀਦਾਦਰਸਨੁਕਰਣਾਅਤੇਦਾਇਪ
 ਹਰਸਦਣਚਰਣਕਵਲਪੜਨੇਸੁਣਨੇਦਾਇ
 ਪੜ੍ਹੇਅੰਗਦਿਹਿਗਹਿਦੇਤੇਦਾਇਪੜ੍ਹੀਅੰਗ
 ਤਿਜਾਂਦੀਤੀਕਰਹਰਾਸਪੜ੍ਹਨੀਉਸਦੇਉਪ
 ਰੀਤਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਿਕੇਉਪਰਿਤਕੀਰ
 ਤਿਸੇਹਿਲਾਪੜ੍ਹਕੇਸਉਣਾਹੋਵਕਿਰਿਤਿ

ਕਾਰਜੇ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ।
ਮੇਤ੍ਰ ਸਾਤ੍ਰ ਸਦਾ ਸਿਰੀ ਰਵੰਗਾ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ
ਨਾਦਾ ਕਾਨਿਆ ਠਹਿਰਾਇਆ ਪਾਸਾ ਪੀਰੋਰੁ ਚ
ਲੀਆ ਮਾਈ ਮਾਤੋ ਜਾਪਾਤੋ ਨਾਈ ਮਾਭੁਲੁ ਰਜਾਤ
ਤੁਲਸਾਵਰੁ ਰਾਚਾਰੇ ਰਾਗੁ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
ਣਿ ਮਾਏ। ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ
ਜੇ ਵਿਚੇ ਗਾਸਾਤਿ ਦੇ ਮਸਾਨੁ ਉਦਾਸੀ ਰੋਵੇ। ਤਾਂ ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਸੇਆਪਾਣਿ ਮਾਪਰਦਿ ਮਾਂ

ਕੀਆਂ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰ ਦੇਹ ਤੇ ਸੇਵਾ ਰੂ ਕੀ ਥਾਣੀ
 ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਹਾ ਰੂ ਕੇ ਸਬਦਿ
 ਥਾਣੀ ਨੂ ਸੁਣਾਨੈ ਪੜ੍ਹ ਨਿਬੰਠਾ ॥ ਤਾ ਸਬਾਦਿ ਦੇ ਅਰ
 ਥ ਦੇ ਪਰਜਨ ਵਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ਰਖਣਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਰਗਰਦ
 ਪਿਆਰੁ ਰਖਣਾ ॥ ਮੇਰੀ ਥਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਣਾ ॥
 ਜੇ ਸੇਧੇ ਰੂ ਨੂ ਮਸਲਾ ਭੀ ਦੇਈ ਦਾਹੇ ਤੇ ਕਾਜੇ ਭੀ ਕਰੀ
 ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਰੋਹਾ ਕਰੀ ਦਾਹੇ ॥ ਤੇ ਸੇਵਾ ਰੂ ਦੇ ਪਿਆਰੁ
 ਅਰੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਹਉਮੈ ਦਾ ਰੋਹਾ ਕਰੀ ॥ ਆਜ ਦਾਹੇ

ਹੋਰੁ ਸਾਮਾ ਜੇਹੁ ਹੋਰੁ ਦੇਸੁ ਹੋਰੁ ਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲਿ ਕੀ ਮੁਕਰ
ਨਾ ਤੇਵੁ ਹੋਰੁ ਕਾਨਾ ਮੁਜ ਪੁਣਾ ਨਾ ਤੈ ਕੈ ਸਹਿ ਯਕ
ਲਜਗਾ ਦੇਖ ਜਾਹੁ ਜੁਹੈ ਏਹੋ ਰੁਸਾ ਡਾਉ ਧਾਰੁ ਕਰੇਗ
ਪਰਤੀ ਤਿਰਖਣੀ ਸੋਊ ਨਾ ਦਾ ਕਲਿ ਮਾਣੁ ਇਸੇ ਕ
ਰਿ ਕੈ ਹੋਇ ਮਾ ॥੬॥ ੩੨॥ ਪਉਤ੍ਰਿ ਮਠਾਰਵੀ ॥
ਪੁਰੀ ਮਾ ਚੂਹ ਚੂਰ ਉਧਰੀ ਪੈਣੁ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਤਾਭਾ
ਚਾ ਬਾਲਾ ਕੈ ਸਨਾਇ ਪਰਣਪੰਡਤ ਰਾਇ ਸਭਾ
ਸੀ ਗਾਰਾ ਸੁਹਰੁ ਤਿਲੋਕਾ ਸੁਰਮਾ ਸਿਖ ਸੁੰਦਾ

ਸਨਮੁਖਸਾਰਾ ਕੁਲਾ ਕੁਲਾਇੰਦੀਆ ਭਾਗੀਰਥ
 ਭਾਇੰਨੀਸਚਿਆਰਾ ਲਾਲੁ ਬਾਲੁ ਵਿਜਹੈ ਨਿਹਰ
 ਖਵਿਤਹਰਿਦਾਸਿਪਿਆਰਾ ਧੀਰਨਿਹਾਲੁ ਤੁਲ
 ਸੀਆ ਬਲਾਚੰਡੀਆ ਬਹੁਗਾਇਆਰਾ ਧੀਰਾ
 ਰੂਮਹਿਤਿਆਤਿਤਾਮੰਦੁ ਸਬਦੁਵੀਚਾਰਾ ਝੰਡੁ
 ਅਤੇਤੁਕੰਦੁਹੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇਹਜੁ ਰਿਕਿਦਾਰਾ
 ਸਾਧਸਿਗਾਤਿਪਰਗਾਟੁਪਹਾਰਾ ੧੮ਆਰੇਸਾ
 ਖੀਪੰਜਵੇਮਹਲਕੀਆਪੁਰੀਆਤੇਚੁਹੜ

ਦੇਵੇ ਚਉਧਰੀ ਜਾਤਿ ਦੇਹੈ ਸਾਨਿ ਤੇ ਚਉਧਰੀ ਕਰ
ਦੇਸਾਨਿ ਤਾਸਾ ਹੋ ਬਪੀ ਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦੇਹੈ ਯੁਗ
ਆਏ ਤੇ ਆਇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਨੀ ਆਸੀ ਲੋਕ
ਫੁਟ ਬਹੁਤ ਕਮਾਵਨੇ ਹਾਂ ਮਸਤਾ ਕੀਉ ਧਾਰਕਿ ਦੇ
ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਜੇ ਫੁਟ ਫੁਟ ਰੋਗਾ ਤਾਂ
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨਾ ਕਹਿਓ ਆਜੀ ਮਸਾਡੇ
ਪਾਸੇ ਫੁਟ ਫੁਟਿ ਆਨਹੀ ਜਾਵਾ ਮਸੀ ਚਉਧਰੀ
ਹਾਂ ਫੁਟ ਬਿਨਾ ਰਾਜ ਰਾਨ ਨਹੀ ਹੋਦੀ ਤਾਂ ਬਚ

ਨੂਹੇਇਆਤੁਸੀਆਪਣੇਸਹਰਵਿਚਿਗਿਥਜੀ ੧੩੦
ਰਖੋਤੇਧਰਮਸਾਲਬਣਾਓਤੇਚਰਪਵ੍ਰਿਅਸ
ਦਾਪ੍ਰੀਤਕੁਰਿਕੋਗਿਰੀਥਜੀਦੀਕਥਾਸੁਣਿਅ
ਕਰੋਤੇਜੋਸਾਰੇਦਿਨਵਿਚਿਸੁਨੁਕਮਾਵਤਾਰੀ
ਤੀਕਾਗਦਉਪਰਿਲਿਖਿਛਾਰੀਆਕਰਾਤੇਮਹੀ
ਨੇਦੇਮਹੀਨੇਹਜੁਰਿਦੇਦੀਦਾਰਨੁਆਵਣਾਤਾਂਕਾ
ਗਦਿਸਾਰਾਆਪਣਿਆਪਾਪਾਂਪ੍ਰੀਨਾਦਾਸੁਣਾਇਜ
ਉਆਕਰਾਤਾਂਓਹੁਜਿਵੇਸਾਧਸੰਗਤਿਕਰਨਿਤੇਸ

ਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਿ ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਪਾਪ ਤੇ ਓਨ ਨੁਕੁ ਮਾਏ
 ਤੇਜਿ ਉਜਿ ਉਕਾਵਾ ਪਰ ਲਿਖ ਕੈ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜੂਰ
 ਮਾਏ ਕੈ ਸੁਣਾਵਾ ਨਿਤਿ ਵੇਂ ਤਿਉ ਉਨ ਨੁ ਸਰ ਮਾਏ
 ਇਕਾਛਿ ਮਾਮਹੀ ਨਿ ਮਾਏ ਚੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਨ
 ਦੀ ਪਾਵਿ ਗਈ ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨਾ ਵਾਵਹਿ
 ਗਈ ਓਨਾ ਵਾਇ ਸੇ ਕਰਿ ਕੈ ਕਾਲਿ ਮਾਏ ਹੋ ਮਾਏ ॥੧॥
 ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ਗਈ ਪੇੜ ਤੇ ਦਰ ਰਾਸਾਹਿਬ ਪੰ
 ਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਮਾਏ ਜੀ ਮਸਾਨੁ ਕੁ

ਸੁਰਿ ਪਦੇ ਬਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇ ਮਾਭਾਈ ਜਿਨ
 ਪਛੇ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੇ ਹੁਣ ਮਾਇ ਕੋ ਪਾਇ ਮਾਏ
 ਤੇ ਹੁਣ ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ ਮਰੇ ਪਾਵਨਿ ਗਾਤਾ ਜੋਤ ਸਾਭੁ ਪਾ
 ਸਿ ਵਰਤਣ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮਾਪਣੇ ਖਾਵਣ ਪੀਵਣ ਬਵਧੋ ਸੇ
 ਸਭ ਦਾਨੁ ਪੁੰਨ ਕਾਰਿ ਦੇਵਣਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ ਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋ
 ਵੈ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵਰਤਛੁ ਕਾਨਿ ਸੀਤ ਕਾਲ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਭੁਰੇ ਲਈ ਮਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਭੁਭੀ ਬਸ ਤੁਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ
 ਲਾਗੈ ਇਕ ਹੋ ਨਿਸੇ ਲੈ ਦੇਵਣਾ ਇਕ ਸਮੇ ਜੋ ਸਿਖ ਬ

ਹੁਤੇ ਅਏ ਤੇ ਹੋਰ ਉਨਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸੀ। ਓਨਾ
ਅਪਣੇ ਪਾਰਿਭੀ ਗਾਹਣੇ ਰਖਿ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਖਵਾਇ ਦਿ
ਤੇ ਫੇਰਿ ਬਹੁ ਗਾ ਸਿਖਾ ਅਏ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾਸੀ
ਤਾਂ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਇਸੇ ਚਿਤਾ ਵਿਚਿ ਬਾਹਰਿ ਰਮਣੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਲ
ਕੁਨੀ ਨਾਲ ਜਿਮੀਲ ਗੇ ਖੋਦਣਾ ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੁਹਰਾਂ ਦਾ
ਦੇ ਗਾਚਾ ਹਥਿ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪਾਰਿਭੀ ਛੁਡਾਇ ਲ
ਏ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਲਈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈ

ਕੈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥
 ਜੇਵੇਂ ਹੁਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਵੇਦਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂ ਵਾਹਗੁਰੂ
 ਵਾਨਿ ਨੂ ਹੋਵੇਦਾ ਤੁਸਾਂ ਇਸੇ ਕਾਰਜ ਤੇ ਵਿਰੂਹ ਹਿਣਾ
 ਰਾਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਕਿਸਨ ਦੇਵੇ ਇਧਰ
 ਠਜਾਤਿ ਦੇ ਹੋਸਨਿ ਤੇ ਬਡੇ ਪੰਡਿਤ ਹੋਸਨਿ ਸਕੂ ਦੇਰੀ
 ਝਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨਿ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ਜੋਜੀ ਅਸੀਖ ਦਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਅਠ
 ਰਹ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਵਕਤ ਹਾਂ ਤੇ ਸਕੂ ਕਿਸੇ ਨੂਰੀ ਸੁਵਦੇ

ਭੀਹਾਂਮਾਮਰਾਮਸਾਭੇਮਨਨੁਸਾਂਤਿਨਹੀਮਾਂਵਦੀਭਾਂ
ਬਚਨੁਹੋਮਾਜੈਸੇਹੋਰਨਾਂਵਸੁਣਾਵਣਦੀਸਿਮਾਣ
ਪਕਰਦੇਹੋਤੈਸੇਮਾਪਣੇਮਨਨੁਸਮਸੁਣਾਵੇਭਾਂਤੁਸਾ
ਰਾਤੁਰਤੁਕਾਲਿਮਾਣਹੋਵੇਤੈਸਾਂਤਿਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇ
ਤਾਂਓਨਾਜਬਾਮਪਣੇਮਨਨੁਸਮਸੁਣਾਇਮਾਭਾਂਤਾਂ
ਸਾਂਤਿਓਨਾਨੁਮਾਈਇਸਕਾਰਿਕੋਓਨਾਦਾਕਾਲਿ
ਮਾਣਹੋਇਮਾਤ੍ਰਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਅਤਿਲੋਕਾ
ਜਾਤਿਦਾਸੁਹਰੁਸੁਰਮਾਂਹੋਸੀਤੇਮੁਗਲਾਂਦੀਚਾ

ਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਕਾ ਦਿਨ ਭਾਰਾ ਮਰਜਨ ਨੀ
 ਦੇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਡਾ
 ਕਰਮ ਯੁਧ ਕਰਣਾ ਹੈ। ਹਿੰਸਾ ਧਰਮੁ ਹੈ। ਅਸਾਡਾ ਕਿ
 ਉਕਾਰਿ ਉਧਾਰੁ ਹੈ ਵੇਰਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜੋਰਿ ਦੇ
 ਕਾਰਿ ਕੋ ਹਿੰਸਾ ਨਹੀ ਕਰਣੀ। ਹਰਮੁ ਅਪਣੇ ਛਤੀਧ
 ਰਮਤੇ ਦਿਵਰ ਹਣਾ। ਇਕ ਸੁਹਿਨ ਜੋ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ
 ਸਿਨਾ ਤੇ। ਤਿਲੇ ਕੇਨੇ ਘੋੜਾ ਦੇ ਘੋੜਾ। ਇਕਾਰਿ ਇਕ
 ਮਿਰਗੀ ਨੂਤਲ ਵਾਰ ਚਲਾਈ। ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦਰ

ਵਿਚੋਂ ਬਚਾਨਿ ਕਾਲਿ ਆਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੇ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਠ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਘੜਾਇ
ਕੇ ਫੁਲੁ ਮਿਥਾਨ ਵਿਚਿ ਰਖਿ ਆਤੇ ਮੁਠ ਤਲਵਾਰ
ਦੀ ਰਖੀ ਤਾਂ ਟੋਰੀ ਆਂ ਨੇ ਸਿਰ ਵਾਰ ਨੁ ਕਾਹਿ ਆਜ
ਪੰਜ ਦੁਪਈ ਘੋਰੇ ਜੁਭਾਈ ਤਿਲੇ ਕਾਪਾਂ ਵਦਾਰੇ
ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਾਠ ਦੀ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਮੁਗਲ
ਨੇ ਕਾਹਿ ਆਭਾਈ ਤਿਲੇ ਕਾ ਅਪਣੀ ਸਮਸੇਰੀ
ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਭੁਏ ਆਨ ਹੋਇ ਕਾਰਿ ਓਸੁ ਵਾਰ ਭਾਭੂ

ਅਰਾਧਿਅਮਾਤ੍ਰਾ ਓਸਦੀਤਲਵਾਰਮਹਾਂਉਤਮਪੁਰਿ
 ਲਾਦੇਦੀਵਿਲਾਇਤੀਹੋਇਨਿਕਲੀਤਾਸਭਨਾ
 ਵੇਰੀਅੰਦੇਮਹਕਾਲੇਹੋਏਤੇਸਿਰਦਰਪੁਸੀਨਿਰੋ
 ਓਅਮਾਪੰਜਰੁਪੀਯੋਜੋਰੇਜਲਿਅਵੇਤਾਸਵਾਰੁ
 ਪਈਯਾਰੇਜਗੁਰੂਕੀਅਰਦਾਸਰਖੇਤੇਸਵਾਰੁਪ
 ਏਯਾਰੇਜਗੁਰੂਕੇਨਮਿਤਗਾਢੀਬਾਂਨੁਖਰਾਇਤਕ
 ਰੋਤੇਅਦਾਈਰੁਪਈਯੋਅਪਣੇਨਾਲਿਦੇਨਕਰ
 ਦੀਅਭਾਅਪਣੀਰਾਜਰਾਨਕਰੋਤੇਸਿਖਾਂਨੁਭੀ

ਪ੍ਰਸਾਦਿਛਕਾਏ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰੋ
ਇਸਾ। ੪। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਸਮੁੰਦਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰਮ
ਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆ ਮਰਦਾ ਸਿਕੰਦਰ
ਗਰੀਬਾਨਿ ਵਾਜਾ ਸਨਮੁਖ ਕੋ ਨਹੈ ਤੇਵੇ ਮੁਖ ਕੋ ਨ
ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਮਨੁ ਕਿਸੇ ਨੁ ਭੇਜੀਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਕੋ ਮੁਕਰਿ ਮਾਵਦਾ ਹੋਤਾ ਸਨਮੁਖ ਚਲਿ ਮਾਮਾ
ਵਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਕੋ ਮੁਕਰਿ ਗਾਇ ਮਾਵਦਾ ਹੋਤਾ ਸਨਮੁ
ਖ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਦਾ ਤੇ ਸੇਵਾ ਹਰਾਭੁ ਜੋ ਸਿਖਾਨੁ

ਜਿਸਮਾਹੋਸੋਨਾਮੁਤੇਦਾਨਤੇਇਸਨਾਨਵਾਸਤੇਭੇਜਿ
 ਮਾਹੋਜੇਮੀਮੁਦੇਲੇਇਸਨਾਨਕਰਤੇਹੋਅਰੁਨਾਮੁ
 ਜਪਤੇਹੋਦਾਨੁਕਰਤੇਹੋਸੇਵਾਹਗਾਭੂਕੇਸਨਾਮੁਖਹੋਵੇ
 ਗਾਤੇਜੇਕਾਮਕੋਧਾਵਿਚਿਆਰਜਾਬੀਤਦੀਹੋਤੰ
 ਵੇਖੁਖਹੋਇਜਾਤੇਹੋਭਾਈਸਮੁੰਦੇਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਜੇਤੇਰੀਦਾਇਆਹੋਵੇਤਾਂਸਨਾਮੁਖਹੋਵੀਏਤਾਣ
 ਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸਿਖਸਨਾਮੁਖਹੋਤਾਹੋਤਾਂਗਾਭੂਕੀ
 ਦਾਇਆਮਾਧੋਹੋਤੀਹੋਤਾਂਉਸੁਸਿਖਸਮੁੰਦੇਦਾਇ

ਸੇਕਰਿਕਲਿਆਨਹੋਇਆਪਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਕਲਾਤੇਕੁਲਾਦਾਇੰਨੀਨੀਹੋਸਨਿਤੇਕੁਰਗਿਰਭ
ਚੁਇਨੀਹੋਸੀਅਤਿਨੇਕੁਰਾਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਾਣੀਅ
ਏਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਰਗੀਬਨਿਵਾਜਾਅਸੀ
ਜਨਮਾਤੇਨੁਨੀਵਿਚਿਬਹੁਤਵਖੁਪਾਵਦੇਆਏਹ
ਹੁਣਿਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰੋਚੁਅਸਤਾਜਨਮਮਰਣਕ
ਈਅੰਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਰਮਖਾਂਦੇਕਰਮ
ਕਰੋਤੇਮਨਮਖਾਂਦੇਕਰਮਾਤਿਅਾਰਾਤਾਂਓਨਾਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਾਰੀਬਾਨਿਵਾਜਗੁਰਮੁਖਕਿਤਨੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਮਨਮੁਖਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾ
ਰਦੇਹੁੰਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾਰ
ਕੇਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿ। ਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾਰਕੇਮਨਮੁਖਹੈਨਿ।
ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿ। ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਤਰਹੈਨਿ।
ਇਕਗੁਰਮੁਖਿਤਮਹੈਨਿ। ਗੁਰਮੁਖਿਕਉਣਹੈ
ਨਿ। ਜੀਨਾਨੇਖਾਇਆਂਕਰਮਾਂਵਲੋਪਾਠੀਦਿ
ਤੀਹੈ। ਤੇਗੁਰਦੇਵਚਨਵਾਲਿਮੁਖਕੀਤਾਹੈ॥

੧੨੬

ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਭੀ ਕੋਈ ਓਨਾਂ ਨਾਲਿ ਚੀਰਿਆ ਆਈ ਕਰ
ਦਾ ਹੋਤੁ ਓਸ ਦੀ ਭੁਲਿ ਆਈ ਵਿਸਾਰ ਦੇਨ ਹੀ ਤੇ
ਆਪਣੀ ਭੁਲਿ ਆਈ ਚਿਤਿ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਕਦਾਂ
ਤ ਭੀ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਤਰੁ ਓਹੁ ਹੋ ਨਿਜ ਬੁਰੇ ਕਰਮ
ਓਨਾਂ ਤਿ ਆਗਿ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿਤੇ ਭੁਲਿ ਆ ਕਰਮਾ
ਅੰਗੀ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਮਤ ਓਨਾਂ ਤੀਕ
ਆਵਦਾ ਹੋਤਾ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਭੁਲਾਹੀ ਕਰਦੇ
ਨਿ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਕਰੇ ਭਾਵੇ ਬੁਰਾ ਕਰੇ

ਹੁਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਕੁਲਾਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਚਾਰਖ
 ਖਿਤਮ ਓਹੁ ਹੋਨਿ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸਪੀਨ ਹੋਨਿ ਕੁਲ
 ਸ ਕੁਸ ਨਾਲਿ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਕੋਈ ਓਨਾ ਨਾਲਿ ਬੁ
 ਚਾ ਕੀ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇ ਨਾਲਿ ਭੀ ਭੁਲਿਆਈ ਕਰ
 ਦੇ. ਹੋਨਾ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਓਹੁ ਹੋਨਿ ਜੋ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰ
 ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਕੋਈ ਓਨਾ ਨਾਲਿ ਭੁਲਿਆਈ
 ਕਰੇ ਸੋ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਜੋ ਕੋ
 ਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤਰਓਹੁ

ਹੋਨਿ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾ ਸਭੁ ਸੇ ਨਾ ਲਿਖਾਰਿ
ਈਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ ਤਮ ਓਹੁ ਹੋਨਿ ਜੋ ਕੁ
ਲੇ ਨਾ ਲਭੀ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਅਮਰਾ ਲੁ
ਭਾ ਲਿਆਈ ਕਰੇ ਤੇ ਓਹੁ ਫੇਰਿ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਨਿ ਤੇ
ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਾਇ ਕਛੁ ਨ ਕਰਨੀ ਸਰੋਂ ਕਹਿ
ਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ ਸਬਦ ਦਾ ਮੁਨ ਦਾ ਤੇ ਭੁਲਿਆਈ ਅਸਾਨੁ
ਨਹੀ ਫਲ ਦੀ ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਅਸਾਨੁ ਫਲ ਦੇ
ਦੀ ਹੋ ਸੇ ਪੈਰ ਨਰ ਕਾ ਵਿਚਿ ਮਹਾਂ ਦੁਖਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਹੋਵਾਨਿਗੋਤਾਂਓਹਗੁਰਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲ
ਗੋਤਾਂਓਨਾਦਾਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਣਹੋਆ॥੬॥
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੋਸਨਿਤੇ
ਹਰਿਦਾਸਤੇਪਿਆਰਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਸਾਹਿਬਪੰ
ਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੀਏਹਚਾਰੇਸਰਨਿਆਏਅਮਰ
ਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਅਸਾਡਾਓਧਾਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵੇਤਾਂਬ
ਚਨੁਹਾਇਆਹਰਿਕਿਸੇਨਾਲਿਹਾਸਿਕੇਮਿਲਣਾਤੇ
ਮਿਠਾਬੋਲਣਾਤੇਵੀਰੁਖਾਵਣਾਤੇਨਿਵਚਲਣਾ

੧੨੮

ਮਿਠਾਥੋਲਨਿਨਿਵਚਲਨਿਹਥੋਭੀਕਛੁਦੋਨਿਰਬੁ
ਤਿਨਾਦੀਬੁਕਲੀਜੰਗਾਲਿਕੀਢੀਢੋਨਿਤੁਭਿਨਾਮੇ
ਸੇਹੀਵਰਤਾਣਕੀਤੀਓਨਾਦਾਓਧਾਰੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰ
ਹੋਇਆਘਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਘੀਰਨਿਗਲਤਲ
ਸੀਆਬੂਲਾਚੰਡੀਆਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਵੀਸਿਰਠ
ਆਏਓਨਾਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਕੇਈਕਹਿੰਦੇਹੋਨਿ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਰਾਜਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰਹੋ
ਨਿਕੇਈਕਹਿੰਦੇਹੋਨਿਜੇਰਾਜੇਦੇਸਿਖਦਾਅ

ਉਤਾਰਹੈਨਿ ਤਾਂ ਤੇਤੁਸੀਦਾਇਆ ਕਰੇਜੋ ਅਸਾਡੇਮ
ਨਾਵਿਖੇਗਾਰਾਉ ਤੇਤੁਸੀਦਕੁਆਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁਹਾਇ
ਆਰਾਭੁਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੈਨਿਯਾਜਿਨਾ
ਦੀਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਸਿਵਾਦਿਕਜਨਕਾਦਿਕਸਨਕਾ
ਦਿਕਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿਅਮਰਾਮੰਤਨਹੀਪਾਵ
ਤੇਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਪੁਰਬਾਣਿਅੰਜਨਮਾਂਵਿਖੇਅਰਾਧ
ਨਾਕੀਤੀਸੀਜੇਵੇਦਾਂਦਾਤਤੁਪਰਮਾਮਾਤਿਗ੍ਰਾਹਜ
ਹੈਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਦੇਜੇਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕ

੧੩੯

ਰਿਕੇਰਾਵਾਮਓਤਾਰਧਾਰਿਕੇਰਾਖਾਭੂਪੀਥਾਣੀਵਿਖੇ
ਸਰਾਤੁਤੁਨਿਰਣਕਹਿਕੇਕੋਰੇਤਾਅਸਾਡਾਕਲਿਅ
ਨਹੋਵੇਤਾਓਨਾਭਗਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਕਾਮਨਾਕਰਿਕੇ
ਭਾਖਾਬਾਣੀਗਿਰੀਥਵਿਖੇਸਭਵੇਦਾਂਦਾਤੁਤੁਸੁਗ
ਮਕਰਕੇਕਹਿਅਹੈ ਜੇਸਮਝਕੇਆਪਨੁਕਿਤਾ
ਰਬੁਕਰਨਾਤਾਂਤੇਤੁਸੀਭੀਸਬਦਬਾਣੀਦੀਪ੍ਰੀਤ
ਰਖਣੀਅੰਸਾਭਾਵੇਹੈਰਿਕੇਈਨਹੀਜੇਸਾਸ
ਮਾਝੀਵੀਚਾਰਦਾਹੈਤਾਂਓਨਾਦੀਸਬਦਦੀਪ੍ਰੀ

ਤਿਕਾਰਿਕੈਕਾਨਿਮਾਣਹੋਇਆਤੇਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਸੇਸਰੂਪਹੈਨਿਸੈਯਾਵੇਦਾਵਿਰੰਚਵਿਚਾ
 ਰਨਪਾਵਤਚਕਤਸੇਖੀਸਵਦਰੁਏਹੋਸਿਧਸੁਖ
 ਧਿਅਮਰਾਧਤਨਾਰਦਸਾਰਦਸਕਸਨਾਤਨਏਹੋ
 ਮਾਦਿਅਨਾਦਿਅਗਾਧਿਅਗੋਚਰਨਾਮਾਨਿਰੰਜ
 ਨਜਪੁਜੁਏਹੋਸੀਗੁਰਦੇਵਸਮੇਵਸੁਸੰਗਾਤਿ
 ਪੇਰੀਪਏਹੋਗਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਜਿਸਾਨਿਰੰਕਾ
 ਰਦਾਵੀਚਾਰਵੇਦਤੇਬ੍ਰਹਮਾਨਹੀਪਾਇਸਕਦੇ
 ਭਾਈਪੇਰੀਪਏ

ਸੋਚੁ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀਹੋ ਨਿ ॥ ਪਾਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਈ ਹੋਰੁ ॥ ਮਹਿਤਾ ਭਾਈ ਤੋਤ
ਤੋ ਭਾਈ ਮਦੁ ਚਾਹੇ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ
ਆਪੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿ ਦੁਜਾਮ
ਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਕਰਨਿ ਜੇ ਗੁਰੁ ਸੀਹਾ ਤਾ ਬਚਨ
ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਬੈਠਿ ਕੇ ਗੁਰੁ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੁ
ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਤੇ ਜੇ ਕਢੁ ਆਗਿਆ ਮਾਹਿ
ਵੇ ਸੋ ਕਮਾਵਣਾ ਦਿਚਿ ਲਿਆਵੇ ਤੇ ਜੇ ਕੁ ਸੁਮਨ

ਰਵੇ ਉਸਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਨਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਅਕੇਤਾ ਕੁਛਾਣੁ ਹੈ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਿ
 ਅਕੇਤਾ ਕੁਛਾਣੁ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜੇ ਪਾਠ ਕਰ
 ਨ ਤੇ ਪੁੰਨੁ ਹੋਇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਹੋ ਕਰਣ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
 ਹੋ ਜੇ ਨਿਰਕਾਮ ਪਾਠ ਕਰੀਏ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਿ
 ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰ
 ਨ ਕਟੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇਕਾਸੁ ਮੇ ਅਗਨਿ ਹੋਇ ਹੈ
 ਬਿਨਾ ਸੰਜਮ ਨਹੀ ਨਿਕਲਦੀ ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮ

ਬਨਦਾਸੀਜਮੁਹੰਦਾਹੈਸੋਮਥਕੇਨਿਕਾਲਦੇਹੈਨਿ
ਤਾਸਭਕਾਸਟਾਮਗਨਿਰੂਪਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਤੈਸੇਗਿ
ਆਨਵੀਚਾਰਨਤੇਸਭਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਮਿਟਿਜਾਂਦਾ
ਹੈਤੇਆਤਮਾਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੰਦਾਹੈਤਾਂਓਨ
ਦਾਸਬਦਦੇਵੀਚਾਰਨਕਾਰਿਕਾਲਿਮਾਣੁਹੋਇ
ਆਮਰਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਸੁਖਤੇਖੁਕਿਦਾਤੇਕਿਦਾ
ਰਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਾਮਾਣੁਅਰਕਹਿ
ਆਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਾਮਸਭਾਉਧਾਰਾਕਿਉਕਰਿਹੋ

ਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਤੁ ਸਾਨੁ ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਭੁਲੀ ਸਮਾਇ ਹੈ।
 ਕਲਜੁ ਗਾਇਚ ਕੀਰਤ ਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਰੁਕੇਈ ਤਪੁ
 ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੀਰਤ ਨ ਕੀ
 ਤਾ ਕੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾ
 ਠ ਦਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦੇ ਤੇ ਕੀਰਤ ਨ ਦਾ ਭਿਨ ਭਿਨ ਫਲੁ
 ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ
 ਫਲੁ ਤੇ ਹੋਇ ਜੋ ਮਾਪਣੇ ਖੂਹ ਦੀ ਪੈਲੀ ਪਾਣੀ
 ਦੇ ਕੇ ਸੁਥ ਦੇ ਪਕਾਈ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬੋਹਲੁ ਪਾਰਿ

ਲੈਆਈਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਫਲੁਹੈ
ਪਰਾਜੇਭੂਹਦਾਪਾਣੀਦੂਜੇਭੂਹਦੀਪੈਲੀਨਜੀ
ਕਹੋਵੈਤਾਂਉਸਨੂਭੀਪਾਣੀਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ਪਰ
ਦੂਰਦੀਆਪੈਲੀਆਂਨਹੀਸੁਹੁਚਦਾ॥ ਤੇਕੀ
ਰਤਨੁਮੇਸਾਹੈਜੇਸੇਮੇਘਗਰਜਕੇਬਰਖਕਰ
ਦਾਹੈਤਾਂਸਭੁਪੈਲੀਆਂਹਰੀਆਂਹੋਦੀਆਹੈਨਿ
ਤੇਕਥਾਦਾਏਹੁਫਲੁਹੈ॥ ਜੇਸੇਮੇਘਠਹਾਰਿਆ
ਹੋਇਨਿਰਵਾਤੀਤ੍ਰਿਮਿਤ੍ਰਿਮਿਵਰਖਕਰਦਾਹੈ॥

ਅਗੇ ਪੇਲੀਆਂ ਰਾਹੀਆਂ ਸੁਧਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਹੋਵਾਨਿ ਜੋ ਬੁਧ ਪਵੇ ਵਿਚਿ ਧਰਮ ਤੀ ਦੇਸ ਮਾਇ
 ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਜੁਸਮ ਸੁਫਾਨਿ ਸਿਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਜੋ
 ਜੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਦੇਹੋ
 ਨਿਤੇ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨਿ ਸੋ ਸੋ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਕੋਰਿ
 ਦੇਵਿ ਚਿਧਾਰ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇਹੋਨਿ ਓਨ ਨੁਸਮ ਸਿਧਾ
 ਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਬਹੁਤ੍ਰਿ ਕਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦੇਨੇ
 ਮਲੇ ਹੋਏ ਸੋਭਾ ਪਾਵਦੇ ਹੋ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ

ਮਹਾਤਮਨੁ ਲਖਾਂ ਵਦਾਹੈ ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨਾਵਿਖੈ
ਰਾਗੁ ਹਰਖੁ ਉਤਪਤਿ ਕਰਦਾਹੈ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਾਰਿ ਕੋ ਸੋਭਤੀਹੈ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਮਾਤਾ ਕਾਰਿ
ਦੀਹੈ ਕਥਾ ਮਾਤਾਹੈ ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਪੁਤ੍ਰਹੈ ਤਾਂ ਸਿ
ਖਾਂ ਮਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਸਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ ਨਹੈ
ਤਾਂ ਬਚਨੁਹੈ ਇਆਪ੍ਰੇਮੁਹੈ ਸੋ ਕਥਾ ਦਾ ਕੁਰਤਾਹੈ
ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਪਿਤਾਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਕੋ ਦੋ ਨ ਸੋਭ
ਪਾਂ ਵਦੇਹੈ ਨਿਤਾ ਚਹੁ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਕੀਰਤਨੁ ਕ

ਰਨਿ ਤੇ ਨਿਹ ਕਾਮੁ ਹੋਇ ਕੇ ਕਛੁ ਕੰਮ ਨਾਨਾ ਕਰਨਿ
 ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਪਰਾਲ ਬਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਹੋਵੇ ਹੋਰ ਕਈ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਸਿੰਧੁ ਗਾਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
 ਤਾਂ ਉਸੇ ਥੀਰਾ ਜਰਾਨ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਉਨ ਦਾ ਉਧਾਰ
 ਇਸੇ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ੧੦ ਪਉੜੀ ਉਨ ਸਦੀ ਰੀਰਾ
 ਨਾ ਉਸ ਹਰਾ ਲੁਭ ਲਾਰਾ ਧਰਮਾ ਉਦਾਭਾਣੀ ਜ
 ਵੁਭੁ ਵੁਭੇ ਤਿਆ ਫਿਰਣਾ ਸੁਦ ਵਡਾ ਸਤਭਾਣੀ ਭੇ
 ਲੁਭੁ ਟੂਜਾਣੀ ਮਾਨਿ ਸਨਮੁਖ ਤਿਵਾੜੀ ਸੁਖਦਾ

ਈ॥ ਤੁਲਾ ਭਾਗੀ ਭਗਤ ਪੈ ਜਾਪੁ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰਸਰ
ਣਾਈ॥ ਤੁਲਾ ਸੁਜਾਧਾ ਵਟੇ ਚੰਦੂ ਚੰਦੂ ਸੇਵਕ ਮਾਏ
ਰਾਮ ਦਾਸ ਭੰਡਾਰੀ ਮਾ ਬਾਲਾ ਸਾਏ ਦਾਸੁ ਧਿਆਈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਸਨੁ ਬੀਬਣੁ ਮਾਛੀ ਸਿੰਦਰ ਗੁਰਮਤਿ ਪ
ਈ॥ ਸਾਧਸੰਗਾ ਤਿਵਡੀ ਵਾਡੁ ਮਾਏਈ॥ ੧੯॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰ ਚਲੀ॥ ਗੰਗਾ ਤੇ ਨਾਉ ਸਹਿ ਗਲ ਤੇ ਰਾਮਾ ਤੇ ਧਰ
ਮਾ ਤੇ ਉਦਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣੀ ਮਾਏ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭ ਵੇਦਾਂ ਕਤੇਬਾ ਮ

ਉਤਾਂਗਾਂਸਭੁਣਾਬ੍ਰਹਮਨੁਬਿਅੰਤਕਹਿਅਪੈਤੋਗੁ
 ਰਨਨਕਜੀਸਖਮਾਤਕਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾਰੂਪਹੋਏਹੈਂ।
 ਤਾਂਏਨਾਂਨੇਤਾਂਕਛੁਬ੍ਰਹਮਕਾਅੰਤਕਹਿਆਹੋਵੇਗਾ
 ਕਿਉਜੋਅਪਣਾਅੰਤੁਤਾਂਸਭਕੋਈਜਾਣਤਾਹੈਂ।
 ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਤਾਂਕਛੁਬ੍ਰਹਮਕਾਅੰਤਹੋਵੇ
 ਤਾਂਕਹੀਅੰਮੇਗਬਿਅੰਤਨੁਬਿਅੰਤਕਹਿਣਾਏਹੋਉ
 ਸਦਾਅੰਤੁਪਾਵਣਾਹੈਂਤੇਜੇਹੋਰੁਕੁਲਾਅੰਤਕਹਿ
 ਦੇਤਾਂਸਭੁਸਾਸਤ੍ਰਨਾਲਿਵਿਰੋਧੁਹੋਦਾਹੈਂਤਾਂਤੇਗੁ

ਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਕਹਿਆਹੈਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤੁਹੈਤੰਤੁ
 ਤਸੀਭੀਬ੍ਰਹਮਾਬਿਅੰਤਜਾਣਕੈਸਭਕਿਸੇਨਾਲਭੁ
 ਓਕਰਨਾਅਰੁਸਦਾਵਹੁਗੁਰੂਕਾਜਾਪੁਜਪਾਣਾਤੁ
 ਸਾਡਾਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਣਹੈਵੈਗਾਤਾਓਨਾਰ
 ਇਸੇਕਾਰਿਕਾਲਿਆਣਹੈਇੰਮਾ੧੧ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ
 ਲੀਭਾਈਜਿਦੁਤੇਭੂਦੇਭੇਤੇਫਿਰਣਾਸੁਦਤੇਭੁ
 ਲੁਤੇਭੂਤਿਵਾਹੀਪਿਡਤਿਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀ
 ਸਰਨੀਆਇਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਾਨਿ

ਵਾਜਾ ਅਸੀਰੀ ਗਾਜੀ ਗਾਏ ਸਾਂ ਤੇ ਪੀਡਿਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬੀ
 ਪੁਛਿਆ ਅਸੀ ਜੋ ਜਿਸ ਨੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ
 ਵਤਾਰ ਕਿਸੇ ਧਿਸਾ ਧਸ ਭਟਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੰਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਏਨਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਨਾ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਕਹਿਅ ਜੋ ਅਸੀ ਪੁਛਿ
 ਕੇ ਅਣਿ ਕਹਾਂ ਗੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੋ ਜਿਸ ਅੰ
 ਤਰ ਗਾਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਸਮਝਿ ਗਿਆ ਨਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨ

ਕੀਤੀਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਦੇ ਧਰਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗ ਦ ਜੀ ਦੇ ਅਰੇ ਮਾਥਾ ਦੇ ਕਿ ਅਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ
ਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਤਾ ਉਸਨੁ ਮਾਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ਜਿਸ ਦੇ ਮ
ਲਣ ਕਾਰਿ ਗੋਜੇ ਅੰਧ ਕਾਰਹੈ ਤੇ ਰੋਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ
ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਤੇ ਹੋਵੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ
ਸੁ ਅੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜਿ
ਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁ ਤੀਨੇ ਓ ਅੰ ਕਾਰ ਬੰ
ਓਤ ਪਤਿ ਹੋਇ ਤਾਂ ਉਨ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਓ

ਨਕਹਿਅਜੇਬੁਹਮੇਬਿਸਨਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਤੇ
 ਸਿਵਭੀਬਿਸਨਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਤੇਵਿਸਨਸਿਵ
 ਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾਕਿਉਜੇਵਿਸਨੁਸਾਂਤਕੀਸੀਸਿ
 ਵਤਾਂਮਸੀਸੀਤਾਂਸਾਂਤਕੀਦਾਸੇਤਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈ
 ਤੇਤਾਂਮਸੀਦਾਸਮਾਮਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈਤਾਂਵਿਸਨਸਿ
 ਵਦਾਧਮਾਨੁਕੀਤਾਉਸਦਾਰੂਪਸਮਾਮਹੈਇਗ
 ਾਇਆਤੇਸਿਵਵਿਸਨਦਾਧਮਾਨੁਕੀਤਾਉ
 ਸਦਾਰੂਪਸੇਤਹੈਇਗਾਇਆਤਾਂਸਾਂਤਿਬ

ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸਨੁ ਮਰੇ ਹੀ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਰੂਪ ਸੀ
ਕੇ ਸਿਵ ਕੇ ਮਿਲ ਦੇ ਤੇ ਉਸਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਹੋਇਆ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਵਿਸਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਰੂਪ ਸੀ ਜਗ
ਤਿ ਦੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਦਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਪਾਨ ਹੋ
ਸਨਾ ਪਰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ ਮਰਿ ਗਏ ਜੀ ਨੁਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ ਹੋ
ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਤੀਤ ਕਰਨੀ ਜੁਤਸਾ

ਭਾਕਲਿਆਣੁਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਇਸੇਕਰਿ ॥੩੮॥
ਓਧਾਰੁਹੋਇਆ ॥੧੨॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਡਲ
ਤੇਭਾਈਭਾਗੀਰਥੁਤੇਜਾਪੂਤੇਨਿਵਲਾ। ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਣਿਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੋਹੋਏਹੋਨਿ। ਸੋਸਰਗਾਣ
ਦੇਓਪਾਸਕਹੋਏਹੋਨਿ। ਕੇਨਿਰਗਾਣਦੇਓਪਾਸ
ਕਹੋਏਹੋਨਿ। ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ। ਸਰਗਾਣ
ਤੇਨਿਰਗਾਣਤਾਂਕਹੀਅਨਿਜੇਦੁਇਹੋਵਾਨਿ

ਸਲੋਕੁ ਸਰਗੁ ਨਿਰਗੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸੁਨਸ
ਸਮਾਪੀਆਪਾਨਕੀਆਨਾਨਕਾਆਪੇਰੀ
ਫਿਰਿ ਜਾਪਾ ॥ ਓਹੀ ਮਹਾਰਾਜੁ ਇਉਂ ਫਿਰਿ ਆਕ
ਰਿਕੈ ਸਰਗੁ ਣਰੂਪ ਧਾਰਦਾਰੈ ॥ ਦੁਸਟਾਂ ਦਾਨ
ਸਕਰਿਕੈ ਨਿਰਾਇਛਾ ਤਿਹੈ ਇਕੈ ਆਪਣੇ ਨਿਰ
ਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ਜਾਦਾਰੈ ॥ ਜਬ ਇ
ਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਸਤੁ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰਕਾਰਿਦੀ
ਵਾਨ ਵਿਖੈ ਆਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਇਛਾ ਤਿ ਆਰ

ਤਾਹੈ ਤੇ ਕਲਾਸ ਸਸਤ ਬਸਤ ਕੋ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰਿ
ਸਿਹਜਾ ਦਿਖੈ ਸੈਨ ਕਰਤਾਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਕਾਨਖ
ਲੋਕੋ ਪੁਕਾਰਤਾਹੈ ਤਾਂ ਦਿਵਾਨ ਸਮੇ ਭੀ ਉਸ ਕੀ
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਹੈ ਅਰੁ ਸੈਨ ਸਮੇ ਭੀ ਉਠ ਕੇ
ਉਸ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਤਾਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕੋ ਸੇਵ
ਕਰੈ ਨਿਸੇਸ ਦਾ ਉਸ ਦੀ ਦਹਾਲਿ ਕਰਵੈ ਹੋ ਨਿ
ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਾ ਅਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੇ
ਹੋ ਨਿ ਜਿਸ ਨਾ ਮੁਕਾਰਿ ਕੈ ਸਰਗਾਣ ਭੀ ਸਹਾ

੧੩੯

ਇਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਗੁਣੀ ਰਿਅਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਸਰਗੁਣ ਭ੍ਰਿਪਾਸਨਾ ਨਾ ਲੋਨਾ ਮਕੀ
ਭ੍ਰਿਪਾਸਨਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈ॥ ਜੈ ਸੇਸੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਮੁਦ੍ਰਬੀ
ਪਾਰਿ ਉਤਰ ਨਿਲਾਰੇ ਹੈ॥ ਨਿਤਾ ਭਾਂਓ ਕਰ ਨ ਕਾਰ
ਨਹੈ ਸਾਨੀ ਜੇਚਾ ਹਨਿ ਤਾਂ ਸਮੁਦ੍ਰਬੀ ਸੁਕਾਇਲੇ
ਦੇ॥ ਪਰਥਨਾ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਅਾ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਤਾਂ ਕਿ
ਨਾ ਵਿਗਲਿਅਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਨਾ ਮਕਾਰਿ
ਕੈ ਮਨੇ ਕਾਂਦਾ ਕਲਿਅਾ ਟੁਹੁ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਨਾਮ

ਦਾਮਹਾਤਮੁਆਪਿਥੋਵਸੇਖਕੀਤਾਜੋਪ੍ਰਬਤਾਂ
 ਤੇਨਾਮੁਲਿਖਿਕੋਆਪਿਪਾਠਿਉਤਰੇਸਰਗੁ
 ਣਥੋਨਾਮੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਾਵਿਸੇਖਹੈਬਹੁਰੇਨਾ
 ਮੁਨਿਰਗੁਣਬੀਭੀਵਿਸੇਖਹੈਨਿਰਗੁਣਬੀਵ
 ਸੇਖਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੈਜੋਸਤਚਿਤਾਮਾਨੰਦਰੂਪਸ
 ਰੀਰਾਂਦੇਅੰਦਰਬਾਹਰਿਇਸਕਰਬਿਅਪਿਅਮਾ
 ਹੂਆਹੈਪਰਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨਬਿਨਾਅੰਤਹ
 ਕਰਣਸੁਪੁਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਤੇਜੀਵਨਰਕਾਂਨੂ

ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ
ਉਨ ਕੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਣ ਸੁਧੁ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਿਗਰਾਨ ਆ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਜਨ ਅਮਰ ਹੁਓ
ਨਾ ਦਾ ਕਾਇਆ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗ
ਣ ਥੀ ਨਾਮਾ ਵਿਸੇਖ ਹੈਂ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਅਮਰ ਦਾ ਸਕੀਤ
ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹਨੂਮਾਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ ਤੋ ਕਾਇ
ਕੋ ਲੀਘ ਗਾਇਆ ਹੈਂ ਸੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
ਹਨੂਮਾਨ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਸੀ ਇਸ

ਕਰਿ ਕੈ ਕੁ ਦਿ ਗਾਇਆ ਜੋ ਨਾਮ ਦਾਮ ਹਾਤ ਮਸ
 ਰੁਖੇ ਦਿਸੈ ਖਰੈ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਇਸ ਦਾਇਹ ਪਰੇ ਜਨੁ ਹੈ
 ਗਿਆਨ ਦਿਖੇ ਜਗਤਿ ਬੋਝਿ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਮਰਥ
 ਤਾਹੈ ਕੁ ਦਿ ਕੈ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸਮਰਥ ਤਾਬੋ ਰੂਝਿ ਪਾ
 ਸਿਰੇ ਤਾਹੈ ਤੇ ਪੁਲਕੈ ਭ੍ਰਿਪਾਰਿ ਨਿਰਬਲ ਸਬਲ
 ਸਭੁ ਪਾਰਿਓ ਤਰਜਾ ਤੇਹੈ ਤੇ ਸੇਜੈ ਸਰਬ ਦਿਖੈ ਕੋ
 ਨਿਰਸ ਕਾਰਿ ਜਾਣੇ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਾਭਿ ਮਾਸਕ
 ਰੇ ਸੇਵਿ ਰਲੇ ਹੀਹੈ ਮਰੁ ਰੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਪ

ਪ੍ਰੰਨੀਅਨੇਕੋਕਾਉਧਾਰਹੋਤਾਰੈ ਤਾਂ ਤੇਤੁਸਾਂਭੀਪਰ
ਮੇਸਰਕਭੁਜਨੁਕਰਨਾਅਮਰਸਾਧਸੰਗਤਿਕੀਸਰ
ਟਿਰਹਣਾ ਤਾਂ ਤੇਓਹੁਸਿਖਸਦਾਭਾਉਕੀਸਗਟਿ
ਰਹਿਨਿ ਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਨਾ ਨਿਸਸਮੇਇਕੀ
ਤਹੈਨਿਤਾਗਮਨਾਅਕਾਭੁਜਨੁਕਰਨਾਇਸੇਕਰ
ਕੋਓਨਦਾਕਾਲਿਮਾਣਹੋਇਆ ੧੩ ਸਾਖੀਹੋਰਚ
ਲੀ ਭਾਈਮੁਲਾਤੇਭਾਈਸੁਜਾਧਾਵਣੇਭਾਈਚੰ
ਦੂਚਉਲ੍ਹਣਭਾਈਰਾਮਦਾਸਭੀਭਾਗੀਭਾਈਬ

ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਨਾਮ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾ

ਲਾਭੇ ਭਾਈ ਸਾਂਝੀ ਦਾਸੁ ਰਾਗੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀਸਰ
 ਇਸਾਈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿਵ
 ਜਏ ਹਿਜੀ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇ
 ਪਾਸ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਨਿਸਾਗਾ ਨਿਸਾਗਾ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਕੇ ਲੇਖਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜਿਸ ਕੋ ਪੁੰਨ ਦਿਸੇ
 ਖਰੋਵੁ ਨਿ ਤੇ ਪਾਪ ਪਾਇ ਹੋਵੁ ਨਿ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦਿ ਚੋ ਕ
 ਏ ਕੋ ਤੇ ਸੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਓਨਾ ਨੂ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ
 ਏਹਾ ਅਸਾਨੂ ਨਿਰਨੈ ਕਾਰਿ ਕੋ ਦਸਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ

ਆਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਨਿ ਇਕ ਸਹਿ ਕਾ ਮਕਰ
 ਮਹੈ ਨਿ ਇਕ ਨਿ ਹਕਾ ਮਕਰ ਮਹੈ ਨਿ ਇਕ ਉਪਾਸ
 ਨਾ ਵਾਲੇ ਹੈ ਨਿ ਇਕ ਰਿਅਮਾਨੀ ਹੈ ਨਿ ਤੁਸੀ ਕਿਸ
 ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਪੁਛੁ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ
 ਮਸਾਂ ਨੂ ਚੁਹਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸੀ ਐ
 ਤਾਂ ਬਚ ਨੂ ਹੋਇ ਮਾਜੈ ਸੇਰਾ ਜੇ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ
 ਪ੍ਰਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਏਕ ਭਾਵ ਲੀ ਕੇ ਵੀ ਭੁੰਦੇ ਵਟੇ ਵਾ
 ਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀ ਵੰਓ ਸ ਕੇ ਬੀਚ ਮਹਾਸ ਲਹੌਤ

ਯੀ

ਹੋ ਤਾਂ ਦਾਣੇ ਸੇਵਾ ਨਾ ਬਾਂਹਿ ਲੇਤਾ ਹੋ ਜੋ ਕਿ ਛੁਖਮਾਨ
 ਤਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓਸ ਕੇ ਡੰਡ ਦੇ ਵੀਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਏ ਕਪਟ
 ਹੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਓਨ ਕੇ ਪਿਛਾ ਛੁਮਾਹੀ ਮਾਦਮੀ ਅਵਤ
 ਹੋ ਓਹੁ ਪਟਾ ਕੁਰਿ ਦੇਤੇ ਹੋ ਏ ਕੁ ਸੇਰਾ ਤੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਸਿ
 ਰਹਦਾ ਕੇ ਓਪਰਿ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਓਹੁ ਬਾਜੁ
 ਪੈ ਕੁ ਸੇਰਾ ਤੁ ਦੇਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਮੁਲਖ ਪਏ ਖਾਤੇ ਹੋ
 ਚੋਖੇ ਮਾਫੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਸਾਬਹੀ ਮੁਲਖ ਖਾਤੇ ਹੋ ਅਰੁ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੇ ਸਾਬ ਚੜ੍ਹਤੇ ਹੋ ਤੇ ਖਾਵਣੇ ਕੇ ਭੀ ਲਿ

ਤੇ ਹੈਂ ਸਾਥੀ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸੇਹੀ ਮਹਾਂਰਾ
ਜਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਤਿ ਹੈਂ ਏਕ ਸਹਕ
ਮੀ ਹੈਂ ਜੋ ਸਦਾ ਕੁਟੁੰਬ ਸਤਿ ਆਪਣੀ ਕਿਰਿਆ
ਮਹਿ ਲਗੇ ਰਾਹਿ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੋ ਕੁਛ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰ
ਤਪੁੰਨ ਦਾ ਨੁਕਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤਉ ਕਾਮ ਨਾ ਲੀਏ ਕਰਤੇ
ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਅਮ ਕੇ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਅਮ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਤ
ਉ ਨ ਕੇ ਉਪਰਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਸਦਾ ਡੰਡੁ ਰਹਿ
ਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਤਿਨ ਤਿਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਪੁੰਨੇ ਕਾ ਫਲੁ ਭੁਨਾ ਭੁਨ ਭੁਰਾ ਤੇ १੪੪
ਅਰਜੇ ਨਿਹਕਾ ਮਕਰ ਮਹੇ ਨਿ ਸੇਪੁੰਨ ਧਰਮ ਪੁ
ਸੀ ਨਿਹੇ ਇਕੋ ਕਰ ਤੇ ਹੋਂ ਤੇ ਪਾਪ ਸੁਭਾ ਵਕਉ ਨੇਕ
ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਤਾਂ ਉਨਾ ਕੇ ਪਾਪਾਂ ਪੁੰਨਾ ਕਾਲੇ ਖਾਏ ਕਠਾ
ਕਰਿ ਕੇ ਜੇਤਾਂ ਪੁੰਨ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਬਹੁਤੇ ਤਉ ਪਾਪ ਵਿਅ
ਕੁ ਕਰਿ ਪੁੰਨ ਭੁਰਾ ਈਨੇ ਹੋਂ ਅਰਪਾਪ ਬਹੁਤੇ
ਹੋਤੇ ਹੋਂ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਵਿਅਕੁ ਕਰਿ ਪਾਪ ਭੁਰਾ ਈ
ਤੇ ਹੋਂ ਪੁੰਨਿ ਓਨਾ ਦੇ ਬਲੀ ਹੋਂ ਨਿਤੇ ਪਾਪ ਨਿ ਬਲ

ਹੈਂ ਤੇ ਜੋ ਉਪਾਸ ਕਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪ ਸਰਧਾ
ਕਰਿ ਕੇ ਕਰ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਵਾਸਿ ਮੇ ਕੇ ਈ ਪਾਪ ਉ
ਨ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰਧ ਰਸੁ ਸਦਾ ਰਾਚਿ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰ
ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਪ ਕੇ ਈ ਤੇ ਛੁਹੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਦਿਅਾ ਕੁ ਕੇ ਸ
ਦਾ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਾਇ ਵਰਤੀ ਰਹੇ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰਧ
ਰਿ ਭੀ ਮੇ ਤਾ ਰਧਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭੁਗਤਿ
ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਜਨਮ
ਰਣ ਤੇ ਰਹੇ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਹਕਾਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ

ਤਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਭੇਗ ਕੈ ਬਹੁ ਵੈਧਨ ਵਨ
 ਦੇ ਪ੍ਰਥਿ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਫੇਰਿ ਸਾਧਸੀ ਗਤਿ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਜੇ ਨਿ
 ਹਕਾਮੁ ਹੋਵੇ ਤਾਫੇਰਿ ਸਾਧਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਥਿ ਮੋਤਾ
 ਰੁਲੇ ਕੈ ਫੇਰਿ ਕੁਗਤਿ ਨੂਲਗਾ ਦੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਓਨਾ ਦ
 ਓਧਾ ਰੁਹੇ ਦਾਹੇ। ਏਹੋ ਓਪਾਸਨਾ ਦਾ ਫਲੁ ਹੈ। ਜੇ
 ਸੇਸ ਗਾਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਵਾ ਕੈ ਬਾਜੁ ਦੇ ਕੈ ਮੁਲਖ
 ਮਾਪਿਖਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਕੁਜਨੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੁਖੀਰ

ਹਿਦਾਹੈ ਜੋ ਗਿਆ ਨੀਹੈ ਨਿਉ ਨਾ ਸਰੀਰ ਨੂ ਭੀ ਮ
 ਥਿਆ ਜਾਤਾਹੈ ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂ ਭੀ ਲੂਠਾ ਜਾਤਾਹੈ
 ਜੋ ਸੇ ਬੁਰਜ ਕੇ ਨਿਕਾਇ ਅਧ ਕਰਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ਤੇ
 ਸੇ ਉਨ ਕੇ ਨਿਕਾਇ ਕਰਮ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਓਹੁ ਸ
 ਦਾ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਨਿਤਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿ
 ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਦੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ
 ਭੇਗਾ ਦਿਤੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੋ ਨਿ ਕੈ ਸੇ ਗਿਅ
 ਨੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਦਿਚਰ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਬ

ਚਨੁ ਹੋਆ ਜੀ ਨ ਸੇਉ ਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ १੪੬
ਸੇਉ ਨਾਂ ਦੇ ਪੁੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਦੇ ਹੋਇ ਜੀਉ ਨ
ਦੀ ਨਿਦਾ ਦੁਖਾ ਉਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ਸੇਉ ਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ
ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਤੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਦੇ ਹੋਇ ਜੀਉ ਸੇਉ
ਸਾਹ ਬਪਾਤਿ ਸਾਹ ਦੇ ਮਲ ਭੁਇਨਾ ਮੀਧਾਂ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ੧੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਬਿਸਨਾ ਬੀਬਣ ਤੇ ਸੀ
ਦਰਮਾਛੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮਾਏ
ਅਸਾ ਰੂਓ ਪਾਰ ਕੀ ਜੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸੁ ਦਰਤੀ

ਹਜੂਰਲਕਵੀਅਮਾਂਲੈਆਇਆਕਰੁਨਾਲੇਪ
ਈਦੀਅਮਾਂਮਸਕਾਂਲਿਆਇਆਕਰੁਤੇਬਿਸ
ਨਨੁਆਗਿਆਰੇਈਪਿਛਲੀਗਤੀਪਾਣੀਗ
ਰਮੁਕਾਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨੁਇਸਨਨੁਕਰਾਇਆਕ
ਰਾਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਾਂਦੀਮੇਲੁਧੋਤਾਕਰੁਤਾਂ
ਉਨਾਂਦਾਉਧਾਰੁਇਸੇਕਾਰਿਹਾਇਆ॥੧੫॥
ਪਉੜੀਬੀਸਵੀਜੋਤੁਭਾਨੁਤੀਰਥਾਚਾਇਚ
ਈਲੇਚਢੇਚਾਰੇਸਣੇਨਿਹਾਲੇਜਾਣੀਅਨਿਸ

ਨਮੁਖਸੇਵਕਗੁਰੂਪਿਆਰੇਸੇਖਰੁਸਾਧਵਖਾਣੀ ੧੪੭
ਮੇਨਾਉਰੁਲੁਸਿਖਸੁਚਾਰੇਜਵੁਭੀਵਜਾਣੀਮ
ਨਿਮਹਾਂਪੁਰਖਮੁਲਾਪਰਵਾਰੇਚਤੁਰਦਾਸਮੁ
ਲਾਕਾਪੁਰਹਾਨੂਗਾਨੂਦਿਜਾਦਿਚਾਰੇਫਿਰ
ਣਾਬਹਲਵਖਾਣੀਮੈਜੇਠਾਚੰਗਾਕੁਲਨਿਸ
ਤਾਰੇਸੇਵਾਰੇਪੀਤੁਲਸੀਆਭਰਦੁਆਜੀਸ
ਨਮੁਖਸਾਰੇਵਡਾਭੁਗਾਤਿਹੈਭੀਮਨੂਗਾਵਿ
ਦਘੇਈਗੁਰੂਦੁਆਰੇਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇਪਾਰਿਓ

ਤਾਠੇ ॥ ੨੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜਤੂ ਭਾਈ ਭਾਨੂ
ਭਾਈ ਤੀਰਥ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਚਾਰੇ ਜਾਤ ਦੇ ਚਢੇਰੇ
ਰਾਮ ਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰਿ ਆਏ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਰ
ਥੀ ਬਨਿ ਵਜਾ ॥ ਇਕ ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ॥ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ
ਆਪੇ ਆਪਿ ॥ ਆਨਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਹਾਥਿ ॥ ਇਕ
ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ ਕਰਮਾਇ
ਹਥੇ ਤੁ ॥ ਅਕਿਰਤ ਪਣਾਹਾਰਿ ਦਿਸਾਰਿ ਆਜੂ
ਨੀਭਰ ਮੇਤੁ ॥ ਜੇਤਾਂ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਕਰਾਂ ਵਦੈ ॥

ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਕਰੀਐ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇ ਸੁਹਾਤੇ
ਜੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਫਲੁ ਭੁਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀ ਚ
ਰਕੇ ਕੀ ਦੇ ਅਸੀਂ ਕੋ ਨੁ ਵਚ ਨੁ ਮੰਨੀਐ ਅਰਕੇ ਨੁ ਨ ਮੰ
ਨੀਐ ਤਾਂ ਬਚ ਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰਖ ਜੀ ਦੇ ਵਿ
ਚਿਸ ਭੁਣਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਹੋਨਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
ਖ ਭੀ ਸਿ ਭੁਣਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਨਿ ਇਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ
ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨਿ ਇਕ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਹੋਨਾ ਜੇ ਹਵੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨ ਓਨ ਪ੍ਰਤ

੧੪੮
੦

ਤਾਂ ਏਹ ਵਚਨ ਹੋਇ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੇ ਲਏ ਕਰਮਾਂ ਕਾਖੇ
 ਤਾਂ ਜੇਹੇ ਏਹ ਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨ ਉਪ੍ਰਤਿ ਏਹ ਵ
 ਚਨ ਹੋਨਿ ਕਰੇ ਕਰਾਵੇ ਆਪੇ ਆਪਿ ਜੋ ਰੀਅਸ
 ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਨਿ ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਤਿ ਏਹ ਵਚਨ ਹੋ ਤ੍ਰਿਪ
 ਟਿਪਾਟਿ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏ ਕ
 ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ਜੋ ਸੇਵੇ ਦੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਸਰਬ ਅੰਖ
 ਧਰੇ ਤੇ ਹੋਨਿ ਗਾਰਮੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦਾ ਸਰਦੀ ਦੇ ਤਾਪ
 ਦਾ ਅੰਖ ਧੁਭਿ ਨ ਭਿਨ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਸਤਿ ਵੇਦ ਰੀਕ

ਨਾਟਕਾਨੁ ਪੀਦੇਖ ਕਾਰਿ ਜੋ ਸਾਤਾ ਪੁਰੋਤਾ ਹੋਤੈ ਸਾ
 ਅੰਖੁ ਦੇਤੇ ਹੋਤਾ ਰੋਗੀ ਕਾ ਰੋਗਾ ਕਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੋ
 ਜੋ ਅਜਾਣ ਵੇਦੁ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਰੋਗਾ ਕਾਇਆ ਨਹੀ ਜਾ
 ਤਾ ਰੋਗਾ ਅੰਗੁ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਅਰੁ ਅੰਖੁ ਪੁਰੋਤਾ ਰੋਗਾ
 ਤੇ ਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਹੋਨਿ ਪੁਰਖ ਕੇ ਵਚਨਾ ਵਾਰੇ ਅਰੁ ਕ
 ਰਮਾਂ ਦੁਰੇ ਪਛਾਣਤੇ ਹੋਨਿ ਰਸਨਾ ਵਾਰੇ ਹਿੰਦੇ ਕਾਮ
 ਤੁਮਲੁ ਮਹੋਤਾ ਹੋ ਜੋ ਸੇ ਨਾਟਕਾ ਵਾਰੇ ਰੋਗਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀ
 ਖਾ ਹੋਤੀ ਹੋ ਅਰੁ ਕਰਮਾ ਵਾਰੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਪਰੰ

ਖਆਹੈ ਜੈਸੇਲ ਪੀਵਰੇ ਰੋਗ ਕੀ ਪਰੀਖਆਹੈ ਤੀਹੈ ਤੇ
ਸੇਸੀਤ ਜਨ ਜਗਾ ਅਸੀਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਜੈਸੇ ਜਗਿਆਸੀਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਸਭ
ਪਦੇ ਸੁਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ
ਸਦਾ ਭੁਜ ਨ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਲਕ
ਰਿਅਾ ਕਰੈ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਏ ਸੇਕ ਰਿਹੈ ਇਅਾ
੧੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਨਾਓ ਮਰ ਭਾਈ ਭੂਲ
ਜਾਤਿ ਦੇ ਸੇਖ ਵੁਸਾਧੈ ਸਨਿ ਭਾਈ ਜਵੁ ਜਾਤ

ਦਾ ਭੀ ਵਹੈ ਸੀ ਮੁਲਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੀ ਚਾਰੇ ਗੁਰੂ ਮ ੧੫੦
ਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਾਇ ਮਾਏ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜ
ਗਰੀਬਾ ਨਿਵਾ ਜਤ ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ
ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਮਾਪੋ ਮਾਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੁ
ਜਬ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਆਰਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਣੀ ਸੋ ਮਸੀ
ਅਪਣਾ ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕ ਦੇ ਜੋ ਮਸੀਕੀ
ਸਮਧਕਾਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕਰ ਮਕਾਂ ਡੁਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ
ਕੇਉ ਪਾਸਨ ਕਾਂ ਡੁਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹਾਂ ਕੇਰਿ ਮਾਨਕੰ

ਤਰੇਅਧਕਾਰੀਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆਇਉਸਮ
ਸ੍ਰੀਅੰਜਨਾਏ ਬਚਨੁ ਸੁਣਿਕੇਤੇਮਨਨੁ ਖੋਟੇਅਰ
ਖਰੇਕਰਮਮਲੁਮਹੋਏਹੈਨਿ ਤੇਅਸੀਚਾਹਨੇਹਾਂ
ਕਿਵੇਸੁਭਕਰਮਕਰੀਏਅਸੁਭਕਰਮਾਤਿਆਰੀ
ਅੰਪਰਾਵਿਅਸਨਜੋਖੋਇਆਕਰਮਾਂਦਾਪਇਅੰ
ਹੈਤਾਂਮਿਟਦਾਨਹੀਤਾਂਜਾਣੀਅੰਜੋਅਸੀਕਰ
ਮਾਂਦੇਅਧਿਕਾਰੀਹਾਂ ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਾਲਿਕੀ
ਜੋਤੇਬਾਣੀਨੁਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿਕੇਸੁਣੀਅੰਤੇਮਨਵਿ

ਰੋਖੋ ਦੂਰ ਕੀ ਜੈ ਅਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀ ਮੇਜੋ ਸਬਦੁ
 ਸੁਣਿ ਕੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਮਿਟਿ ਜਾਵ ਨਿਤੇ ਕੋਈ ਦਿ
 ਰਲਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇਜੋ ਅਸੀਓ ਪਾ
 ਸਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਠੇ ਪਹਰ ਬਾਣੀ ਦਾ
 ਅਭਿਮਾਸੁ ਕਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਖੋਟਾ ਕਰਮ ਸੋਖ
 ਰਹਿ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੁਭੀ ਮਿਟਾਈ ਮੇਜੋ ਤੇ ਜੇ ਜ
 ਣੀ ਮੇਜੋ ਸਬਦਿ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਾਰਿ ਸੁਭਾਅ
 ਸੁਭਾਅ ਕਰਮ ਮਿਟਿ ਗਏ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜਗਤਿ ਦੇ

੧੫੧

ਨੁ

ਰਸਾਂ ਵਲੋਂ ਤੇ ਮਸਤ ਕਰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਰਿਦਾ ਦਿ ਰਿਖ
ਲੋ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁਣ ਰਿਅਸਤ ਦੇ ਅਧਿ
ਕਾਰੀ ਹੋਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਾਪਣਾ ਮਧਿਕਾਰ ਮੁਜਬਜ
ਕਰਮ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਕਾਲਿਅਸ
ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਭੇ ਮ
ਧਿਕਾਰ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸਿਖ ਭੀ ਸਭੁ ਨਾ ਮਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ
ਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤਮਿ ਲਵੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ ਮਧਿਕਾਰ ਸ
ਮਝਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਾਲਿਅਸ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ

ਨਾਦਾਉਧਾਰੁ ਮਾਧਿਕਾ ਰਦੇਸਮ ਸੁਣਕਾਰਿ ਹੋਇਅ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਚੜ੍ਹਦਾ ਸੁਤੇ ਮੁਲਾ ਕਪੂਰ ਜਾ
ਤਦੇ ॥ ਤੇਹਾ ਫੂ ਤੇਗਾ ਫੂ ਵੀਜਾ ॥ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੇ
ਹਜੂਰ ਮਾਏ ॥ ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ॥ ਜੋ ਜਿਤ ਨੇ ਸੰਤਾਸ
ਧਾਦਾਉ ਪਦੇ ਸੁਹੈ ॥ ਜੋ ਜਾਗਤਿ ਕਰਨੀ ॥ ਭਜਨ ਕਰ
ਨਾ ॥ ਸੁਰੁ ਕਰਮਾਂ ਦਾਉ ਦਮ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇਹੀ ਥਜੀ ॥ ਵਿਚਿ
ਸਲੋ ਕੁਹੈ ॥ ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੀਦੀ ॥ ਮਾਂਕਿ ਮਾਚ ਫੈਤਿ ਸੁ
ਨਾ ਲਿ ॥ ਇਕਿ ਜਾਗੈ ॥ ਨਾਲ ਹਨਿ ॥ ਇਕ ਨਾ ਸੁਤਿਅ ॥

੦੧੫੨

ਦੇਇਉਠਾ ਲਿ१॥ ਗਰੀਬਾਨਿ ਵਾਜਾਇ ਸਬ ਚਨ ਦਾਤਾ
ਤਪਰਜਾਇਉ ਜਾਣੀ ਦਾਹੈ ਜੋ ਸੁਤਿ ਆਹੀ ਦਾਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਤਾਂਉ ਦਮਾਕਿਉ ਕਰਨ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਭਾ
ਈ॥ ਇਸ ਦਾ ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਤਪਰਜਾ ਹੈ॥ ਇਕਿ ਤਾਂ
ਜਾਗੀ ਦੇ ਭੀ ਦਾਤਿ ਦੇ ਨਾ ਲਿਖੇ ਨਿ॥ ਤੇ ਸੁਤਿ ਆਨੁ ਭੀਉ
ਠਾ ਲਿਖਿ ਲਵੀ ਹੈ॥ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਾਤਿ ਵਿਚਿ ਆਵਨਿ
ਗੇਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਰਤੇ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਜਾਗਦੇ ਭੀ ਲੇਨਿ ਗੇਤੇ
ਸੁਤਿ ਆਨੁ ਭੀ ਮਿਲੇ ਗਾ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਜੋ ਕਹਿ ਆਹੈ ਜੋ

ਜਾਗਾ ਦੇ ਨਹੀ ਲਹਿ ਦੇ ਤੇ ਸੁਤਿਆਂ ਨੂ ਉਠਾ ਲਿਮਿਲ १੫੩
ਦੀਰੋ ॥ ਇਸ ਦੇ ਕੁੀ ਦੁਇ ਮਰ ਬਹੈ ਨਿ ॥ ਇਕ ਤਾਂ ਦੁਇ
ਸੇ ਦਾਗ ਸੇ ਓਨਾ ਸੁਣਿਆ ਭੁਲ ਕੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁ ਰਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਵਡੀ ਮਜਲ ਕਰਿ ਕੇ ਸਮੀਦ ਦੇ ਕੇ ਢਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਝੇ ॥ ਇਕ ਤਾਂ ਦਿਚਿ ਜਹਾ ਜਦੇ ਚ ਫਿ ਬੈਠ
ਤੇ ਇਕ ਕੰਢੇ ਤੇ ਉਤਾਰਿ ਪਝੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਜਹਾ ਜੁ
ਤੁਰੇ ਗਾ ਤੇ ਢੁਲੁ ਵਜੇ ਗਾ ॥ ਅਸੀ ਚ ਵੁੰਗੇ ॥ ਤੇ ਜਹ
ਜੁਤੁ ਰਿ ਪਾਇਆ ਓਨਾ ਦੇ ਲੁਨ ਸੁਣਿਆ ॥ ਜੇ ਨਸੇ

ਜਹਾ ਜਚਵੇ ਸੇਬ ਕੋ ਹੋਏ ਓਹੁ ਸੇਗਾਏ ਪਰਵਾ ਪਾਰੀ
ਆਉ ਨ ਨੂ ਉਠਾ ਲਿਕੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤਾ ਤੇਜੋ ਨਹੀ ਸੇਚ
ਵੇ ਕੀਏ ਤੇਜਾ ਗਾਏ ਰਹੇ ਸੇ ਓਹੁ ਸਖਣੇ ਹੀ ਉਠਿ ਤੁਹਾ
ਗਾਹਾ ਵਿਚਿ ਰੇ ਰਾਂਬੀ ਮੁਹਾਇ ਗਾਏ ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗ
ਤਿਵਾਰਿ ਮਾਇ ਕੇ ਬੈਠੇ ਗਾਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੂ ਸੁਤਿ ਮੰ
ਨੂ ਜਗਾਇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਗਾਇ ਕੇ ਸੁ
ਣਾਈ ਸੇ ਗਾ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪਾਰਿ ਜਗਾਏ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿ
ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਿ ਰੇ ਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲੈਨਿ ਰੇ ਦੂਜਾ

ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾਤਿ ਨੀ ਦੇ ਮਨ ਵਾਲੇ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਹੀ ਦੀ १੫੪
ਹੈ ਪਰੁ ਜੋ ਬੋਲੈ ਜੇਹਾ ਸੁਵਨ ਗਿਆ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੋਤੇ
ਅਭਿ ਮਾਨ ਸਮੇਤਾ ਮਾਪੁ ਨੂਜਾ ਗਵਾ ਮਨ ਦਾ ਹੋਤੇ ਮ
ਸੁਰੁ ਕਾਰ ਜਾ ਨਿਧ ਕੁ ਕਹਾਇ ਕੇ ਕਰ ਦਾ ਹੋ ਸੇਵਾਹ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਨਹੀ ਹੀ ਦਾ ਤੇ ਜੋ ਮ
ਗਿਆ ਨੀ ਹੋਤੇ ਜਾ ਗਿਆ ਸਾਊ ਸਨੁ ਹੋਈ ਹੋ ਤੇ
ਨਿਤਾ ਪੁਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਦਾ ਹੋ
ਤੇ ਮਾਗਿਆ ਮਨ ਦੀ ਨੀ ਦਗਾਰ ਤੇ ਸਿਤ ਉਸ ਦੀ ਦੂ

ਰਿਕਾਰਿ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਲਾਭ ਨੁਪਾ ਪਾਤਿ ਹੋ
ਦਾ ਹੋ ਜੇ ਸੇਵ ਪਾਰੀ ਨਿਤ ਲਾਹਾ ਖਾਇ ਦਾ ਹੋ ਤਾ ਧਨੀ ਹੋ
ਇਜਾ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਮਨ ਨੀਵ ਕਰਿ ਕੋ ਨਿਤ ਸਾਧਸੀ
ਗਾਤਿ ਕਰ ਦਾ ਹੋ ਓ ਸਨੁ ਗਿਆ ਮਾਨੁ ਪਾਤਿ ਹੋ ਦਾ ਹੋ
ਤਾ ਓਨਾ ਦਾ ਮਨ ਨੀਵ ਤੇ ਸਾਧਸੀ ਗਾਤਿ ਕਰ ਨਿਤੇ ਓ
ਧਾਰ ਹੋਇਆ ੧੮ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ ਭਾਈ ਫਿਰ
ਣਾ ਬਹਿ ਲਤੇ ਭਾਈ ਜੇ ਠਾ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਗਾ ਹਜ਼ਾਰ
ਭਾਰੁ ਮਰਜ ਨਜੀ ਦੇ ਮਾਏ ਤੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ

ਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਾਕੇਈਰਾਮਨਾਮਦਾਜਾਪੁਜ
 ਪਦੇਹੋਨਿਕੇਈਸੀਕਿਸਨਦਾਜਾਪੁਜਪਦੇਹੋਨਿ
 ਕੇਈਓਮੰਜਪਦੇਹੋਨਿਕੇਈਸੋਹੰਜਪਦੇਹੋਨਿਤੇ
 ਅਸਾਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਹੈਜੋਤੁਸਾਂਵਾਹਭੂਭੂਦਾਜ
 ਪੁਜਪਣਾਤੇਕਿਪਾਕਰਿਕੇਬਚਨੁਹੋਵੇਜਕੰਨ
 ਸਾਨਾਮਾਮਾਪੀਜਪੀਮੇਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਸੇ
 ਨਦੀਤੇਨਾਂਵਾਜਿਤੁਨੀਆਹੈਨਿਸਭੁਪਾਰਿਉਤ
 ਰਾਨਿਵਾਲੀਆਹੈਨਿਪਰਜੋਜੋਕਿਸੇਬੇੜੀਤੇ

ਚੜ੍ਹਦਾਹੈ ਓਸਨੂਓਸੇਨਾ ਲਿਪਰੇਜਨੁਹੈ ਤੇਸੇਮ
ਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਸਭੇਓਧਾਰਕਰਨਿਜੇਗੁਹੈਨਾਪ
ਰਜੇਆਪਿਗੁਰਾਨਾਸਿਖਾਂਨੂਓਪਦੇਸੁਕੀਤਹੈਓ
ਸਦਾਓਧਾਰਓਸੇਕਰਿਕੈਹੈਤਹੈਤੁਸਾਡੁਵਾਸਤਰੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਨੈਨੈਜੁਗਾਵਾਸਦੇਵਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿਕੈ
ਓਸਥੀਵਦਾਣੀਤਹੈਨੈਜੁਗਾਹਰਿਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿ
ਕੈਓਸਥੀਹਾਹਾਣੀਤਹੈਨੈਜੁਗਾਰੋਬਿਦਦਾ
ਜਾਪੁਕਾਰਿਕੈਓਸਥੀਗਾਗਾਣੀਤਹੈਨੈਜੁਗਾ

ਰਾਮਦਾਜਾਪੁਕਾਰਿਕੋਓਸਬੀਰਾਰਲੀਤਾਹੈਤਾ
 ਚਾਰਾਮਖਰਾਇਕਠੇਕਾਰਿਕੋਵਾਹਰਾਕੁਕਾਜਾਪੁ
 ਕੀਤਾਹੈਤੇਛਤੀਜੁਗਾਦੇਤਪੁਦਾਫਲੁਏਨਚ
 ਹੁਮਖਰਾਂਵਿਚਿਰਾਖਿਆਹੈਐਕਮਨਿਹੈਇਕੋ
 ਜੇਵਾਹਰਾਕੁਕਾਜਾਪੁਜਪਨਿਰੋਸੋਓਨਦਾਜਨ
 ਮਮਰਨਕਦੀਐਗਾਵਾਹਰਾਕੁਕਾਦੇਜਾਪੁਕਰਨਿ
 ਤੇਓਨਦਾਸਣਕੁਦੀਬਕੁਲਾਦਾਓਧਾਰਹੈਇ
 ਆਧੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਵਿਸਨਭਾ

ਭੀਗੋਪੀ ਗਾਈ ਤੁਲਸੀ ਮਾਭਾਰਤ ਦਾ ਸਾਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਤੇਭੁਈ ਮਨੁ ਤੇਭੁਈ ਗੋਇੰਦ ਪੇਈ ਹਜਰਗ
ਰੂਅਰਜਨਜੀ ਦੇ ਮਾਏ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤ ਜੋ
ਜੀ ਇਕ ਬੇਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਪਾਤੁ ਮਰ
ਰਾਮ ਚੰਦ ਸੋਭੀ ਮੰਦ ਤੇ ਦੇਖਿ ਮਾਥਾਰਾ ਵਨ ਸੇਤੀ
ਸਰਬ ਰਹੇਈ ਪਾਰਿਕੀ ਜੋ ਇਗਾਵਾਈ ਬੀ ਤੇ
ਬਹੁ ਰੂਓ ਸੇਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਦਸਰ ਬਰ
ਇਨੰਦ ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪੁਣ ਵੇਨਾ ਮਾਤੁ

ਰਸਮੀ ਤਪੀ ਜੋ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਕੋਸ
 ਤਾਂ ਦੀਨਿ ਵਾਰੀ ਹੋ ਤੇ ਦੂਜੇ ਬਚਨ ਕਰਿ ਕੋਤੇ
 ਉਪਮਾ ਹੋਇ ਕੋਉ ਕਰਿ ਸਮਾਨੀ ਐ ਤਾਂ ਬਚਨ
 ਹੋਇਆ ਜੋ ਇਕ ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੋਇ
 ਕਨਿਰ ਗੁਣ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਹੋ ਜੋ ਸੇ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਉ
 ਪਰਿ ਕੋਈ ਜਾਵੇ ਨਾਂ ਕਈ ਲਹ ਰਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ
 ਨਿਕਲ ਦੀਆਂ ਨਾ ਤੇ ਜੇ ਨਦੀ ਤੇ ਕਈ ਜਾਵੇ
 ਤਾਂ ਏਹਾਨ ਦੀ ਸਮੁੰਦ ਹੋ ਏਹਾਨ ਲਗੁ ਪਹੋਂ ਤੇ ਸੇ

ਸੋਈ ਮਹਾਰਾਜਾ ਮਊਤਾ ਰੁਹੋਇ ਵਰਤੋਹੈ ਨਿਸੇਸੇ
ਸਤਾਚਿਤਾ ਮਾਨੰਦ ਰੂਪਹੋਇ ਸਭੁ ਸਨੁ ਸਤਾ ਦੇਰਹੋ
ਹੋਨਿ ਬਹੁ ਵੇਖੀ ਭੂਤਿ ਲੋਕ ਜੋਗਿਆਨ ਧੀਰਹਿ
ਤਹੋਨਿ ਤੇਸਰ ਗਾਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇਹੋਨਿ ਤੇ
ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲਿ ਦੁਵੇਖ ਕਰਦੇਹੋਨਿ ਤਾਂਓ
ਦੇ ਪਰਬਾਇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਕਹਿ ਮਾਰੈ ਜੇ ਦੇਹ ਪਾਰੇਦ
ਧਰਮੁ ਹੈ ਜੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾਹੈ ਪਰਗਿਆਨੀ
ਜੇ ਹਾਸਰੀ ਰਸੁ ਠਾਜਾਣਦੇਹੋਨਿ ਤੇਹਾ ਦੁਖ ਸੁਖ

ਸੁਠ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਕਲਖ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੈ ਨਿ
ਯਾਇ ਕਵਾਚ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੈ ਨਿਯਾਇ ਕਲਖ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕ
ਸਰੁ ਸਾਵਿਰਿ ਮਕਲ ਪੁਰਖ ਦੇਉ ਸਤਿ ਮਾਜਾਣ
ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਵੇਰਵੇ ਰਹਿ ਰਖਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇਹੈ ਤੇ
ਵਾਚ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰਿ ਸਨ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰਿ ਮਨ ਮ
ਨਾਲਿ ਦੇਵੇ ਖਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਤੁਰਾਮ ਦੇਉ ਪਾਸ ਕ
ਕਿਸਨ ਨਾਲਿ ਦੇਵੇ ਖਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇ ਤੁਰਾਮ ਲਖ
ਦੇਉ ਪਾਸ ਕਰੇ ਵਣਾ ਤੇ ਨਿਰਵੈ ਰਿਹੈ ਵਣਾ ਤਾਓ

੧੫੨

ਨਾਦਾਓਧਾਰੇਸੇਕਾਰਕੋਰੋਇਮਾਜੋਪਉਤੀਇਕ
ਸਵੀਕਾਲੁਚਾਉਬੀਮੀਆਂਮੁਲੇਨੁਗਾਰਸਬਦੀਪ
ਆਰਾਹੋਮਾਦੁਰਿਕਪਾਹੀਮਾਂਗੋਇਦਪੇਈਕੁ
ਰਾਨਿਸਤਾਰਾਉਖਾਟੇਡੁਭੱਟਦੁਇਧਾਰੇਸੁਦਮਹ
ਲਾਤਿਸੁਭਾਰਾਢਾਰਮਾਖਿਰਾਸੁਕੋਹਲੀਨਾਲਿਨਿ
ਹਾਲੁਮੇਵਕਸਾਰਾਛਜੁਭਲਾਜਾਣੀਐਸਾਂਈ
ਦਿਤਾਸਾਪੁਦਿਚਾਰਾਤੁਲਸਾਵਹੁਰਾਭਰਤੁਹੈ
ਦਮੇਦਰੁਮਾਕੁਲੁਦੇਬਾਲਿਹਾਰਾਕੁਨਾਮਾਵ

ਲਵਿਗਾਹਮਲਬੁਧਛਿਬਾਰਾਦਰਬਰਾਸੁਲ
ਤਾਨਪੁਰਭਰਾਤਿਭੇਨੁਰਾਮ੨੧ਸਖੀਹੋਕੁਚਲੀ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੀਵਾਸੀਦੇਸਿਖਕਾਲਤੇਚਾਉਬੀਮ
ਭਾਈਸੁਲਾਤੇਭਾਈਹੇਮਾਕਪਾਹੀਭਾਈਚੋਇ
ਦਘੇਈਭਿਖਾਤੇਦਠਭਵਾਭਾਈਧਾਰੇਸੁਰਮਾ
ਭਾਈਗੁਰਮੁਕਹਲੀਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲਾਭਾਈਛ
ਜੁਭਲਾਤੇਸਾਂਈਦਿਤਾਭਾਈਤੁਲਸਵਰੁਭਾ
ਭਾਈਦਾਮਦਰਾਭਾਈਮਾਕਲਾਭਾਈਭਾਨੇਤੇ

੧੫੮੭

ਅਵਲਾਵਿਗਾਹਮਲਾ ਭਾਈਬੁਧੋਛੰਬਾਹੋਰਸ
ਭਵਾਸੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਦੇਸਿਖਸੰਗਾਤਿਗੁਰੂਮ
ਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਿਅਏਅਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀ
ਅਸੀਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਸਿਖਹੋਏਹਾਂਤੇਅਸਾਂਨੂ
ਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸਾਂਧਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਰਿਕੇ
ਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤੇਮਨਸ਼ੀਵਾਂਕਰਣਾ
ਤੇਮਨਾਬਲਣਾਤੇਪਿਛਲੀਗਾਂਤੀਇਸਨ
ਨਕਾਰਿਕੇਸਬਦੁਪੜਨਾਤੇਸੁਲਾਂਘੇਰਿਬਜੀ

ਦੀਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਕੇ ਕਿਰਤ ਨੁ ਲਗਾਣਾ ਸੋ ਅਸੀਂ ਇ
ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤਿ ਮਾ ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਪਰ ਮਸਾਨੁ ਮਨ
ਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨਹੀਂ ਮਾਂਦੁ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਮੇ
ਸਾਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੋ ਜਾ ਮਸਾਨੁ ਮਨ ਨੁ ਸਾਂਤਿ ਮਾਵੈ
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਭਾਣੀ ਜੋ ਲਗਾਤੁ ਸੀਰਾ ਜਸੀਤ
ਮਸੀਰਾਣਾ ਨੁ ਤਿ ਮਾਭਾਨ ਕਰੋ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗਾਣ ਨੁ
ਵਰਤਾਵੈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਲਗਾਤੁ ਸਾਨੁ ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਉਕਾਰਿ
ਮਾਵੈ ਤਾਓ ਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ

੧੬੦

ਅਸੀਗੁਣਾਦੀਪਰੀਖਮਾਕਿਉਕਾਰਿਸਮਸ੍ਰੀਐ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹਿਸਾਮੈਕੋਪੁਕਰਤੇਹੋਨਿ
ਸੇਤਾਅਸੀਹੋਨਿਅਮਰਜੇਲੇਭੁਅਰੁਅਗੁਮਾਨਕ
ਰਤੇਹੋਨਿਸੇਰਾਜਸੀਹੋਨਿਅਮਰਜੇਨਿਮੁਤਾਮੀਮਿ
ਠਾਬੋਲਣਾਕਰਦੇਹੋਨਿਸੇਸਾਂਤਿਕੀਹੋਨਿਤਾਂਓਨ
ਪੁਛਿਆਏਹੋਰੇਗੁਣਕੋਨਸੇਅਹਾਰਬੀਉਤਪਤ
ਹੋਦੇਹੋਨਿਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤਾਅਸੀਗੁਣਬਾਸੀ
ਅਹਾਰਖਾਵਣਿਕਾਰਿਤੇਸਵਣਕਾਰਿਅਰੁਖੇਲੇਭੇ

ਸਕਠਿ ਅਰੁ ਨਿਦਾ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋਰਾ ਜਸੀ ਭਾਣੀ ਮ
ਨੋ ਮੈ ਸਲੂਣੇ ਥਾਵੁ ਨ ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਇਸ ਤੀਅ ਭੋਗ
ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਆਪ ਨੂਚੇਗਾ ਕਹਾਵੁ ਨ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ
ਅਰੁ ਸਾਂਤੁ ਕੀਭਾਣੁ ਇਸਨਾਨ ਕਾਰਿ ਅਰੁ ਦਾਲ
ਚਾਵੁ ਨ ਖਿਚੁ ਨੀਮਲ ਪਾਅ ਹਾਰੁ ਕਾਰਿ ਬਸਤ
ਉਜਲ ਰਖਣ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋਰਾ ਨਾਦੀ ਇਹਾ ਪਰੀ
ਖਾਹੇ ਜੇ ਸਬਦਿ ਦੇਸਨ ਮੁਖ ਨੇੜਤੇ ਸੁਵਨਰ
ਖੀਅੇ ਜੇਤਾਂ ਜਿਉ ਦੀਤਿ ਉਸਮਾਇਆ ਵੇਤੈ

੧੬੧

ਮਨੁ ਭੋਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਭਾਣ ਜਾਣੀ ਐ ਤੇ ਜੇ ਮ
ਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਠਹਰਾਵੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇ ਡੁਲਿ ਜਾਵੇ ਤ
ਰਾਜ ਸੀ ਭਾਣ ਹੋ ਜੇ ਸਦਾ ਡੁਲਿ ਮਾਰਹੋ ਸਮ ਸੇ
ਕਛ ਨਹੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮਸੀ ਭਾਣਿ ਹੋ ਏ ਕਾ ਕਾ ਬਿਨਿਸਾ
ਤ ਕੀ ਕਰਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ
ਭਾਣੀ ਪਾਰੇ ਇਕਿ ਸੁਰ ਮੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵੇ ਰੀ ਮਾਨੁ
ਜਿ ਤ ਦੇਹੋ ਨਿ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦੇਵੇ ਰੀ ਨੁ ਜਿ ਤ
ਦੇਹੋ ਨਿ ਜੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵੇ ਰੀ ਮਾਨੁ ਜਿ ਤ ਦੇਹੋ ਨਿ

ਓਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ਛਾਢੀ ਗਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਦੇ
 ਗੀ ਜਿਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਓਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ਸਿਤ ਗਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ
 ਭਾਈ ਸਾਂਝੀ ਦਿਤਾ ਸਾਧੁ ਓਹਿ ਹੋ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨੁ ਸ
 ਧੋ ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਭੁਗਤੁ ਸੋ ਹੋ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁ ਸਰ
 ਮਨਾ ਮਾਥਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਵੈ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀ ਭਾ
 ਨੁ ਦਿਓ ਵਰਤਣਾ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਸਾਂਤਿ ਮਾਵੈ ਗੀ
 ਪਿਛਲੀ ਗਾਤਿ ਜਗਾਤਿ ਤੇ ਮਹਾਂ ਮਹਾਂ ਦਾ ਜਾ ਲਪ
 ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਵਾਹੁ ਗਾਵੁ ਦੇ ਸਿਖ ਜਾਗਾ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮ

੧੬੨

ਪਣੇ ਦੇ ਸਾਵਿਰਿ ਕੋਈ ਬਾਣੀ ਆਹੇ ਹਿਅ ਮਾਮੀ ਨਦਾ
ਬਸਤੁ ਦਾ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਨਾਦਾ ਮਾਵੇ ਤਾਓ ਨਾ ਕਾਮ
ਨਾਇਕ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸਹੀ ਪੂਰੀ ਕਾਰਿ ਦੇ
ਵਣੀ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਭੁਣਾ ਮਿਲ ਕੇ ਮਰਦਾ ਸਕਾਰਿ
ਓਸ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਾਰਿ ਦੇ ਵਣੀ ਜੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ
ਇਹ ਦੀ ਬਰਖਾ ਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਹੋਇ ਕੇ ਵਰਖਾ ਕ
ਰਈ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭੁਨਾ ਦੀ ਆਂਕਾਂ ਮਨ ਪੂਰੀ ਆਹੇ ਦੀ
ਆਹੇ ਨਿ ਤੇ ਦਾਇਵੇ ਲੇਤਿ ਨਿਵੇ ਲੇ ਸਭੁਣਾ ਪਰ

ਮਸਾਲਾ ਮਾਵਣਾ ਭੇਵੈ ਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਤੇਰ ੧੬੩
ਜੁਰਦਰਸਨ ਨੂ ਮਾਵਣਾ ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦਾ
ਏਸਨ ਨੂ ਕਰਣਾ ਤੇਰਾ ਰੂਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਣਾ
ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਰਾ ਰੂਗਾ ਤਿਉ ਠਾ ਰਹੈ ॥੨੧॥੫
ਉਨ੍ਹੀ ਬਾਣੀ ਸੰਦੀ ॥ ਵੀਪ ਕੁਦੀ ਪਾਕਾ ਸਰਗ ਰੂਮ
ਦੁਆਰੇ ਹੁਕਮੀ ਬੀਦਾ ॥ ਪਟੀ ਅੰਦਰਿ ਚੋਧ ਰੀਦਿ
ਲਲਾ ਲਲੀ ਗਾਹ ਸੁਹੀਦਾ ॥ ਅਜ ਬੁਝਾ ਅਜਾਇ ਬੁ
ਸੀਦ੍ਰਿਅ ਉਮਰ ਸਾਹ ਰਸੇਵ ਕਰੀਦਾ ॥ ਪੇੜ

ਛਜਲ ਜਾਣੀ ਮੇਕੇ ਦੂ ਸਿਧ ਰਮਿ ਲੈਹ ਸਿਦਾ ਪੁ
ਤਸ ਪੁਤ ਕਪੂਰ ਦੇਉ ਸਿਖਾਂ ਮਿਲਿ ਮਾਮਨੁ ਦਿ
ਗਸਿਦਾ ਸੀਮਣੁ ਹੋਸਹ ਬਾਜ ਪੁਰ ਗਾਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
ਸਾਰ ਲਹਿਦਾ ਜੋਧਾ ਜੋਲੇ ਤੁਲ ਸਪੁਰ ਸੋਹਣ
ਆਲ ਮਰੀ ਜਰਹੀਦਾ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਵਡਿ ਮਾਂਦ
ਤੇ ਮਸਿਦਾ ੨੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕੁਈਦੀ ਪਾ
ਕਾਂਸਰ ਗਾਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇਹ ਜਰ ਸਦਾਰੇ
ਤੇ ਗਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖ ਜੋਹ ਜੂ

ਰਹੋਵਨਿਓਨਾਦੀਟਹਲਿਕਰੇ ਤੇਜੋਸਿਖਦਰ
 ਸਨਨਾਆਵਨਿਤਿਨਾਦੇਕਾਰਨਛਤੀਹਅੰ
 ਮਿਤੁਓਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿਰੀਸੁਨਾਨਿਕਰਕੇਛਕਾ
 ਏਨੇਅੰਪਉਨਾਦੀਜੂਠਿਲੇਕੇਖਾਏ ਤੇਸਿਖਾਂ
 ਦੇਪਰਸੁੰਦਨਾਲਿਗਾਰਮਪਾਣਿਕਰਿਕੇਧਵੇ
 ਤੇਬਕੇਸਿਖਨੂਚਾਂਪੀਕਰੇ ਤੇਨਿਗੇਨੂਚੁਪਕੀ
 ਤਾਬਸਤੁਉਪਾਰਿਪਾਇਜਾਵੇ ਤੇਸਬਦਦੀਚ
 ਰਚਾਕਰੇ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਅਜੇਸੇਦੀਪਕੁ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੋਰੇਸ਼ੋਰੇਰੁਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੇਰੋਨਿਤੁਮੰ
ਪਕਾਰਦਾਰੋਰੇਇਜਾਂਦੇਰੋਨਿਤੁਸੇਸੇਰੁਦੀਪੇ
ਨੁਗਿਆਨਦਾਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕੀਤਾਰੋਜੋਇਸ
ਨੁਮਿਲੇਗਾਉਸਦੇਰੋਦੇਵਚਰਿਅਮਨੁਪ੍ਰਕਾਸੇ
ਗਾ॥੩੨॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਭਾਈਲਾਲਤਲੀ
ਗਾਹਚੋਧਗੀਪਦੀਦੇਫੁਲੋਜਾਤਿਹੋਸਨਾਗਾਰੁਮ
ਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਾਮਾਏ॥ਤਬਾਮੀਮੁਤਸਰਤ
ਯਾਰਹੰਦਾਸੀ॥ਤਾਂਓਹੁਆਪਣੀਪ੍ਰੀਤਨਾਲਿਮ

ਇਆਲਾਵਨਿ ਸਾਬਹੀ ਆਪਸਰੀ ਰਕਾਰਿ ਕੋ
 ਕਾਰਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਜੇ
 ਇਕ ਪੈਟ ਕਾਰਦੀ ਕਦੇ ਗਾਉ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ
 ਗਾਯੇ ਗਾਨੁ ਆਨੁ ਕਾਰ ਕਦੇ ਗਾਉ ਸਦੇ ਸਭ ਕੁ
 ਲਾਂਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ ਗਾਯੇ ਪਉੜੀਆਂ ਦੇ ਉਸ
 ਰਨਦਾ ਉਦਮ ਕਰੈ ਗਾਯੇ ਉਸਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰ
 ਬਾਰ ਅਬ ਚਲ ਨੀਵ ਉਸ ਰੋਗੀ ਇਹ ਮੀਮ੍ਰ
 ਤਸਰ ਮੇਆਨ ਸਰੋਵਰ ਕੀ ਤਾਹੇ ਤੇਹਰਿ ਮੰਦਰ

^ਅ
 ਜੀਮੇਜਹਾਨੁ ਕੀਤਾਹੈ ਜੋਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਓਸ
 ਦੇਪਿਛਲੇਪਾਪਕਰੀਨਿਗੇ ਤੇਜੋਸਬਦਨੁਤਇ
 ਕੇਮੰਨਾਵੇਚਿਵਸਾਏਗਾ ਓਸਦੀਅਰੋਪਾਪਾ
 ਦੀਸਰਧਾਹਾਇਜਾਵੇਗੀ ਤੇਗਿਆਨਨੁਪਾਪ
 ਤੇਹੋਇਕੇਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਇਵਰਤੋਗਾਗੁ
 ਲੀਲਾਲਤੇਲੀਗਾਹਾਇਲੋਹੋਰਸਕੁਮਸੀਦਾਂਤੇ
 ਸਕੁਣਾਦੇਸਾਂਦੇਸਿਖਾਂਜੀਸਾਜਿਸਉਦਮੁਕੀਤਾ
 ਤੇਸਦਾਉਧਾਰਹੋਇਆ ਬਚਨੁਹੋਇਆ

ਓਦੁਮਕਰਤਮਨੁਨਿਰਮਲਰੋਇਆਹਰਿਮਾ ੧੬੬
ਰਗਿਚਲਤਭ੍ਰਮਸਗਲਾਥੋਇਆਨਾਮੁਨਿ
ਧਾਨੁਸਾਤਿਗੁਰੂਦ੍ਰਿੜਾਇਆਮਿਰਿਗਏਸਗਲੇ
ਰੋਗਾਜੀਓਗਾਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਜੀਦੇਮਾਰਿਗਿਤੁਰਿਅਵਣਦਾਅਥਵਾਬਣ
ਵਣਦਾਓਦੁਮਕਰਨਿਗਾਤਾਂਓਨਾਦੇਅੰਤਹਕ
ਰਣਸੁਧੋਰਵਨਿਗਾਤੇਜੋਗੁਰੂਕੇਮਾਰਿਗਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਤੁਰਿਅਵਣਦਾਅਥਵਾਗਾਰ

ਦੇਵਚ ਨਾਉ ਪਰਿਤੁਰਨ ਦਾਉ ਮੁਕਰ ਨਿਰੋਗਾ ਤਾਂ
ਨਾਦਾ ਕੁਰਮੁਦਾਰਿ ਹੋਵੇਗਾ ਬਹੁ ਵੇਵਾਹ ਰੁਕੁਨ
ਮੁਸਭੁਣਾ ਨਿਧਾ ਦਾ ਪਰਹੈ ਹੋਰ ਨਿਧਾਏ ਬੇਰੀ
ਰਹਿਦੀਆਂ ਹੋਨਿ ਤੇਏ ਹਨਾ ਮਜਾਓ ਕੇਨਾ ਲਿਨਿ
ਭਦਾਹੈ ਸੁਏ ਹੁਸਤਿਰਾਗਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਅਗਿਆ ਮਨੁਰੁਪੀ ਰੋਗਾ ਮਿਟਿ ਜਾਂਦਾਹੈ ਸੋਗਾਉ
ਦੁਰਿਹੈ ਇਜਾਦਾਹੈ ੨੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥
ਅਜ ਬੁਤੇ ਅਜਾਇ ਬੁਤੇ ਉਮਰ ਸਾਹ ਸਕੁ ਮਸੀ

ਦਹੈਸਨਿ ਤੇਗੁਰੁ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵ ਕਰ ਦੇਸਿਨਿ ਤੇਅੰ ੧੬੧
ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਭੀ ਕਾਰ ਕਰ ਦੇਸਿਨਿ ਜੇਗੁਰੁ ਕੀਕੋ
ਨ੍ਰੀ ਹੋਵੈ ਸੋਹ ਜੁਰ ਪਹੁਚਾਵਨਿ ਤੇਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
ਉਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ ਉਸਨਾ ਲਿਗ ਜਰਾ ਨ ਕਰਨਿ
ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਸਾਹਿ ਬਖਾਛਿਆ ਤੁਸੀਗੁਰੁ ਕੀਕੋ ਡੀਕੋ
ਕਰਿ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂਓ ਨ ਕਹਿਅ ਜੈਸੇ ਸਿਵ ਨਿਰ
ਮਾਉ ਲੁਜੈ ਸੇਵਿਖ ਤੇਸੇ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂਬਚਨੁ ਹੁ
ਇਅਮਾਉ ਸੇਕਾਰਿ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ਗਾਇ

ਕਾਦਿਨਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੀਗਰੀਥਨਿ
ਵਾਜਾ ਤੇਰਾਬਚੁਨਹੈ। ਪ੍ਰਭਭਾਵੇਬਿਨੁਸਾਸਤੇ
ਰਾਖੇ। ਪ੍ਰਭਭਾਵੇਤਾਹਰਿਗਾਣਿਭਾਖੇ। ਗਾਗੀ
ਥਾਨਿਵਾਜਜੀਸਾਂਸਾਂਬੀਬਿਨਾਤਾਕੋਈਗਹਿਨਹੈ
ਸਕਦਾ। ਇਕਸੁਣਿਮਾਹੈਜੋਭੀਖਮਪਿਤਾਮਾ
ਸਾਂਤਿਲਦਾਪੁਤ੍ਰਸੀ। ਤੇਓਸਨਪਿਤਾਦਾਵਰੁਸੀ
ਓਹੁਸੁਛੇਦਮਿਤਸੀ। ਜਿਸਸਮਓਸਦੇਪ੍ਰਾਦਾਹੈ
ਅੰਤੁਹੈਇਮਾਹੈਤਾਸੂਰਜਦਖਣਾਣੇਹੈਸੀ। ਓਸਸੁ

ਰਜਉ ਤਾਣੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਤੀ ਕਪਾਣ ਰਖੇ ਸੇ ਤੇ ਸਭੁ ੧੬੮
ਨਾਪਾ ਡੁਫਾਨੁ ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਤਾ ਸੇਭੁ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਹੋ ਸਨਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਪਕੁਰਿ
ਕੇ ਕਹੋ ਜੋ ਬਿਸਾਸਾਂ ਦਾ ਕੇ ਨ ਜੀਵ ਦਾ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਦੇ ਹੋ ਸਮੁਥਤਾ ਈ ਸੁਰਦੀ ਵਰਨੀ ਹੋ ਜੋ
ਸੇ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਖ ਸਾਸਾਂ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋ ਤੇ
ਹੋਂ ਤੇ ਬਾਲ ਕਮਾਤਾ ਦੇ ਗਾਰਭੁ ਵਿਚਿ ਛੇ ਮਹੀਨੇ
ਵਧਦਾ ਜਾਤਾ ਹੋ ਤੇ ਛੇ ਵੇ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਿ

ਸ੍ਰਸਪੈਦਾਰੈ॥ ਤਾਂ ਮੇਸਾਈ ਸਰੁਸਮੁਥਰੈ॥ ਤੇ ਦੁਜ
ਏਹਾ ਅਰਬੁਰੈ॥ ਸ੍ਰਸੁਥਰੈ ਸਰੁਲਹੈ॥ ਨਿਜੇ ਵਾਹਗਰੁ
ਕੇ ਗਾਣਗਾ ਵੇਹੈ॥ ਨਿਹੈਰੁ ਸਾਸਮੇਸੇਹੈ॥ ਨਿਜੇ ਸੇ
ਲਹਾਰਦੀਆਂ ਖਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੋਨੈ॥ ਤੁਸਾਂ ਬੁਝਿਵਹ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕੁਜਨ ਬਿਨਾ ਸ੍ਰਸਨ ਹੀ ਬੀਤਾ ਵੇਣਾ॥
ਸਾਡਾ ਭਯਾਨੁ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਕੋਹੈ ਵੇਗਾ॥ ੨੪॥ ਸਾਖੀਹ
ਰਚਣੀ॥ ਗੁਰੀ ਪੇਸ਼ੁ ਛਜਲੁ ਜਾਤੁ ਤੇ ਕੇਦੁ ਜਾਤੁ
ਸੰਪਦੁ॥ ਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਾਸੀ ਮਾਏ॥

ਜੇ ਅਸਨੂੰ ਓਧਾਰ ਕਿਓਂ ਕਾਰਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ੧੬੯
ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਇਸਨ ਨੁ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਬਦ
ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਸਿਖੰਦੀ ਹਲ ਕੀਤਾ ਕਰੇ
ਹੋਰਿ ਅਮੀ ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਮਾਇਤੀ ਰਭੁ ਹੋ ਪਰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ
ਪ੍ਰਭਾਉ ਕਠਿ ਲੇ ਪਹੋਇ ਗਾ ਅਸੀਂ ਏਕੁ ਸਮੇਸਾ ਹਿ
ਬਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਚੋਥੇ ਪ
ਤਿਸਾਹ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਮਾ
ਪੁਰਖਾ ਕਲਿ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੀਅਾਂ ਦੀ ਅੰਮਾਂ ਰਜਾਛੇ

ਦੀਆਂ ਹੋਵਨਿ ਗੀਆਂ ਤੇ ਬੁਧਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹੋਵਨਿ ਗੀ
ਆਗੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਬੀ ਹੀ ਨਹੋਵਨਿ ਗੇ ਸਭੁ ਤੀਰਥ
ਦਾ ਇਸਨਾਨੁ ਤੇ ਦਾਨੁ ਦਿਧ ਸੰਜੁਗਤਿ ਨਾ ਕਰਿ ਸਕਨ
ਗੇ ਤਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਏਥੇ ਮਦਦੇ ਸਾਵਿਰਿ ਕਰੀਏ
ਜੇ ਕੋ ਲੋਕੀ ਦੇ ਸਭੁ ਟਾਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਵੇ ਜਿ
ਸਦੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨਿ ਤੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਗੁਰਾਮੁ ਦਾ ਸਜੀ
ਕਹਿ ਆਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਜਿਥੇ ਮਮਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਇਕੁ ਥੇਹੁ ਪਾਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਮਮਰ ਦਾ ਸਜੀ ਬ

ਚਨਕੀਤਾਏਬੇਹੀਓਦਮਕਰੋਤਾਂਚੇਬੇਪਾਤਿਸਾਹ ੧੧੦
ਤਲਬੁਦਾਇਕੇਨੁਯਾਰਕੀਤਬਚਨੁਹੋਇਆਅਗੇ
ਪੰਜਵੇਪਾਤੁਸਾਹੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਪਕਾਕਰਾਵੇ
ਨਗੇਅਮਰਸਰਨਾਮੁਰਖਿਆਯਾਤੇਗੁਰੂਜੀਨੇਅ
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਤੀਰਬਦਾਨਾਉਅਮਰਸਰਕੀਤਾ
ਹੈਬਚਨੁਹੋਇਆਅਮੀਮਤਸਰਨਾਉਰਖਣਾਬੁਝ
ਤੀਰਬੁਹੋਵੇਗਾਕਾਂਸੀਬੀਆਦਿਸਭੇਤੀਰਥਾਇ
ਸਦੀਸਰਨਿਆਇਰਹਾਨਿਰੋਕਲਜੁਗਾਹੋਕੀ

ਸੇਦੀਸਤਆਛੁਡੇਗਾਨਹੀਅਇਸਦੀਸਰਾਨਿਸਭ
ਤੀਰਬਥੇਸਭਦੇਹੀਰੇਤੇਸਤਸੁਰਾਮਤਿਪੁ
ਤੀਰਬਸਭਏਥੇਹੀਆਨਿਨਿਵਾਸੁਕਰਨਿਗਾ
ਇਹੀਜਗਨਨਾਬੁਹਵੇਗਾਅਜਿਸਸਮੇਰੀਗਾ
ਲਪੁਹਵੇਗੀਤਿਸਸਮੇਬਾਰਹਕਸਪੁਜਿਤਚੇ
ਫੇਰੇਇਸਦੇਰਿਖਾਂਦੇਆਸੁਮਹੋਵਨਿਗਾਤੇਸੀ
ਤਖਸਗਤਿਸਦੇਨਿਕਇਇਕਸੰਚਤਾਲੁਕੀਤਾ
ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਏਥੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ

ਉਸਦੇ ਪਾਪ ਨਾ ਮੁਹੋਵਾ ਨਿਰੋਗਾ ਸਿੱਤੋ ਖਨੂ ਪਾਪ ਤਿਹੋ
ਵੇਗਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉ
ਵਡਾ ਸਿਖ ਸੀ ॥ ਸਟੇ ਪੁੜਾਂ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਮੇਤ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੂਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਕੋ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ
ਦਹਲਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕਰੇ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ॥ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿਵਾ ਜਤੁ ਸਾਂ ਨੂ ਜੋ ਸਿ
ਖ ਪਿਆਰੇ ਹੋਇ ਨਿਓਨਾ ਦਾ ਦਰਸਨਾ ਅਸਾਂ ਨੂ ਕਰਾ
ਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਭਾਈ ਸਿਮਟੁ ਸਹ ਬਾਜ

੧੭੧

ਪੁਰਾਵਿਚਿ ਰਹਿਦਾਹੈਉਸਦਾਦਰਸਨੁਕਰਿਆ
ਵਹੁਤਾਕਪੂਰਦੇਵਭਾਈਸਿਮਟਦੇਪਰਿਨੁਗ
ਇਮਾਮਅਗਭਾਈਸਿਮਟਮਾਇਮਿਲਿਮਾਮਾ
ਅਰਬਹੁਤਸੇਵਦਹਿਲਕੀਤੀਤੇਲਕੜੀਅੰ
ਮੁਲਬਹੁਤੀਅੰਲਿਮਾਇਮਾਮਾੜਪੜਤੇਸਤ
ਰੰਜੀਅੰਦਰੀਮਾਹੋਈਅੰਗਦੁਦਾਰਹਿਮਾਮੁ
ਭਾਈਕਪੂਰਦੇਵਕਹਿਅਮੇਨੂਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨ
ਨੂਸਾਹਿਬਭਾਜੀਮਾਹੋਨਿਕੀਮਾਮਾਕੀਮਾਂਵਿਚਿ

ਤਸੀਕੀਪਰਚੇਹੋਤਾਓਨਾਕਹਿਅਭਾਈਜੀਇਓ १੧੨
 ਕੀਮੁਹੋਸੀਅਤੇਗਾਤਿਨੁਅਸੀਤੁਸਾਨੁਪਾਸਿਰਜੁ
 ਹੇਵਾਂਗੇਤਾਗਤਿਸਾਰੀਦੇਨਪਿਉਪੁਤ੍ਰਕੀਰਤਨੁ
 ਕਰਦੇਰਹੇਤਾਦਿਨੇਉਸਗਾਂਉਦੀਆਗਾਉਆਚੇ
 ਰਹਕਕੇਲੇਗਾਉਪਿਛੇਵਾਹਰਿਪਈਸੀਮਣੁ
 ਦਾਪੁਤ੍ਰਭੀਪਿਛੇਗਾਉਆਸੀਓਸਨੁਗੋਲੀਲੁ
 ਗਿਆਰੇਆਗਾਉਆਜੇਹੜੀਦਮਾਂਲਕੜੀਅੰ
 ਤਯਾਰੁਹੇਸਨਿਓਹੁਚਿਖਾਵਾਸਤੇਲੇਗਾਉਆ

ਤੇਰੇ ਸਨੁ ਖਫੁਣ ਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਨਾ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਕੇ ਅ
ਪੁਅਰੇ ਗੁਣੀ ਸੀਮਣ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਕਰ ਦਾ ਜਾਏ ਦੇ
ਰਸਿਖ ਜੋ ਅਰੇ ਪਰਚਾਵੁਣੀ ਨੁ ਮਾਏ ਤਿ ਨਨੁ
ਸਤਰੇ ਜੀਅਾਂ ਵਿਛਾਇ ਵਿਤੀਅਾਂ ਜੋ ਅਰੇ ਹੀ
ਮੇਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਤਯਾਰੁ ਕਾਰਿ ਰਖੀਅਾਂ ਹੋ ਸਨਿਤਾਂ
ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਕਹਿਅ ਜੇ ਤੀ ਜਾਣਦਾ ਸੇਤਾਂ
ਗੁਰਾਂ ਬੀਬਖਸਾਇ ਲਵੇ ਮਾਰੀ ਜੋ ਇਸਦੀ
ਵਡੀ ਮਾਰ ਜਾਹੇ ਵੇ ਜੀਅਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸੀਮਣ ਕਹਿ

ਆਜੋਸਰੀਰਤਾਂ ਅਸਤਿਹੈ ਨਿਉ ਨਾਦਾ ਮਰ ਨਿਤਾਂ १७३
ਅਸੁਰ ਜਨ ਹੀ ਏ ਨਾਦਾ ਜੀ ਵਣਾ ਹੀ ਵਡਾ ਅਸ
ਚਰਜ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਈ ਮੁਰਖਿ ਹੈ ਨਿ ਯੋਸਰੀਰਾਂ ਦੇ
ਬਿਨ ਸਿਆਸੋ ਕੁ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਗੁਰੂ ਬੰਸੀ ਗੀਅੰ
ਤਾਨਾ ਮੁਖੀ ਗੀਅੰ ਜੋ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਸਹਾਇ ਤਕ
ਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਚਾਰ
ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਖੇਲੁ ਹੈ ਪੰਜ ਤਤ ਵਿਰਧੀ ਏ ਕਠਕ
ਰਿਕੋਈ ਸਰਸਰੀਰ ਰਚੇ ਹੈ ਨਿ ਆਪਣੀ ਮਿਰਜ ।

ਦਾ ਕੁਰਕ ਕੇਵੇਰਿ ਰਿਉਨ ਭਿਨ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿਨਾ
ਕੋਈ ਜੀਅ ਦਾ ਹੋ ਨ ਮਰਦਾ ਹੋ ਦੇਹੁ ਜੀਉ ਅਪਣੇ
ਸਰੂਪ ਨੂਭੁ ਲਾ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਕੁਰਗ ਦਾ ਹੋ ਜੇਗੁ
ਰੁ ਕੇਵਚ ਨ ਸਮਝੈ ਤਾਂ ਜਨ ਮਾਮਰ ਨ ਬੀਰ ਹਿਤੁ ਹੋ
ਦਾ ਹੋ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਨ ਹ ਕਛੁ ਜਨ ਮੈਨ
ਹਾਕਿਛੁ ਮਰੈ ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪਿ ਹੀ ਕਰੈ॥
ਜੈਸੇ ਪਾਟਿ ਮਾਟਿ ਕੇ ਉਪਜਣੇ ਤੇ ਮਕਾਸੁ ਉਪਜ
ਤਾ ਨ ਹੀ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਬਿਨ ਸਣੇ ਤੇ ਬਿਨ ਸਤਨ

ਗੀ ਤੇ ਸੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤਿ ਖਪਤਿ ਤੇ ਜੀਉਨਿ
 ਮਾਰਾਹੇ ॥ ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ਕੁਈ ਜੋ ਧਾ ਤੇ
 ਕੁਈ ਜੋ ਲੇ ਮਸਿੰਦ ਤੁਲ ਸਪੁਰਾਵਿ ਚਿਰ ਹਿ ਦੇ ਸਿਨ
 ਤੇ ਕੁਈ ਮੋਹੁ ਤੇ ਮਾਲ ਮਸਿੰਦ ਲੇ ਹੋ ਰਵੇ ਰੀਜ ਵਿ
 ਚਿਰ ਹ ਦੇ ਸਿਨਿ ॥ ਤੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰਿ
 ਦਹ ਲਿਕਰ ਨਿ ॥ ਕਾਰਿ ਕੁਈ ਸਿਖਾਂ ਬੀ ਲਿਖਾਇ
 ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੇ ਲਾਵਾਨਿ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਟੀ ਅ
 ਪਿਨ ਖਾਵਾਨਿ ॥ ਕਹਨਿ ਜੇ ਸੇ ਮਖੀ ਭੋਜਨ ਨਾਵਿਚਿ

੧੧੪

ਪੇਕੋ ਸਾਗਾਭੇ ਜਨਤ ਉਕਲੇ ਦੁਕਰਾਂ ਵਦੀਹੈ ਤੈਸੇਗਾ
ਰੂਕੀਭੇਟਿ ਕੀਕੋਡੀ ਸਿਖਾਂ ਦੇਸਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾਨ
ਸੁਭੀਕਰਦੀਹੈ ਤੇਦੇਹਭੀ ਖੀਣਕਰਦੀਹੈ ਇਕ
ਦਿਨਿਗੁਰੂਸਾਹਿਬ ਦੇਹਜੂਰਰਥ ਪਰਚਕੇਆਂ
ਵਦੇਸਿਨਿ ਤਾਂਅਰੋਸਰਪੁਕਾਲਾਵਡਾਸਾਮਣੇ
ਰਥਦੇਆਇਆਆਪਣੀਫਾਟਿਓਚੀਚਕਿਕੇ
ਜਿਧਰਰਥਜਾਵੇਓਹੁਸਾਮਣੇਹੀਆਵੇਤਾਂਗੁ
ਈਸੇਹਨੁਰਥਤੇਉਤਾਰਿਕੋਇਕਦੇਰਾਉਸਦੇਅ

ਗੋਰੀਖਿਦਿਤਾਤੇਕਾਹਿ ਮਾਜੇਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿ
 ਚਲਦਾਹੇਤਾਇਸਦੇਗੋਰੀਖਿਦਿਤਾਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਾਤਾਸ
 ਰਪ੍ਰਵੇਗੋਰੀਖਿਦਿਤਾਪ੍ਰਵੇਸੁਕੀਤਾਓਪਰਓਸਦੇਛੇ
 ਨਗੀਖਕੇਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਿਮਾਏਮਥਾਟੇਕੀਆ
 ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਕਿਤਨਮਸਿਦਤਸੀਮਾਏਹੇ
 ਗੋਰੀਖਾਨੇਵਾਜਚਾਰਿਸਿਖਾਮਾਏਹਾਂਤਾਬਚ
 ਨੁਹੋਇਆਇਨਾਨੁਪੀਜਾਂਸਿਖਾਂਦਾਪ੍ਰਸਾਦਿਦੇਹੇ
 ਪੀਜਵਾਂਸਰਪੁਜੇਤਸਾਡੇਨਾਲਿਮਾਇਆਹੇਓ

ਹੁਭੀਅਸੰਦੁਹੈ॥ ਓਨਾਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਓਸਸ
ਰਪਦੀਦੋਹਿਕਿਉਪਾਈ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਅਸਾਖੰ
ਦੇਅਰੇਅਥਾਨਹੀਸੀਏਕਦਾ॥ ਇਸਦੁਸਤੇਤਾਉ
ਸਦੀਉਚੀਫੁਟਿਹੋਈ॥ ਤੇਰਾਕੀਅਰਦਾਸਿਛ
ਪਾਈਸੀ॥ ਇਸਦੁਸਤੇਸਰਪੁਦਿਸਦੁਲਹੋਇ
ਆਰੇ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਅਉਸਨੁਗੀਹਜੁਗਲਿਅ
ਵਹੁ॥ ਤਾਂਦੇਗਾਉਠਾਇਕੈਲੇਅਏ॥ ਪੁਕੁਦਿ
ਚੋਬਾਹਰਿਅਇਖੜੁਹੋਇਅਸਾ॥ ਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਜੋਗੇ ਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ॥ ੧੧੬ ॥
ਛਿਟੇ ਛਿਟੇ ਦਿਓ ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਾ
ਇਸ ਸਰਪੁ ਦੀ ਦੇਹ ਤੇ ਅਗਿਕੇ ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁ
ਧਾਇਓ ॥ ਕਾਸ ਨੂਚ ਵਿਗਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਮਾਰ੍ਹ ਤੇ ਸਕੁ ਪਾ
ਸੁਖ ਹੋਤੇ ਹੋਨਿ ॥ ੧੧੭ ॥ ਪੁਓ ਹੁੰਦੇ ਈਸ ਵੀ ਦੇ
ਸੀਰਸ ਹੁੰਦੇ ਗਾਇਬੇ ਦੇ ਗਲ ਹੁੰਦੇ ਸਮਿਲਿ ਦਾ
ਸੋਹਣੁ ਕੁਕਵ ਖਾਣੀ ਅੰਧੁ ਦੇ ਜੋਧੇ ਜਾਮੁ ਚਿਦਾ

ਮੀਵਪੀਨੁਪਰਵਾਣੁਹੋਪੀਰਾਣਾਗਾਰਭੁਗਿਚਲੇ
ਦਾਹਮਜਾਜਜਾਣਾਮੇਬਾਲਾਮਰਾਗਿ
ਗਮੀਦਾਨਿਰਮਲਨਾਨੁਓਹਰੀਨਾ
ਧਰੀਰੀਦਾਪਰਬਤਕਾਲਮੇਹਰਾਨ
ਹਾਲੁਮੇਵਕਰਿਦਾਕਕਾਕਾਲਉਸੁਰਮ
ਦਾਸੁਬਚਨੁਮਨੀਦਾਸੇਠਸਭਾਗਾਚੁਹਰਾ
ਮਾਰੇਤੁਭਾਗਾਉਗਵੀਦਾਸਨਮੁਖਾਇਕਦੁਇਕ
ਚਨੁਦਾਕੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਕਾਈਦੇਸੀਤੇ

979
ਕਾਈਜੋਧਿਜਾਤਿਦੇਸੀਗਬ੍ਰਹਮਾਣਿਗੁਰੂਮਰ
ਜਨਜੀਦਿਸਰਣਿਅਏਤੋਓਨਾਮਰਦਾਸਿਕੀ
ਤੀਜੀਸਚਪਾਤਿਸਾਹਅਸਾਨੁਪੰਡਤਿਲਕਪੀ
ਗਤਿਵਿਚਿਖੈਠਣਨਹੀਦੇਦਾਜੋਤੁਸੀਬ੍ਰਹਮ
ਣਜਗਤਿਗੁਰੂਹੋਇਕੋਤੇਖੜੀਆਂਦੇਸਿਖਹੋਏ
ਹੋਤੇਰੀਗਾਤੇਕਾਂਸੀਆਦਿਤੀਰਬਜੋਸਿਵਤੇ
ਇਸਨਦੀਪੁਰੀਹੈਓਨਦਾਸੇਵਨਛਾਡਕੋਤੇ
ਅਮ੍ਰਿਤਸਰਗਕਿਰਤਿਮੀਤੀਰਬਸੇਵਦਹੋਤੇ

ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਤੇ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦਿਗਾਂ ਵੇਦੇ ਹੋ ਤੇ ਜਨਮ ਅਸਦ ਮੀ ਤੇ
ਸਿਵ ਗਤਿ ਤੇ ਇਕ ਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਸਿਖਾਂ
ਦਾ ਉਚਿ ਸਦਾ ਮੰਨੇ ਭੁਜਨ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਤੇ ਗਾਇਤ੍ਰੀ
ਰੂਪਣੁ ਸੀਧਿਆ ਮਾਸਿ ਪੰਡਿਤ ਲਿਜਨ ਮਮਰਨ ਦੇ
ਕ੍ਰਿਆ ਤਿਆਗਿ ਕੋ ਮਰਦਾਸ ਤੇ ਕ੍ਰਵਾਹੁ ਮਿਤਕ
ਤੋ ਖਾਂ ਵੇਦੇ ਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਗੰਗਾ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋ ਅਸਾ
ਡਾਤਾ ਤੁਸਾਂ ਓਧ ਕੀਤਾ ਹੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਅਭਿ

ਮਾਨੁ ਅਸਾਨੁ ਦੂਰਿ ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਰੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਤੇ
 ਤਸਾ ਭੀ ਰਸਨਾ ਦਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਅਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇਆ ਹੋਇ ਪਰੁ ਅਸੀਓ ਨਾਨੁ ਕੰਨੁ ਉੜ੍ਹੇ ਵੇਦਿਐ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਿ ਰੇ ਕਾਰ
 ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੋਇ ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਅਰੁ ਵਿਸਨਾ ਅਰੁ ਸਿਵ
 ਦੀ ਪੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਰਬ ਸਭੁ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੋਨਿ
 ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਇਸ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ

ਕਰਦੇਹੈਨਿ ਏਥੇਸਾਥਹੀਜਲਕਾਤੀਰਬੁਹੈਸਾਥ
ਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਬੁਹੈਸਾਥਹੀਸਭਸੰਤਸਾਧਭੁਜ
ਨਕਰੂਨਵਾਲੇਏਥੇਨਿਵਾਸੁਕਰਦੇਹੈਨਿਗੰਗਾ
ਜਮਨਾਸੁਸਤੀਲੇਚੋਪੂਰਿਸਾਧੂਦੀਤਾਈਅਕਿਲ
ਵਿਖਮੇਲੁਭਰੇਪਰੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮੇਲੁਸਾਧੂ
ਦੀਪੂਰਿਗਵਾਈਅਤਿਸਦਾਵੀਚਾਗੁਰੋਰਪਾਪੀ
ਜੀਓਜਤੀਰਬਾਵਿਚਿਇਸਨਾਨਕਰਦੇਹੈਨਿ
ਓਨਾਂਦੇਵਿਚਿਪਾਪਾਂਦੀਮੇਲੁਤਿਅਸਾਗਿਆਦ

ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਤੀ ਰਥ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਾ ਆਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਿ
 ਖਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਦੀ ਧੂ ਨਿਓਨਾ ਦੇ ਉਪਰਿ ਪਓ ਦੀ ਹੋ ਤੇ ਕ
 ਥਾ ਕੀ ਰਤਨ ਦੀ ਧੂ ਨਿਓਨਾ ਦੇ ਸਰਵਨ ਪਓ ਦੀ ਹੋ ਓ
 ਤੀ ਰਥ ਏਥੇ ਪਾਵਿ ਤੇ ਹੋ ਇਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਅ
 ਜੀ ਮੇਲੁ ਤਾਂ ਜਲ ਨਾ ਲਿਧੋ ਈ ਦੀ ਹੋ ਧੂ ਨਿਓਨਾ ਲਿਧੇ ਲੁ
 ਕੇ ਉਕਾਠਿਧੋ ਈ ਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਬਸ ਤਵਿ
 ਚਿ ਭੀ ਮੇਲੁ ਹੋ ਦੀ ਹੋ ਤੇ ਸਜੀ ਸ ਬੂਣ ਭੀ ਮੇਲੁ ਰੁਪੁ ਹੋ
 ਪਰੁ ਬਸ ਤਾਂ ਦੀ ਮੇਲੁ ਗਵਾਂ ਵਣੇ ਨੁਸ ਮੁਖੁ ਹੋ ਵਚ

੧੭੯

ਨਾਂਦੀਧੁਨਿਜੇਧੁਨਿਹੈਸੇਏਹਧੇਮਾਭਰਤਿਉਤਪਤਿ
ਕਰਦੀਐਤਾਹਰਥੇਇਕਜਲਦਾਹੀਤੀਰਬੁਹੈਏ
ਬੇਸਾਬਹੀਜਲਦਾਤੀਰਬੁਹੈਸਾਬਹੀਨਾਮਦਾਤੀਰਬੁ
ਹੈਸਿਖਾਂਨੇਪੁਛਿਆਸੀਜੇਹਰਿਮੰਦਰਕੇਸਾਰਚੀਐ
ਤਾਬਚਨਹੈਇਆਜੇਸਾਜਹਾਜੁਹੈਵੈਜੇਸਰਧਕਰਿ
ਕੈਆਵੈਤੇਸਬਦੁਸੁਣੇਉਸਦਾਪਾਰਿਉਤਾਰਾਹੈਵੈਹਰਿ
ਮੰਦਰਜੀਜਹਾਜੁਹੈਤੇਨਾਮੁਪੁਹਾਣਾਹੈਤੀਰਬਨ
ਵਣਿਜਾਂਉਤੀਰਬੁਨਾਮੁਹੈਤੀਰਬਸਬਦੁਵੀਚਰੁ

ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਰੀਰਾਮਾ
 ਦਿਕੁ ਜੋ ਤੀਰਥ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਥੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋ
 ਏਹੋ ਨਿਯੋਗੁ ਨ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਤਾ ਹੋ ਉਸ ਕੀ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਹੋ ਨਿਯੋਗੁ ਬਾਣੀ ਦਾ
 ਵੀਚਾਰੁ ਜੋ ਤੀਰਥ ਹੋ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਥੀ ਉਤਪਤਿ
 ਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਨ ਕਰਿ ਨ ਰਾਇ ਨ ਦੇ ਚਰ
 ਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦਾਹੋ ॥ ਸੇਏ
 ਥੇ ਦੋਨੋ ਅੰਤਰਿ ਕਾਰਿ ਏਹੁ ਸਰੂਪੁ ਰੂਪੁ ਹੋ ॥ ਬ

ਹੁੜੋ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਬਿਸਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਬਾ
ਣੀ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਬੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਹੁੜੇ ਵਾਦਸਵਾ
ਕਮਹਾਂ ਵਾਕਾਂ ਬੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਤੇ ਹਨ।
ਤੇ ਵਿਆਸ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀਆਂ ਸੰਪਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ।
ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਭਗਤਿ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਾਗੁ ਨਾਨ
ਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਰਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕਹਿਲਿ ਜਗਦੇਸ
ਆਂ ਦੇ ਉਧਾਰ ਵਾਸਤੇ ਸੁਗਮ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਜੁਗ
ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂਸ ਮਾਇਸੁ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਰਾਗੁ ਕੇ ਸਿ

ਖਸਦਾਸੀਜਮਨਾਨਿਜੋਅਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿਸਦਰ
 ਨਾਦੇਪਾਸਿਬ੍ਰਤਰਹਿਦਾਹੈ। ਤੇਇਕਾਦਿਨਜਗਤਿਨੁਇ
 ਕਾਦਸੀਆਂਵਦੀਹੈ। ਨਾਮਸੀਗਿਨਾਮਦੇਵਜਨਕਓਪ੍ਰਤ
 ਰਿਅਮਾਈ। ਦੇਕਾਦਸਸੀਬ੍ਰਤਰਹੇਕਾਹੇਕਓਤੀਰਬ
 ਜਾਈ। ਜਿਨਾਨੂਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰਤੀਤਿਹੈ।
 ਸਭਤੀਰਥਾਂਤੇਬ੍ਰਤਾਂਦਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ। ਤੇਬ੍ਰਹਮ
 ਨਾਦਾਅਭਿਮਾਨੁਦੇਹਤੇਹੈ। ਸੋਅਗਿਨੁਕਾਰਿਕੋਹੈ। ਤੇ
 ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਨੂਮਾਤਮਾਰਿਅਮਾਨੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਅਮਾਤਮ

ਰੂਪਾਪਾਪਨੁਜਾਣਦੇਹੈਨਿਜੇਦੇਹਾਮਭਿਮਾਨਕਰਿਸ
ਮਤੁਤੇਹੈਨਸੋਈਚੰਡਾਲੁਹੈਨਿਤੇਬ੍ਰਹਮਣਸੋਹੈਨਿਜੇ
ਪਰਮਤਮਾਨੁਸਭੁਪਾਇਵਿਖੇਪੂਨਦੇਖਤੇਹੈਨਿਅਚੁਕਿ
ਸੀਨਾਲਿਵੇਗਵਿਰੋਧੁਨਕਰੈਕਿਉਜੇਚੰਡਾਲਾਂਦੇਪਰ
ਹਡਚੰਮੁਲੇਹੂਮਾਸਹੁਦਾਹੈਤੇਸੇਇਸਦੇਹੀਮੇਹਡਚੰਮੁਲੇ
ਹੂਮਾਸਹੁਦਾਹੈਕਹੁਕਥੀਰਜੇਬ੍ਰਹਮਾਬੀਚਾਰੇਸੋਬ੍ਰਹਮ
ਣਕਹੀਅਤਹੈਹਮਾਰੇਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਬ੍ਰਹਮਣ
ਸੋਈਹੈਜਿਸੁਬ੍ਰਹਮਨੁਪਛਾਤਾਹੈਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸਬਦਨੁ

ਚੀਨੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਵੀ ਚਾਰੇ ਤੇ ਗਾਇਤੀ ਤਰਪਣ
 ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਕਰਿ ਕੈ ਪੜਲੇ ਕੁਨੁ ਪਾਤਿ ਹੋਈ ਦਾਹੇ।
 ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਣ ਕਰਿ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾ ਤੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰ
 ਪਤਿ ਹੋਈ ਦਾਹੇ। ਏਹੁ ਪਿੜਲੇ ਕੁਨੁ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਕ
 ਦ ਚਾਹ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜਾਇ ਕੀ ਪਿੰਡੁ
 ਤੇ ਰਾਜੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤੇ ਗਰੀਬ ਰਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਸੇ ਨਰ
 ਕੀ ਜੀਵ ਪਿੜਲੇ ਕੁ ਤੇ ਰਾਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ
 ਸੁਰਗ ਭੀ ਨਹੀ ਚਾਹ ਦੇ। ੨੮। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਈ

ਗੋਇ ਦਤੇ ਗੋਲਾ ਤੇ ਮੋਹਣ ਜਾਤਿ ਦਾ ਕੁਕਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜ
ਨਜੀ ਦੀ ਸਰਣ ਮਾਏ ਅਸਤਾ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋਵੈ
ਸੋਈ ਉਪਾਵ ਕਹਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨ ਲੇਰਾ ਮਨਾਮ
ਜਪਣਾ ਤੇ ਸਾਥੀ ਮਰਣਾ ਚਿਤਰਖਣਾ ਮਰਣ ਦੇ ਚਿ
ਤਾਰਣ ਥੀ ਪਾਪੁ ਨਾ ਕਰੇ ਗੋ ਤੇਰਾ ਮਨਾਮ ਦੇ ਕੁਜਨ ਥੀ ਪ
ਛਲੇ ਪਾਪ ਨਾ ਸਹੋਵੈ ਨਿਰੇ ਗੋ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ਗਾ
ਰਖੀ ਸਾਥੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜੋਧਾ ਤੇ ਜਾਮ ਧੁਟੇ ਗੁਰੂ ਮ
ਰਜ ਨਜੀ ਦੀ ਸਰਣ ਮਾਏ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਜੋ ਮਨੁ

ਇਕਾਗਕਾਰਿਕੋਭਜਨਕਰਣਾਸੋਅਸਾਡਾਮਨੁਇ ੧੬੩
ਕਾਗਨਹਿਹਿਦਾਭਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਅਗੇਤਾਂਤੁਸੀ
ਮਨਦੇਸੁਭਾਇਨੁਨਹਿਸੇਜਾਣਦੇਤੇਹੁਣਤਾਂਵਾਕ
ਬਹੋਏਹਾਜਿਵੇਮੀਨਿਨਿਕਲੇਤਿਵੇਫਾਰਿਆਣਿ
ਜੋਨੁਨਾਅਪੇਮਨੁਇਕਾਗਹੋਵੇਗਾਤੁਸਾਡਾ
ਕਲਿਆਣਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨਾਦਾਏਸੇਕਰਿਕੋਕਾਣਿ
ਆਣਹੋਇਆ ੩੦ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਮੰਦੀ
ਪੰਨੁਤੇਭਾਈਪਿਰਾਣਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸ

ਰਨੀਆਏ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਬਖਸ਼ੇ ਬਚਨ ਹੋਇ
ਅਤਸੀਸਰ ਵਰਦੇ ਮੁਰੀ ਦੋਹਾ ਸਿਖੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈਂ
ਤਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਇਨ ਸਕੇਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀ
ਤੀ ਜੋ ਜੀ ਜਾਦਿ ਦਾ ਤੁਸਾਡਾ ਵਰਸਨ ਕੀ ਤਾਹੈ ਤੇ ਬਚਨ
ਸੁਣੇ ਹੋਨਿ ਤਾਦਿ ਦਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਸਰਵਰ ਥੀ ਮੁਰੀ
ਕਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਨੂੰ ਮੰਨ ਦੇਹਾਂ ਅਸਾਡਾ ਧਰਮੁ ਲੋਪੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ
ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਨਿ ਆਈਐ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਕਲਿਆ

ਟੁਹਰੇ ਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸੀ ਮੁਕਾਮ
 ਸਰਵਰ ਦਾ ਦੁਹਿਅ ਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਹੁ ਤ੍ਵੇ ਬੰਸ ਅਵਣਾ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੰਦਰੁ ਪਿਰਾਣਾ ਪਾਇ ਜਾਇ ਕੇ ਸਰਵਰ ਦਾ
 ਮੁਕਾਮ ਦੁਹਿ ਕੇ ਫੇਰਿ ਪਰ ਬੀਹ ਜੁਰਿਅਾਇ ਸਰਨਿ
 ਪਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੇਵਾ ਟਹਲਿ ਮਿ
 ਖਾਂਦੀ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਸਾਨੁ ਅੰਤ ਹਕਰਣ ਸੁਧ ਹੋਵਨਿ ਰੇ
 ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਚਾਣੇ ਨੁਆ
 ਗਿਆ ਹੋਈ ਤੁਸਾ ਲਿਗਾਰ ਦੇ ਜਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣਿ

ਤੇਲੀਗਾਰਦੇਚਲੇਸੁਕਣੇਤੇਭਾਈਮੰਦੂਨੁਆਗਿ
ਆਹਈਜੋਤਸਾਲਕੜੀਆਂਹਜੂਰਦੇਲੀਗਾਰਦੀ
ਆਂਲਿਆਵਈਆਂਤੇਸਿਖਾਂਦੇਜੂਠੇਬਾਸਨਧੇਦ
ਣੇਤੇਦੁਇਵੇਲੇਤੁਸਾਂਕਥਾਕੀਰਤਨਰਿਖਜੀਪੀ
ਤਿਕਰਿਕੇਸੁਨਣਾਤੇਬਹੁੜੁਆਪਸਅੰਦਾਰਿਬੈਠਿ
ਕੋਪਰਸਪਰਮਨਨੁਕਰਣਾਤਾਂਸਦੀਵਚਹਏਸੇ
ਪ੍ਰਕਾਰਸੇਵਾਕਰਨਿਤੇਪ੍ਰਸਾਦੁਹਜੂਰਦੇਲੀਗ
ਰਦੀਛਕਨਿਤਾਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿਬਪੁਛਿਆਭਾ

ਈਮੰਦੁਤਸੀਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੰਖਾਂਵਦੇਹੋਤਾਂਓਨਕੁਰਿ
ਆਮਸੀਲਿਗਰਬੀਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਦੇਹੁੰਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਜੇਟਹਲਕਾਰਿਕੈਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਧਾਸੇਤਾਂਮਜੁਰੀਹੋ
ਈਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਿਓਹੁਸਿਖਾਂਬੀਖਾਂਵਨਿਤੇਟਹਲਹਜੁਰ
ਦੀਕਰਾਨਿਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਹੁਇਪ੍ਰਸਾਦਿਕਿਥੰ
ਖਾਂਦੇਹੋਤਾਂਓਨਕੁਰਿਆਸਿਖਾਂਬੀਖਾਂਦੇਹੁੰਤਾਂਬਚਨ
ਹੋਇਆਜੋਸਿਖੁਸਰਧਾਨਲਿਅਣਿਦੇਵੇਤਿਸਵਿ
ਚੋਭੀਇਕੁਪ੍ਰਸਾਦੀਆਪਖਾਣਿਹੋਰੁਵਰਤਾਇਦੇ

੧੮੫

ਵਣੀਆਂ ਨਾਂਤੇ ਓਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਖੀਣ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਇਕ
ਦਿਨ ਓਨ ਨੁਖ ਬਾਰਿਆਈ ਤੁਸਾਡੀ ਮਾਂਗਾਂਈ ਮਗੋਰੇ
ਰਛਪਾਇਲੇ ਗਏ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਰਿ ਮੁਗਲਾਂ
ਜਪ ਤੁਕੀਤੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਮੰਦੁਰ
ਈਓ ਪਰਾਣਾ ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ ਸੇਤੀ ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਰਦੀ ਖਬਾਰਿ
ਲਹੋ ॥ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਨਿ ॥ ਜੋ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮੁ ਇਨ੍ਹ
ਫਾਹਿਆ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਤੇਏ ਨਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਖੀਣ ਹੋਏ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓ
ਨਾ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਘੋਰ

ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਕਿ ਮਾਪਾਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਕਿ ਪਾਤੇ ਮ १੨੬
ਸਾਨੁ ਸਚਾ ਸਨੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਇ ਮਾਰੇ॥
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸੀਸਾ ਸਸਾਸ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ
ਜਪਿ ਮਾਕਰੇ॥ ਤੇਓ ਨਾਨੁ ਚਰਨਾ ਦੀਪਾ ਹੁਲਿ ਦਿਤੀ ਤੇ
ਸਿਖ ਕੀਤੇ॥ ਵੇਰਿ ਧਨਧਾਮ ਸਭਿ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਗਏ॥
ਤਾਂ ਓਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਸੀਪਾ ਰਿਜਾ ਵਹਾ ਤਾਂ ਓਨਾਂ
ਮਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਅਸਾਫਾ ਪਰ ਤੁਸਾ ਡੇਚਰਨਾ ਵਿਚਿ
ਹੋਵੈ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਕੁਈ ਮੰਦੁ ਲਕੜੀ ਆਨੁ ਗਾਇ ਮਾ

ਸੀ ਤੇ ਅੰਧੇਰੀ ਆਈ ਮਰੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਮੰਦਾ ਗੰਢ ਪ
ਇਆ ਪਰ ਲਕੜੀ ਅੰਸਿ ਰਬੀ ਨਾ ਉਤਾਰੀ ਅੰਮ
ਤੁਭਿ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਅੰਸਿ ਵਨਿ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿਕਾਰ ਚੜ੍ਹੇ
ਓਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਇਸ ਖੂਹ ਵਿਚ ਕੇ
ਹਾ ਮਟਾ ਜੁ ਅੰਦਰ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਤੂ ਕੌਣ ਹੈਂ
ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਵਗ ਡੋਰਾਂ ਵਗਾਈ ਅੰ
ਤਾਂ ਓਹੁ ਬੋਲਿਆ ਪਾਹਿਲ ਕੜੀ ਅੰਬਾਹ ਰਿਕ ਢੋਲੇ
ਜਨਿ ਨਹੀ ਪਛੇ ਮੇਨਿ ਕਲਾਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਮਰੇ

ਦੇਲ ਕਰੀਆਂ ਕਰਵੇਦਿਆ ਪਿਛੋਂ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਨਿਕਲਿਆ
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਓਹੁ ਚਰਨਾ ਤੇ ਗਿਰੁਪ
ਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਓਠਾਇ ਕੇ ਮੀਰਿ ਗਲਾਇਆ ਓਨ
ਨੂਤੀ ਨ ਕਾਟਲਾਈ ਸੋਈ ਹੋਇਆ ਏਹੀ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ ਪੁਰਖਾ ਕੁਛੁ ਮੰਗਾ ਓਸਨੇ ਮਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਗ
ਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਕੁਛੁ ਤਸਾਂ ਦੇਣਾ ਹੋਸੈ ਦੇਰ ਹੋਰਾ ਅਬ
ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੋ ਜੋ ਮਸਾਤੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ
ਨਾਉ ਪਯੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ

੧੮੧

ਵੇਰਾ ਕਛੋਰੁ ਰੁਭੀ ਮੰਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਫੇਰਿ
ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਇਤ ਨੀਤਾ ਤੁਨਾ ਕਰਵਾਈ ਮੇਜੇ ਕਲਜੁਗ
ਦਾ ਸਮਾਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਉਂ ਹੀ ਕਰਗੰਗਾ ਹੋਰੁ ਕਿ
ਛੁ ਮੰਗਾ ਤਾਂ ਓਸਿ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵ
ਜਾ ਸਿਦਕੁ ਦਾਨੁ ਦਿਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮੰਦੁ
ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨੁਗੁਰੂ ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ ਮੰਦੁ ਗੁਰੂ
ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ਜਗਾ ਲਿਪਣਹਾਰਾ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੇ ਪ
ਰਾਣਾ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਿ

ਅੰ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਸਿ ਦ ਕੁ ਹੋ ਵੇਗਾ ੩੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਹਮ ਜਾ ਜਨਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾਹਾ ਤੇ ਭਾਈ
 ਨਾਨੋ ਓਹ ਚੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਰੀ ਚੋਧਰੀ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਉ ਤੇ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਹ
 ਸਾਸ ਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚਿ ਸੁਣਿ ਆਹੈ ਜੋ ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਦੀ ਵਡੀ ਉਪਮ
 ਹੋਈ ਹੋ ਜੋ ਇਸ ਬਾਵਰ ਜੋ ਗਮ ਜਗਤਿ ਦੇ ਜੀ ਅਜੇ
 ਓਥੇ ਪ੍ਰਾਣਤਿ ਆਗਵੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਨੂ ਸਭਿ ਜਾਇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੀ ਆਰਸ ਨਾ ਥੀ ਅੰਮ੍ਰ

ਤਸਰਦੀਓਪਮਾਸੁਣਿਚਾਂਹਦੇਹਾਂਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਭਾਈਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਦੁਆਲੇਦੁਆਲੇਦੁਆਦਿਸਕੋਸਪੁ
ਜੰਤਸਭਿਤੀਰਬਤੀਨਲੋਕਾਂਕੋਕਲਿਜੁਗਥਿਭੇਮਾ
ਨੁਹੋਇਕੋਆਇਨਿਵਾਸੁਕੀਤਾਹੈਪ੍ਰਥਮੇਅਸੀਤਰਨ
ਤਾਰਨਤੀਰਬੁਥਣਾਵਦੇਸੇਤੇਇਕਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾ
ਕਿਰਤਿਕਾਰਿਕੋਅਪਣੀਕਮਾਈਵਿਚੋਇਕੁਰਪਈਯ
ਗੁਰੂਕੀਭੁਦਮੇਲੇਦੇਮੇਲੇਲਿਅੰਦੁਆਸੀਤੇਤਰਨ
ਤਾਰਨਤੇਆਇਆਤਾਂਅਧਾਰਪਈਆਭੇਟਿਰਖਿ

ਆਨਾ ਤੇ ਅਧਾਰੁ ਪਈ ਆਪ ਲੇਖੀ ਨ ਕੋਤਰਨ ਤਾਰਨ ਦੀ
ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਵੀ ਚਾਰਿ ਮਾਇਮ
ਜੋ ਅਸੀ ਅਧਾਰਿ ਰਬੁ ਏ ਹੁਰ ਚੀ ਏ ਤੋ ਲਗਾ ਨੂਰ ਦੀ ਦੇ
ਠਾਂ ਏ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਇਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਹਾਂ ਉਠਾਇ ਲੈ ਗ
ਏ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਏ ਨਾਂ ਦੇ ਮੇਰੇ ਪਦ
ਕੇ ਏ ਹੁਇ ਏ ਲੈ ਆਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਾਰਾਂ ਗੇ ਤੋ ਲ
ਗਾਇ ਕਾਇ ਸੁੀਤੇ ਪੁਰਖ ਆਏ ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇ
ਅਮ ਕੇ ਧਨੀ ਦੀ ਬੇਈ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਪਿਤਾ ਕੇ ਪੁਰ

੧੫੯

ਇਕੋਇਸਕੁਸਟੀਨਾਲਿਸੇਰਾਵੀਵਹੁਕੀਤਾਸੀਤੇਮੇ
ਇਸਨੁਖਾਰੇਵਿਚਿਪਾਇਕੋਲਈਫਿਰਦੀਸ਼ਾਂਤੇਮੇ
ਮਿਤਸਰਦੀਬੇਰਤਲੇਇਸਦਾਖਾਗਾਰਖਿਕੋਮੇਤੁੰਗੀ
ਭਿਛਕੋਗਈਸ਼ਾਂਵਿਸਾਖੀਦਾਦਿਨੁਸੀਤੇਕਾਂਓਓ
ਸਜਲਵਿਚਿਇਸਨਨੁਕਰਿਕੋਸੁਪੇਦੁਹੋਇਗਾਇ
ਆਏਹੁਪੁਰਖਭੀਓਸਕੇਬੀਚਿਇਸਨਨੁਕਰਿਕੋ
ਮਰੇਗੁਹੋਇਆਹੋਸਭੇਪਤੇਇਸਦੇਮੇਪਛਾਂਟਦੀ
ਹਾਂਪਰਮੇਨੁਪ੍ਰਤੀਤਿਨਹੀਆਂਵਦੀਤੁਸੀਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰਿ ਕੇ ਦਸੋ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਤ੍ਰ ਧਮਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦੇਖਿ ਮਾਤਾਂ ੧੯੬
ਅਸਾਂ ਨੁਸਤਿ ਰਾਗਾਂ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੀ
ਅੰਗੀਆ ਹੋਇ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤੀ ਦਾ ਕੁਰਤਾ ਭੀ ਏਹੀ ਪੁ
ਰਖੁ ਹੋਅ ਮਰੁ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਵਲੀ ਜੀਤੀ ਰਬਰਾਇ
ਦਵਾਲਰਾ ਚਿਅਾ ਹੋਅ ਉਸ ਦੀ ਅੰਚਰਾ ਸੀ ਪੰਡੀਆਂ
ਕੀਤੀ ਅੰਹੋ ਨਿਜ ਜਪਿ ਜੀ ਦਾ ਕੁਰਤਾ ਇਕ ਮਨਿ ਹੋਇ ਕੇ
ਤੇ ਪੰਡੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਤਾ ਪਾਇ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਗਾ ਤੇ ਫੇ
ਰਿ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕੇ ਪੰਡੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰਤਾ ਪਾਏ ਗਾ ਸੋਚ

ਰਾਸੀਬੀਬਚੈਗਾ। ਤੇਏਹਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਤੀਚਬਤੁਸਾਂਰ
ਚਣਾ। ਤੇਬੀਚਿਹਰਿਮੰਦਰੁਗਚਿਣਾ। ਬੀਚਾਤਿਸਦੇਰਿ
ਰੰਬਜੀਰਖਣਾ। ਜੇਈਹਾਂਇਸਨਨੁਕਾਰਿਕੋਧਿਆਨੁ
ਲਾਇਕਾਰਿਕੋਬਜੀਸੁਣੇਗਾ। ਉਸਦੇਸਭਪ੍ਰਿਤਾਂਦਾ
ਉਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾ। ਤੇਬਚਨੁਹੋਇਆਜਿਸਾਮਸਥਨੁ
ਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਦਾਸਰੀਰੁਹੇਮਿਆਮਾਹੇ। ਓਥੇਹੋ
ਹਰਿਮੰਦਰਜੀਖਤ੍ਰਾਕਰਨਾ। ਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀ
ਵਿਸਨੁਪੁਹੋਸਨਿ। ਤਾਂਤੇਵਿਸਨੁਕਨਾਮੁਭੀਹਰਿ

ਕਹਤੈ ਹੋਂ ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਕਾਨ੍ਹ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਹੋਂ ਬਹੁੜ ਨਾਮ ਤੇ
 ਨਾਮੀ ਮੇਰੇ ਦੁਕ ਛਨਾਹੀ ਅਠੇ ਪਹਰ ਈਹਾਂ ਨਾਮ ਕਾ ਓਚਾ
 ਰੋਹ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਭੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸੇਸਾਰੀ
 ਗੀ ਗਾਈ ਹਰਿ ਦੁਰਦਾਮ ਹਾਤ ਅਵਿਸੇਖ ਹੋਂ ਤੇ ਸੇਹਰਿ
 ਮੰਦਰ ਕੋ ਨਿਚੇਹਾਰਿ ਕੀਆਂ ਪਉੜੀਏ ਅੰਤ ਚਣੀਆਂ ਓ
 ਸਜਾਗਾ ਦੇ ਇਸ ਨਾਂ ਨਦਾਫਲ ਸੁਕੁਸਥੀ ਅਧਿਕ ਹੋਵੇਗਾ
 ਤਬਿ ਅਸਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇਹੇ ਹਤਰਨ ਤਾਰਨ ਜੋਤੀਰ
 ਧੁਰਾਚਿ ਮਾਹੋਂ ਇਸ ਕਾ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਂ ਤਾ ਅਗਿਆ

ਹੇਈਏਹਤੀਰਥਭੀਨਲੇਸਿਖਾਂਦੇਰਗੁਗਵਾਏਗਾਸਾ
 ਥਹੀਪਠਲੋਕਦੀਗਾਤਿਹੋਵੇਗੀਤੇਸਮਾਪਾਇਕੈਏਹ
 ਭੀਪਕਾਤੀਰਬੁਹਵੇਗਾਤੇਅਮਸਿਆਵੇਇਸਨਨਦ
 ਈਹਾਬਠਮਹਤਮੁਹਵੇਗਾਅਬਠਮਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਤਿ
 ਯਾਰਕਰੋਤੇਜੇਥੇਹੁਮੀਮ੍ਰਤਸਰਦੇਪਾਸਿਹੋਓਸਨੁ
 ਬਦਣਾਓਥੇਇਕਜੇਗੀਥੇਠਹੋਓਸਨੁਤਸਾਂਥੀਗਿ
 ਆਨੁਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਤਾਂਅਸੀਅਮੀਮ੍ਰਤਸਰਤੁਮਾ
 ਏਤਾਤੇਥੇਹੁਥੇਦਿਆ

ਤੇ ਓਸਦੇ ਬੀਚ ਇਕ ਮਦਾ ਨਿਕਲਿਆ ਇਕੋ ਜੇਰੀ ੧੬੨
ਬੈਠਾ ਸੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਕੋ ਤਾਂ ਓਸਦੇ ਚਰਨ ਤੇ ਪੁਟ
ਪਟੀਆਂ ਤੇ ਮਖਣ ਕਸਤੂਰੀ ਮਾਲਿਕੇ ਸੁਚੇਤ ਕੀਤਾ
ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋਰੀ ਕਹਿਆ ਮਜ਼੍ਹਮ
ਸਾਡਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਈਹਾਂ ਹੀ ਦ੍ਰੁਦਸਕੋ
ਸਪ੍ਰਯੀਤ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪੈ ਸਭੁ ਤੀਰਥ ਏਸੇ ਜਾਗਾ
ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਿ ਰੇ ਤੇ ਕੇ ਸਭੁ ਰਚੇ ਫੇਰੇ ਇਸ ਕਾ ਮਧ
ਆਨੁ ਹੈ ਏਥੇ ਹੀ ਤਾ ਲੁਗਾ ਰੂਰਾ ਮਦਾ ਸਜੀ ਦਿਵਾਇ

ਆਰੋਇਸਦੀਆਬਿਚਲਨੀਵਕਰਨੀਹੋਤੇਇਸਦੇਬ
ਚਭੀਤੇਦੁਆਲੇਭੀਨਿਰਕਾਰਕੇਨਾਮਕੀਸੋਭਾਸਦਾਹੋਵੇ
ਗੀਤੇਮੇਰੇਤੇਜੁਗਾਸਮੇਰਾਜੇਜਨਕਕਾਸਿਖਥਾਤੇਮੁ
ਝੇਰਿਅਨੁਦਿਨੁਨਹੀਸੀਹੁਆਤਾਂਮੇਨੁਓਸਸਮੇਰਾਜੇ
ਜਨਕਜੀਕਹਿਅਸੀਜੋਤੀਹੀਹਾਂਬੈਠਕਾਰਿਜਗਸ
ਧਨਕਰਮੇਕਾਇਜੁਗਦੇਸਮੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਾਮੇਤਾਰੁ
ਧਾਰਿਕੋਪੀਜਵਾਂਅਵਤਾਰਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦਾਧਾਰੁ
ਗਾਤਾਂਤੁਸਾਨੁਓਪਦੇਸੁਦੇਵਾਂਗਾਤਾਂਤੇਮੇਤੁਸਾਨੁਦ

ਰਸਨ ਕਰਿ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਮਾਹੋਂ ਪਰੁ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕਰਤ ਹੋ
ਜੇ ਜਗਤਿ ਸਚੁ ਹੈ ਕੋ ਸੁਨੁ ਹੈ ਜੇ ਸੁਨੁ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤਖ ਕਿਉ
ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਚੁ ਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਦਾ ਦੂਰ ਕਿਉ ਹੋ
ਇਜਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਸੇ ਸੁਪਨ ਦੀ ਸਮਰੀਸੁ
ਪਨੇ ਵਿਖੇ ਸਚੁ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇ ਜਗਤ ਸਮੇਨ ਸਟੋਰੇ ਜਾ
ਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਗਤੁ ਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਭੀ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਕਾ
ਲਮੇ ਸਚੁ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਨੁ
ਰਹੇ ਇਜਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਾਜੀ ਗਾਰ ਜੇ ਸੇ ਬਾ

੧੩

ਨੀਪਾਣੀ ਨਾਨਕੁ ਪੁਰੋਖ ਦਿਖਲਾਈ ਸਾਂਗੁ ਉਤਾਰਥੰ
 ਮਿਥਪਾਸਾਰਾ ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੋ ਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਕਵਨ ਰੂਪ ਦਿਸ
 ਟਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ ਕਤ ਹਿਗਾਇਓ ਓਹੁ ਕਤ ਤੇ ਆਇਓ
 ੧ ਰਹੁ ਓਹੁ ਜਲ ਤੇ ਉਠਹਿ ਅਨਿਕਤ ਰੰਗਾ ਕਾਨਿ ਕਰੂਖ
 ਨ ਕੀਏ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜੁ ਦੇਖਹੁ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥
 ਲਪਕੇ ਤੇ ਏਕੋ ਕਾਰਾ ੨ ਸਹਸ ਘਟਾ ਮਹਿਏ ਕੁਆ ਕਾਸੁ
 ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ ਏਹੀ ਪ੍ਰਗਸਾ ਭਰਮ ਲੋਕੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵਿ
 ਕਾਰਾ ਕੁਮਛੂਟੇ ਤੇ ਏਕੋ ਕਾਰਾ ੩ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸ

ਤਨਾਹੀ ਨਾਕੇ ਆਵੇ ਨਾਕੇ ਜਾਹੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਮ
ਲੁਧੇਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਗਾਇ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਜੈ ਸੇਬਾ ਜੀ ਗਾਰ ਦੀ ਬਾਜੀ ਸੁਠੀ ਹੋ ਤੇਬ
ਜੀ ਗਾਰੁ ਸਚੁ ਹੈ ਜੈ ਸੇ ਪੁਤਲੀ ਆਂ ਕੋ ਖਿਲਾਵਤ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
ਖੇਲਤੀ ਆਂ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜਗਤੁ ਅਰੰ
ਭਵਾ ਦੁਹੋਇ ਆ ਜੋ ਬਾਜੀ ਗਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨੁ ਥੀ
ਕਾ ਨੁਲੀ ਤਾਂ ਹੋ ਕਿਸੇ ਅਸਥਾਨੁ ਥੀ ਹਥੀ ਆਰੁ ਪੁਤਲੀ
ਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਨਿਵਾ ਲੇ ਲੀ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਪੁਤਲੀ ਆਂ ਬ

੧੮੪

ਣਾਂਈਅਮਾਹੈਨਿ। ਤੇਪ੍ਰਣਾਮਵਾਦੁਕੰਚਨਕੇਭੂਖਨਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰਕੇਹੋਤੇਹੈਨਿ। ਸੋਈਕੰਚਨਪ੍ਰਣਾਮਕੇਭੂਖਨਹੋ
ਇਜਾਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਬ੍ਰਹਮਾਹੀਪ੍ਰਣਾਮਕੇਜਗਤੀਹੋਇ
ਗਾਇਅਮਾਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅਪ੍ਰਣਾਮਵਾਦੁਸੋਹੋਤ
ਹੈ। ਜੇਅਪਦੇਸਰੂਪਨੂਤਿਅਗਿਜਾਤਾਹੈ। ਕੰਚਨ
ਭੂਖਨਾਂਦੇਸਮੇਭੀਕੰਚਨੁਹੀਹੈ। ਤੇਤਰੀਗਜਲਿਕੇਸਮੇ
ਭੀਜਲਹੀਹੈ। ਤਾਂਤੇਵਿਵਹਰਤਵਾਦੁਹੈ। ਸੁਇਨੇ
ਕੇਭੂਖਣਭੀਸੁਰਨਹੀਹੈਨਿ। ਤੇਜਲਕੇਤਰੀਗਭੀ

ਜਲਹੀਹੋਨਿ ਤੈਸੇਜਗਤਬ੍ਰਹਮਰੂਪਹੀਹੋ ॥ ਜਿਸਨੇ ੧੮੫
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਨੁਪਛਾਤਾਹੋਸੋਈਜੀਵਨਮੁਕਤਿ
ਹੋ ॥ ਜੈਸੇਅਕਾਸਮੇਸਹੀਸਪਟਮਟਹੋਤੇਹੋਨਿ ਤੈਅਕਾ
ਸਪਟਾਕੇਬਣਾਵਣਤੇਬਣਿਆਨਹੀ ॥ ਤੈਬਿਨਸ
ਣਤੇਬਿਨਸਿਆਨਹੀ ॥ ਤੈਸੇਬ੍ਰਹਮਜਗਤਿਕੇਉਪਜ
ਣਤੇਉਪਜਤਾਨਹੀ ॥ ਅਰੁਬਿਨਸਣਤੇਬਿਨਸਤਾਨਹੀ
ਏਕਹੀਬੀਜੁਸਭਨੇਫਲਹਿਖੇਹੋਤਾਹੋ ॥ ਤੈਸੇਏਕਹੀ
ਬ੍ਰਹਮਸਭਇਸਥਾਵਰਜਗਮਾਵਿਖੇਵਿਆਪਕਾਵਿ

ਵਰਤਵਾਦਹੈ। ਭੁਰਮਕਰਭਾਸਤਾਹੈ। ਲੋਕੁਮੋਹਮਾਦ
ਕਜੇਪੰਜਤਤੁਹੈ। ਨਿਸੋਮਾਇਆਕੇਭੁਮਕਰਿਭਾਸਤੇਹੈ॥
ਜਬਭੁਮਮਿਮਾਟਿਆਮਰੁਆਪਣਾਸਰੂਪਪਾਇਆਤਬ
ਏਕਹੀਬ੍ਰਹਮਹੂਆ। ਕੋਸਾਬ੍ਰਹਮਹੈਸਦਾਅਥਿਨਸੀ
ਹੈ॥ ਮਾਇਮਾਧਿਅੰਤਪੁਰਨਹੈ॥ ਨਾਮਾਵਤਾਹੈਨਜਾ
ਤਾਹੈ॥ ਸਦਾਏਕਰਸਹੈ॥ ਪਰਜਿਨਨੁਸਤਿਗਾਰਮਿਲੇ
ਹੈ॥ ਨਿਹਉਮੇਦੂਰਿਕਾਰਿਕੋਰਿਗਾਮਾਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕੀਤਿਹੈ
ਹੈ॥ ਨਿਤੇਪੁਰਖਪਰਮਗਤਿਵਿਖੇਲੀਨਿਭੁਣਾਤਾਜ

ਗੀਬੋਲਿਮਾਅਥਮੇਰੀਨਿਸਚਾਕੁਈਹੈਜੋਕਿਛੁਮੇ ੧੮੬
ਜਾਣਨਾਂਬਾਸੇਮੇਜਾਤਾਹੈਅਥਮੇਸਰੀਰਤਿਆਗਿਕ
ਰਤਾਹਾਂਤਾਂਤੇਸੀਤੋਖਸਰਦੇਉਪਰਿਜੋਗੀਮਿਟੀਲੀਤ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਾਅਣਿਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੀਤਿਆਗੀਕ
ਤੀਪਓੜੀਅੰਚੋਫੇਰੇਮਸੀਦਾਂਨੂਬਾਹੀਅੰਦੀਡਿਰਿ
ਤੀਅੰਤੋਬਚਨੁਹੋਇਅਜੇਪਕੀਅੰਬਾਹੀਅੰਕੋਰੇ
ਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡੀਭੀਨੀਵਪਕੀਹੋਵੇਗੀਜੇਪੋਲੀਅੰ
ਬਣਾਵਹੁਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡਾਪੋਲੁਉਪਰਿਜਾਵੇਗਾਅਬ

ਹੁੰਦੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਖਲੋਇ ਕੇ ਸਬਦ ਉਚ ॥
ਰਿਆ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖਲੋਇ
ਆ ਵਾਲੁ ਨ ਵਿਗਾਹੇਇਆ ਅਜਨੁ ਗੁਰ ਅੰਦਾ
ਰਾਸੇ ॥ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਲਾ ਵਿਖਨਾਸੇ ॥ ਸੀਤਹੁ
ਰਾਮ ਦਾਸ ਸੋਰੇ ਵਰਨੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਵੈ ਸੋ ਕੁਲਤਰਾਵੈ
ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ ਹੋ ਜੀ ਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰੁ ਜਗੁ
ਗਾਵੈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅ ਰੇਫ ਲੁਪਾਵੈ ॥ ਸਹੀਸਲਾ ਮਤਿ
ਨਾਇਆਇ ॥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇ ॥ ੨ ॥ ਸੀਤ ਸੋਰੇ ਵਰ

ਨਾਵੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਰੈ ਨਾ ਮਾਵੈ ਜਾਣੈ ॥ ੧੮੭ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਤਾਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਸੋ
ਜਾਨੈ ॥ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਲਹੈ ॥ ਇਕੁ ਗਵਾਨੈ ॥ ਬਾਬਨ
ਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਸਭ ਚਿਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ॥
ਕਾਤਿ ਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇਈ ਸਰਦਾ ਧਿਆਨੁ
ਧਾਰਿ ॥ ਆਤਮਾਈ ਸਰਪਰ ਤੋਖੁ ॥ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਮਾਰਿ
ਆਕੀਤੀ ॥ ਜੇ ਮੇਸਰ ਗੁਣ ਰੂਪ ਧਾਰਿ ॥ ਕੇਇ ਸਬੀਚ
ਚਰਨਿ ਧਾਰੈ ॥ ਹੋਨਿ ॥ ਅਰੁ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਨ

ਮੁਹੈ ਸੇਮੇ ਦੋਨੇ ਰੂਪ ਇਸਮੇ ਵਰਤੰਗਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕ
ਰੇਗਾ ਉਸਕੇ ਮਜਨ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਲਾ ਵਿਖਨਾ ਸੋ
ਵਨਿਰੇਗਾ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੁਇ ਹਰਾਮ ਦਾ ਸਸਰੇ ਵਰੁ ਬਹੁ
ਤਨੀ ਕਹੈ ਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੈਗਾ ਉਸਦੇ ਕੁਲਾਂ
ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਜੋ ਕਾਰ ਦੇ ਸਬਦ ਗਾਵੇਗਾ
ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਾਛਤ ਫਲੁ ਸਿਧ ਹੋਵਨਿਰੇਗਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿ
ਅੰ ਵਨਿਰੇਗਾ ਸੋ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਰਹਨਿਰੇਗਾ ਗਿਆਨ
ਨੁਪਾਧਿ ਹੋਵਨਿਰੇਗਾ ਤੇ ਜੋ ਇਸਦੀ ਸਰਨਿ ਸਦਾ ਰਹ

ਨਿਰੋਸੋਤੀਨਤਾਪਾਂਦੀਚਿਤਾਈਨਿਵਰਤਿਹੋਵਨਿਰੋਗ ੧੬੮
ਜੋਸਿਤਸੋਰੋਵਰਹੈਬ੍ਰਹਮਾਰਿਅਨਤਿਸਵਿਖੇਜੋਇਸ
ਨਾਨੁਕਰਨਿਰੋਗਸੋਮਾਨੁਖਪਰਮਗਤਿਨੁਕਤਿਨੁਪ੍ਰ
ਪਤਿਹੋਵਨਿਰੋਗਜੋਇਸਵਿਖੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮੁਹੈਤਿਸ
ਵਿਖੇਮਨਕੋਇਸਨਾਨੁਕਰਾਵਨਿਰੋਸੋਜਨਮਮਰਣਥੀ
ਰਹਤਹੋਵਨਿਰੋਗਜੋਸਾਥਹੀਇਸਨਾਨੁਕਰਨਿਰੋਸਾ
ਥਹੀਨਾਮਕਾਓਚਾਰੁਕਰਨਿਰੋਗਜੋਇਸਜਾਰਾਸਰੀ
ਰੁਤਿਅਗੁਕਰਨਿਰੋਸੋਮੇਰੇਪਰਮਪਦਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ

ਵਨਿਗਾ ॥ ਇਸ ਬਾਵਰਜੀਗਮ ਜੋਏ ਬੇਸਰੀਰਤਿ ਮਾਰੇ ॥
 ਗਾਮੇਰੀਭੁਗਾਤਿ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ
 ਚਰਨ ਚਰਨ ਤੇ ਸੋਧੋ ਤੀਰਥੁ ਇਸ ਬਿਤਰੇ ਵੇਗਾ ॥ ੩੨ ॥
 ਖੀਰੋ ਚੁਲੀ ॥ ਕਾਲਾ ਮੇਹੁ ਰਾਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਚਿ
 ਗਹਿ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਆਏ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਮੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ
 ਹਜ਼ੂਰਿ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਏ ਸਿਨਿ ॥ ਤਿਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ
 ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ॥ ਬੇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਤਾ ਮਸੀਖਾ ਪੀਜੇ ॥
 ਹਨਿਗਾ ॥ ਓਨਾ ਦੀ ਗਾਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ

ਹੋਇਆਤਾਮਸੀਭੂਡਾਂਤੇਕਾਗਾਂਤੇਪ੍ਰੇਤਾਂਤੇਕੁਕੁਰਾਂਤੇਚੂ
ਹਿਅੰਤੇਸਰਪਾਂਦੀਅੰਜੂਨਾਂਨੂਭੁਗਾਨਿਗੋਪਰੁਏ
ਸੇਅਸਥਾਨੁਬਾਰੀਬਾਰਸਰੀਰਨੂਤਿਆਗਾਨਿਗੋਓ
ਹੁਭੀਮੇਰੀਭਗਤਿਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਨਿਗੋਚੋਰਾਸੀ
ਥੀਛੁਟਨਿਗੋ੩੩ਸਾਥੀਹੋਰਚਲੀਕੋਕਾਜਾਤਿਦ
ਕਾਣੁਓਸੀਵਡਾਸੁਰਮਾਸੀਓਸਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਜੇਸੁਰਮੇਨੂਕਿਆਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੀਹੋਤਾਂਬਚ
ਨਹੋਇਆਜੇਧਰਮਦੇਜੁਧਤੇਸਰੀਰਤਿਆਗਾਦੇਹੋ

੧੬੬

ਨਿਤੇਅੰਤਿਕਲਵਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਸਿਸਕੂਕਰਦੇਹੈਨਿ
ਸੋਪਰਮਗਾਤਿਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦੇਹੈਨਿ ਤੇਸਾਰਮਾਰਥਿ
ਚਾਰਕੋਜੋਸਰੀਰਤਿਆਗਦੇਹੈਨਿ ਸੋਭੀਸੁਰਗ
ਦੀਆਬਰੀਗਾਨਾਭੋਗਕੋਢੇਰਿਮਨੁਖਾਅਵਤਾਰਥਾ
ਰਿਕੋਗਾਜੇਆਇਹੁਦੇਹੈਨਿ ੩੪ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਭਾਈਸਦੂਤੇਰਾਮਦਾਸਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਮੰਨਦੇਸਿਨਿ
ਉਨਲੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਅਸੀ
ਤਾਂਅੰਤਿਸਰਹੀਰਹਾਂਗੇਤੇਸਰੀਰਤਿਆਗਾਂਗੇ ੫

ਰੇਹੁ ਬਿਬੇਕ ਸਰਤੇ ਰਾਮ ਸਰਜੋ ਹੋ ਨਿ। ਦੇ ਨਾ ਦੇ ਇਸਨ
 ਨਦਾ ਕੀ ਫੁਲ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ਸਰਤੇ ਤਾਂ
 ਸੁਖ ਮਨੀ ਜੀ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਚੋਖੀ ਸਹਜ ਰਾਹੀ
 ਸਕਾ ਮਖਰ ਹੋ। ਇਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਨ ਤੇ ਚੋਖੀ ਸਹਜ ਰਾਹੀ
 ਸਸਫਲ ਹੋਵੇ। ਰਾਮ ਸਰਜੇ ਤੀਰਥ ਹੋਇ ਸਦੇ ਇ
 ਸਨ ਨਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਬਿਬੇਕ ਸ
 ਰਤੇ ਸਭ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਸਰਏ ਥੇ ਮਿਲਿਐ ਮਾਏ ਸਨੀ ਜੋ
 ਅਸਾਨੁ ਏਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਜਾਗਾ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਅਸਾ ਬਚ

੨੦੦

ਨਕੀਤਿ ਜੋ ਆਪਣਾ ਗਾਮਾ ਨੁਛ ਡਿਕੈ ਰੀਗਾ ਦੇ ਲੇਪ
ਸਮੇਤੁ ਸਾਂਝਾ ਟਿਨਿ ਵਸ ਕਰਣਾ ਜੋਈ ਹਾਂਇ ਸਨ
ਨਕਰੇਗਾ ਉਸ ਕੇ ਪੁਰਬ ਲੇਪਾ ਪਕਰੀ ਅਨਿਗਾ
ਜੋਤੁ ਮਾਰਾ ਦਰਸ ਨਕਰੇਗਾ ਉਸ ਨੁ ਮਗੇ ਪਾਪਾਂ
ਦੀ ਸਰਧਾ ਨ ਹੋਵੇ ਗੀਏ ਤੇ ਜੋ ਬਿਬੇਕ ਸਰਤੇ ਮਜ
ਨਕਰੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਮਾਨ ਨੁ ਪਾਪ ਤਿ ਹੋਵੇਗਾ
੩੫ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀਐ ਸੇਠ ਸੁਭਾਗਾ ਤੇਭਾ
ਰਾਤੇ ਉਗਵੇਦਾ ਮਰੇ ਚੁਹਣੀ ਅੰਦਿ ਚਿਰਹਿ

ਦੇਰੈਸਾਨਿ ਸਸਿਖਾਸੰਤਾਂਦੀਟਹਲਕਰਨਿ ਤੇਰਾਤ੍ਰਿਦਾਜਾ २੦੧
ਗਣਕਰਨਿ ਤੇਉਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿਸਿਖਾਂਨੂਛਕਾਵਨਿ)।
ਤੇਬਸਤ੍ਰਉਤਮਸਿਖਾਨੂਪਹਿਰਾਵਨਿ) ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੇਏਥੇਪਿੜਾਦੀਨਮਿੰਤਦੇਦੇਹੈਨਿਤਾਂਪਿੜਾਨੂਪਹੁਚ
ਦਾਹੈਕੇਨਹੀਪਹੁਚਦਾ) ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਪਹੁਚਦਾਹੈ।
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਬਚਨੁਕੀਤਾਹੈ) ਨਾਨਕਅਰੇਸੇਮਿ
ਲੇਸਿਖਦੇਘਾਲੇਦੇਇ) ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਅਭੁਲਾਜੀਇਹੁਤ
ਏਥੇਪ੍ਰਬਵੀਤੇਸਿਖਾਨੂਕੇਬ੍ਰਹਮਣਾਂਨੂਖਵਾਵੇਗਾਤੇਪਿੜ

ਤਾਂ ਸੁਰਗਾਂ ਵਿਚਿ ਕੇ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚਿ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜੂਨਿ ਵਿ
ਚਿ ਹੋਵਨਿ ਗਾਓ ਓਨਾ ਨੂਕਿ ਓਕ ਰਿਪਹੁ ਚੈ ਗਾਓ ਤਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਾ ਦੇ ਦਿਨ ਆਂ ਵਦੇ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ
ਹੋਇਨਾ ਤੇ ਖੜੀ ਆਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹ
ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ ਹੋਇਨਾ ਓਹੁ ਅਹਾਰੁ ਓ
ਨਾ ਨੂਪਹੁ ਚਦਾਹੈ ਜੈ ਸੇ ਲੜਕਾ ਪਤਿਗ ਜੈ ਚੜ੍ਹਾ
ਤਾਹੈ ਤੇ ਪਤਿਗ ਅਕਾਸ ਤੇ ਹਤੀਹੈ ਤੇ ਤੁਰਬਾਲ

ਕਦੇਹਥਿਹਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਡੋਰਦੇਮਾਰਗਿਜਗਾਇਕੈ ੨੦੨
 ਰੀਪਕੁਪਠਾਇਦੇਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਪਤੰਗਨੁਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੀਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਿਤ੍ਰਕਿਸੇਅਸਥਾਨੁਤੋਤੇਹੈ॥ ਤੇਓਨਦੇ
 ਮੋਹਰੀਡੋਰਿਪੁਤ੍ਰਾਂਮੇਬਾਂਧੀਹੈ॥ ਤੀਹੈ॥ ਉਸਮੋਹਦ੍ਵਾਰੇ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਪਿਤ੍ਰਾਂਨੁਪਹੁਚਦਾਹੈ॥ ੩੬॥ ਪਉੜੀਚੋਬੀਸ
 ਵੀ॥ ਪੇੜਾਜਾਤਿਚੇਨੁਲੀਆਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕਮਾ
 ਈ॥ ਲਟਕਣਪੁਰਾਜਾਣੀ॥ ਮੇਰਾਰਦਿਤਾਰਾਰਮਤਿ
 ਗਰ॥ ਕੁਈ॥ ਕਦਾਰਾਸਰਾਫੁਹੈ॥ ਕੁਰਾਨੁਵਡਾਕੁਰਾਵਨੁ

ਸਭਾਈਆਸਿਖਭਲਾਰਵਿਤਾਸਵਿਚਿਧਉਲਖਗਰੀ
ਗੁਰਸਰਣਾਈਆਸਾਡਿਤਸੁਇਨੀਸੁਰਮਾਚਰਣ
ਸਰਣਚੂਹਕੁਜੇਸਾਈਆਲਲਾਸੇਠੀਜਾਣੀਐਸ
ਣਿਨਿਹਾਲਸਬਾਦਿਲਿਵਲਾਈਆਰਾਮਾਧੁਈਅ
ਖੀਐਸੇਰੁਸੇਈਗੁਰਮਾਤਿਪਾਈਆਜਵੁਭੰਗਾਰੀ
ਭਲਾਸਾਹਦਰੇਸਿਰਾਤਿਸੁਖਦਾਈਆਪੰਜਾਬੈਗੁਰ
ਦੀਵੁਭਿਆਈਆ੨੪ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਣੀਆਪੇਕਾਰੀ
ਭਲੀਆਨੇਜੇਠਾਸੇਠੀਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰ

ਨਿਅਾਏ। ਜੋਤੁਸਾਡੇਬਚਨਕਾਰਿਕੋਅੰਸੀਕਿਰਤਿ ੨੦੩
ਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਸਾਦਿਸਿਖਾਂਨਾਲਿਵਰਤਾਇਖਾਂਦੇਸਾਂਤੋ
ਅਸਾਂਨੁਬ੍ਰਹਮਣਕਾਰਿੰਦੇਹੈਨਿਜੋਪਹਿਲੇਚਕੀਪੀਸ
ਣਵਿਚਿਜੀਹੈਸਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਤੇਬਹੁੰਦੀਖਣੀਕੁਦਣ
ਵਿਚਿਚੁਲੇਦੇਤਪਾਵਣਵਿਚਿਬ੍ਰਾਹੁੰਦੇਫੇਰਣਿਕ
ਹਿਅਾਏਦੇਛਾਨਣਕਾਰਿਜੀਹੈਸਾਹੁੰਦੀਹੈ। ਅਮਰ
ਦੇਅਸੀਦੇਵਾਤਿਅੰਦਾਹੋਮਾਅਹੁੰਤੀਅੰਮਗਾਨਿਵਿ
ਚਿਡਾਲਦੇਦੇਹਾਂ। ਤਾਂਪਿਛੋਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਦੇਹਾਂ। ਤੇਤੁਸਾ

ਅਹੁਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਉਂ ਕਰਿ
ਪਾਵਿ ਤੁਹੀ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੈ ਇਆ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ
ਗਰੀਬਾ ਸਿਖ ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਹੁ ਗੋ ਤੇ ਆਪ ਭੀ
ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੋ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਮੁਖ
ਪਾਵਹੁ ਗੋ ਤਾਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਭੀ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੈ
ਵੇਰਾ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਸਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੈ ਵਨਿ ਗੋ ਮੁਖਿ
ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਦੇਵਤਾ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾਨ
ਮੁਓ ਚਾਰਣਾ ਏਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕਾ ਇਨਿ

ਰੇਤੀ ਨਸਰੀਰਾ ਵਿਚਿ ਹੋਓ ਓਹੁ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਹੋ ॥ ਤੇਨੇ ਤੂੰ ੨੦੪
ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਸੁਰਜੁ ਹੋਓ ਓਸਨੁ ਭੀ ਭਾਗਾ ਪਹੁਚਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇਨ
ਸਕਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਮਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ॥ ਤੇ ਕੰਨ ਦੇ ਦੇਵਤੇ
ਗਪਾਲ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇਰਸਨ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਵਰਨੁ ਹੋ ॥ ਤੇਰਮ
ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਨਸਪਤੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਹਥਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦੁ ਹੋ ॥ ਤੇ
ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਾਵਨੁ ਹੋ ॥ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਲਿੰਗ ਦਾ ਦੇਵਤਾ
ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੋ ॥ ਤੇ ਗੰਗਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜਮੁ ਹੋ ॥ ਤੁਚਾ ਦਾ ਦੇਵ
ਤਾ ਪਵਨੁ ਹੋ ॥ ਇਤਿ ਮਾਦਿਕ ਸਕੁ ਦੇਵਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ

ਦੇਹੇਨਿ ਤੁਸਾਂ ਮਰਦਾਸਕਰਿ ਕੇਛਕਣਾ ਸਭੇਵਿਖਨ
ਤੁਸਾਡੇਨਿ ਵਰਤਹੇਵਨਿਗੇ॥੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
ਭਾਈਲਟਕਣਪੁਰਾਤੇਭਾਈਗੁਰਦਿਤਾਭਾਈਕਟ
ਰਾਸਰਾਫੁਭਾਈਭਗਵਾਨਦਾਸਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦਿ
ਸਰਨਿਅਯੋਜੋਅਸੀਕੋਨਸਾਨਾਮੁਜਪੀਐਮੋਤਾਂਬ
ਚਨੁਹੋਇਆਨਾਮਾਮਹਾਂਗਾਜਦੇਸਭੇਓਧਾਰਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ ਤੁਸਾਡੇਵਸਤੇਸੀਸਤਿਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨਿਚ
ਤਰਵਿਹੁ ਹਸੈਨਾਦੇਚਾਰਾਮਖਰਕੀਤੇਹੋਨਿ ਜੇਵੁ

ਹਰਾਹੁਦਾਜਪੁਜਪਨਿਗਉਨਾਦਾਓਧਾਰੁਹਵੈਗਾਯੇ ३੦੫
 ਹਕਲਜੁਗਸਵਿਚਿਜਹਾਜੁਹੋਯਜਿਨਾਜਿਨਾਨਸੁਦ
 ਮਹਾਂਤਮੁਜਜਤਾਹੋਓਨਾਸਭਨਾਦਾਕਲਿਅਣਹੋਇ
 ਅਯੋ॥ ੩੮॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਰਗੀਧੋਣਗਵੈਤਾ
 ਸਵਿਚਿਰਹਿੰਦਾਸੀ॥ ਗੁਰੂਮਰਜਨੁਜੀਦੀਸਰਾਨੀ
 ਮਾਇਆਯੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਜੇਸਦੀਵਤੋਰੀਬ
 ਟਿਸੁਣਦੇਭੀਹਾਂਪੜਦੇਭੀਹਾਂਵੀਚਾਰਦੇਭੀਹਾਂਤੇ
 ਅਸਾਡੀਦੁਰਮਾਤਿਨਹੀਜਾਂਦੀ॥ ਏਹਿਕੀਵਾਸਤੋਹੋ

ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਬਸਤੁਉਜਲਨੁਰੀਗਾਤੁਰਤੁਚਤੁ
ਦਾਹੋ। ਤੇਮਲੀਟਨੁਨਹੀਚਤੁਦਾ। ਪਰਜੇਮਲੀ
ਣਬਸਤੁਨੁਪਹਿਲਧੇਵੀਮੇਉਜਲਕਰੀਮੇਤਾਂ
ਪੁਛਰੀਗਾਚਤੁਦਾਹੋ। ਤਾਂਓਨਕਹਿਅਮਨੁਤਾਂਸੁਖ
ਮਹੋਕਉਕਰਿਧੇਈਮੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜਪੁ
ਵਿਚਿਸਿਧਾਂਤੁਇਹੋਪ੍ਰਸਨੁਗਾਰੁਨਾਨਕਜੀਬੀਕ
ਤਾਂਹੋਸੀ। ਤਾਂਅਗਿਆਨੀ। ਕਰੀਮੇਹਬੁਧੇਰ
ਤਨੁਦੇਹਾਪਾਣੀਧੋਤੇਉਤਰਸੁਖੇਹਾਮੁਤਪਾਲੀ

ਤੀ ਕਪੜੇ ਹੋਇ ਦੇ ਸਾਥੁ ਲੁਲੀਐ ਓਹੋਇ ॥ ੩੦੬ ॥
ਗੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪ ਕੇ ਸੀਰੀ ॥ ਓਹੋ ਪੈ ਨਾ ਦੇ ਕੇ ਰੀਰੀ ॥ ਜੇ ਸੇਸ
ਰੀਰੀ ਮਸਥੂਲੁ ਹੋ ॥ ਤਿਜਲ ਮਸਥੂਲ ਕਰਿ ਧੋਈ ਦਾਹੋ ॥
ਤੇ ਬਸਤਰੀ ਮਸਥੂਲੁ ਹੋ ॥ ਤਿਜਲ ਸਬੁਣੁ ਭੀ ਮਸਥੂ
ਲ ਕਰਿ ਧੋਈ ਦਾਹੋ ॥ ਤਿਮਤਿ ਸੁਖ ਮਹੇ ॥ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖ ਮ
ਹੇ ॥ ਨਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਮਨੁ ਮਲੁ ਲਗਿ ॥ ਤਿਮਹਾਂ ਰਾਜਦ
ਨਾ ਮਭੀ ਸੁਖ ਮਹੇ ॥ ਨਾ ਮਾਇਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮੇਲੁ ਧੋਈ ॥ ਤਿ
ਬਹੁਇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਰੰਗੁ ਲਾਫ ਦਾਹੋ ॥ ਤਾਤੁ

ਭੀ ਸੁਣ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਰੋਹੇ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸਾਡੀ ਮੇਲੁ ਕਟੀ ਮੇਰੀ
ਫੇਰਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾ ਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਰੋਗ ॥ ੩੯ ॥
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਅਮਾਡਿਤ ਬੁਝਿ ਨੀ ਸੁਰਮਾ ਗੁਗਮਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੇਹ ਜੁਰਾਮਾਇ ਮਾਮਰ ਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀ
ਸਸਤ ਬੰਧ ਦੇਹਾਂ ਤੇ ਜੋਧ ਕਰ ਦੇਹਾਂ ॥ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ
ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾਂ ਜੁਧ ਦੇ
ਸਮੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਜੋ ਸਾਰੀ ਗਧ ਨੁਖ
ਧਾਰ ਕੇ ਦੇਤਾਂ ਦਾ ਸੰਘਾ ਰੁਕਰ ਦੇਹੇ ॥ ਨਿਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਜੁਧ

ਕਰਣਾ ਜੋਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰਵਾਣੇ ਉਸ ਨਾਲਿ ਜੁਪੁ ਕਰਣਾ ॥ ੨੦੭ ॥
ਜਿਸ ਦਾ ਲੂਣੁ ਖਾਵਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪੁ ਕਰਿ ਜਸ
ਣਾ ਤੁਸਾਡੀ ਬਿਜੇ ਭੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਅਰੁ ਮੁਖ ਭੀ ਉਜਲੁ ਹੋ
ਵੇਗਾ ॥ ੨੦੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਚੂਹ ਰੂਤੇ ਸਾਂਈ ਤੇਲ
ਲਾਸੇ ਠੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ॥ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰੀ
ਆਏ ॥ ਤੇ ਸਬ ਦਿਨੁ ਲਿਵਲਾਇ ਕੇਗਾ ॥ ਵਨਿ ਤੇ ਰਿਅਮ
ਨੁ ਕਰਨਿ ਲਿਵਲਾਇ ਕੇ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨਿ
ਸਭ ਦੰਦੇ ਮਨੁ ਕੇ ਮਲਹੋਇ ਜਾਵਨਿ ॥ ਓਨ ਦੀ ਛਾਇਅ

ਸਭੁਣਾਤੇਪੇਜਾਵੇ ॥ ਮਹਾਂਖੇਰੇਭੀਖਰੇਹੋਇਜਾਵਨਿ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਭਲੀਆਂਕਰਤੂਤਾਂਕੀਤੀਆਂ
ਚਾਹੀਦੀਆਂਹੋਨਿ ॥ ਜੇਸਾਮੁਖੰਪੜਦਾਹੈ ॥ ਤੇਹੀਆਂਕ
ਰਤੂਤਾਂਕਰਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂਉਸਦੀਛਾਇਆਸਭੁਣਾਪਰਪੇ
ਜਾਤੀਹੈ ॥ ਪਹਿਲੇਦੇਜੜਅੰਦਰਿਜੀਮੇਤਾਂਉਪਾਰਿਰਵੇ
ਛਾਂਉ ॥ ਤਾਂਤੇਜੋਪੜਿਕੈ ॥ ਆਪਨਹੀਕਮਾਂਵਦੇਤਾਂਉਨਦੀ
ਛਾਇਆਨਹੀਪਉਦੀ ॥ ੪੧ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥ ਰਾਂਮਾਈ
ਈਤੇਹੋਮੁਸੋਇਨੀਤੇਜੜੁਭੀਤਾਰੀਸਾਹਦਰੇਵਿਚਰ

ਹਦੇਸਾਨਿ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ਨਜੀਦੀ ਸਰਸਿ ਮਾਏ ਭੇਅਰ ॥੩੦੮॥
ਦਾਸਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਣ ਦੇਹਾਂ ਭੇਰੇ ਦੇਵਿ ਚਿਕਿ
ਓਨ ਹੀ ਠਹਰਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਵਨ
ਕਰੈ ਬਹੁੜੇ ਅਨ ਨਿਕਰੈ ਬਹੁੜੇ ਨਿਧਾਸਨ ਕਰੈ ਜੇ
ਤੀਨੇ ਇਕ ਠਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ ਰਿਦਾ ਦੇਵਿ ਚਿਠਹ ਰਿਦਾ ਹੋ ਸੁ
ਵਨ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਹੇ ਏਕਤਾ ਏਹੁ ਸੁਵਨੁ ਹੋ ਜੇ ਅਨ
ਹਰਿ ਧਿਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁਵਨ ਕਰੀ ਅੰਸੋ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀ ਅਗਨਿ
ਸਮਾਨ ਹੋ ਕਛੁ ਕਪੁੰ ਠਹੁੰਦਾ ਹੋ ਪਰਸਰ ਬਥਾ ਪਾਪ

ਨਹੀਦ ਗਾਧੁੰਦੇ ਤੇ ਇਕ ਮਾਨਿ ਹੋਇ ਕੇ ਸੁਣਿ ਮਾਂ ਜੋ ਸੇ
ਚਲੇ ਦੀ ਮਗਾਨਿ ਸੁਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਸੁਭ
ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਹੋ। ਪਰੁ ਜੇ ਬਹੁ ਹ੍ਰਿਥ ਸਪਰਜ ਲਪ
ਈਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੁਝਿ ਜਾਈ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਬਹੁ ਹ੍ਰਿਥ ਮਾਪਣਿ ਮਾਂ
ਕੀ ਮਾਂ ਵਿਚਿ ਪਇਆ ਭੂਲ ਜਾਂਦਾ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਸੁਵਣਨ
ਇਸ ਮਨ ਨਹੀਦੇ। ਤਾਂ ਬਿਜੁਲੀ ਦੀ ਮਗਾਨਿ ਮਸੀਖ ਜ
ਲਾਂ ਵਿਚਿ ਹੀ ਬੁਝਦੀ ਨਹੀਦ। ਤੈਸੇ ਸੁਣਿ ਮਾਂ ਹੋਇ ਮਾਂ
ਰਿਵੀ। ਚਾਰਿ ਕਰੀਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਭੂਲ ਦਾ ਨਹੀ। ਸਦਾ ਚਿ

ਤੁਰਹਿੰਦਾਹੈ॥ ਅਰੁਨਿਧਾਸਨਜੋਹੈਜੋਸੁਟਿਆਵੀਚਾਰਿ ੩੦੬
ਆਵੇਰਿਕਮਾਵਨਵਿਚਿਲਿਆਈਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਮੁੰਦਰੀ
ਬੜਵਾਨਲਾਅਗਨਿਦੀਨਿਆਈਜਲਾਨੁਭਸਮਕਰ
ਤੀਹੈ॥ ਤੇਆਪਇਸਥਤੁਰਹਿਦੀਹੈ॥ ਤੇਸੇਪਾਪਾਂਦਾਨਸੁ
ਕਰਤਾਹੈ॥ ਤੇਂਗਿਆਨਾਮਸਥਿਰੁਰਹਿੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਸਖਆ
ਤੁਰਦਾਹੈ॥ ਸਭਇਸਥਾਨਬ੍ਰਹਮਹੰਦਿਸੁਟਿਆਵਤਾ
ਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸੁਵਨਮਨਨਾਨਿਧਾਸਨਕਰੇਗਾ॥ ਤਾਂਸ
ਖਆਤਕਾਰਹਵੇਗਾ॥ ਫੇਰਿਤੁਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਨੋ

ਵੈਗਾ ਜੀ ਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕੋ ਵਿਚਰੇਗਾ ਜੇ ਸੇ ਪੁਲੇਕ
ਲਦੀ ਮਗਨਿ ਸਭ ਸਨੁ ਜ ਲਾਇ ਕਰਿ ਮਾਪਹੀ ਰਹਿੰਦੀ
ਹੋ ॥ ਠਕਾ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿਧ ਜੀ ਬੀਸਿ
ਖਾਂ ਪੁਸਤੁ ਕੀ ਤਾਜੀ ਕੋ ਲਸ ਰਜ ਹੋਇ ਮਾਹੋ ਸੋ ਕਿਉ ਕ
ਰਿਹੋਇ ਮਾਹੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤਾ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਛਿਦੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਇ ਦਜੀ ਦੇਗ ਤੇ ਗਾਏ ਧਨੀ
ਲਹੋ ਰਵਿ ਚਿਹੋ ਸਨਿ ਤੇ ਘੋੜਿ ਮਾਂ ਦੇ ਸੋ ਦਾਗ ਰਖਨ
ਣ ਓਥੇ ਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨੀ ਓਨਾ ਬੀਸਾਹ ਬਘੇ ਨੇ ਲੀ ਤੇ ਹੋ

ਸਨਿ॥ ਤੇ ਮੇਲੇ ਵਿਸਾਖੀ ਦੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਟੀਭ ਕਰਾਰ ਕੀਤ ॥੨੧॥
ਸੀ॥ ਓਹੁ ਅਰੇ ਹੀ ਮੰਗਾਇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ
ਕੀਤਾ ਮੇਲੇ ਨੂ ਦੇਵਾਂ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਮਾਮਸੀ ਮਿ
ਜਿ ਮਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਲੇਵਾਂ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਮਿ
ਜਿ ਮਾਨ ਹੋਵੇ ਗਾ॥ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਮਨੁ ਮਹੋਵੇ ਗਾ॥ ਤਾਂ ਓ
ਨਾ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਉ ਲਾਂ ਨਾਉ ਸੀ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂ ਦੇਖ ਦੀਸੀ
ਏਕ ਸਮੇ ਸਾਹਿਬ ਅਸੁ ਰਹੇ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਦਾ
ਵਟ ਪਕਾਇਆ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਉਸ ਨੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਪੁਰੇ ਲੇ

ਆਏ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਮੈ ਨੂ ਅ
ਪਣੇ ਅੰਗ ਲਾਈ ਮੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਧ ਪਿਤਾ ਛੇ
ਲੇਜ ਨਮਾ ਅਸਾ ਤੂੰ ਬਗਤਿ ਕੀਤੀ ਸੀ॥ ਤੇ ਤੁਧੁ ਵਰਮੰ
ਰਿਅਸਾ ਸੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੈ ਨੂ ਲਿ
ਆਏ ਹਾਂ॥ ਤੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੁ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਬਦਰਾਂ
ਉਥੇ ਤੇਥੇ ਠਿਕੇ ਤਪੁ ਕਰੁ॥ ਅਗ ਲੇਜ ਨਮਾ ਤੈ ਨੂ ਮੇਲਿ
ਲੇਵਾਂਗੇ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਕਹਿਅ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਕਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
ਨਾਮ ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਇਹੁ ਕੋ ਲਸ ਰਤੀ ਰਥੁ ਹੋ

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਭ ਜਗਤ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਇਸ
 ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜੇ ਪੁਰਕਾਮ ਨਾ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਨਿਰੋਗਾ ਤਿਨ ਨੁਪੁਰ
 ਪਰਾਪਾਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਨਿਰਕਾਮ ਸੇਵੇਗਾ ਉਸ ਕੇ ਸਭ
 ਪਾਪ ਕਾਟੀ ਅਨਿਰੋਗਾ ਤੇ ਬਰਸ ਦੇ ਬਰਸ ਏਹੁ ਪੰਜੇ ਸਭ
 ਆਪਾ ਵਿਚਿ ਮਿਲਾਨਿਰੋਗਾ ਤੇ ਗੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ ਹੋਵੇਗਾ
 ਕਛੁ ਸੇਸਾਨ ਹੀ ਕਰਣਾ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣ ਕਾ ਉਚਾਰੁ
 ਰਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੇ
 ਓਹੁ ਤਾਂ ਕਾਮ ਦੀ ਭਾਵ ਨੀ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਨਿ

ਹਕਾਮਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਅਜੇਸੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕ
ਸਸਤੁਪਦਾਰਬਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਜੇਪੁਰਖਾਵਿਚਿਸਚੁੰਦਾ
ਹੋਤਾਂਇਸਤੀਨੁਭੀਸਚੁਮਿਲਦਾਹੈ। ਜੇਸੇਫਰਕਦੇਉਪ
ਰਿਸੀਰਾਦੇਪਦਾਰਬਦਰੀਗਾਵਿਸਟਆਵਤਾਹੈ। ਤੇਸੇਸੂ
ਠੇਉਪਰਿਇਸਤੀਦਾਬਲਪਉਦਾਹੈ। ਦੁਹੰਦਿਚੋਇਕੁ
ਭੀਸਚਾਹੈਵੇਤਾਂਕਾਮੁਪਾਟਿਜਾਂਦਾਹੈ। ਰੜਪਉੜੀਪਚੀ
ਸਵੀ। ਸਨਮੁਖਸਿਖਲਹੈ। ਰਵਿਚਿਸੇਵੀਆਣਿਤਾਇ
ਆਸਹਾਰੀ। ਸਾਂਈਦਿਤਾਉੜੀਆਸੇਦੇਜਟਸਬਦਵੀਰ
ਤੇਸੇਸਚੁਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸੀਰੀਤੇਪੜਤਾਹੈ॥

ਗੀਸਾਪੁਮਹਿਤਾਜਾਣੀਐਕੁਲਿਕੁਮਿਅਾਰਭਗਤਨਿ
 ਰੀਕਾਰੀਲਖੁਵਿਚਿਪਦੋਲੀਅੰਭਾਈਲਧਾਪਰਓਪਕਾ
 ਰੀਕਾਨੁਨਾਨੋਰਾਜਦੁਇਹਾਨੂੰਕੋਹਲੀਅੰਦਿਚਿਭਾਰੀ
 ਸੁਦੁਕਲਿਆਣਾਸੁਰਮਾਭਾਨੂਭਗਤੁਸਬਦੁਵੀਚਾਰੀ
 ਮੁਲਾਬੇਰੀਜਾਣੀਐਤੀਰਥਾਮਤੇਮੁਕੰਦਾਮਪਾਰੀਕਹੁ
 ਕ੍ਰਿਸਨਾਮੁਹਜੋਰੀਅਸੇਠਮੰਗੀਣੋਨਬਲਿਹਾਰੀਸਨ
 ਮੁਖਸੁਨਿਆਰਭਲਾਨਾਉਨਿਹਾਲੁਸਪਰਵਾਰੀਗਾਰਮੁ
 ਖਿਸੁਖਫਲੁਕਰਣੀਸਾਰੀਰਪਾਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਭਾਈ

ਸਹਾਰੀਸੋਢੀਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਦੇਭ੍ਰਿਤਾਵਾਂਦਿਚਰੇਸੀ
ਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਤਾਇਆਹੈਸੀਪਰਾਮਕ
ਰੂਰਦੀਨਿਆਂਉਰਿਦਾਉਸਦਾਭੁਗਤੁਹੈਸੀਸੇਵਦ
ਰਿਲਗਾਭੂਕੇਹਜੂਰਦੀਕਰੇਸਾਹਿਬਨੁਇਸਨਨੁਕ
ਰਾਵੇਤੇਚਰਨਧੈਇਆਕਰੇਤਾਤਾਇਕਦਿਨਸਾਹਿਬ
ਬਚਨੁਕੀਤਾਤਾਇਆਜੀਅਸੀਤੇਰੇਭੁਤੀਜੇਹੰਗਾਅਸੀ
ਤੇਰੀਦਹਿਲਕਰੀਏਤਾਉਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਤੂਸੋ
ਈਪੁਰਖੁਹੈਜਿਸਰਾਮਾਅਵਤਾਰਧਾਰਿਆਦੈਬਹੁਨੁ

ਕਿਸਨਾ ਅਵਤਾਰਧਾਰਿ ਮਾਹੇ ਗੁਰਮਰਜਨ ਪਾਂਡੁਵਬੇਨ
 ਤੀਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਨਾਮੁ ਇਕੋ ਹੋਵੈ ਤੰਤੁ
 ਸਾਂਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਕਲਜੁ ਰਾਵਿ ਚਿਮਸੀ ਨਰ ਰੂਪਧ
 ਗੰਗੇ ਗੁਰਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਇਕੋ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੇ ਹੁਣਿ
 ਤੇਨੁ ਗਿਆਨੁ ਦੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਵਿਚਿ ਸ
 ਮਾਇ ਲੀਤੀ ਹੋ ਤੇਨੁ ਸਮਝਿ ਦਿਤੀ ਹੋ ਸੋ ਤੀਓ ਹੁਪਰਖੁ
 ਭੰਮੇਨੁ ਆਪਣੀ ਆਇਆ ਕਰਿ ਰਚਾਨਹੀ ਏਹੋ ਮੁਖੈ
 ਦਨੁ ਦੇਹ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ ਜੇ ਹੋਰੁ ਮਾਰਾ ਤਬ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜੀ

ਮਸਾਂ ਨੂ ਸਿਖੀ ਦਾ ਦਾ ਨੁਬ ਖਸੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ
 ਕੈ ਕਹਿ ਆਤਾਇ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਮ ਨੁ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਤੁਸਾ ਨੂ ਸਿ
 ਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ੪੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ
 ਤਾ ਝੰਝੀ ਭਾਈ ਸੇ ਦੇ ਜੁਟ ਲਹੋਰ ਵਿਚਿ ਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨਿ ਤੇ
 ਸਾਹਿਬ ਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਂ ਨੂ ਸਿਖ ਸਰਧਾ ਨਾ ਲਿਲੋਰਿ
 ਲੈ ਗਾਇ ॥ ਤੇਵਡੀ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਆਖੇ
 ਤੁਠਾ ਹਾਕੁ ਮੰਗੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸ
 ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਸਾਇ ਪੁਰਾ ਦੇਖ ਕੈ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥

ਮੰ ੧ ਲੋਹੋਰਸਹਰਜਹਰਕਹਰਸਵਾਪੁਹਰਾਤਾਂਤੇਸਭੇ
 ਸਿਖਾਮਰਦਾਸਿਕਰਦੇਹੈਨਿਏਹੁਬਚਨੁਬਖਸੀਏਤਾਂਬ
 ਚਨੁਹੋਇਆ॥ ਮੰ ੩ ਲੋਹੋਰਸਹਰਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਸਿਫਤੀ
 ਦਾਪਰਾਬਚਨੁਹੋਇਆਇਸੇਦੁਆਲੇਮੀਮ੍ਰਤਸਰਜੇ
 ਰਵੇਗਾਤੇਲੋਹੋਰਤੀਕਬਜਾਰਹੋਵਨਿਗੇਤੇਸਬਦਰੁ
 ਪੀਮੀਮ੍ਰਤਵੇਡੀਐਗਾਮੀਮ੍ਰਤਸਰਸਿਫਤੀਕਾਪਰੁ
 ਰਵੇਗਾਭਾਈਸੈਦੇਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਤੇਸਬਦਿਦਾਈਚਾ
 ਰਕੀਤਾਕਰਾਤੇਗਿਆਨਦਾਰਾਵਾਹਗਾਵਨੁਸਰਗਾਣਨਿ

ਰਗਾਣੁਇਕੁਕਰਿਜਾਣਾਜੋਤੇਰੀਰਸਨਾਥੀਵਚਨੁਸੁਟੇਗਾ
ਤਾਂਓਸਦਾਭੀਅਨਦੁਵਿਜਾਵੇਗਾਤਾਂਦੋਨੇਸਿਖਗੁਰੂਅਰ
ਜਨਜੀਦੀਚਰਨੇਫਹਿਪਏਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰੋਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਤੁਸਾਂਨੁਗਿਆਨਦਿਕੂਹਵੇਗਾਤੁਸੀਜਨਅਮਰ
ਣਦਿਚਿਨਾਆਵੇਗਾ॥੪॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਸਾ
ਧੁਮਾਰਿਤਾਤੇਕੁਲਕੁਮਿਆਰਾਦੇਦਿਚਹੋਸੀਤੇਬੁਧੁਓਸ
ਦਾਨਾਉਹੋਸੀਤੇਭਗਤੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਹੋਸੀਲੁਹੋਰਦਿਚਿ
ਰਹਿੰਦਾਸੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਿਆਏਜੋਸ

ਸਤੁਭਿਪਦੇਸੁਕੀਚੈ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ਜੋਕਾਰਜਮਰਿ ੨੧੫
ਭੁਕਾਰਨਾਸੋਪਹਿਲੇ ਅਰਦਾਸਕਰਕੈਕੜਾਹੁਕਰਨਾ ਤੇਜੋ
ਲਾਹਵਾਪਾਰੁਵਿਚੋਹੋਵੇਤਿਸਦਾਦਸਵਿਧੁਗੁਰੁਕੋਨਮਿਤ
ਦੇਵਣਾਗੁਣੀਬੁਧੁਆਵਾਇਟਾਂਹਾਚਾਨੁਆ ਤੇਪੁਸਾ
ਦਿਸਿਖਾਂਨੁਕੀਤਾਸਭੁਸੰਗਤਿਆਣਿਜੁਗੁਆਤਾਂਭਾਇ
ਲਖੁਪਦੇਲੀਆਂਵਿਚਰਹਿੰਦਾਸੀਜਿਸਵੇਲੇਓਹੁਰ
ਹੋਆਮੰਗਦਰਵਾਜਾਬੰਦਹੋਸੀਤਾਂਭਾਈਲਖੁਭਾਹਿ
ਰਹਿਰਾਇਆਅੰਦਰਦਰਵਾਜੇਦੇਸੰਗਤਿਅਰਦਾ

ਸਿਕੀਤੀਜੋਆਵਾਪੋਕਾਤਾਂਭਾਈਲਖੁਬਾਰੋਬੋਲਿ
ਆਜੋਆਵਾਕੋਚਾਤਾਂਆਵਾਪਿਲਰਹਿਆਤਾਂਓਸੁ
ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਪਾਸਿਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੀਮੇਕੜਾ
ਭੀਕੀਤਾਹੈਤੇਦਸਵਿਧੁਭੀਦਿਤਾਹੈਮੇਰਾਆਵਾਪਿ
ਲਾਰਹਿਆਹੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਲਖੁਮੇਰਾਪਿ
ਅਰਾਹੈਸੀਤੁਸਾਓਸਦਾਆਦਰਨਹੀਕੀਤਾਤੁਸੀਓਸੇ
ਪਾਸਜਾਹੋਤਾਂਭਾਈਬੁਧੁਕਹਿਆਕੋਈਸਿਖੁਨਾਲਿ
ਮਿਲੇਤਾਂਭਾਈਲਖੇਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਪਰਓਪ

ਕਾਰਕਰਾ ਭਾਈ ਲਖ ਥੀ ਇਸ ਨੂ ਬਖਸਾਇ ਲਿਓ ਭਾਂਡਾ ੨੭੬
ਈ ਲਧਾ ਆਇਆ ਭਾਈ ਲਖ ਤਸਾ ਨੂ ਕੋਧ ਨਹੀ ਚਾਹੀ
ਦਾ ਕੋਧੁ ਮਗ ਨਿਹੈ ਤਪਦਾ ਨਾ ਸੁਕਰ ਦੇ ਦਾਹੈ ਭਾਂਡਾ
ਲਖੁ ਕਹਿ ਆਜੋ ਆਵਾ ਪਕਾ ਦਾ ਨਹੀ ਪਰੁ ਲਹੈ ਰਵਿ
ਚਿ ਬਰਸਾਂ ਤਲਗੇ ਗੀ ਬਹੁਤਾ ਪਾਲੀ ਆਇਟਾਂ ਪਕੀ ਅੰ
ਦੇ ਮੁਲਿ ਵਿਕਾਵ ਨਿਰੀਆਂ ੪੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾ
ਈ ਕਾਲੁ ਭਾਈ ਨਨ ਰਾਜੁ ਤੇ ਭਾਈ ਹਾੜੀ ਕੋਹ ਲੀ ਭਾਰੁ ਮ
ਰਜ ਨ ਜੀਦੀ ਸਰਣਿ ਆਏ ਜੋ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ

ਪਾਤ੍ਰਿਸੁ ਟਿਕੈ ਤੇ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਇਕ ਸਰੀਸ
ਬਦੁ ਪਾਤ੍ਰਿਕੈ ਬਰੇ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਇਹੁ ਸਬਦ ਤੰਤ
ਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਨੂ ਕਾਲਿ ਆਣਹਿ ਦਾਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂ
ਨਹੀ ਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ। ਆਭਾਈ ਜੋ ਭਾਵਨੀ ਕ
ਰਿਸ ਬਦੁ ਸੁਣ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਅਸਾ ਡਾਜਨ ਅਮਰਣ ਕਰੀ
ਐ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਣਹਿ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਆਪਣੇ
ਆਨੁ ਤੇ ਵੇਖੈ ਭਗਵਾਸ ਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਉਨ
ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਣਹਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਰਪਮਣ

ੴ ਜੀਤਿ ਨਾਇਕਿ ਰਮਾਂ ਨੂ ਭੁਖ ਦਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਦਸ ਦਮ ਨੁਖ ੩੧
ਸਬ ਦੁਪੜ ਕੇ ਸਰੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਦੁਖਾਉ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਗਦਿ
ਖੇ ਭੁਗਾ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਮਾਨਿ ਹੋਇ ਕਰ ਨਾ ਗਇਣ
ਨੇ ਧਿਆਵ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਤਿਨ ਦਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋ ਦਹੈ ੪੧
ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਸੁਦ ਵਡਾ ਸੁਰ
ਮਾਂ ਹੋ ਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣਿ ਮਾਇਆ ॥
ਉਸ ਮਰ ਦਾ ਸਕੀ ਤਿਨੀ ਮੇ ਦ ਲਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਉਦਾ
ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੋ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀ ॥ ਹਾਂ ਠਾਂ ਵਿਚਿ ਸ

ਸਤੁਮਾਰਿ ਕੈ ਫਿਰਿ ਮਪਣੇ ਦਲਾਵਿ ਚਿਅਾਇ ਮਿਲਦਾਂਹਾਂ
ਤਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਨਾਂਹਾਂ ਠਾਂਵਿਚਿ ਸਸਤੁਮਾਰਨੇ ਸੁਗਮ
ਹੋਇਨਾ ਪਰਾਅਗਿਆਨ ਦੀਜੋਹਾਰੇ ਕਾਮਕੋਧਰੋਭੁਖੋ
ਹਦੀਜੋਏਨਾ ਦੇਵਿਚਿ ਗਾਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦਦਾਸ ਸਤੁਵਾਹਕੇ
ਨਿਕਲਦਾਹੈ ਸੋਸੁਰਾ ਕਹੀਤਾਹੈ ਮੰਪ ਸੈਨਾਸਾਧਸ
ਸੁਹਸੁਰਾ ਅਜਿਤੀ ਸੀਨਾਹੈ ਤਨਨਿ ਮੁਤਹਾਅਯਧਗੁ
ਣਗੋਬਿੰਦਰਮਣਿ ਓਹਿਗੁਰਸਬਦਕਰਚਰਮਣਹਾ
ਆਰੁਦੁਤੇ ਅਸੁਰਬਨਾਰਾਹਬੁਏਤੇ ਪ੍ਰਭੁਮਾਰਗਾਹਾ

ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਯੰਸ ਤੁਸੈ ਨਾਧਾਯਿ ਤੇਰੈ ਠਾਪਾ ਲਕੀਰਤ
ਨਹਾਜਿਤ ਤੇ ਬਿਸੁ ਸਿਸਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸਿਅੰ ਕੋਰੇਤਿ ਪੰ
ਚਤਸਕਰਹਾ ਤਿਸਦਵੀਚਾਰੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਜਗਿਆ
ਸੀਦੀਸੈ ਨਾਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਸੂਰਮੇਹੈ ਨਿਜਕਾਮ ਕੋਧਨੁ ਜਿਤ
ਦੇਹੈ ਨਿਤੇ ਜਿਰਹਾ ਨਿਸੁਤਾ ਰੂਪ ਪਹਿਰੀਗੈ ਤੇਵਾਹਰੁ
ਰੂਦੇਗੁਣਾਦਾਰ ਮਣਾਉਹੈ ਰਬ ਆਰੁਹੈ ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਸ ਬ
ਦਵਿਖਾਂ ਦੇਫੁਰਣ ਸਮੇਧਾ ਲਧਰਣਿ ਤੇਨੈਧਾਭਗ
ਤਿਕਰਣਿਧੀਕ੍ਰਿਅਾ ਤੇਚਰਨਹੈ ॥ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਰਬਾਂਦਾ

ਚੜਨਹੈ ਆਪਰਾ ਭੁਗਤਿ ਹਾਥੀ ਦੀ ਅਸੁਰੀ ਹੈ ਆਸਾਪਸੀ
ਗਤਿ ਦਾਰਾ ਹੁਪਛਣਾ ਸੋ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਆਰਾਮ ਨਦੀ
ਸੈ ਨਾਤੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋ ਨਿਸ਼ੇਸੁਰ ਮੇਸਾਰੀ ਵਿਸੁਨੁ ਜੀਤਦੇ
ਹੋ ਨਿਤੁ ਸੀਭੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂ ਜੀਤੈ ਰੋਗ ਤਾਂ ਸੁਰਮੇ
ਹੋਵੇ ਗਾਰਾ ਆਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀਐ ਭਾਈ ਭਨੁ ਭੁਗਤ
ਸਬਦਿ ਦਾਵੀ ਜਾਰੁ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿ
ਆਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪੁ ਕਮਵੈ ਤੇ ਬਹੁ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਉਪ
ਦੇਸੁ ਕਰੈ ਜੋ ਸਿਖੁ ਉਸਦੀ ਰਸਨਾ ਥੀ ਕਿਥਾ ਸੁਣਨਿ

ਸਸਭੇਭਾਉਭਗਤਿਨੂਪਾਪਤਿਹੋਵਨਿਤਾਂਕਿਸੇਕਹਿ
ਆਮੁਹਜੰਗੀਵਿਚਿਦੁਸਟਬਹੁਤੁਹੋਨਿਰਾਕੁਕਿਸਿਖੰ
ਕੀਨਿਦਾਹੀਕਰਦੇਹੋਨਿਤਾਭਾਈਭਾਨੂਆਗਿਆਰਾ
ਰੂਕੀਲੋਕੇਮੁਹਜੰਗੀਗਾਇਆਜਬਓਥੇਜਾਇਰਹਿ
ਆਤੁਭਾਈਕਿਸਨਤੇਸੇਠਮੀਗੀਣਾਸਾਰੇਪੁਕਾਂਇਸ
ਤੀਆਂਸਮੇਤਦਿਨੇਗਾਤਿਇਸਦੀਸੇਵਾਟਹਿਲਕਰ
ਨਿਗਾਥਿਜੰਗੀਕੇਖੜੋਤੇਰਹਨਿਨਾਨਾਏਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇ
ਲੇਸਬਦਿਦੀਕਥਾਹੋਵੇਸਾਥਹੀਤੀਸਿਰੇਪਹਰਕਥਾ

ਰੋਵੇ ਹੋਰੁ ਸਥਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕੀਰਤੁ ਨੁ ਹੋਵੇ ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਮੁ
ਹ ਜੀਗਾ ਵਿਚਿ ਗੁਰਮਾਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
ਚਲੀ ਭਾਈ ਮੁਲਾ ਬੇਰੀ ਤੇਤੀ ਰਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮੁਕੰਦਾ ਤੇ
ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਸੁਨਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰ
ਨਿਆਉ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਜੀ ਇ
ਕਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਆਰਸ ਨਾ ਥੀ ਸਬ ਦੁਹਾਵੀ ਚਾਰੁ ਸੁਣਿ
ਕੈ ਮਰਦਾ ਵਿਜਾਤ ਹੋ ॥ ਤੇ ਇਕਨਾ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿਆ
ਅਸਰੁ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੀ ਦੇ ਦਾ ਤੇ

ਟਕਦਾਇਕੋਰੁਪੁਹਿਦਾਹੈ ॥ ਪਰਪਛਾਣਕਿਉਕਾਰਿਹੈ
 ਦੀਹੈ ॥ ਸਭਨਾਰੀਗਾਂਤ੍ਰੇਹੀਰੇਦਾਪ੍ਰਕਾਸਪ੍ਰਬਲਹੋਦਾਹੈ
 ਤੇਫਟਕਦੇਪਾਸਿਜੇਹਾਰੀਗਾਰਖੀਅੰਤ੍ਰੇਹੋਜੇਹਾਭਾਸ
 ਦਾਹੈ ॥ ਤੇਸੇਜੇਗਾਰਮੁਖਿਹੈਨਿ ॥ ਭਾਵੈਕੋਸੀਸੀਗਾਤਿ
 ਵਿਚਿਬੈਠਨਿ ॥ ਉਨਾਦਾਤੇਜੁਸਚੁਦਾਸੀਗਾਤਿਦਾਇ
 ਅੰਤ੍ਰੇਭਾਸਿਜਾਂਦਾਹੈ ॥ ਤੇਫਟਦੇਉਪਾਰਿਕਸੀਗੀਅੰ
 ਦਾਬਲਪ੍ਰਬਲਪੇਜਾਂਦਾਹੈ ॥ ਬਚਨੁਹੈ ॥ ਪਹਿਲੇਦੇ
 ਜਨਮਦਰਿਜੀਮੇਤਾਂਉਪਾਰਿਹੋਵੇਛਾਂਉ ॥ ਜੇਪਹਿਲੇ

੨੨੦

ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਬਹੁਤਿ ਸੁਆਤਿਆਂ ਨੂਓ ਸਨਮਿ ਲਿਕੈ ਤਿਸ ਨਾਰੂਪੀ
ਤਪਾਤਿ ਥੀ ਸਾਂਤਿਆਂ ਵਦੀ ਹੈ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਿੰਗਾਤਿ ਕਰ
ਨੀਜੋ ਆਪ ਥੀ ਬੁਧਾਵਿ ਚਿਦਿ ਸੇਖੋ ਹੋਵ ਨਿ ਤੇ ਬਚ
ਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵਸਾਵਣਾ ਵਕਤੀ ਨਈ ਵ
ਗਛੀ ਤਸੀ ਗਦੇ ਖੇਣ ਸਾਧਵਾ ਵੇਸਦੀ ਮਹਾਂ ਸਰਪੀ
ਹਚੇਦੁ ਨ ਨਵਿਸਾਯ ਤੇ ਗਤਿ ਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਭਾ
ਵੈ ਕੇ ਸੇਕੁ ਸੀ ਗੀ ਹੋਵ ਨਿ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਿੰਗਾਤਿ ਕਰਿ

ਸਾਧੋਰਦੇਹੋਨਿ। ਜੈਸੇਬ੍ਰਿਛਥਾਵਨਚਿਦਨਸੰਗਚਿਦ ੨੨੧
 ਨਹੀਦਾਹੋ। ਪਰਸਰਪਭੀਸੀਤਲਹਿਦਾਹੋ। ੫੦੫ਉਤ੍ਰੀ
 ਛਬੀਸਿਏ। ਭਾਨਾਮਲਣਜਾਣੀਐਕਾਬਲਰੇਖਰਾਉ
 ਗਰਭਾਈ। ਮਾਧੋਸੋਫੀਕਾਸਮੀਰਗਾਰਸਿਖੀਦੀਚਾ
 ਲਚਲਾਈ। ਭਾਈਭੀਦੁਸਿਰੀਦੇਹੋਰੂਪਚੰਦ੍ਰਸੁਨਖ
 ਸਤਿਭਾਈ। ਪਰਤਪ੍ਰਸਿਖਸੁਰਮਾਨੀਦੋਵਿਭੁਭੁਸੇਵ
 ਕਮਾਈ। ਸਾਮੀਦਾਸੁਵਛੇਰਹੋਥਾਨੇਸੁਰਸੰਗਤਿਥਹਿ
 ਲਾਈ। ਗੋਪੀਮਹਿਤਾਜਾਣੀਐਤੀਰਥਨਥਾਗੁਰ।

ਸਰਣਾਈ ਭਾਉ ਮੋ ਕਲਾ ਮਾਖੀ ਮੇਰੇ ਲੀ ਮੰਡਲਿ
ਗਰਮਤਿ ਪਾਈ ਜੀਵੰਦਾ ਜਗ ਸੀਫ ਤੇ ਪੁਰਸੇ ਠਾਠਿ ਲੇ
ਕੇ ਸੇਵਕ ਮਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨੬॥ ਸ
ਖੀਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਮੋਲਣ ਤੇ ਰੇਖ ਰਾਉ ਦੇ ਨੇ ਸਿ
ਖ ਕਾ ਬਲ ਵਿਚਿ ਹੁੰਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਬੁਝੇ ਦਾਰਨ ਬਾਬ ਦਾ ਮੇ
ਦੀ ਖਾਨ ਕਰਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵੇਦ ਤਿਹੋ ਵੇਸੇ ਸਿਖ
ਨੂਖ ਵਾਲਿ ਦੇਵਨਾ ਕਿਸੇ ਉਨ ਦੀ ਚੁਗ ਲੀ ਨ ਬਾਬ
ਦੇ ਅਗੇ ਕੀਤੀ ਜੇ ਦੇਨਾ ਦਾ ਵਟਾ ਪਟ ਹੋ ਏਨਾ ਨੂਪੀ ਜ

ਬਰਸ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰ ਦਿਅੰ ਹੋਏ ਹੋ ਨਿਏ ਨਾ ਦੇ ਤੁ ਮੇ ਦਸ ੨੨੨
ਹਾਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਥੋਠ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਨਬਾ ਬਦ
ਦਾ ਉਨ ਦਾ ਮੰਗਾਇਆ ਤੇ ਤੋਲਣ ਲਗਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
ਅਗੇ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕਿਸੇ ਸਿਖਾ ਆਇਰ ਪੈਸੇ ਨਾ।
ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੇ ਜੋ ਗਾਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਅਸਾਡੀ
ਪੰਜ ਰਖਣੀ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪੈਸੇ ਦਾਏ ਬੀ ਬਾਂਵੇ ਹਥਿ ਤੇਰ
ਖਾਨਾ ਤੇ ਬਾਏ ਦੇ ਦਾਹਣੇ ਹਥਿ ਤੇਰ ਖਾਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿ
ਆਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਕਿਉਰ ਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚ

ਨਹੋਇਆ ਸਿਖਦਾ ਵਟਾ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋ ਓਸਦੀ ਪੇਜਰ
ਖੀਹੋ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤੇ ਦੇਵੇ ਗਾਤਿ ਨਾ ਦੀਪੇ ਜਿਅਸੀਚ
ਖਦੇਹਾਂ॥ ੫੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ
ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਸਮੀ ਗਵਿਚਿ ਜੋ ਪੀਤੁ ਤੁਹੀ ਦੇਹੈ ਨਿਸ਼ੇ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਸਿਖਾਂ ਨੁਪਵ ਨਿਨਹੀ ਦੇਂਦੇ॥ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ
ਜੋ ਸਹਿਸ ਕ੍ਰਿਤ ਦੇਵ ਬਾਣੀ ਹੋ॥ ਤੇਭਾਖਾ ਮਨੁਖ ਬਾਣੀ ਹੋ॥
ਤੇਤੁਸਾਂ ਸਭਾ ਨਿਤ ਨਾਮਿ ਤਕਰਮ ਛੋਡਿ ਦਿਤੇ ਹੋ ਨਿਅ
ਸੀਤੁਸਾਡੇ ਨਾ ਲਿਵਰਤਣ ਨਹੀ ਕਰਦੇ॥ ਤਾਂ ਸਾਧੋ ਸੋਢੀ

ਨੂਆਰਿਅਹੋਈ ਤੇਰੇਵਚਨਾਵਿਚਿਮੇਬਲੁਪਾਇ ੨੨੩
ਆਹੋ ਤੂਜਾਇਕੋਕਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਗੀਤਚਲਾ
ਉਤਾਂਮਾਧੋਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਉਹਕਰਮਕਾਂਤੀਹੋ
ਨਿਉਪਾਸਨਾਨੂਨਹੀਜਾਣਦੋਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਜਾਣਦੇਤਾਂਹੋਨਿਪਰਕਮਾਵਦੇਨਹੀ ਤੇਰਾਦਰਸਨੁ
ਕਰਿਕੋਕਮਾਵਨਿਗੇਜੈਸੇਪੀਤੂਤਾਂਨੂਸਹਿਸਕਿਤਿ
ਹੋਤੈਸੇਸਿਖਾਂਨੂਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪਿਆਰਾਹੋਤਾਂਭਾਈ
ਮਾਧੋਕਸਮੀਰਗਾਇਆਗੁਰੁਕੀਬਾਣੀਦੀਕਬਾ

ਲਾਗਾ ਕਰਣੇ ਤਾਂ ਪੰਡਿਤਾਂ ਕਾ ਹਿਸਾ ਮਸੀਭਾ ਖਾਣੀ
ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ ਤਾਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਾ ਹਿਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਤਭਾਵੇਧਾ
ਤਿਦੇ ਬਾਸਨ ਮੇਰੇ ਵੇਯਾ ਭਾਵੇ ਮਾਟੀ ਦੇ ਬਾਸਨ ਮੇਰੇ ਵੇਯਾ
ਪ੍ਰਤਕੇ ਲੈਣੇ ਹਾਰਾ ਭਾਂਡਾ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਤੈਸੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ
ਦਾ ਨਾਮ ਮਰਾਮਾਤ ਮਰਾਮਾ ਨੁ ਭਾਵੇ ਸਹੀ ਸਕਿਤਿ ਦੀ
ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇ ਭਾਖਾਵਾ ਚਿਹੋਵੇ ਏਹ ਨਾਮ ਸ
ਚ ਬਦਾ ਕਾ ਲਿਖਾ ਟੁਕਰ ਦਾ ਹੋ ਕਿਉ ਜੋ ਤੁਸੀ ਭਿਯਾ ਭਾਖਾ
ਵਿਚਿ ਸਭ ਟੁਕਰ ਸਮਝਾਵੇ ਹੋ ਤਾਂ ਓਨ ਕਾ ਹਿਸਾ ਮਸੀ

ਮੇਟੀ ਬੁਧਿ ਦੁਆਇ ਅੰਨੁ ਸਮਾਧਾਵ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮੋਧੇ ॥੨੪॥
 ਕਹਿ ਮਾਰਗੁ ਜੀਭੀ ਕਾਲਿ ਜੁਗਾ ਦੇਜੀ ਮਾਂਦੁ ਸਤੇ ਕਾਖ
 ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਧਾਰਿ
 ਕੋ ਜੋ ਗਾਨਿ ਦ੍ਰੋਮੇ ਸੁਲੀਤਿ ਹੋ ਨਿਤਿ ਨ ਬੀਵੇ ਦੋਹੇ ਹੋ
 ਨਿ ਸੋਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਾਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਦਾਰੂਪ ਧਾਰਿ ਕੋ
 ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਵੇਦਾਂ ਕਾਰਿ ਕੋਚਤੁ ਗਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਈ ਹੋ ਮਨੁ ਨੀਵਾਨ ਹੀ ਹੋਈ ਤੇ ਸਬਦਿ ਕਾਰਿ ਕੋ ਮਨੁ ਨੀ
 ਵੰਹੀ ਦਾਹੋ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੋ ਤਾਂ ਕਸਮੀ ਰਵਿ

ਚਿਧਰਮਸਾਲਬਣਿ॥ ਦੁਇਵੇਲੇਕਥਾਰਵੇਉਪ੍ਰੰਤਕੀ
ਰਤਨੁਹੋਵੇ॥ ਆਇਆਸਿਖਾਂਦੀਟਹਿਲਹੋਵੇ॥ ਗਦਿਨ
ਵਾਰਜੇਕੁਕੁਹੁਹੋਵੇ॥ ਸਿਖੀਦੀਰੀਤਿਚਲੀ॥ ਪ
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਭੀਵਾਤੇਰੂਪਚੇਦੁਸਿਰੀਦ
ਵਿਚਿਹੋਸਨਿ॥ ਕਿਰਤਿਕਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨਾਲਿਵੇਡੁਖ
ਵਨਿ॥ ਤੇਗੁਰਪੁਰਖੁਕਰਨਿਸਿਖਾਂਨੁਉਤਮਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਛਕਾਵਨਿ॥ ਇਕਦਿਨਇਕਮੁਗਲਵਾਸਨਿਮੁਹਰਾਂ
ਦੀਓਨਨੁਰਖਣਿਵੇਗਾਇਆਸੀ॥ ਜੁਮੇਦੇਲੀਜਾਂਦਾ

ਹੁੰਦਾ ਫਿਰਿਆ ਆਇ ਕੇਤੁ ਸਾਂਥੀ ਲੇਵਾਂ ਗਾਓ ਨਾ ਅੰਦਰ ੨੨੫
 ਰਿਚਖਿਓ ਫੀਝੀ ਤੇਵਹੀ ਤੇ ਨਾਵਾਂ ਲਿਖਣੇ ਭੂ ਲਿਰਾਇ
 ਆਤਾ ਓਹੁ ਪੰਜਾਬ ਰਸਾਂ ਪਿਛੁ ਫਿਰਿਆ ਆਇ ਆਓ ਓਸੁ
 ਮਹਰਾਂਮੀ ਗਿਆ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਤਰਸੁ ਮੁਹਰਦੀ ਵਾਸਨੀ ਹੋ
 ਤੁੰ ਭਾਈ ਭੀਵੇ ਅਪਣੀ ਮਾਂ ਵਹੀ ਮਾਂ ਸਭੇ ਹੀ ਦੇਖੀ ਮਾਂ।
 ਕਿਸੇ ਜਾਗਾ ਨਾ ਵਾਨਹੀ ਸੀ ਲਿਖਿਆ ਆਤਾ ਓਸੁ ਨੂ ਚਿਤਿ
 ਭੀ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਝਗੜਦੇ ਨਬਾਬ ਪਾਸ ਗਏ ਨਬਾ
 ਬ ਨੇ ਕੜ੍ਹਾ ਤੇ ਲਦਾ ਤੁਪਾਇ ਆਤਾ ਓਸੁ ਕਹਿਆ ਮਾਂ ਦੇ ਨੇ ਹਥ

ਪਾਟੁਹਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਨਿਆ
ਤੇ ਮੁਗਲ ਸਭੇ ਮੁਹਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਸੀਰ ਨਿਮੀ ਨੀ ਦੋਨੋਹ
ਥੇ ਕਰੁਹੇ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਮੁਗਲ ਦਾ ਹਥੁ ਸਹਿ ਗਇਆ ਤੇ
ਸਿਖ ਦਾ ਹਥੁ ਸਾਥ ਤਿਨਿ ਕਲਿਆਣਾ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੂਨ ਥਾਥ
ਝੂਠਾ ਕਰਿ ਕੋ ਨਿਕਾਲਿ ਦੇਤਾ ਭਾਈ ਭੀ ਦਾਸ ਚਾਹੇ ਇਕੋ
ਪੁਰਿ ਆਇਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਬੀ ਪੁਛਿਆ ਏਕ
ਮੁਗਲ ਮੁਹਰਾਂ ਦੀ ਵਾਸਨੀ ਦਾ ਦਾ ਵਾਕੀ ਤਾਸੀ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੋ
ਇਆ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਸੀ ਭੀ ਮੀ ਦਰ ਦੇਖੀ

ਮੇਰਾ ਜਾਂਵੇ ਖਾਣਿ ਲਗੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਕੀ ਸੇਭਾਂ ਡੇਵੇ ਚੰਮੁ ਹਰਾਂ ੨੨੬
 ਦੀ ਵਾਸਨੀ ਨਿਕਾ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਵਾਸਨੀ ਨੂ ਲੇ ਕੇ
 ਜਿਥੇ ਮੁਗਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਥੇ ਰਾਇ ਓਸ ਨੂ ਕਹਿ ਆਇਹੁ
 ਵਾਸਨੀ ਆਪਣੀ ਤਿਲੇ ਤਾਂ ਮੁਗਲਿ ਕਹਿ ਆਂ ਤੁਸਾਂ ਰੁ
 ਕੁ ਦੀ ਕੀ ਭੇਟ ਮੰਨੀ ਸੀ ਓਨ ਕਹਿ ਆਪੀ ਜਮੁ ਹਰਾਂ
 ਤਾਂ ਓਸ ਮੁਗਲਿ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਵਰ ਸਨੁ ਕੀ
 ਤਾਚਾ ਹਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂ ਰਿਲਿ ਆਇਹੁ ਤੁ
 ਓਸ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀ ਤਾ ਜੀਏ ਹਿੰਦੂ ਠੇ ਸਚੇ ਹੋਏ ਤੇ ਮੇਸਚਾ

ਭੂਠਾਹੋਇਆਹਾ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਹਾਇਨਾਂਦਾਇਕ
ਸੁਗੁਰੂਤੇਨਿਸਚਾਸੀ ਤੇਰਾਬਹੁਤਿਆਪੀਗੰਤੇਸੀਇ
ਕਭਰਤੇਦੀਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁੰਦੀਹੋਬਹੁਤਿਆਂਦੀਬਿ
ਭਚਾਰਣਿਕਹਾਂਵਦੀਹੋਪੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾ
ਈਪੁਤਾਪੁਵਡਾਸੁਰਮਾਹੇਸੀਓਸੁਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਯੋ
ਅਸਫੀਤਾਂਬਿਤਸਸਤਾਚਲਾਂਵਣਦੀਹੋਅਸਾਡਾਉ
ਧਾਰੋਹੋਵੇਸੋਕਿਪਾਕਰਿਕਹੋਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਕ
ਲੁਅਵਦਾਹੋਤਾਂਕੋਈਰਖਨਹੀਸਕਦਾਯਜੇਕਾਲੁ

ਨਹੀਆਂ ਵਾਂਗੁ ਤਾਕਾ ਲੁਆਪ ਰਾਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤਾਂ ਤੇ ਸੁਰਮੇ ੨੨੧
 ਨੂਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਦਾ ਨੁਪ ਕਰੇ ॥ ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਗਰੀਬ
 ਨੂਕੇ ਅਥਿਤਾਂ ਨੂਕੇ ਗਰੀਬ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂ ਦੁਖਾਵੇਂ ਤਾਂ ਚੰਬੇ
 ਧੁਕਰੇ ॥ ਬਹੁਤੇ ਬੰਦੇ ਨਾ ਵੀ ਚਾਰੇ ॥ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਪਾਸ ਹੋਵੇ
 ਸੇ ਦਾ ਨੂਕਰੇ ॥ ਦਾ ਨ ਕਰੇ ਨ ਕਾਰਿ ਸਸਤਾਂ ਵਿਚਿ ਬਰਕਤਿ
 ਹੀ ਦੀ ਹੈ ਜਸੁ ਹਿੰਦੀ ॥ ਜਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਸੁ ਮਾਨੇ ॥ ਅਪ ਜਸੁ
 ਵਿਖ ਦੇਸੁ ਮਾਨੇ ॥ ੫੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹਿੰਦੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਨਿਦਾ
 ਵਿਤੁ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਖੀ ਦਾ ਸੁਵਛੇ ਰਬ ਨੇ ਸਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇ ॥

ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਲ ਕਰਨਿ ਤੇ ਕਿਰਤਿ ਜੋ ਕਰਨਿ ਸੇਇ
ਕੇਵਚ ਨ ਬਲਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਨ ਓਇ ਕਸੁ ਖਨੀ ਅੰਧ
ਇਆ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾ ਭਾਏ ਸੇ ਸਚ ਥੀ ਕ
ਲਿਆ ਟੁਹੋਇਆ ਸਚ ਬਰਾਬਰ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਝੂਠ ਬਰ
ਬਰ ਪਾਪਾ ਅਸਮੇਧ ਸਮ ਜਗਨ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹਤ ਨਿਸਿਤ
ਪਾਸਿ ਖਾਂ ਨੂਪੁ ਸਾਦਿ ਛਕਾਵੁ ਨਿ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਾਵੁ ਨਿ
ਤੇ ਅਪਿਧੈ ਰਧੈ ਵੁਨਿ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇਖੁ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸੁਭੇ
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰਨਿ ਤੇ ਪਰਵਿਚਾਰਿ ਗੀਥ

ਜੀਪੜੁਨਿ॥੫੫॥ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀਭਾਈਗੋਪੀਮਹਿ ੨੨੮
ਤਤੇਭਾਈਤਿਰਥਾਭਾਈਨਥਾਤੇਭਾਈਭਾਓਮੇਕਲਤੇ
ਭਾਈਦਿਲੀਮੰਡਲਿਗੁਰਾਂਦੀਸਰਣਿਅੰਧਾਓਨਾ
ਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਗੁਰਾਂਕੀਬਾਣੀਨੁਸੁਣਿ
ਕੈਤੇਮਨਵਿਚਿਭੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਹੋ॥ਤੇਪਰਬੀਮਲੁਤੇਮ
ਹਾਦੇਵਤੇਹੋਰਸੋਢੀਅੰਬਾਣੀਆਕਾਰਿਕੈਤੇਦਿਚਿਭੋਰੁ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਪਾਇਅਹੋਓਨਾਦੀਅੰਬਾਣੀਆਨੁ
ਸੁਣਿਕੈਤੇਮਨਵਿਚਿਅਭਿਮਾਨੁਚਤੁਰਾਈਵਧਦੀਹੋ॥

੨

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬਾਣੀ
 ਅੰਨ੍ਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਅਰੇ ਜੋ ਵਨਿਗ ਸੇਤ ਉਪਛਾਣ
 ਨਿਗਨ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਟੁਹੈ ਬਾਹਰਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੋ
 ਟੁਹੈ ਤੇ ਸਭ ਬਾਣੀ ਅੰਗਿ ਕਠੀ ਅੰਗਿ ਰੋਕੈ ਰਿਖ ਜੀ
 ਦੀ ਬੀੜ ਕੀ ਚੋਤੇ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਰਮ ਕੀ ਜਨਿ
 ਸਭ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਚਣਿ ਵਿਚਿ ਸੁਰਮ ਅਵਨਿ ਤਾਂ ਕੋਠੇ
 ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਭੇ ਬਾਣੀ ਅੰਗਿ ਕਠੀ ਅੰਗਿ ਕੀਤੀ ਅੰਗਿ ਤੇ ਭਾਈ
 ਗੁਰਦਾਸ ਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਮੋਹਣਿ ਪਾਸੇ ਪੈਥੀ ਅੰ

ਲੋਆਉਂਤਾਂਗੁਣੀਗੁਰਦਾਸਨੇਕਹਿਆਮਾਮਹਾਂਰਾਜਓਹੁਮੇ
 ਨੁਨਹੀਦੇਵੇਗਾਤੁਸੀਆਪਿਜਾਹਰੇਗਾਤਾਂਓਹੁਦੇਵਨਿਰੇਗਾ
 ਤਾਂਗੁਰੂਸਾਹਿਬਅੰਪਰਾਇਜਾਂਸੋਹਣੁਸੁਣਿਆਤਾਂਚੋਬਾ
 ਰਾਈਦਕਰਿਕੈਅੰਦਰਿਹੋਇਬੈਠਾਤਾਂਸਾਹਿਬਹੋਠਿਚੋਬਾ
 ਰੇਦੇਬੈਠਿਕਰਿਰਾਗੁਪਾਇਕਰਿਸਬਦੁਅਲਪਿਅਮਾਰਾ
 ਓਹੁਅੰ ੫ ਸੋਹਨਤੇਰੇਉਚੇਅੰਦਰਮਹਲੁਅਪਾਰਾਮੇ
 ਹਨਤੇਰੇਸੋਹਨਿਦੁਆਰਜੀਸੀਤਧਰਮਸਾਲਾਧਰਮ
 ਸਾਂਸਪਾਰਦਇਆਲਠਾਕੁਰਸਦਾਕੀਰਤਨੁਗਾਵੇਹੋ
 ਲੁ

੨੨੯

ਜਹਸਾਧਸਿਤਇਕਤਰੋਵਹਿਤਹਾਤੁਸੁਹਿਧਿਮਾਵਹੇਕਰਿ
ਦਾਇਆਮਾਇਆਦਾਇਆਲਸੁਆਮੀਹੋਰੁਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾ
ਗਾਬਿਨਵੀਤਿਨਾਨਕਦਰਸਾਪਿਆਸੇਮਿਲਿਦਰਸਨੁ
ਸੁਖਸਾਰਾ॥ ਜਾਂਪਹਿਲੀਪਉੜੀਗਾਂਵੀਤਾਂਮੋਹਣਚਉ
ਬਾਰਾਖੋਲਿਅੰਜਾਂਦੂਜੀਪਉੜੀਗਾਂਵੀਤਾਂਤੁਲੇਦਾਦ
ਰਵਾਜਾਪਉੜੀਅੰਦਾਖੋਲਿਅੰਜਾਂਤੀਜੀਪਉੜੀ
ਗਾਂਵੀਤਾਂਉਠਿਕੇਨਮਸਕਾਰਕੀਤੀ॥ ਜਾਂਚੋਥੀਪਉੜੀ
ਗਾਂਵੀਤਾਂਪੋਥੀਅੰਸਭੁਲੇਕੇਆਇਚਰਣਿਲਗਾ

ਤਾਂਸਾਹਿਬਪੋਥੀਆਸਭਇਕਠੀਆਕਰਿਕੇਭਾਈਗੁ ੨੩੦
ਰਦਾਸਦੇਹਵਾਲੇਕੀਤੀਆਂਗੁਰਮੁਖੀਆਂਅਖਰਾਂ
ਵਿਚਿਰੀਥਜੀਲਿਖਆਤਾਂਕਬੀਰਆਦਿਕਸਭੇ
ਭਗਤਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਨੂਆਣਿਦੁਸ੍ਰਦਿਤਾਜੇ
ਏਹਪੰਜਵਾਂਵੇਦੁਕਲਜੁਗਾਵਿਚਿਹੋਇਆਹੋਆ
ਸਾਡੁਆਂਭੀਬਾਣੀਆਂਸਾਖਵਾਸਤੇਚੜ੍ਹਥਾਂਜੇਅਸਾ
ਡੇਪੰਥਵਿਚਿਆਵੇਓਸਦਾਭੀਕਾਣਿਅਮਾਣਹੋਵੇਤਾਂ
ਭਾਈਗੁਰਦਾਸਗੁਰੁਕੇਹਜੁਗਾਆਇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ

ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਉ ਨਾਦੀ ਰਸਨਾ ਬੀਨੈ ਤਨ ਬਾਂਣੀ ਆਉ ਚ
 ਰ ਕਰਵਾਇ ਕੋਚ ਰੂਪੁ ਟੀਅਰਾ ਤੇਰੇ ਬਜੀ ਦਾ ਭੋਗੁ ਪਾ
 ਵਣਾ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਕਾਹਿ ਆਸੀ ਤਿਏ ਕੀਤਾ ਤਾਭਾਈ
 ਜੀਵੈ ਦਾਤੇ ਜਗਾਸੀ ਤੇ ਸੇਠਾ ਤਿਓ ਲੋਕਾ ਦੁਤੇ ਪੁਰੋ ਦਰਸਨੁ
 ਆਏ ਸਿਨਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ
 ਰੇਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋਗਾ ਜਰੇਹੀ ਨਿਕੇਹੁਣ ਭੀ ਕੋਈ ਭਗ
 ਤੁਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮਾਦਿ ਚੁਗਾਦਿ ਭਗਤੁ ਹੋ
 ਦੇਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਯਾ ਲਈ

ਹੁੰਦੀਏਸੇਪੂਰਨਭਗਤਹੈਨਿ। ਫਿਰਿਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਹੁਕਮੁਲਿਖਕਾਨਭਗਤੁ। ਛਜੁਭਗਤੁ। ਪਲਿਭਗਤੁ। ਸ
 ਹੁਸੈਨਭਗਤੁ। ਲੋਹਰਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਓਹੁਭੀਦਰਸਨੁ
 ਆਵੁਨਿ। ਜਾਂਸਭਣਾਭਗਤਾਂਨੁ। ਹੁਕਮੁਪਹੁਤਾ। ਤਾਂਕਾਨ
 ਭਗਤੁਗਿਆਨੀਸੀ। ਜੇਗਾਸਾਧਨਕਰਿਕੈਪੰਜਸੈਬ
 ਰਖਓਸਸਰੀਰਰਖਿਆਸੀ। ਪਰਗਾਰਬਉਸਦਾਮਿਟਿਅ
 ਨਹੀਸੀ। ਸੇਤਾਰਬਪਰਅਭੂਤੁਹੋਇਕੇਅਇਆ। ਤੋਹੋਰ
 ਭਗਤਸਭਚਰਨੀਵਰਦੇਅਏ। ਆਨਿਦਰਸਨੁਸੁੰ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨਾਥ ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਆਪਣੀ ਅੰਬਾ ਣੀ ਆਉਚੇਰੇ ਤਾਂ ਕਾਨ ਬੋਲਿਆ ਓ
 ਹੀਰੇ ਮੇਓ ਹੀਰੇ ਜਾਂ ਕੋਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਗਾਂਵਹਿ ਖੋਜਤ
 ਖੋਜਹਿ ਕੋਈਰੇ ਜਾਂ ਕੋਲਰਦ ਸੇਵਹਿ ਸਾਰਦ ਸੇਵਹਿ
 ਦੇਵੀ ਦੇਵਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਾ ਸਰਾਧਹਿ ਸਭ
 ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾਰੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਪਾਲਕ
 ਦੀ ਕਾਲਿ ਜੁਗਾ ਕਾ ਸਮਾਹੈ ਇਨਾ ਵਚਨਾਨੁ ਸੁਣਿਕੋ
 ਸਭ ਲੋਕਾਵਹਿ ਖਿਆਵਹਿ ਚਪਰਾਵਹਿ ਰਤ ਜਾਵਹਿ ਨਿਰ

ਗੰਏਹੁ ਬਚਨੁ ਸੁਣਿ ਕੇਓਨ ਸਰਾਪੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਾ ਭਾਸ
ਰੀਰ ਬਿਨਸੈ ਗਾਏਰੀ ਅੰਦੇਹ ਬਾਂਬ ਚਨੁ ਹੋਇ ਅਸ
ਰੀਰ ਤੁੰ ਅਨਿਤ ਹੋਇ ਬਿਨਸਿ ਅਹਿ ਹੋਇ ਅਹੋ ਅਮਰ
ਮਾਸ ਤਿਹੋ ਓਹੁ ਤਾਂ ਬਿਨਸਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਛਜੂ ਬੀਲਾ ਮਾ
ਕਾਰਾ ਦਸੀਦੀ ਪੁਤਲੀ ਤਉ ਨ ਤਿਆਨਿ ਹਾਰਿ ਐਉ
ਹੀ ਮਾਰ ਲੇਜਾਇ ਗੀਜਿ ਉਬਲੇ ਚਦੀ ਧਾਰਾ ਬਚਨੁ
ਇਆ ਛਜੂ ਏਹੁ ਗੁਸਤਾ ਵਿਚਿ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇ ਅਤੇ
ਅਪਣੀ ਬਿਰਾਨੀ ਇਸਤੀ ਦਾਵੀ ਚਾਰੁ ਚਾਰੀ ਦਾਇ

੩੩੨

ਏਹਵਚਨੁ ਅਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਨਿ ਰਸਤੀ ਨੂੰ ਬਿਰਾਨੀ ਦਿ
ਸਤੀਤੀਆਰੀਚਾ ਹੀਦੀਏ ਪੀਲੋ ਬੋਲਿਅਸਾਪੀ
ਲੇਅਸਾਂ ਨਾਂ ਲੇਸੇਭ ਲੇਜੇਜੇਮਾਦਿਅਾਂਮੁਏਓਓਨਾ
ਚਿਕਤੁਪਾਂਦਨਤੋਬਿਅਨਾਅਲੁਦਭਰੇਬਚਨੁ
ਹੋਇਅਸਾਪੀਲੇਜੀਵਣਮਰਣਪਰਦਾਦੁਹੋਜ
ਨਮਮਰਣਾਦੁਖੁਹੋਅਪਿਸਿਤਜਨਅਪਦਾ
ਅਭਿਮਾਨੁਮਰਦੇਹੋਨਿਸਾਹਹੁਸੇਨਬੋਲਿਅਸਾਬੋ
ਲਣਦੀਕਾਈਜਾਇਨਾਹੀਵੇਚੁਪਵੇਅਕੁਮਾਰੁ

ਪਿਵੇ ਭੂ ਸੁਭਾ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਤੇ ਰੇ ਮਰੈ ਚੁਪ ਚਾਹੀਦੀ ੨੩੩
ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਹਿ ਮਾਤਾਂ ਹਛਾ ਬਚਨੁ ਹਈ ਪਰ
ਚੁਪ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਵਿਚਿ ਹੀ ਰਹਣਾ ੫੬ ਪਉੜੀ ਸਤਾਈ
ਸਦੀ ਮਾਹਿਤਾ ਸਕਤੂ ਮਾਗੇ ਚਢਾ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ
ਨਿਹਾਲਾ ਗੜੀ ਅਲੁ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸੁਹੈ ਸਪਰਦਾ ਹੋਲ
ਲਹਾ ਲਹਾ ਰੀਗਾ ਸਹਗ ਲੁਸੁਰਾ ਮਾਹਰਿ ਵੈ ਸਤਾਏ
ਦਹਿਲ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਅਣਦ ਮੁਰਾਰੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਕ
ਲਿ ਮਾਦਾ ਕੁਲਿ ਕਵਲ ਰਿਸਾਲਾ ਨਾਨੇ ਲਰਕਣ ਬਿ

ਦਰਾਉਸੇਵਾਸੀਗਤਿਪੂਰਣਪਾਲਾਹਾਂਦਾਮਾਲਮ
ਚੰਦੁਹੈਸੇਸਾਗਤਲਿਵਾਨੁਸੁਖਾਲਾਜਗਨਨੇਦਾਸਾ
ਪੁਹੈਭਾਨੁਸੁਹਿਵਿਹੀਸਾਦੀਚਾਲਾਗੁਰਭਾਈਰਤਨਾ
ਦੀਮਾਲਾ॥੨॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ॥ਮਹਤਾਸਕਤਤੇ
ਨਿਹਾਲਚਢਾਦੋਨੇਮਾਗਰੇਰਹਿਦੇਸਿਨਿਗੁਰਮ
ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਿਮਾਇਕੈਤੇਮਰਦਾਸਿਕੀਤੀ
ਨੁਕਰਮਕਾਂਡੀਕਹਿਦੇਹੈਨਿਕਰਮਸੁਭਕੀਤੇਬਿਨ
ਨਿਤਕਰਮਗਾਉਤੀਸੀ॥੫॥ਤੁਰਪਣਮਾਦਿ

ਕਨਮਿਤਕਰਮਪਿੰਡਪਤਲਿਦਸਗਾੜਸਿਰਧਖਮ ੦੨੩੪
ਹੁਕੀਤਿਬਿਨਾਗਤਿਨਹੀ। ਤੇਗਿਆਨੀਕਹਿਦੇਹੈਨਿ
ਜੇਸੇਸਰੀਰਅਨਿਤਹੈਤੇਸੇਕਰਮਅਨਿਤਹੈਨਿ। ਗਿ
ਆਨਹੀਕਰਿਗਤਿਹੈ। ਤਾਂਅਸੀਕੋਨਸੀਕਿਰਿਅਕ
ਰੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹਇਆ। ਜੇਸੇਦੁਭਾਤੀਅਜਹਾਜਵਿ
ਚਿਸੇਦਾਕਰਵਾਇਦੇਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਮਹਾਂਰਾਜਦਾਨਾਮੁਦੁ
ਭਾਤੀਅਹੈ। ਨਾਲੇਕਰਮਾਂਵਾਲਿਅੰਦੀਗਤਿਕਾਰਿਦੇ
ਤਾਹੈ। ਨਾਲੇਗਿਆਨਵਾਲਿਓਕੀਗਤਿਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ।

ਸਰਿਅਸਾਨਵਾਲੇਕਾਰਿਅਸਾਨੁਦਿਕੁਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ॥ ਕਰਮੰ
 ਵਾਲਿਅੰਕੋਨਿਹਕਾਮਕਰਮਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਤਾਹੈ॥ ਪ੍ਰਥ
 ਮੇਅਰਿਅਸਾਨਕਾਲਿਸੁਭਕਰਮਨਿਹਕਾਮਕੀਤਿਅੰਤ
 ਹਕਰਨਸੁਧਿਹੋਤੇਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਸਾਂਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮਕਾਜ
 ਪੁਕਰਣਾ॥ ੫॥ ਸਾਖੀ॥ ਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਗਾੜੀਅ
 ਲੁਤੇਭਾਈਅਧੁਰਾਦਾਸਦੇਵੈਪੀਤ੍ਰਿਦੀਕਿਰਤਿਕਾਰਿ
 ਲਿਅੰਉਦੇਸਿਨਿ॥ ਤੇਪਰਵਾਰਨਾਲੇਪੁਤ੍ਰਾਇਸੜੀ
 ਉਨਕੀਸੇਵਾਦਹਲਕਰਨਿ॥ ਰਗਿਛਕਾਵਨਿ॥ ਤਾਂ

ੴ ਨਾਨਕ ਹਿਅ ਜੋ ਸੀ ਅਸਾ ਭੀ ਦਹਿ ਲਸੇ ਵਾ ਕਰ ਦੋਹੇ ੨੩੫
 ਤੇ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਨਹੀ ਦੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਿ ਲਕਰ ਨੀ
 ਤੇ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਭੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਿ ਲਕਰੀ ਏ ਸਿ
 ਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾ ਲਈ ਮੇਰਾ ਤਬਾਹੁ ਅਸੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਬਹੁਤੁ ਦਹਿ ਲਕਰਿਅ ਕਰਨਾ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰਿ ਉ ਨਾ ਦੀ ਸਾਖਰ ਲੀ ਤਾਂ ਓਹੁ
 ਗੁਰ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰਿ ਆਏ ਬਡੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ॥
 ਏਸੇ ਕਰਿ ਉਨ ਦਾ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥੫੮॥ ਸਾਖੀ

ਹਰਚਲੀ ਭਾਈਗੀ ਗਾਸਹਿ ਗਲੁ ਬਡਾ ਸੁਰਮਾ ਹੋਸੀ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੁਰਗਿਣੀ ਆਇਆ ਭਾਂਬ ਚਨੁ
ਇਸ ਭਾਸੀ ਮਲੇ ਛਾਂਦੀ ਜੋ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਦੇਹੇ ਭੁਸੀ ਹਰਿ
ਗਾਬੀ ਦਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਆਕੇ ਗੁਸਾ ਡੀ ਪੁਤਿ ਪਾ
ਲਾ ਭੀ ਕਰਨਿ ਰੋਤੇ ਨਾ ਮਤੇ ਰਿਸਾ ਨੁ ਭੀ ਗੁਸਾ ਨੁ ਪੁਪ
ਤਿਹੋ ਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਦੀ ਨਾਇ ਕੇ ਭੁਸਾ ਮੁਖ ਚਿਜ ਲ
ਹੋ ਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੁਰੋਹੋ ਵੀ ਨਿਗ
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹਿ ਦੇ ਪਾਸਿ ਰੀ ਗਾਸਹਿ

ਗਲੁ ਰਹਿਆ ਜੁ ਧੁ ਦੇਸ ਮੇਸਾ ਬਤ ਸਨ ਮੁਖ ਰਹੇ। ਇ
 ਸੇ ਕਰਿ ਥਸ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ। ੫੮ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਹਰਿ ਦੇਸ ਤਪਾਧਰ ਮਸਾ ਲਿਦੀ। ਦਹਿ
 ਲਕਰ ਦਾਸੀ। ਜੋ ਸਿਖ ਭੁਖਾ ਮਾਵੈ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ
 ਲਿਖੁ ਸਾਹਿਛ ਕਾਵੈ। ਜੋ ਬਕਾ ਮਾਵੈ ਉਸ ਦੇ ਗਰ
 ਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲਿ ਪੈਰ ਧੋਇ ਕੇ ਸਵਾਵੈ। ਰਾਗੀ ਛਕਾਏ
 ਰਾਤਿ ਨੂੰ ਉਪਰਿ ਭੂਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਇ ਦੇਵੈ। ਪਾਣੀ ਗਰ
 ਮ ਕਰਿ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਗਾਤਿ ਕਰਾਏ। ਤੇ ਅੰ

ਮਿਤਵੇਲੇਹੀਥਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇਤੇਤੀਸਰੇਪਹਰ
ਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੇਤਾਂਸਿਖਨੇਕਹਿ
ਆਜੋਸਾਹਿਬਾਗਿਰੀਥਜੀਦੀਮਿਰਜਾਦਾਕੀਤੀਹੈਹੋਰ
ਬਾਣੀਆਪੜ੍ਹਣੀਆਸਭਬੰਦਕੀਤੀਆਂਹੈਨਿਤਾਂਓ
ਸਨੇਸਾਹਿਬਥੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਜੋਜੀਭਾਈਗੁਰਦਾ
ਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹੀਐਕੇਨਾਪੜ੍ਹੀਐਤਾਂਬਚਨੁਹੈ
ਉਮਾਜੋਆਰਿਆਨੀਆਂਨੇਸਰੀਕਾਕਰਿਕੇਬਾਣੀ
ਆਂਉਚਾਫੀਆਂਹੈਨਿਤਾਂਗੁਰੂਕੇਸਬਦਿਦੀਛਾਇਅੰ

ਨਹੀਂ ਲੀਤੀ ਉਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਹੋ ਤੇ ਭਾਈਗੁ
 ਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਾਨਸ ਬਾਣੀ ਕਹੀ ਹੋ ਤੇ ਸਿਖੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਹੋ ਜੋਈ ਸਰਦਾਰ ਦਾ ਰਿਦਾ ਵੇਦ ਹੋ ਨਿ
 ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰਿਦਾ ਸਬਦ ਹੋ ਜੋ ਸਿਖ ਦਾ ਰਿਦਾ ਸਬਦ ਨ
 ਲਿਆ ਲਿਆ ਮਾਰਇਆ ਹੋਇ ਸੇਬੇ ਸਕੁ ਓਹੁ ਬਚਨੁ
 ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੁਣਨਾ ॥੬੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਮੁਹਾਰੀ ਅਣ
 ਦੁਮਹਾ ਪੁਰਖ ਸੀ ਅਤਮਾਰੀ ਆਨੀ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਕਲਿਆ
 ਣਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਾਈ ਲਟਕਣ ਜਾਤਿ ਬਿਦਰ

੨੩੧

ਉਤੇ ਅਲਖ ਮਚਿ ਦੁਹਾਂ ਢਾਂਚੇ ਸੈ ਸਭਾ ਤਲਿ ਵਾਹਿ ਜਗਾਮ ॥
ਸੀਰੋ ਸਨਿ ਗੁਰੂ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਮਾਏ ਤੇ ਕਹਿ
ਆਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਕੀ ਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਸਬਦਿ ਦਾ ਮਭਿਆਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤੇ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿ ਮਾਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ
ਜਿ ਸਸਮੇ ਅਸੀ ਸਬਦੁ ਮੁਣ ਦੇਹਾਂ ਤਿਸ ਸਸਮੇ ਤਾਂ ਅਸਾ
ਡਾ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਰਹਿ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ ਸਸਮੇ ਬਿਉਹਾਰਾਂ ਵਿ
ਚਿ ਪਉਦੇ ਹਾਂ ਤਿਸ ਸਸਮੇ ਭੂਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ

ਇਸਾਸਾਸਾਜੇਤੁਸਾਡਾਅਭਿਅਸਾਸੁਦਿਕੁਨਹੀਰੋਇਆ
ਇਹਦਿਉਹਾਰਦਾਤੇਦੁਰਮਾਭਿਦਾਅਭਿਅਸਾਥਹੁਤਿ
ਅੰਜਨਮਾਦਾਚਲਿਆਮਾਇਹਮਾਏਤੇਸਥਦਿਥਾ
ਣੀਦਾਅਭਿਅਸੁਏਸੁਜਨਮੁਪਇਮਾਏਪਰਥਹੁਭੀ
ਦੇਹਿਅਭਿਮਾਨਦਾਅਭਿਅਸੁਸੁਦਣਨਿਤਦੇਦੁਆਰੇ
ਅਣਹੁਦਾਦਿਕੁਹੀਇਗਾਇਅਏਜੇਏਹਭੀਆਤਮ
ਗਿਆਨਦਾਅਭਿਅਸੁਨਿਤਸੁਦਣਦੁਆਰਾਦਿਕੁ
ਰਵੇਗਾਤਾਏਹਸਚਾਅਭਿਅਸੁਦਿਕੁਹੀਇਅਵੇਗਾ

ਓਹੁ ਅਭਿਅਸੁ ਵਿਸਿ ਮਰਣਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਸੇਨਦ
ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਜੇਹੋ ਰਸਾਧਿ ਰਪਾਈਦਾਰੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਸ
ਨਰੂਪੀ ਬਿਨੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮਨ ਨੀਵਾਣ ਕੀਤਾ ਚਾਰੈ
ਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਪਾਇਆ ਹੋਇ ਅੰਢੇ ਰਿਜਤ ਨ ਕੇਈ ਨਹੀ
ਰਹਿਦਾ ਤਾਂ ਉਨਾ ਦਾ ਅਭਿਅਸੁ ਦੁਆਰੇ ਕਾ ਲਿਅਵਹੋ
ਇਆ ਤੇ ਮੁਰਾਰੀ ਨੂਰਿ ਗਿਆ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੋਰ
ਨਾਨੁ ਉਪਾਸਨਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋਈ ੬੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭ
ਈ ਜਗਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨੀਦ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਨੁ ਸੁਹਿਤੁ

ਰੂਮਰਜ਼ਨਜੀਦੀਸਰਾਇਆਏਗਾਗਰੀਬਨਿਵਾਜ
 ਅਸੀਇਦੀਆਂਨਰਕਿਕੋਪਾਣਾਂਨੁਭੀਰੋਕਕੋਜਤਨਕ
 ਰਦੇਹਾਂਪਰਫੇਰਿਕੋਈਪਦਾਰਥਦਿਸਦਾਮਾਂਵਦਾ
 ਹੋਤਾਸਾਡਾਮਨੁਚਲਿਜਾਂਦਾਹੋਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ।
 ਮਨੇਨਾਸਤੇਦਾਸਨਾਖੇਤੇਤਤੁਰਿਆਨਤਿਨਾਹੀਦੀਏ
 ਕਠੀਸਾਧਨਾਕਰੋਜੈਸੇਸੋਦਰਦਾਛਕਾਪੜੀਦਾਹੋ
 ਤਾਫਲੁਹੁਦਾਹੋਤੇਸੇਤਿਨਾਹੀਗੁਣਾਂਦਾਅਭਿਆਸੁ
 ਕਰੇਗੇਤਾਤੁਸਾਡਾਮਨੁਚਲੇਮਾਨੁਨਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨ

੨੩੯

ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੂ ਕਿਰਪਾ ਕਾਰਿ ਕੇ ਵਚਨੁ ਕੀਚੇ
ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਨ ਨਾ ਸਪਾਣਾਂ ਦੇਰੇ ਕਾਇ ਕਾਰਿ ਹੋਇ
ਹੋ ਪਾਣਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਨਾ ਪਾਣਾਂ ਨੂ ਤਿ ਕੁਦੀ ਦਿਖੈ ਰੋ
ਕਿਰਬ ਗੋਤਾਂ ਮਨ ਨਾ ਸੋਹੈ ਵੇਗਾ ਤੇ ਵਸਨਾਖੇ ਜਗਤ
ਦੇਸੂ ਠੇ ਜਾਨਾਇ ਕਾਰਿ ਹੋਇ ਗੋ ਜੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਪਦਾਰ
ਥਾਨੁ ਠੇ ਮਿਗਤਿ ਸਨਾਨਾ ਆਈ ਥਾਨੁ ਜਾਣੀ ਦੇਹੈ ਨਿਤਾਂ
ਵਾਸਨਾਖੇ ਹੋਇ ਗੋ ਤੇਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੇਦਾਂ ਤਿ ਦੇ ਅਭਿ
ਸਾਸਕਾਰਿ ਹੋਇ ਗੋ ਤਾਂ ਸਬ ਦੁਸਕੁਦੇਦਾਂ ਤਿ ਦਾਸਾਰ

ਹੈ॥ ਜੇਸ ਬਦ ਦਾ ਮਭਿਅਸਾਸ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਤੁ ਗਿਆ
 ਨਾਉ ਕੁਹੰ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਪਰ ਤਿਨੇ ਕਰਿਆ ਪਾਵਿਚਿ ਸਹ
 ਇਕ ਹੋ॥ ਨਿ ਮਨੇ ਨਾਸ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਹੁੰਦੀ ਹੋ॥ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ
 ਤੇ ਮਨੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆ ਨ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਮਨੇ
 ਨਾਸ ਦੇ ਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਸੋ ਕਈ ਦਿਲੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਪਾਸੀ
 ਕਾਸਿ ਰੇ ਦਾ ਸੁਬੇ ਦਾ ਰਤੇ ਇਕਲ ਹੋ ਰਦਾ ਸੁਬੇ ਦਾ ਰਤੇ ਇ
 ਕਾ ਕਾ ਕਲ ਦ ਸੁਬੇ ਦ ਰਤੁ ਰੇ॥ ਤੇ ਤਿਨ ਹੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀਆ
 ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜੇ ਇਕ ਠਹੋ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰੀ ਦਿ ਦਾ ਠਾਣਾ

ਤਕੜਾ ਕਰਿ ਕੋ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਬਹੁੜ ਲਹੈ ਰਦਾ ਠਾਣਾ ਤਕੜਾ
 ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਹੁੜ ਕਾਬਲ ਦਾ ਠਾਣਾ ਤਕੜਾ ਕਰਣਾ ਜੇ
 ਮੁਦਈ ਤੁਸਾਰੇ ਜ ਬਰਹੈ ਨਿਰੋਗਾ ਇਕਸਾਇਕ ਸਥਿਤਿ
 ਤੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਜੋ ਸਾਵੇਰੀ ਹੋ ਜੇ ਮਨੋ ਸ
 ਸਤੇ ਦਾ ਸਨਾਖੇ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਤਿਨੇ ਅਭਿਅਸੁ ਹੋਵ
 ਨਿਤ ਉਅਗਿਆਨ ਦਾ ਨਸਟ ਹੋਇ ਹੋ ਸਾਸ ਸਾਸ ਦਾ ਹ
 ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਜਨਮੁ ਸਦਾ ਰਣਾ ਤੇ ਸਬਾਇ ਦਾ ਅਭਿ
 ਆਸੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਜਗਤਿ ਨੂਝੁ ਠਾ ਜਾਨਣਾ ॥ ੬੨ ॥ ਪਉ

੨੪

ੴ ਅਠਾਈਂ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੈਤਾ ਬੁਲਾ ਸੁਰਬੀਰ ਮਨ ਪਰਉਪ ੨੪੧
ਕਾਰਾ ਜੈਤਾ ਨੇ ਦਾ ਜਾਣੀ ਐ ਪੁਰਖੁ ਪਿਰਾ ਗਾ ਸਬ ਦੁਆਸਾਰ
ਤਿਲਕ ਤਿਲਕਾ ਪਾਠ ਕਾਸਾ ਪਸੰਗਾ ਤਿਸੇ ਵਾਹਿਤ ਕਾਰਾ
ਤੋਤਾ ਮਹਿਤਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖ ਫਲ ਸਬ ਦੁਪਿ
ਆਗਾ ਜੜੀ ਆਸਾਈ ਦਾ ਸੁਹੈ ਸਭ ਕੁਲ ਹਿਰੇ ਲਾਲੁ ਅ
ਪਾਰਾ ਅਲਕੁ ਪੇਰੁ ਹੋ ਕੋਹ ਨੀ ਦਰਗਾਹ ਭੈਰਵੀ ਅਤਿ
ਭਾਰਾ ਮੀਆਂ ਜਾਨੁ ਨਿਹਾਲੁ ਪੈ ਕੁਗਤਿ ਕਮਾਵੈ ਪਰਉ
ਪਕਾਰਾ ਪੁਰਾ ਗੁਰ ਪੁਰਾ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੨੮ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰਚ

ਲੀਭਾਈਸੀਗਾਰੂਜੈਭਾਈਜੈਤਾਹੈਸਾਨਿਵਡੇਸੁਰਬੀਰ
ਪਰਉਪਕਾਰੀਸਾਹਿਬਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਸਿਸਾਹਿਬ
ਸੰਪੋਥਾਬਚਨੁਹੋਇਆਮਸਾਜੇਸਸੜਪਕੜੇਹੈਨਿਸੇਗਾਰੂ
ਹਰਿਗੋਇਦਦਾਸਰੂਪਧਾਰਿਕਰਿਪਕੜੇਹੈਨਿਸਮਾਕ
ਲਿਭਗਾਦਾਦਰਤਣਾਹੈਸਸੜਾਂਦੀਦਿਦਿਆਕਰਿਮੀ
ਰਦੀਮੀਰੀਖਿਚਿਲੈਣੀਹੈਤੇਸਬਦਿਦੀਪ੍ਰੀਤਿਸਮਝਿ
ਕਾਰਿਪੀਰਦੀਪੀਰੀਲੈਲੈਣੀਹੈਤੁਸਾਂਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾ
ਹੀਦੇਹਜੂਰਿਗਹਿਣਾਇਕਗਾਜੇਆਂਦਾਣੂਣਕਉ

ਖਾਂਦਾਹੈ ਓਨਾਨੁ ਅਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪਦਾਹੈ ਤੇਤੁ ਸਾਨੁ ਸਾ ੨੪੩
ਥਹਿ ਮੁਕਤਿ ਸਾਥਹਿ ਜੁਗਤਿ ਬਖਸੀਹੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ
ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾਨੇ ਕਹਿਅਸਾਨੁ ਜੇਗੀਪਾ
ਗਦਿਤਾਹੈ ਜੇਇਕਰਤੀ ਮਇਤਾਂ ਬੇਦਿ ਚਿਪਾਈਏਤਾਂ ਮ
ਣੁ ਸੁਇਨਾਹੇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਜੇਇਕਰਾ ਵਲੁ ਭਰਿਕੋਈ ਮਾਨੁ
ਖਖਾਵੇਤਾਂ ਸਦਾ ਮਇਦੀ ਭੁਖ ਓਸਨੁ ਹੋਵੇਦੀਹੈ ਅਰੁ ਹਸ
ਤੀ ਕਾਬਲੁ ਓਸਦੇ ਪਾਸਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸਿ ਤੁਮ ਲੇਜਾ ਵਹਾ ਜ ਬਖਸਾਹਿ ਬ

ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਜਿਨ ਨੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਪਾਰਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਓਨ ਕਉ ਮਉਰ ਪਾ
ਰੇ ਸਾਥਿ ਕਿਆ ਪਰੇ ਜਨੁ ਹੋ ਮਾਰਿਆ ਪਾਰਾ ਤਾਂ ਬੇਨੁਸੁ
ਵਰਨੁ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਮਨ ਮਾਰਿਆ ਜੀਵਨੁ ਪਰਮੇਸਰ
ਕਰਦਾ ਹੋ ਪਰਤੁ ਸੀਤੀ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਕੋਇ ਕਚਾ ਵਲ
ਭਾਰਿ ਮਸੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਇ ਕੁਚਾ ਵਲ ਵਿਚੋ ਪਾਨ ਉਤੇ ਪਾਇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ
ਰਹਿੰਦਾ ਬਿਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਵਿਚਿਤਾ ਲਾਇਤਾ ਤੇ ਓਨ

ਕੇਤਾਈਆਪਣੇਪਾਸਿਰਖਿਆ॥੬੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ॥੨੪੩॥
 ਭਾਈਜੇਤਾਤੇਭਾਈਨਿਦਾਤੇਭਾਈਪਿਰਾਗਾਪੰਜੋਵੀ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੁਰਿਅਏ॥ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅ
 ਸਾਨੂਕੋਈਐਸਾਉਪਦੇਸੁਦੇਈਐਜੋਅਸਾਨੂਢੇਰਿਕਰ
 ਤਤੁਕਰਨਾਕੁਸੁਨਰਹੇ॥ਤਾਂਬਚਨੂਹੋਇਅਸਾ॥ਉਦੀਅੰਨੂ
 ਸਿਕਚਿਕੇਤੁਸਾਸਿੰਦਾ॥ਹਰਗੁਰੂਕਾਭਜਨੁਕਰਣਾ॥ਸਾਸਿ
 ਤੇਜਿਸਸਮੇਬ੍ਰਿਤਿਬਾਹਰਿਅੰਦੇ॥ਤਿਸਸਮੇਸਬ
 ਦਾਪਰਚਾਵੀਚਾਰੁਕਰਨਾ॥ਤਾਂਓਹੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਲਰੇ॥

ਦਰਤਾਇ ਤਬੁ ਹਮਣਾਂ ਨੇ ਓਨਾ ਕੁ ਕਹਿਆ ਆਤੁ ਸਾਂ ਨਿਤ
ਨਮਿਤ ਕਰਮ ਛੋਡਿ ਤੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਸੀਭਰਿ ਸੁਹਾਏ ਹੋ
ਤਾਂ ਓਨਾ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਅਸਾਨੂੰ ਪੀਡਿਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿ
ਆਹੈ ਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਸੁਤ ਕੁ ਮਿਰਤ ਕਹਿ ਦਾਹੈ ਓ
ਸਦੇ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਨਹੀ ਪਉਦੇ ਸੋ ਜਿਸ ਦਿ ਨਿਦੇ ਅਸੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨੁ ਜੇਹਾ ਪਿਤਾ
ਅਸਾਨੂੰ ਮਿਰਤੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਾਰ ਖਾਧੁ
੩ ਅਸਾਨੂੰ ਪਾਰਿ ਜਨਮਿ ਆਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਰਮ ਇ

ਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਜੋ ਸੁਤ ਕੁਹੇ ਉਨ ਕਹਿ ਮਾਸੁਤ ਕੁਤ
 ਬੋਲੇ ਦਿਨਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਵੇ ਰਿਉ ਨਾ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾਮਾਗਿ ਮਾਕੀ ਤੀਹੇ ਜੋ ਸੁਸਨਾ ਕੁਥੀ ਉਪਜਤਾ ਹੋ ਸੋ ਜਨ
 ਮਤਾ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਸੁਸਨਾ ਸਕਾ ਦੁਆਰੇ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੋ ਸੋ ਮ
 ਰਤਾ ਹੋ ਤੁਸਾਂ ਸਾਸ ਸਾਸਿ ਨਾ ਮਦਾ ਅਧਾਰ ਰਖਣਾ ਅਸਾਂ ਨੁ
 ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾਕੋਈ ਨਹੀ ਹਥਿ ਅੰਵਦਾ ਤਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮ
 ਸਟਿ ਹੋ ਰਹੇ ੬੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਤਿਲੋਕਾ ਪਾਠ ਕ
 ਤੇ ਭਾਈ ਤੇਤਾ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਮਾਏ ਤੁਸਾਂ ਬ

ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਿ ਨ
ਜਾਵੋਗੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਅਸੀਸ ਭੇਜਾ ਪੁ
ਕਰ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸਿਸਾ ਰੁਨ ਰਕਿਨ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਰਕ ਸੁਰ
ਗਾਕਿ ਉਕੀਤੇ ਹੋ ਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਪ ਦੇ ਤਾਂ ਸਭੇ ਹੋ ਨਿ
ਪਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਇਕਾ ਗਾਰਭੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ
ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਭੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਮਨੁ ਦੇ ਇਕਾ ਗਾਰਭੀ ਨ
ਤੇ ਪਰਤੀਤਿ ਬਿਨਾ ਕਾਲਿਆਣੁ ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੁਤੁਸਾਂ
ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੁਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਕੇ ਤਾਰਾਖ ਸਲੇ

ਗਾਇਆ ਹੋਏ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਤੇ ਲਦੇ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿ ਚਿ ੨੪੫
ਪਾਵਟਿ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਬਾਬਾ ਜੀਏ ਸੇਵਾ
ਸਤੇ ਮੇ ਨੂ ਨਾ ਲਿਰਖਿ ਆਸੀ ਜੋ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿ ਚਿ ਤਲਵੰ
ਇਦਾ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮਰਦਾਨਿ ਮਾਂ ਤੂੰ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿ ਚਿ
ਹਬੁਡਾ ਲਿਵਾਹ ਰਾਹੂ ਆਖਕੋ ਜਬਦਾ ਹੁਰਾਹੂ ਕਹਿਕੇ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿ ਚਿ ਹਬੁਡਾ ਲਿ ਆਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਲੁਠਿ ਢਾਹੇ
ਇਗਾਇ ਆ ਰਾਖ ਸੁਚਰਨੀ ਆਨਿ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤਪਤਿ
ਕਰ੍ਹਾ ਹੋਵਿ ਚਿ ਰਾਮਨਾਮ ਕਹਿਕੇ ਤੁਸੀ ਕੁੰਤਿ ਮਸੀ ਕੁੰਤਿ

ਬੁਧਾਈਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸੇਕਾ ਮਾਨੁ ਹੋਏ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾਹ ਬੁਝਿ
ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਸੀਤ ਲੁਨਾ ਮੁਦੀਓ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਰਾ
ਤਿਵਿਚਿ ਤਿਸਨ ਦਾ ਕਰ੍ਹਾਹ ਤਪਤਿ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂਮਿ ਲਿ
ਕੋਤੇ ਨਾਮ ਜਪਿ ਕੋਸਭਿ ਤਿਸਨ ਨਿਵਰਤ ਹੋਇਹੋ ॥ ੫ ॥
ਖੀਰੋਰਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਦਾਸ ਜਨ੍ਹੰ ਮਾਸ ਭੁਕਾ ਲਿਕੁ
ਈ ਬਸਮੇਤਿ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਦੇ ਹਜੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਸਮੇਸੇ
ਰਾਮ ਨੁਠਹਰ ਦਾ ਨਹੀਏ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਜੋਇ ਕਰਾ

ਰਮਨੁ ਕਰਿ ਕੋ ਸਬਦੁ ਸੁਨਵਾਧੁ ਭੁਣਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇ ਅਸਾਮ ॥ ੨੪੬ ॥
ਗੋਤਾਂ ਤਿਸੁਨ ਦਾਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੋ ਜੋ ਮਨੁ ਚਲਦਾ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਚ
ਲਦਾ ਤੇ ਹੁਣ ਸਾਧ ਸੀ ਗਤਿ ਵਿਚਿ ਆਵਣ ਕਰਿ ਤੇ ਨੁਸ
ਈ ਪਈ ਹੋ ॥ ਜਿਧਰਿ ਤੇ ਰਾਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਫੁਲੁ ਅ
ਨਿਤ ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਫੇਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਨੁ ਸਬਦਾ ਵਿਚਿ ਜੋ ਕੁ ਅਜਿ
ਵੇ ਅੜੀ ਅਲੁਧੁ ਕਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜੀ ਤੇ ਦੇ ਕੁ ਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ
ਕਾਰਾ ਅਸੁਰ ਉਸਨੁ ਅਗਾ ਵਿਖਾਇ ਕੇ ਤੇ ਮੋ ਕੁ ਲਿਅੰਦੇ
ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਮੋ ਕੁ ਦਿਅਾਂ ਮੋ ਕੁ ਦਿਅਾਂ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਮਨੁ ਮਾਪਣਾ ਢੇਰ ਢੇਰ ਢਿਕੋ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਦੇ ਜੋ
ਕੁ ਨਾ ਤਾਂ ਸੁਪੁਰੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਪੈ
ਕੁ ਕੋਹ ਲੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂ ਰਿਹੁ ਦਾਸੀ ਤੇ ਵਚ
ਨਾਦਾ ਮਾਗਿਆ ਕਾਰੀ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਇਕ ਪੰਤ
ਤਕਾਂ ਸੀ ਥੀ ਅਣਵਾਇਆ ਸੀ ਤੇ ਕਥਾ ਵੇਦਾਂ ਤਦੀ ਅਰੁ ਉ
ਪਾਸ ਨਦੀ ਸੁਣਾਇ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹੋਰ ਵੇਦਾਂ ਤਿਦਾ
ਗੀ ਬਪੁ ਛਿਆ ਤਾਂ ਯੋਸਿ ਮਾਖਿਆ ਮੇ ਕਾਸੀ ਥੀ ਮਾਪ
ਣਾ ਪੁਕੁਭੇ ਜਿਕੋ ਅਣਵਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਪੀਤੁ ਤਿਸਾ ਪ

ਨੂਅਨਿਨਿਭਗਤਿਕਹਾਂਵਦਾਸੀਇਕਦਿਨਸਾਹਿਬਬਚ ੨੪੭
 ਨਕੀਤਾਪੰਡਿਤਜੈਸੇਏਹਸਿਖਾਅਨਿਨਭਗਤਿਹੈਨਿ।
 ਤੇਸੇਹਰਥੇਰੇਨਿਤਾਂਪੰਡਿਤਸਾਂਇਤਭਲੀਗਿਣਕੇਲਗ
 ਨਸਗਨਮਨਾਇਕੇਤੇਗਣੇਸਨੁਪੁਜਿਕੇਤੇਸਾਂਬਥੀਖਰ ੨੪੮
 ਚਿਵਸਤੇਪੰਜਸੈਰੁਪੀਆਦਿਵਾਇਆਤੇਕਾਂਸੀਨੂਅਪ
 ਣਪੁਤ੍ਰਤੇਆਮਰੇਤੇਸਨਮੁਖਗਾਧਾਆਇਆਤੁਏਹ
 ਫੇਰਿਮੁਕੁਆਇਆਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸੀਅ
 ਨਿਨਿਭਗਤਕਹਾਂਵਦੇਹਾਤੇਗਧੇਦੇਸਗਨਿਥੀਮੁਕੁ

ਅਏਹੋ ਹੁਣਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਅਨਿ ਨਭਗਾਤਿ ਦੇਖੋ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਰਾਜੇ ਸਿਵਨਾਭਿ ਦੀ ਨਗਰੀ ਪਾਣ ਸੰਗ ਲੈ ਦਾਰੀ ਬੁਢ
ਭਿਆਏ ਹੋ ਨਿ ਕੋਈ ਓਥੋ ਲੈ ਆਵੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇਰੂ ਉਠਿ
ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਰਹ ਮੁਕਾਮ ਦੀ ਹਕੀਕਤਿ ਲਿ
ਖਿ ਦਿਤੀ ਤੇ ਪੀਜੇ ਪੇਸੇ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਲਿਆਇ ਮੁਸੀ
ਅਰਦਾ ਸਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੋਭਿਸਨੁ ਖਰਚੁ ਵਾਸਤੇ ਦਿਤੇ ਤੇ ਓ
ਸੇਰਾ ਹੋਊ ਠਿਤੁਰੀਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਰਮ ਆਵੇ ਪੀਤਿ ਤਮੇ

ਸੇਅਨਿਨਿਭਗਤਿਹੁਦੇਹੇਨਿਜੋਬਿਤਿਵਾਰਗਹਨ
 ਛੜਨਹੀਪੁਛਦੇ। ਤੇਅਰਦਾਸਕਾਰਿਕੇਉਤਿਤੁਰਦੇਹੇਨਿ
 ਤੁਢੇਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਦੀਪਥੀਲੈਨਿਨੁਗਾਇਆਸਿ
 ਗਲੀਪਵਿਚਿਜਾਇਕੇਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਦੇਸਾਥਿਹੀ
 ਭੇਟਿਬਹੁਤੇਪਦਾਰਥੁਲਿਅਇਆਗਾਰੂਜੀਕੀ
 ਚਰਨੀਅਇਲਗਾਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਏਤੁ
 ਤੇਸੇਖਿਹੋਇਆਹੇਂਤੇਨੁਅਨਿਨਭਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀ
 ਯਹੋਜਿਸਦੇਲਪ੍ਰਾਣਸਿਗਲੀਵਾਚੀਤਾਂਸਭਜ

ਗਾਦੀ ਕਲਾ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਬਚ ਨਹੋਇਆ ਕਲਿਜੁ
 ਗਾਵਿਚਿ ਜੋਗਿ ਕਿਸ ਸਧਣੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੋਥੀ ਪਾੜਿ ਕੋਸੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਕਰਿ ਦਿਤੀ ਤੇ ਅਨਿਨਿ
 ਭਗਤਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਠੀਕ ਬਜੀ ਵਿਚਿ ਲਿਖੀ ਜੋਚਿ ਤੁਲਾ
 ਗਾਇਕੇ ਪੁਰੋਹਿਤੁ ਏ ਗਾਓ ਸਦਾ ਓਧਾ ਰੁਹੇਵੇ ਗਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪੰ
 ਨਾ ਸੋਖਹੋਇਆ ॥੬੧॥ ੬੬॥ ਅਗੇ ਸੁਖੀ ਛਿਵੇ
 ਮਹਲ ਕੀਚ ਲੀਓ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਭੈਰਵੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸ ਚ ਨਿਆਇਆ ਅਮਰ ਦਾ ਸਕੀਤ

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਕਈ ਸਿਖ ਸਬਾਦਿ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਿ ਦੇ ੨੪੯
 ਅਪ੍ਰਾਵਿ ਚਿਬੋ ਲਿਓ ਫੁਟੇ ਹੋ ਨਿਬਚ ਨੁਹਾਇਆ ਚਾ
 ਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁਚਾਹੀ ਦੀ
 ਯੋਜੋ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨਿ ਤੇ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੀ ਚਰਚਾ ਤਿਆਗਨਿ ਤਾਂ ਭਾਈ ਦਰਗਹਿ ਪੁਛਿਆ ਜੋ
 ਕਉ ਨ ਚਰਚਾ ਹੋ ਬਚ ਨੁਹਾਇਆ ਇਕ ਵਾਦ ਚਰਚ
 ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਨੁਹੀ ਸਮਝੀ ਦਾਤੇ ਨੀ ਮ੍ਰਿਤਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਅ
 ਪਥੀ ਵਿਸੇਖ ਬੁਧਿ ਵਾ ਲੇਖੀ ਪੁਛਿ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਧਾ

ਰਿਲੈਣੀ ਤੇ ਦੂਜੀ ਤਿਰਚਰ ਚਾਹੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁਧਿ ਵਿ
ਚਿਹਰੇ ਸੋ ਕਾਹੀ ਸੁਣਾਵਣਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੁਧਿ ਵਿਚਿ ਮ
ਵੇ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਿ ਸੁਣਿ ਲੇਵਣਾ ਵੀ ਚਾਰਿ ਕੋ ਜੋ ਵਿਸੇ
ਖਰੇ ਵੇ ਸੋ ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਪਾਠਣਾ ਜੇ ਸੇਏ ਕੁਦੀ ਪਕਦੇ
ਸਨ ਮੁਖ ਦੁਸਰਾ ਦੀ ਪਕੁਜਗਾਈ ਤਾਹੇ ਤਾਂ ਦੋ ਨੇ ਕਾਮ
ਪਕਾਰਨ ਸਟਹੇ ਇਜਾਤਾਹੇ ਤੇ ਇਕੁ ਦੀ ਪਕੁਹੀ ਦਾਹੇ॥
ਤਉ ਚਾਂਦ ਨਾ ਕਰਦਾਹੇ ਪਰੁ ਆਪਣੇ ਪਿਛੇ ਮੀਧੇ ਰਹੀ
ਰਹਿੰਦਾਹੇ ਤੇ ਸੋ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੁਸੁ

ਠਾਵੁਦੀਹੋ ਤੇਹੋਰਸਦੀਨਹੀਸੁਣਦਾਤਿਸਨੁਗਾਰਬੁਹੋਤਾ ॥ ੨੫੦ ॥
ਹੋਤੈਇਕਜਲਪੁਚਰਚਾਹੋਜੋਆਪਣੇਪਖਦੀਨਾਨ
ਪ੍ਰਕਾਰਦੇਵਚਨਕਾਰਿਪਾਲਨਕਰਣੀਤੇਹੋਰਦੇਪਖ
ਨੁਪ੍ਰਮਾਣਾਂਤੇਵਿਸਟਾਂਤਾਕਾਰਿਖੰਡਣਾਇਹਭੀਚਰਚਾ
ਸਿਖਾਤਿਆਗਦੇਹੈਨਿਜੋਮਨੁਨੀਵਾਂਨਹੀਹੁੰਦਾਤੇਇਕ
ਵਿਭਿਭੁਚਰਚਾਹੋਜੋਆਪਨੁਕਈਸਮਸੁਨਹੀਤੇਹੋਰਸਿ
ਦਾਵਚਨੁਮੰਨਣਾਨਹੀਏਹਭੀਚਰਚਾਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਤਿ
ਆਗਿਕਰਦੇਹੈਨਿਜਿਸਕਰਿਮਨੁਨੀਵਾਂਹੋਵੇਸੋਈਚਰ

ਚਾਕਰਦੇਹੇਨਿਕਿਸੇਦਾਮਨੁਨਹੀਦੁਖਾਵਣਾਹਰਿਕਿ
ਸੇਦੀਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾਕਰਣੀਏਹੇਸਿਖੀਦਾਧਰਮੁਹੈ॥ਸਾ
ਖੀਹੋਰਚਲੀਆਮੀਆਂਜਮਾਨੁਗੁਰੂਹਰਿਰੋਗੀਬੰਦਜੀਦਿ
ਸਰਨੀਆਇਆਤੇਪ੍ਰਸਾਦੁਆਇਕੋਲੀਤਾਤੇਮਥਾਦੇਕ
ਆਤੇਕਹਿਮਾਜੋਜੀਮੇਨੁਭੀਆਪਣਾਸਿਖਕਰੀਏ॥੩॥
ਬਚਨੁਹੋਇਮਾਜੋਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਿਦਕੁਨਾਲਿਪਡੁ
ਇਹਿਸਰੀਰਜਿਤਨੈਹੋਨਿਸਾਭਿਪੰਜਾਤਤਾਂਦੇਹੇਨਿਕਿਤਸ
ਭਣਾਵਿਚਿਚੇਤਨੁਇਕੋਹੋਜੋਕੋਈਚੇਤਨਨੁਪਛਾਣ

੨੪੧
ਦੇਤੇਨੋਸੇਈਦਾਵੁਕੇਸਿਖਹੋਨਾਤਾਂਉਸਨੇਅਰਦਾਸਿ
ਕੀਤੀਜੀਜੇਇਕਚੇਤੁਨੁਵਿਆਪਿਆਹੋਇਆਹੋਤਾਂ
ਇਕਸਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਵੁਣਿਕਰਿਕੇਸਭਕੋਈਚਜਿਕਿ
ਉਨਹੀਜਾਂਦਾਤੇਇਕਸਦੇਰਿਅਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿ
ਸਭੁਣਾਂਦਾਅਗਿਆਨੁਕਿਉਨਹੀਮਿਟਿਜਾਂਦਾਤਾਂ
ਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸੇਘਟਿਅਟਿਮੇਅਕਾਸੁਏਕਹੀਰ
ਤਾਹੋਜਿਸਘਟਿਮੇਪਦਾਰਬੁਪਾਈਤਾਹੋਤਿਸਹੀਤੇ
ਨਿਕਸਤਾਹੋਜਿਸਮਟੇਮੇਦੀਪਕੁਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੋਤਿ

ਸਕਾਅੰਧੇਰਾਦੂਰਿਹੋਤਾਹੈ। ਭੁਜਨਖਾਣਾਪ੍ਰਾਣਕਾਧਰ
ਮੁਹੈ। ਅਰੁਗਿਆਨਸਮਸੁਣਾਮਨਕਾਧਰਮੁਹੈ। ਤੇਅੰ
ਤਮਾਸਰਬਦਾਸਾਖੀਹੈ। ਸਜਾਤੀਵਿਜਾਤੀ। ਸੁਰਾਤਿਤੀ
ਨੋਭੇਦਾਤੇਨਿਆਰਾਹੈ। ਸਜਾਤੀਭੇਦਕਹੀਏਇਕਅੰ
ਤਮਾਹੈ। ਦੂਜਾਰੇਤਨੁਹੋਰਾਹੈ। ਜੈਸੇਮਾਨੁਖਕੋਸਾਥਿ
ਦੂਸਰਾਮਾਨੁਖਹੋਏ। ਸੋਤਾਂਦੂਜਾਹੈ। ਇਅਸਾਤੇਵਿਜਾ
ਤੀਭੇਦਿਕਹੀਏਇਕਅੰਤਮਾਚੇਤੀਨੁਹੈ। ਅਰੁਦ
ਜਾਜਗਤੁਜਗ੍ਹੈ। ਜੈਸੇਮਾਨੁਖਕੋਸਾਥਿ। ਬਿਰਛਕਹੀ

ਏਸੇ ਤਾਂ ਜਗਤ ਭਰ ਖੁਕਾਰਿ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸੁਗਾਇ ॥ ੨੫੨ ॥
ਭੇਦ ਕਹੀ ਏਸੇ ਸੇ ਮਾਨੁ ਖਕੋ ਮੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਮੰਗ ਹੋਇ ਨਿ
ਸਤੁ ਮਾਤ ਮਾਨਿ ਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕੋ ਮੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਮੰ
ਗ ਨਹੀ ਬਣ ਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾਏ ਸਾਕ ਹਿ ਮਾਏ ਸ
ਭਕੋ ਮਾਧਿ ਸਭ ਹੂ ਤੇ ਨਿ ਮਾਰੇ ਗਯੋ ਉਜਲ ਭੀਤ ਰਿਦੀ
ਸਤੁ ਤਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਕੇ ਕੀ ਨਿ ਮਾਏ ਹੋਇ ਨਿ ਮੰਤ
ਹ ਕਰਣ ਜਲ ਦੀ ਨਿ ਮਾਏ ਹੋਇ ਨਿ ਤੇ ਮਾਤੁ ਮਾਧਿ ਦੁਸੇ
ਦੀ ਨਿ ਮਾਏ ਹਿ ਵਿਚਿ ਭੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿ ਮਾਰ ਭੀ ਹੋ

ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਝਿਆ ਆਹੋ ਜੇਈ ਸਿਖੁ ਹੋ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ਉਨਤੀ ਸਵੀ॥ ਅਨੰਤ ਕੁਕੇ ਭਲੇ ਸਭ ਵਧਵ
ਣੇ ਹਾਨੀ ਸਿਰ ਦਾਰਾ॥ ਇਹਾਰੇ ਜਾਨਾਣੀ ਮੇਨਿ ਵਲਨਿ
ਹਾਨੁ ਸਭ ਦੁਵੀਚਾਰਾ॥ ਤਖਤੁ ਪੀਰ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਦਰਗ
ਹਤੁ ਲੀਜੋ ਪੈ ਨਿਰਕਾਰਾ॥ ਮਨ ਸਾਧਾਰਾ ਮਥਾ ਹੁੰਦੀ
ਰਬ ਉਪਲਿਸੇ ਵਕਸਾਰਾ॥ ਕਿਸ ਨਾ ਝੁੰਝੀ ਮਾਖੀ
ਐ॥ ਪੰ॥ ਪੂਰੀ ਦੁਰਕਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਧੀਰਾ ਕ੍ਰਿਮ ਦੂ
ਜਾਣੀ॥ ਐ॥ ਵਡੇ ਸੁਜਾਣਾ ਤਿਖਾਣਾ ਮਧਾਰਾ ਬਨਵਾ

ਲੀਤੇ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲ ਦੇ ਦਹਿਤਿ ਸੁਬ ਲਿਹਾਰਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਰਣਹਾਰਾ २੯ ਸਾਖੀ ਹੋਰਚ
 ਲੀਯਾ ਭਾਈ ਅਨੰਤ ਤੇ ਕੁਕੇ ਦਧਾ ਦਾਣਾ ਭੁਰੂਹਾਰਿ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੜਾਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜੋ ਭੋਇ ਆਪਣੀ
 ਠਹਿਰਾਈ ਹੋਇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੁਕਿ ਆਹੋ ਹੋਰ ਸਮਿ
 ਠਿਠਾਈ ਦੀਨਿ ਆਈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆਜੇ ਸੇ ਕੜਾਹੁ ਦੇਵਿ ਚੋ ਕਾਈ ਵਸਤੁ ਸੁਦਣਵਾ

੨੫੩

ਭਾਈ

ਲੀਨਹੀ ਤੇਸੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਬੀਕਾਈਸੁਟਣਿ
ਵਾਲੀਕਥਾਨਹੀਹੁਸੇਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਅਪਣੇ
ਖਸਲਤਿਕਿਰਤਿਖਰੀਅੰਕਰਨਿਜੁਕਾਈਗਲਿ
ਸੁਟਣਿਵਾਲੀਨਾਹਵੇਗੀਸੋਸਤਿਗੁਰੂਪਰਾਪ
ਤਿਹਵਨਿਗਾਅੇਸਮਹਾਰਜਦਾਨਾਮੁਹੇਜਿਸਕਰਿ
ਅਕਾਲਵਿਖੇਲੀਨਹੁੰਦਾਹੇ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ॥
ਭਾਈਪੰਨਵਲਾਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੁਗੁਰੂਹਾਰਿਗੋਬਿ
ਜੀਦੀਸੰਗਨਿਆਏਜੋਅਸਾਫੁਓਧਾਰਹੋਵੇ॥ਬਚ

ਨਹਿ ਇਆ ਜੇ ਸੇ ਕਾਸਟਿ ਮੇ ਅਗਾ ਨਿਹਤੀ ਹੋ ਤੇ ਮਥੇ ਬਿ
ਨਾ ਨਿਕਸਤੀ ਨਹੀ ਤੇ ਕਾਸਟ ਨੁ ਸੇ ਕਭੀ ਨਹੀ ਲਗਦਾ
ਤੇ ਮਥਣ ਦੁਲੇ ਬੈਠਿ ਕੇ ਮਥ ਦੇ ਹੋ ਨਿਤਾਂ ਅਗਾ ਨਿਪੁਤਖ
ਹੋਇ ਕੇ ਸਭ ਕਾਸਟ ਅਗਾ ਨਿਹੋਇ ਜਾਤ ਹੋ ਤੇ ਦੁਧਾਵਿ
ਚਿਪੁਤ ਹੋ ਪਰ ਸਿਜਮ ਨਾਲਿ ਮਥਿ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪੀਓ
ਨਿਕਸਤ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਪਾਠ ਸਥਾਵਿ ਦੇ ਕਾਰਿ ਪੁਨਹੀ ਦਾਹੋ
ਪਰਗਿਆ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰ ਨਿਤੇ
ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਹੋ ਭਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋ

੨੫੦

ਥਜੀਦੀਕਥਾਕਰਨਿਤੇਵੀਚਾਰਕਰਨਿਜੋਸੁਤਾਸਰਧ
ਕਰਿਕੇਸੁਟੇਸਭਣਦੇਮਨਵਿਚਿਭੋਆਵੇਤੇਗੁਰਮਤਿ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਆਪਭੀਜੀਵਨਸੁਕਤਿਹੋਵੇਤੇਹਚੁਭੀ
ਜੇਓਨਾਦੀਕਥਾਸੁਟੇਜੀਵਨਸੁਕਤਿਹੋਵੇਠਾਸਾਖੀਹ
ਰਚਲੀਭਾਈਤਖਤੁਪੀਰਭਾਈਦਰਗਾਹਤੁਲੀਭਾਈ
ਮਨਸਾਧਾਰਤੇਭਾਈਤੀਰਥਉਪਲਿਭਾਗੁਰਹਰਿਗੋਬਿ
ਦਜੀਦੀਸਰਨਿਆਏਤੇਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਸਚੇਪਾਤਿ
ਸਾਹਾਹੋਰਨਾਦੇਮੁਖਥੀਸਥਾਇਦਾਵੀਚਾਰੁਸੁਣਦੇਗੰ

ਤਾਂ ਮਨ ਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨਹੀ ਅੰਦਰੀ ਤੇਭਾਈ ਨਿਵਲੇ ਤੇਨਿ
ਹਾਣੁ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਨ ਦਿ ਚੋਭੈ ਅੰਦਰ ਹੋ ਤੇਗੁ
ਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਪਾਇ ਜਾਵੀ ਹੋ
ਬਚ ਨਹੀ ਹੁਆ ਸਬ ਦੁਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਪਰ ਜੇ ਵਕਤੋ ਵਿ
ਚਿਤ ਦਹਰਾਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੁਤੇ ਵਿਚਿ ਭੀ ਚਿਦਹਰਾ
ਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਤੁਰਤ ਹੀ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ
ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਬੜਾ ਗੁਣ ਵਕਤੋ ਸੁਤੇ ਵਿਚਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤ
ਛੁਲਿਕ ਰਿਕੇ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਪਰ ਜੇ

੨੫੫

ੴ ਕਤੇਵਿਚਿ ਗੁਣਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿਤਾ ਸਹਜੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਨੂਭੀਪੁ ॥
ਪਤਿ ਹੋਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨਿਤਾ ਭਾਂਝਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀਓ ਕਉ ਣੁ
ਗੁਣਹੈ ਨਿਤਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈ ਮੇਯ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ॥ ਸਲੋਕੁ ਵਾਰਾਮੀ ਵਿਵਾਸ ਸਮਾਸ ਵਿਤਪਿ
ਆਕਥਾ ਵਿਵਤਿ ਸਤਿ ਵਾਕਸੀ ਦੇਹ ਫੁਦੇ ਅਸੇਖੰ ਸਾਸ
ਤੁਕੁ ਸਲੋਨੁ ਖਿਆਤਾ ਵਿਖੈ ਪਕਿਤਾ ਅਵਿਰੋਜਨਰ
ਜਕਿ ਜਿਤ ਸਭੁ ਨਹੀ ਕਤੋ ਧਰਮੁ ਕਾਸੀ ਤੋ ਖੀਤੇ
ਚਤੁਰਦਸ ਗੁਣਾ ਉਤਮ ਵਕਤਾ ਪ੍ਰਣੀਤਾ ਇਮੇ ॥

ਇਤਨੇ ਗੁਣ ਵ ਕਤੇ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਉਸ ਬੀ ਕਥਾ ਸੁਣ
ਨ ਤੇ ਕਾ ਲਿਖਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਵਾਰਾ ਮੀ ਬਾਣੀ ਦੇ
ਪਦ ਸਮਝੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਤੇ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਸੀ ਹੀ ਧੁਨਿ ਕਰੇ ਸੇ
ਸਫੀ ਦਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੀ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸ ਵਿ
ਚਿ ਜੇ ਥੇ ਰਸ ਦਾ ਇਸ ਬਾਨੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁਤਿ ਅੰਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਠ
ਹਰਿ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰੇ ਜਿਥੇ ਸੁਤਿ ਅੰਦੀ
ਬ੍ਰਿਤ ਉਦਾਸੁ ਹੋਵੇ ਓਥੇ ਸਫੀ ਪਹੀ ਕਰੇ ਤੇ ਕਥਾ ਇਜੇ
ਹੀ ਮਠੀ ਕਰੇ ਜੇ ਸਭ ਨਾਨੁ ਪਿਆਰੀ ਲਗੇ ਤੇ ਵਚ

੨੫੬

ਨੁਸਚਾ ਕਹੇ ਜੋਗਿਆਨ ਕੇ ਉਪਾਸ ਨਾ ਕੇ ਕਰਮ ਜੋਸ
ਬਦਿਦਾਰਿ ਦਾਹ ਦੇ ਸੇਈ ਅਰਥੁ ਕਰੇ ਯੋਜਿ ਸਦੇ ਮਨ
ਵਿਚਿ ਸਹਸਰ ਦੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕਰੇ ਉਸਦਾ ਸੀਸਾ ਨਿਵਰ
ਤ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ਤੇ ਜੋਹਾ ਪ੍ਰਥਾ ਵਸ ਬਦਿਦਾਰਿ ਦੇ ਤੇ ਹੀਰ
ਸਾਖੀ ਲਿਆਵੈ ਤੇ ਜੋਹ ਸ੍ਰੋਤ ਹੋਵ ਨਿਤੋ ਸਾਹੀ ਸ੍ਰਿਸ
ਦਾਂ ਤ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸਭ ਠਾਸਾ ਸ੍ਰੁ ਦਾਰਿ ਆਤਮ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕ
ਥਾ ਵਿਚਿ ਦੇਖੇ ਪਨ ਕਰੇ ਜੋ ਕਥਾ ਸ੍ਰੁ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਿਰਾਹੇ
ਵੈ ਤੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਸਭਾ ਉਦੀ ਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸਥੀਰ ਕ

ਰਿਕੇਭੀਸੁਧਾਹਇਬੈਠੇ ਤੇਮਨਕਰਿਕੇਭੀਸਗਲਿਹੋ
 ਵੈ ਤੇਜਿਓਜਿਓਕਥਾਸੋਤੇਸੁਣਨਿਤਿਓਤਿਓਓਨਾਦੇ
 ਮਨਨੁਪ੍ਰੀਤਿਦਾਰੰਗੁਚਕੁਦਾਢਾਵੈ ਤੇਸਾਰੀਸਭਾਜੀ
 ਤੀਜਾਵੈ ਨੇੜਤੇਸੁਵਨਸ੍ਰੀਤਿਅੰਦੇਵਕਤੇਦੇਸੁਖ
 ਧਿਰਹੀਹੋਵਨਿ ਦੇਖਾਂਅਗੇਕੀਕਹਿਦਾਹੈ ਤੇਅਹਿ
 ਕਾਰੀਨਹੋਵੈਆਪਣਾਮਨਨੀਵਾਰਥੇ ਤੇਜੋਕਥ
 ਕਰੋਸੋਪੁਥਾਮੇਆਪਿਰਿਦੇਵਿਚਿਧਾਰਿਲੇਵੈ ਤੇ
 ਆਪਣੀਪ੍ਰਲਥਧਿਤੇਸਿੰਘਕਰੇਥਹੁਤਪਦੰਗਥ

3

੨੫

ਦੀ ਚਾਹਨ ਕਰੇ ਮੀਰੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੇਵੇ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕੇ
ਲੇਵੇ ॥ ਏਹਿ ਚਉਦਹ ਗੁਣ ਜੇ ਵਕਤੋ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨਿ
ਤਉ ਓਸ ਥੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ॥ ਅਗੇ ਸੁਤੇ ਦੇ ਭੀ ਚੌਦਹ
ਗੁਣ ਚਾਹੀ ਦੇਹਨਿ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਭਗਤੋ ਵਕਤੋ
ਅਗਰ ਬਤਾ ਸੁਚਰਚਰ ਚੌਦਹ ਗੁਣ ਨਾਪਦਹ ਪ੍ਰਸ
ਨ ॥ ਅਖ ਸੁਬਹੁ ਸੁਤੇ ॥ ਅਲੋਸੇ ਨਿਵੇ ਸੁਤਾ ਸੁਧੀ ਦਾ
ਤਾਤਿ ਪਕਤ ਕਖੀਤਰਾ ਸੁਚਦਪਰਦੀ ਭੇਇ ਤਾ ਸਰਬ
ਦਾ ॥ ਏਤੇ ਯਾਸਦ ਸੀਤ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਵੇਕੇ ਠੇਪੁ

ਸਸਤਸਦਾ ॥ ੧ ॥ ਏਹ ਚੋ ਦਹ ਗੁਣ ਸੁ ਤੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਘੁੰਬ
 ਮੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰ ਮ ਕਰਿ ਵ ਕਤੇ ਦੀ ਭਗਾ ਤਿ ਕਰੇ ਦੁ
 ਸਰਾ ਅਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਗਾਰ ਬੁਨ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇ ਸੇਵਾ
 ਕਰਨਾ ਹਾਂ ਤੀ ਜਾ ਕਥਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਸਰਧ
 ਹੋਵੇ ਚਉਥਾ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੀ ਤੇ ਵਚਨ ਦੀ
 ਭੀ ਚਤੁਰਾਈ ਨਿਕਰੇ ਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਸਮਸੁਣਨੁ ਚਤੁਰ
 ਹੋਵੇ ਤੇ ਛਠਵਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਹੋਵੇ
 ਤੇ ਆਪਤ ਮਬਹੁਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਣੇ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਅਠਵਾਂ

੩੫੮

ਆਲਸੁ ਨ ਕਰੇ ॥ ਨਾ ਵਾ ਕਥਾ ਦੇ ਸੁਣ ਨ ਵਿਚਿ ਨਿ
ਦਾ ਨ ਕਰੇ ॥ ਦਸਵਾਂ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁ ਵਣ ਕਰੇ ਸੋ ਮਨਿ
ਵਿਚਿ ਪਾਰਦਾਰਹੈ ॥ ਵਿਸਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਯਾਰਵਾਂ ਵੀ ਭੁਖ
ਵੇ ॥ ਬਾਰਵਾਂ ਜੋ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਥੀ ॥ ਵਿਪਰ
ਜੋ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰੇ ॥ ਤੇਰਵਾਂ ਸਰੀਰ
ਦੀ ਸੋਚ ਰਖੇ ॥ ਚੌਧਵਾਂ ਦੀ ਭਨ ਕਰੇ ॥ ਰਿਦੇ ਕਾਰਿ ਸੁਣੇ
ਏ ॥ ਹੁਚੋ ਦਾ ਗੁਣ ਸੁਣੇ ॥ ਦੇਵਿ ਚੋਹਵਾਂ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓਸਨੁ
ਤੁਰਤੁਰਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਦਾਰੇ ॥ ਸੋਭਾਈ ਨਿ

ਵਲੋਂ ਨਿਹਾਲੁ ਵਿਚਿ ਸਭੇ ਲਖਣ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ।
 ਤੁਸਾਂ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਣਿ ਓਸ ਦੇ ਮਿ
 ਲਣ ਕਾ ਰਿਸਭੇ ਚਾਣ ਕਿਉ ਨ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਦੁਨਿ ਪ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਕਿਸਨ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤ
 ਪੁਰੀ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਮਾਏ ਜੀ
 ਅਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਕਲਤੁ
 ਰਾਵਿਚਿ ਨਾਖਵਨੁ ਜਹਾ ਜੁਹੈ॥ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਨਾਮ ਕੇ
 ਜਹਾ ਜਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਠਾ॥ ਤੇ ਸਬਦਿ ਦੇ ਉਚਾਰਨਿ ਦ

੨੫੯

ਅਭਿਆਸੁ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਸਿਖ ਸਬਦਿ ਨੂਪਾੜਿ ਸੁਣਿ ਕੇ ਖੋਟੇ ਕ
ਰਮੁ ਛੋਡਿ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਕਈ ਸਿਖ ਸਰੋ ਬਹੁਤ ਵੇਰ
ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਿ ਲਗਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਓਨ ਨੂਕ ਉਣੁ ਪ
ਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕਾ
ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਾ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਸਮੇ ਪਾਇ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੋ।
ਇਕਾਗਿ ਅਨਥਾ ਪਦਾ ਕਾ ਲਿਖਾਣੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ। ਕਿ
ਸ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਸਬਦੁ ਨੁ ਸੁਣਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਓ

ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇ ਹੋ ਨਿਮਮ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਮਾਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ੨੬੦ ॥
 ਹੁੰਦੀ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜਗਤ ਮਾਸੀ ਨੂਰਿ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੋ
 ਤੇ ਰਿਅਨੀ ਦਾਰਿ ਮਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ॥ ਪਰ ਜੋ ਰਿਅਮ ॥
 ਨ ਬਧੇ ਹੋ ॥ ਓਸਨੇ ਮਾਪਣੇ ਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਪਾਠੁ ਸੁਣ ਕੇ
 ਰਿਅਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਰਿਅਮ ਦਾ ਨਿਸਚਾਨ ਹੋ
 ਹੋਇ ਮਾ ॥ ਤੇ ਮਾਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੋ
 ਜੇ ਮੇਨੂਰਿ ਮਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਦਾ ਸੰਗ ਨਹੀ ਕਰਦ ॥
 ਤਾਂ ਓਸ ਨੂਰਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ॥ ਜੇ ਸੋ ਕਿ

ਸੀਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਰਾਹਿਜਾਣਾਹੈ। ਤੇਰਾਹੁਨਹੀਜਾਣ
ਦਾਤਾਂਪੁਛਿਦਾਪੁਛਿਦਾਚਾਲਿਆਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਓਹੁਅ
ਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਤੇਕਿਸੇਨੁਸੀਗਤਿਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਰਦੀਤੁਰੀਹੋਈਮਿਲੀਹੈ। ਤੇਓਹੁਓਸਦੇਨਾਲਿਰ
ਲਿਆਹੈ। ਤਾਂਓਹੁਜਗਿਆਸੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈ। ਪ
ਰਜੇਕੋਈ। ਰਾਹੁਜਾਣਦਾਹੈਓਹੁਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚ
ਦਾਹੈ। ਅਰੁਜੇਰਾਹੁਨਹੀਜਾਣਦਾਤੇਪੁਛਦਾਭੀਨਹੀ
ਤੇਓਲਟਾਚਲਿਆਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਓਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਨੂਨ ਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ਤੇ ਸੇਜੋ ਮਾਪਿ ਨੂਰਿ ਮਾਨੀ ਮੰ
ਨਦਾਹੈ ਤੇ ਸਾਂਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਥੀ ਪਛਦਾ ਨਹੀ ਓਹੁ ਜੀਵ
ਨ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਵਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾ
ਈ ਪਿੰਗਾ ਰੂਤੇ ਭਾਈ ਮਦੂਤਿ ਖਾਣਿ ਘੜੇ ਸੁਜਾਣਿ ਹੋ
ਸਾਨਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਮਾਇਾ ਹ
ਜੂਰਦੀ ਟਹਿਲੁ ਕਰਨਿ ਲਿਗਦੀ ਮਾਂ ਲੁਕੜੀ
ਮਾਂ ਚੀਗਨਿ ਤੇ ਚੋਕੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮੰਜੇ ਬਣਾਇ ਦੇਵਨਿ
ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਸਭ ਟਾਹ ਜੇ ਕੀ ਮੁਹਿ ਵੇ ਸੁਕਾਰਿ ਦੇਵਨਿ

ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੇ ਮਾਵਿਸਾ ਰਿਕੇ ਕਥਾ
ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਿ ਤੇ ਪਛਲੀ ਗਾਤਿ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰਾਇਨਿ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਾ ਠੰਨਿ
ਤੇ ਬਾਂਟੀ ਭੀ ਜਪਨਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਓਨਾ ਦਾ ਅੰਤਿ ਦਾ
ਸਮਾਗੇ ਇਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
ਗੇ ਤੇ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਾ ਰਿਕੇ ਸਭਿ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣੇ
ਹਥੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਾਇਆ ਪ੍ਰਾਣਿ
ਛੁਡੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪਿ ਓਨਾ ਦੀ ਚਿਖਾ ਤੇ ਜਾਇਖੜੇ

ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹਿ ਨ ਲਨੀ ਲਦੇ ਮਦਤਾਰੇ ॥ ੨੬੩ ॥
 ਸਾਨਿ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਗਿਆ ਅਨੁਪ੍ਰਾਤਿ
 ਹੋਏ ॥ ਅਸਾ ਕਹਿ ਆਸੀ ਜੋ ਕਾ ਲਿਜੁ ਗਿਵਿ ਚਿਤੁ ਸਾ
 ਨੁ ਗਿਆ ਅਨੁਦੇਵਾਂਗੋ ॥ ਹੁਣਿ ਏਨਾ ਸਬਦੁ ਨੁ ਸਮਝਿ
 ਆਰੇ ॥ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਨਿਯਾ ॥
 ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਬਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਪਰ
 ਸਰਾਮ ਬਾਲਿ ਵੇਦ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧਾ
 ਰ ਕੋਈ ਰੀਤ ਹੋਵੇ ॥ ਓਸਨੁ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਐਖਧਰੇ

ਵਨਿ ਤੇਤੁ ਰਿਕੋਓਸ ਦੇਪ ਰਿਭੀ ਜਾਵਨਿ ਰੋਰੁ ਸੁ
ਬਾਦਿ ਬਾਣੀ ਭੀ ਹਿਤਿ ਕਾਰਿ ਰਾਵਨਿ ਤਾਂ ਇਕਾਦਿ ਨਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਲਿਆਣਿ ਤਾਂ ਸਭੁ
ਸੇਵਾ ਸਬ ਦੁਕਰਦਾਹੈ ਸਾਧ ਸੀਰਾਤਿ ਦੀਇਤ ਨਿਸੇ
ਭਾਕਿਉ ਲਿਖੀਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਮੈਖ ਧੁਤੁ ਸਾਡੇ
ਪਾਰਿ ਸਭੁ ਠਾਹੈ ਗਾਂਦੇਹੈ ਨਿਪਰਕੇ ਤੁਸੀਕੇ ਤੁਸਾ
ਰਾਸ ਬਿਠਾਹੈ ਜੇਰੀ ਦੀਨਾ ਦਿਕਾਦੇਖਦਾਹੈ ਗਾਰ
ਮੀਸਰ ਦੀਕਫ ਬਾਦੀਨੁ ਪਛਾਣਿਕੇ ਅਮੈਖ ਧੁਦੇਦੇਹੈ

ਤੇ ਨਾਲਿ ਸੰਜਮੁ ਦਸ ਦੇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾਹੇ ੨੬੩
ਪਰੁ ਜੇ ਅਖ ਦਭੀ ਕੋਰਿ ਹੀ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵਨਿ
ਤਉ ਭੀ ਵੇਦ ਬੀ ਬਿਨੈ ਰੋਗੁ ਨ ਹੀ ਕਟੀ ਦਾ ਤੇ ਸੇਰੁ ਸ
ਖਿ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸੋ ਸਿਖ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਖ ਕਰਿ ਸਬ
ਦਿ ਦਾ ਉਪ ਦੇ ਸਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਓਨ ਨੂਰਿ ਅਸ ਪਰ
ਪਤਿ ਹੋ ਦਾਹੇ ੨੭ ਪਉੜੀ ਤੀਸਵੀ ਲਸਕਰ ਭਾਈ ਤ
ਰਬਾ ਗੁਆਲੀ ਏਰ ਸੁਇ ਨੀ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਭਾਵਾ ਧੀਰ
ਉਜੈ ਨਾਵਿ ਚਿਸਾ ਧਸੀ ਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਾ ਦਿ ਨਿ ਦੁਸਾ ਮੇ

ਲੁਵਡਾਬੁਰਹਾਨਪੁਰਿਸਨਖੁਖਿਸਿਖਸਹਜਪਰਗਾ
ਸਾਭਗਤੁਭੁਈਆਭਗਵਾਨਦਾਸਨਾਨਿਬੇਦਲਾ
ਪਰੇਉਦਾਸਾਸਲਕੁਬਟਾਰੂਜਾਣੀਐਪਿਰਥੀਮ
ਲੁਜਰਾਦੀਖਾਸਾਭਗਤੁਛੁਰਾਵਖਾਣੀਐਡਲੁਰਿ
ਹਾਣੇਸਾਬਾਸਾਸੁੰਦਰਸੁਆਮੀਦਾਸਦੁਇਵੀਸਵ
ਧਾਵਣਕਵਲਵਿਗਾਸਾਗੁਜਰਾਤੇਵਿਚਿਜਦੀ
ਐਭੇਖਾਰੀਭਾਵੜਾਸੁਲਾਸਿਗੁਰਖੁਖਿਭਾਉਭਗ
ਤਿਰਹਰਾਸਿ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਤਿਰ

ਬਾਲਸਕਰਬਾਦਿਸਾਹਦੇਦਿਚਿਰਹਿਦਾਸੀ। ਗੁਰੂਹਾਰਿਰੋ ੨੬੪
ਬਿਦਜੀਦੀਸਰਨਿਆਇਆ। ਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਗਰੀ
ਬਨਿਵਾਜਾ। ਅਸੀਆਪਣੀਕਿਰਤਿ। ਵਿਚਰੁਧੇਰਹਦੇਹਾ
ਅਸਾਡਾਕਿਉਕਾਰਿਉਧਾਰੋਵੇਗਾ। ਵਚਨੁਹੋਇਆਂ
ਤੁਸਾਂਸਾਧਾਂਦੀਟਹਲਿਕਰਣੀ। ਜੇਗਉਅੰਨੁਪਾਸੁਖ
ਵਾਂਵਦੇਹੋਨਿ। ਸੋਉਨਾਦਾਦੁਧਪੀਵਦੇਹੋਨਿ। ਤੇਸੇਸੇਸਾਂ
ਧਾਂਦੀਟਹਿਲਕਰਦੇਹੋਨਿ। ਸੋਉਨਾਦੀਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾਕਾਰਿ
ਕੇਰਿ। ਅਮ੍ਰਿਤਭਗਤਿਨੁਪਛਾਣਿਕੇਸੁਖੀਹੁਦੇਹੋਨਿ।

ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਅਮਾਮਸੀਸਾਧਾਨੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਪਛਾਣੀਐ
ਬਚਨ ਹੋਇਆਇ ਕਿਰਾਜੇ ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੋਸਾਂਦੇ ਦਰ
ਸਨਦੀਲਾਲਸਾਬਹੁਤ ਹੋਈ ਸੀ ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਿ
ਆਜੇਹੀ ਸਬਜਾਣਿ ਜਾਈਐ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਮਾਂਥੀਥ
ਜਾਣਿ ਨਹੀਹੁੰਦੀਆਪਾਣਿ ਮਾਂਕਾਰਜਾਂਦਾ ਤਿਆ
ਗਾਨਹੀ ਕਹਿ ਸਕੀਦਾ ਪਰਾਇ ਕਉ ਪਾਉਹੋ ਜੋਇ
ਕੁਤ ਲਾਉ ਜਲ ਕਰਿ ਭੁਰਿ ਪੂਰਹੋਵੇ ਉਪਰਥਨ
ਦੋਸਾਭਿ ਪੀਖੀਆਂਦੀਆਂ ਚੋਗਾਂਡਾ ਲੀਐ ਤੇਰਾਖੇਉ

ਪਰਿਬੋਠਿ ਨਿ ਜੋ ਬਿਲੀ ਕੋਈ ਅਵਣੀ ਨ ਪਾਵੈ ਤਾਂਓ
 ਸਰਜੇ ਨੇ ਅੰਧੇ ਹੀ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪੰਥੀਆਂ ਵਨਿ ਤੇ ਚੋਗਾ
 ਚਰਿਜਾਂ ਵਨਿ ਆਪਣੇ ਦੇ ਸਾਂਵਿ ਚਿ ਸੋਭਾ ਜਾਇ ਕਰ
 ਨਿ ਇਕ ਨਾਪੰਛੀ ਅਨੇ ਮਾਨ ਸੋਰ ਵਰਜਾਇ ਸੋਭਾ
 ਕੀਤੀ ਤਾਂਹੀ ਸਾਂਨੇ ਕਹਿ ਆਮ ਸ੍ਰੀ ਉਸ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੇ ਸਜ
 ਇਕੋ ਉਸਦੀ ਸਰਧਾ ਵਧਾਈ ਅੰਧੇ ਜੋ ਸਦਾ ਪੰਛੀ
 ਆਂਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜੇੜੀ ਹੀ ਸਾਂਦੀਓ
 ਉਡੇ ਕੋ ਚਨਾ ਪੰਛੀ ਆਂ ਨੁਸਾ ਬਿਣੇ ਕੋ ਉਸੁਤਲਾ

੨੬੫

੦

ਓਤੇਆਣਿਬੇਠੇਰੋਰਚੇਗਚਗਨਿਨਹੀ।ਤਾਂਗ
ਪਿਆਨੇਰਾਜੇਨੁਜਾਇਕਹਿਆਜੇਹੀਸਾਂਦੀਜੋਕ੍ਰੀਆ
ਈਹੇਅਹਾਂਓਜਲਿਏਨਿਤੇਹੋਰਚੇਗਨਹੀਚਗਦੇ।ਤਾਂਗ
ਜਾਦੁਧਾਅਰਸੋਤੀਸਾਥਲਿਆਮਾਇਆਯਨਾਦੇਅਰੇਗ
ਵਿਛਾਇਕੇਜਲਤੇਦੁਧਾਨਿਆਰਾਕਰਿਕੇਖਾਧਾਤੇ
ਅਮਲਕਮੋਤੀਉਗਾਲਿਕੇਕਢੇਤੇਓਰੁਗਏ।ਜ
ਬਓਹਸੋਤੀਜੋਹਰੀਨੁਦਿਖਾਏਤਾਂਇਕਾਇਕਾਮਮੇ

ਲਕਮੋਤੀਓਸਦੇਸਾਰੇਰਾਜਦੇਧਨਸਮਾਨਿਏਨਿ।ਤਾਂ

ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੇਤੂ ਸਭ ਟਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਸੇਵਾ ਟਹਾ ਲਿਕਰ ਦਾਰਹੁ ਕੋਈ ਗਾਰ ਮੁਖਿ ਅਸੇ ਲਕ
 ਵਚ ਨ ਜੋਹੇ ਨਿਸੇ ਤੇ ਨੁਸੁ ਟਾਇ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਿ ਜਾਵੇਗਾ
 ੯ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਸੁਇ ਨਿਗੁਮਾ
 ਲੀਏ ਰਵਿਚਰਿ ਹਿੰਦਾਸੀ ਤੇ ਸਭਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਨ ਬਚਕਾ ਕਰਿ ਕਰ ਦਾਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦ
 ਰਸ ਨ ਨੂਚਾ ਹ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੁ
 ਚ ਦੂਸਾਰੀ ਮਹਾਂ ਬੂਸ ਦਹੈ ਸੀ ਉਸਨੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਪਾਸ

ਚੁਗਲੀਖਾਧੀਜੋਜੀਗੁਰੂਅਰਜਨਦੇਬੇਟੇਗੁਰੂ
ਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਆਪਨੁਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਕਹਾਂਵਦੇਹੈ
ਨਿਅਮਗੋਪੀਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਓਸਨੇਬੇਟੀਦੀਸਗਈ
ਛਿਵੇਪਾਤਸਾਹਵਾਸਤੇਭੇਜੀਸੀਤੇਸਾਹਿਬਮੰਨੀਨਹੀ
ਸੀਤੇਓਸਨੇਬਾਦਿਸਾਹਦੇਅਗੇਚੁਗਲੀਕਰਿਕੇਸਾਹਿ
ਬਨੁਬੁਲਾਇਆਸੀਤੇਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਸਰੀਗਤਿਆਗਿਆਸੀਯਾਫੁਰਿਇਸਨੇਗੁਰੂਛਿਵੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਪਰਚੁਗਲੀਕੀਤੀਜੋਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹਗੁ

ਰੂਹਾਰੋਗੋਬਿੰਦਕਹਾਂਵਦਾਰੋਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਦਾਵਾਕਰਦੇ
ਹੋਨਿਤਾਂਬਾਦਸਾਹਦੇਆਦਮੀਬੁਲਾਵਨਿਆਇਸਿਖਾਂ
ਕਹਿਆਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਮਲੇਛਬੁਰੇਹੋਨਿਬਚਨੁਹੋ
ਇਆਮਜੁਮਸੀਗੁਰੂਹੋਇਕੋਓਸਨੁਦਰਸਨੁਦੇਵਾਂਗੇ
ਤੇਚੰਦੂਨੁਮਪਣੀਕਰਣੀਦਾਫਲੁਓਸਨੁਦੇਵਾਂਗੇਤਾ
ਸਾਹਿਬਾਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਜਾਇਬਾਦਿਸਾਹਨੁਮਿਲੇ
ਤਾਂਬਾਦਿਸਾਹਇਨਾਦਾਦਰਸਨੁਕਰਿਕੋਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨੁ
ਹੋਇਆਕਹਿਆਇਨਾਦਾਡੇਰਾਬਾਗਾਵਿਚਿਦੇਹੋ

੩੬੭

ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਦੇਸ ਨਵਿਚਿਰਿਸਾਮਾਈ ਜੋਤਕੀਅੰਨ੍ਹਸਿਖਾ
ਇਆਓਨਾਬਾਦਿਸਾਹਨੁਕਹਿਅਤੁਸਾਡੀਸਾਇਤਿਬੁਰ
ਏ ਜੇਗੁਰੁਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਗੁਲੀਘੋਰਵਿਚਿਜਾਇਤ
ਪਸਮਾਕੋਰੋਤਬਤੁਸਾਨੁਸੁਖੁਹੋਵੈ ਤਾਂਬਾਦਿਸਾਹਬਾਰਾ
ਵਿਚਿਜਾਇਕੋਅਰਜਕੀਤੀਜੋਤਸੀਚਾਣੀਸਦਿਨਗੁ
ਆਲੇਰਵਿਚਿਥੋਠਿਕੋਤਪਸਮਾਕੋਰਾਫੇਰਿਅਸੀਤ
ਰਤੁਤੁਸਾਨੁਸਦਿਲੇਵਾਂਗੋ ਤਾਂਸਾਹਿਬਗੁਆਲੇਰਗ
ਏ ਤਾਂਗੁਈਹਰਿਦਾਸਸੁਇਨੀਅਮਾਣਿਦਰਸਨੁਕੀਤਾ

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੰਡੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਏ ਬੇਆਏ ਹਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦੂ
ਗੁਆ ਲੇਰ ਦੇ ਗਾਖਿ ਅੰਨੁ ਕਹਿ ਭੋਜਿ ਮਾਤੁ ਸਾਨੁ ਮੇਵਡਾ
ਧਨੁ ਦੇਵੰਗਾ ਗੁਰੂਨੁ ਮੈਖੀ ਜਾਗਾਰ ਕੇ ਤੇ ਬਾਦਸਾਹ
ਲਿਖ ਮਾਜੇ ਇਨਨੁ ਸੁਖੀ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚਿ ਹੀ
ਗੁਆ ਲੇਰ ਦੇ ਸਿਕਾਰ ਕੇ ਲਾਨਿ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਿਦਾਸ ਪ
ਚੀਸ ਮਣਾ ਮਾਟਾਰੇ ਜੁ ਤੇ ਪੰਜ ਮਣ ਪੀਓ ਤੇ ਪੰਜ ਮਣ ਖੰ
ਡਾ ਦਾਲ ਚਾਵੁਲ ਹੋਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੋਵ
ਨਿਸੇ ਭੋਜਿ ਦੇਵੇ ਜਿਤਨੇ ਬੰਦੀ ਵਿਚਿ ਹੋ ਸਨਿ ਸਭੇ ਪ੍ਰ

੨੬੮

ਸੀਨੇਕੇਯੋ ਜਬਚਾਲੀਸਾਦਿਨਬੀਤੇਤਾਂਭਾਈਜੇਠੇਰਾਤਿ
ਨੂਸੇਰਦਾਰੂਪੁਕਾਰਿਕੈਥਾਦਿਸਾਹਨੂਭੇਮਾਨੁਕੀਤਾਥਾ
ਦਸਾਹਜੇਤਕੀਆਂਥੀਪੁਛਿਅਜੇਮੇਰਾਤਿਨੂਭੇਖਾਇ
ਅਗੈਤਾਂਭਾਈਜੇਠੇਆਇਕੈਕਾਹਿਅਜੇਗੁਰੂਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਨੂਬੁਲਾਵਹੁਗੇਤਾਂਭੇਤਸਾਡਾਦੁਰਿਹੋਵੇਗਾ॥
ਜਬਥਾਦਿਸਾਹਫੇਰਿਸਾਹਿਬਨੂਬੁਲਾਇਆਤਾਂਬਚ
ਨੂਹੋਇਆਜੇਸਾਭਿਬੀਦਿਖਲਾਸਕਰੇਤਾਂਅਸੀਆਵ
ਦੇਹਾਂਤਾਂਥਾਦਿਸਾਹਸਾਭਿਬੀਦਿਖਲਾਸਕੀਤੀਤੇਭਾ

ਈਹਰਿਦਾਸਨੁਸਾਹਿਬਨਾਲਹੀਲਿਆਏ। ਤਾਬਾਦਸਾ
 ਹਨੁਸਾਹਿਬਾਇਕਾਮੋਲਕਮੋਤੀਭੋਟਿਰਖਿਆਜੰ
 ਥਾਦਿਸਾਹਘਰਿਲੇਗਾਇਆ। ਤਾਂਬੇਗਮਕਹਿਆ
 ਇਸਦੇਨਾਲਿਦਾਦੂਜਾਹੋਵੇਤਾਂਮੇਨਥਵਿਚਿਪਾਂਵਾਂ
 ਤਾਬਾਦਿਸਾਹਸਾਹਿਬਨੁਪੁਛਿਆਇਸਦੇਨਾਲਿ
 ਦਾਮੋਤੀਹੋਵੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਚੁਨਕੀਤਾ। ਗੁਰੂਮਰਜ
 ਜੀਦੇਗਲਿਅਠਤਠੀਆਲਾਹੋਸੀਮੇਸੇਹੀਮੋਤੀ
 ਆਂਦੀਹੋਸੀ। ਚੰਦਦੇਘਰਿਸਾਹਿਬਸਰੀਰੁਛੁਡਿਆ

੨੬੯

੦

ਨ

ਬ

ਹੋ ਓਸ ਥੀ ਪੁਛੋ ਤਾਂ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਓਹੁ
 ਮੁਕਾਰਿਆ ਮੇਥੇ ਮੋਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ॥
 ਇਸ ਦੀਆਂ ਬਾਂਹਾਂ ਅਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਏ ਹੁ ਅਸਾ
 ਡਾਖ਼ਨੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਥੀ ਮੋਤੀ ਲੈ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਪ
 ਹਰਿ ਵਿਚਿ ਚੰਦੂ ਨਾਲਿਆ ਇਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਨਾਲਿ ਸਿਖੰ ॥
 ਨੇ ਓਸ ਨੁਮਾਰਿ ਕੇ ਜੀ ਓਨਿ ਕਾਸ ਦਿਤਾ ਤੇ ਬੀ ਦੁਬ
 ਦੁਜ ਕਰਿ ਕੇ ਗਈ ਖਾਈ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਅ
 ਮੋਲ ਕੁ ਮੋਤੀ ਬਾਦਿ ਸਾਹ ਨੁ ਬਹੁਤੇ ਦਿਤੇ ਗਾਤਿ ਨੁ ਸੇ

ਰਲਸਕਰਚੀਰਕੇਬਾਦਿਸਾਹਿਦੇਤਿਬੂਨੁਆਇਆ ੨੧੦
ਸਾਹਿਬਨੇਤੀਰਮਾਰਿਕੋਓਸਨੁਮਾਰਿਆਬਾਦਿਸਾਹ
ਦੇਖਕੋਪ੍ਰਸੀਨਿਹੋਇਆਕਾਹਿਅੰਕਿਛੁਮੰਗੋਸਾ
ਹਿਬਕਾਹਿਆਅਸਾਂਨੁਰਖਸਦਕੀਚੋਵਿਦਾਹੋ
ਇਕੋਤੇਹਰਿਦਾਸਨੁਭੀਵਿਦਾਕੀਤਾਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਸਦਾਸਿਖਾਂਦੀਵਹਿਲਕਰਨੀਹੋਰਸੁਖਤਕੇ
ਗੁਰਚਿਤਿਅਵੇ॥੧॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀਭਾਈ
ਪੀਰਉਜੇਨਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀਸੋਸਾਰਾਦਿਨਜਿ

ਥੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣੈ ਭੇਰ ॥
 ਤਿਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕੋ ਪਹਰ ਗਾਤਿ ਜਾਂਦੀ ਤੀਕਾਮ ॥
 ਪਿਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰੇ ਭੇ ਪਹਰ ਗਾਤਿ ਦੇ ਰਹੇ ਉਠਿ ਕੇ
 ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੈ ਤੇ ਛੇ
 ਅੰਮਹੀ ਨਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਮਾਵੈ ਇਕ ਦਿਨ ਥ
 ਸਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੁ ਪੁਛਿ ਮਾਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾ
 ਹਸਾਧਕਿ ਨਾ ਲਛਣ ਕਾਰਿ ਜਾਣਿ ਦੇਹੈ ਨਿਥ
 ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸ ਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਧਿਆ

ਨਿਸਰਬੜਪੁਰਣਹਾ॥ ਗਿਆਨਿਸਮਦੁਖਸੁਖੰਜੁਗ ੨੧੧
ਤਿਨਿਰਮਲਨਿਰਵੇਰਣਹਾ॥ ਦੁਇਆਲੀਸਰਬੜ
ਜੀਆਪੰਚਦੇਖਾਬਿਵਰਜਤਹਾ॥ ਕੁੰਜਨੀਰੋਪਾਣਕ
ਰਤਨਹਾਅਲਪਮਾਇਆਜਲਕਮਲਰਹਤਹਾ॥
ਉਪਦੇਸਿਸਮਾਮਿਤ੍ਰਸੜਹਕੁਗਵੰਤਭਗਤਿਭਾਵ
ਨੀਪਰਨਿਦਾਨਹਸ੍ਰੋਤਸ੍ਰਵਣੀਆਪੁਤਿਆਗਿਸ
ਗਲਰੇਣੁਕੁਹਾ॥ ਖਦਲਪੁਣਪੁਰਨੰਪੁਰਖਹਨਨਕ
ਨਾਮਸਾਧਸ੍ਰੁਜਨਹਾ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ॥ ਇਨਾ

ਛਿਅੰਲਖਣਾਦੁਰੇਸਾਧਸਿਖਜਾਣੀਦੇਹੈਨਿਅੰਤ
ਓਨਾਦਾਰਾਮਨਾਮਹੈ। ਤੇਧਿਆਨਦਾਰਾਬਹਮਾਚੀ
ਟੀਪ੍ਰਯੋਤਾਇਕਚੇਤਨਸੋਤਿਆਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਦੁ
ਖਤੇਸੁਖਦਾਰਿਆਨੁਓਨਾਨੁਸਮਭਾਸਤਾਹੈ। ਹਰ
ਖਸੋਕਨਹੀਕਰਦੇਸਭਦਾਹਗੁਰਦੇਭੇਜੇਣਦੇਹੈਨਿ
। ਕੇਅਸਾਡਿਆਂਕਰਮਾਂਕਾਰਿਰਚੇਹੈਨਿ। ਤੇਨਿਰ
ਵੈਰਸੁਬਜੀਆਂਨਾਲਵਰਤਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਉਪਦੇ
ਸਮਿਤ੍ਰਨੁਭੀਤੇਸਤ੍ਰਨੁਭੀਰਾਮਨਾਮਦਾਕਰਦੇਹੈ

ਨਿਯੰਤਰੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਭੁਗਵਿ ਤਦੀ ਭੁਗਤਿ ਦੀਭ
 ਵਨਾਹੇ ॥ ਕਿਵੇ ਸਭ ਸਨੁ ਭੁਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ
 ਸਰ ਬਜੀਅਾਂ ਤੇ ਦਆਣੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇ ਭੋਜਨੁ ਕਥਾ
 ਕੀਰਤਨੁ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੁ ਮਨਿ ਤਕਰ
 ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਪੰਚ ਦੁਖਾਂ ਥੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾਤਿ ਅ
 ਰਿ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਤੇ ਪਰਾਈ ਨਿਦਾ ਸਰ ਵਣੀ ਕਰ
 ਸੁਣਦੇ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਨਿਦਾ ਕਰਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਅਪਣਾ ਅ
 ਪੁਤਿ ਮਾਰਿ ਮਾਰੈ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ॥ ਏਨਾ ਖਦਾਂ ਲ
 ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚਿ ਵਰਤਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥

ਖਣਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰੁਦਸ ਗੁਣ ਹੋ ਨਿਤਾਂ ਦਸੇ ਖਰੋ ਜੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ॥
 ਨਾਦਾ ਸੰਗੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਨੁਪਾ ਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਏਹ ਗੁ
 ਣ ਭੀ ਅੰਦਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ਬੁਰਹਾਨ
 ਪੁਰਾਵਿਚਿ ਭਗਤੁ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਭਾਈ ਬੋ
 ਦ ਲਾਮਲ ਕੁ ਬਦਾਰੂ ਪਰ ਥੀ ਮਲ ਜਗਾ ਦੀ ਹੋਰ
 ਭੀ ਬਹੁਤ ਸਿਖ ਹੋ ਸਾਨੇ ਭਾਈ ਭਗਤੁ ਛੁਰਾ ਭਾਈ
 ਭ ਲੂਰਿ ਹਾਣ ਭਾਈ ਭਿੰਦਰ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾਸ ਵ
 ਧਾਵਾ ਵਣਾ ਸਭੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸ

ਰਨਿਆਏ ਅਸਾਡਾ ਓਧੁੰਰ ਕਰੋ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ੨੧੩
ਤੁਸਾਂ ਆਪਣੇ ਸਹਰਾਵਿ ਚਿਧਰ ਮਸਾਲ ਬਣਾਵਣੀ
ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਣੀ
ਜੇ ਮਾਰਤੀ ਚਰਣ ਕਵਲ ਪਾੜਿ ਕੇ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ॥
ਗਹਿਰਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਠੋਹੇ ਇਕੋ ਰਹਰਾਸਿ ਪੜਣੀ
ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਿ ਕੇ ਗਤੀ ਪਹਰ ਗਤਿ ਜਾਂਦੀ ਤੀ ਕਰੀ
ਰਤਨੁ ਕਰਣਾ ਕੀਰਤਿ ਸੋਹਿ ਲਾਪੜਿ ਕੇ ਸੋਣਾ ਪਿ
ਛਲੀ ਗਤੀ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਣਾ ਕੀਰਤੀ ਬਾਣੀ ਪ

ੜਣੀ ਜੋ ਸਿਖੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾ ਅਰਥੀ ਅਰਵੈ ਤਿਸਨੁ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਣਾ ਜੋ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਅਰਥੀ ਅਰਵੈ
ਤਿਸਨੁ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇਣਾ ਹੋਰ ਸੰਗੰਦੁ ਮਸਿਆ ਗੁਰ
ਪੁਰਬ ਉਤੇ ਦੀਪਮਾਲਾ ਵਿਸਾਖੀ ਉਪਾਰਿ ਜਿਸਦੀ
ਸਰਧਾਰ ਵੇਰੁ ਪਯਾਮੁ ਹਰੇ ਪੈਸਾਏ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੈਕ
ਹੁਕਰਨਾ ਜੋ ਕੁਕਰਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਰਖਣਾ ਹ
ਉਮੰਨਹੀ ਕਰਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਵਿਚਿ ਕੁਪਹੈ ਸੀ
ਤਿਸਦਿ ਚਿਬਿਲੀ ਪਈ ਸੀ ਓਸਨੇ ਪੀਡਿਤ ਬੀਪੁ

ਛਿਆਸੀਜੋਕੁਪਕਿਉਕਰਿਪਾਵਿਤੁਰਹੈ। ਤਾਂਓਸਨੇ
ਕਹਿਆਪੁਬਮੋਬਿਲੀਬਾਹਰਕਢਣੀਬਹੁਤੁਰ
ਜਾਰਡੇਲਕਢਣਾਕੁਪਪਾਵਿਤੁਰਹੈਗਾ। ਤਾਂਓਸ
ਨੁਬਿਲੀਕਢਣੀਭਾਲਿਗਈ। ਤੇਹਜਾਰਡੇਲ
ਕਹਿਅੰਗਾਦੇਰਿਪੀਡਿਤਦੇਆਇਆ। ਤੇਲਾਂਕ
ਹਿਅੰਗੀਕੁਪਪਾਵਿਤੁਨਹੀਹੋਇਆ। ਪੀਡਿਤ
ਕਹਿਅਲਖਤੁਡੇਲਕਢਣਾ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਆਹੁਣ
ਭੀਕੁਪਨਹੀਪਾਵਿਤੁਹੋਇਆ। ਕਿਉਜੋਬਿਲੀ

ਵਿਚਿ ਪਈ ਦੁਸਾਇ ਆਵੁਈ ਹੋ ॥ ਭਾਂਪੀ ਡਿਤ ਕਹਿ
 ਆਜੋ ਲਗਾ ਬਿਲੀ ਨਾ ਕਢੇ ਗੋਤੋ ਲਗਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰਨ
 ਹੀ ਹੁੰਦਾ ॥ ਤੇ ਸੇਜੇ ਲਾ ਗਿਹ ਉਮੇ ਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਵੇ
 ਤੇ ਲਗਿ ਕੋਈ ਕਰਮ ਫਲੁ ਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ॥ ਤੁਸਾਂ ਹਉ
 ਮੇ ਨਿਵਰਤ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਕਾਲਿ ਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥
 ੧੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਣੀ ॥ ਭਾਈ ਭੁਖਾਰੀ ਭਾਵੁ ਤਾਰਾ
 ਜਰਾ ਤਾਵਿਚਿ ਰਹਦਾ ਸੀ ॥ ਜਿਥੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਭਗ
 ਤਿ ਹੋਵਨਿ ਸਿਖ ਸਾਧ ਜਿਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਮੇਸਰ ਆਸਰ ਹੋ
 ਜਿਥੇ

ਓਨਾਦੀਪਾਲਨਿਯੋਖਾਨਿਕਰੋਤੇਗਿਆਨਚਰਚਾ ੨੧੫
ਕਰੇਤੇਗਿਬਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜ੍ਹਾਇਕਸਦਿਨਇਕ
ਸਿਖਛਿੰਦੀਪਾਤਿਸਾਹੀਬੀਪ੍ਰਸਤੁਕੀਤਾਸਚੇਪਾਤਿ
ਸਾਹਕਿਸੇਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਦੰਦੀਦਾਰਕਰਾਵੇਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਤੁਸੀਗੁਜਰਾਤਜਾਵਹੁਤਾਂਓਹੁਸਿਖੁਭਾ
ਈਭੁਖਾਰੀਪਾਸਿਆਇਆਅਗੇਭਾਈਭੋਖਾਰੀ
ਓਸਨੁਪ੍ਰਰਿਲੇਗਾਇਆਤੇਵਛੀਸੇਵਾਕੀਤੀਦੇ
ਖੇਤਾਂਓਦੇਪ੍ਰਤਦਾਵੇਵਾਹੁਰੈਭੂਖਣਬਣਦੇਹੈਨਿਤੇ

ਬਸਤੀਵਾਈ ਦੇ ਹੋ ਨਿਹੋਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਰੀਗਰਾਗ
ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿਹਿਤ ਕਸ਼ਕੋਟੀ ਵਿਚਿ ਚੰਦਨ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ
ਤੇ ਬਿਬਾਨ ਮ੍ਰਿਤ ਕਦਾਬਾਣਿਆ ਪਾਇਆ ਹੋ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿਖ
ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਮ੍ਰਿਤ ਕਦਾ ਸਮਾਨ ਕਿਉ ਬਣਾਇਆ ਹੋ
ਤਾਂ ਅਰੋਓਨ ਕਹਿਆ ਭਲ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਨੁਕਹਾਂਗੇ ਜਦਿ
ਗੜ੍ਹਿਨੁ ਓਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਵੀ ਵਾਹੁ ਹੋਆ ਬਹੁਤ ਦਾਨ ਪੁੰਨ
ਕੀਤੇ ਤੇ ਬਹੁ ਨੁਪਾਰਿ ਲੇਏਆਇਆ ਤਾਂ ਸੁਲ ਨਾਇਕ
ਓਸ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਹੁ ਗਾਨ ਗਾ

ਵਣਵਾਲੇ ਮਾਰੂਗਾ ਵਣਲਗੇ ਚੰਦਨ ਦੀਆਂ ਕਾਠੀਆਂ ੨੭੬
ਤੇ ਚੰਗੀ ਬਿਬਨਾਵੀ ਚਿਓ ਸਨੂਪਾਇ ਕੇ ਚਿਖਾ ਬਣਾਇ ਕੇ
ਸਿਸਕੁ ਚੁਕੀਤਾ ਸਿਖਪੁ ਸੰਨਹੀਰਹਿਆ ਤਾਂ ਚਿਸਾ ਸਿਖ
ਪਾਛੁ ਅਜੇ ਤੁਸੀ ਜਣਦੇ ਸੇਜੇ ਅਸਾ ਭਾਪੁ ਤਸਹੀ ਮਰਨਹੈ
ਤੁਸਾਂ ਏਸ ਦਾਵੇ ਵਾਹੁ ਕਿਉ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਕੂਹੀ ਅਜਾ ਮੇਰਾਪੁ
ਤਾਪੁ ਫੁਲੇ ਜਨ ਮਾਰਿਖਹੈ ਸੀ ਏਹ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁਹੈ ਸੇਵੇ ਸੁਹੈ
ਸੀ ਏਕੁ ਦਿਨ ਏਸਨੇ ਪੁਸਾਦੁਆ ਨਿਕੇ ਰਿਖਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ
ਆ ਤਾਂ ਰਿਖਦਾ ਪੁਨੁ ਵੇਸੁ ਵਲਿਅਾਇਆ ਤੇਵੇ ਸੁਦਾਪੁਆ

ਨਰਿਖਵਲਿਆਇਆ ਦੇਨੇਦਾਸਰੀਰਾਮੀਤਿਹੋਇਆਤਾਂਏ
ਸਨੇਮੇਰੇਘਰਜਨਮਲੀਤਾਸਧਸਿਗਤਿਕੀਤੀਗਜਨਪ੍ਰਧ
ਤਿਹੋਇਆਓਸਦਾਸੁਬੰਧਕਾਰਿਮਕਾਤਿਨੁਪ੍ਰਧਤਿਹੋਇਆ
ਤੇਏਹੁਲੜਕੀਭੀਏਬੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇਗੀਸਬਦਸੁਣੈ
ਗੀਮਕਾਤਿਹੋਵੇਗੀਤਾਂਓਸਕਾਹਿਆਜੇਤੁਸਾਨੁਇਤਨੀਪਹੁ
ਚਿਹੈਤਾਂਗੁਰੂਬੰਧੁਤਦੀਆਰਜਵਧਾਇਲੇਵੇਤਾਂਓਸਕਾਹੀ
ਆਗੁਰੂਬੰਧੁਠੈਪਦਾਰਥਕੀਮੰਗਣੇਹੈਨਿਗੁਰੂਦੀਰਜਾਇ
ਤੇਰਾਜੀਰਹਿਣਾਸਿਖੀਦਾਧਰਮਹੈ॥੧੩॥ ॐ ਪਉੜੀਇਕ

ਤੀਸੀ ਸੁਹੀਡੇ ਮਾਈ ਮਾਲੀ ਬੁਹੈ ਸਾਧ ਸਿਰਾ ਤਿਗਾ ਵੇਗਰ ਬਾ २੭੭
ਈ ਚੁਹੜ ਚੋਟੜ ਲਖਣ ਉਗਰ ਮੁਖਿ ਅਨ ਦਿਨੁ ਨਾ ਮੁਵ
ਖਈ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖਾ ਪਿਰ ਗਾਵੇ ਚਿਭਾਈ ਭਾਨਾ ਵੇਰਤੀ
ਹਈ ਜਟੂਤ ਪਾਸ ਜੋਣ ਪਰ ਗਰ ਮਾਤਿ ਨਿਹ ਚਲ ਸੇਵਕ
ਮਈ ਪੋਟਣੇ ਜੋਰ ਵਾਲ ਹੋ ਨਿਵਲ ਨਿਹਾਲਾ ਸੁਧ ਪਰਾ
ਈ ਜੋਤਾ ਸੇਠ ਵਖਈ ਐਵੇਣੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਰੁ ਨ ਜਾਈ
ਰਜਾ ਮਹਲ ਕੁਨੁ ਬਹਿਲ ਕੁ ਓਕੁ ਗਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਮਨਿ
ਕੁਈ ਸਨ ਮੁਖ ਜੋਫੀ ਬਦਲੀ ਸੇਠ ਗੁਪਾਲੇ ਗੁਰ ਮਾਤਿ

ਜਾਣੀ ਸੁੰਦਰ ਚ ਦੁਆ ਅਗਰੇ ਦਾ ਕੇਸੋ ਹੁਣਿ ਸੇਵਕ ਮ
ਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦ ਹੁਕੁ ਰਬਾਣੀ ੩੧ ਸਾਖੀ ਹੋ
ਰ ਚਣੀ ਮਾਣੀ ਮਾਣੀ ਬੁਧੁ ਹੋਰੇ ਰਹਿ ਦਾਸੀ ਤੇਸ
ਦੀਵ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦ ਚਿਜਾਵੇ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦਿ
ਦਾਸ ਦਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਛੁਵੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਇ
ਕ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚਿ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਦਿ ਚਿਮਾ
ਪਣੀ ਕਾਮ ਨਦੇ ਨ ਮਿਤ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗਾਂਵ ਦੇ ਹੋਨਿ

ਜੇਏਥੋਂ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਕੇ ਰਿਆਪਣਾ ਮਹਾਰਵਿਉਹਰ ੨੧੮
ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਇਕਾਅਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਤੇ ਵੀਡਿਭੀ
ਖਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸਾਧ ਸਿਰਾਤਿ ਵਿਚਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਦੇ
ਹੋਨਿ ਹਾਥੁ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤ ਕੇਵਾਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੇ ਜੋ ਓਨਾਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਿਹਕਾਮੀ
ਆਨੁ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋਵੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਹਕਾਮੀ
ਇਕੋ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਚਰਿਤੁ ਨਾਤਿਆਗੈ ਕੋਧੁ
ਥਮੇਰੀ ਪ੍ਰਬਲੇ ਕਜਾ ਤੇ ਹੋਇਆ ਬਹੁੜਿ ਰੀਧੁ ਕਾਦੇ

ਸਥਰੀ ਮੁਕਾਤਿ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੋ ਸੁਖਾਂ ਦੀਆ ਕਾਮ
ਠਾਵਾ ਲੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਨਿਰਚਾ ਹੋ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਰਿ ਮਾਨ ਦਾ ਰਾਸ
ਭਿ ਸੁਖ ਭੁਠੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਸਰੀਰ ਤਿਆਰਿ ਕਿਵੇ ਵਾਹ
ਗੁਰੂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਸਮਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਹ ਕਾਮ ਦਇ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੋ ਨਿਰਜਾ ਚਿ ਆਪ ਦਾਰ ਬਲੇ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਅੰਦਰ ਹੋ ਸੋ ਜਾਣ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਜੋ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦਾ
ਭੋ ਜੋ ਮਾਮਾਇ ਆਹੋ ਓਸ ਵਿਚੋ ਭੀ ਵੀ ਭਿਖਾਂ ਵ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਆਪ ਦੇ ਕਾ ਲਿ

३१८
 ਮਾਣਵਾਸਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਬੜੇ ਬਹੁਤੇ ਰਜੀ ਹੋ ਨਿ
 ਸੋਭੀ ਨਿਹੰਕਾ ਮਪਦਵੀ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੇ ਹੜਕਾ
 ਖਨਾ ਭੀ ਲੋਭ ਥੀ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕੇ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਓਹੁ ਭੀ ਰੀ
 ਧੁ ਬਲੋਕ ਦਾ ਸੁਖ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰਿ ਮਾਨੁ ਖਜਨ ਮੁਪਾਵਦੇ
 ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਅਤਿ ਧਨ ਦਾ ਹੋ ਲੋਭੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਸੋਏ
 ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਨਿ
 ਹਕਾਮ ਕੀ ਰਤ ਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ
 ੧੦ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀਯੋ ਭਾਈ ਜੂ ਹੜ ਚੋੜੁ ਕੁਲਖਣੁ

ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਅਠੇ ਪਹਰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਫਿਰਦਿਆਂ
ਕੀ ਮੁਕਰਦਿਆਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪਦਾ ਠਹੇ॥ ਗਲਾ
ਹਿਥਾ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਿਹੀ ਪਸਿਉ ਸਪ੍ਰਸਤ ਕੀਤਾ॥ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਿਸਾਹ ਸਿਖੀ ਦਾ ਮੂਲਿ ਕਿਮਾ ਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ॥ ਸਿਖੀ ਦੇ ਦਾਸ ਕੋ ਨਹੈ ਨਿ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆ॥ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲਾ॥ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪੜ ਕੋ ਨਹੈ ਨਿ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ॥ ਸਾਧੁ ਸਿਧਾ ਤ੍ਰਿ॥ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫੁਲੁ ਕੋ ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ
ਹੋਇਆ॥ ਸਬਦਾ॥ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫੁਲੁ ਕੋ ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ

ਇਆ ਸਮਝਾ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਖੁਠਾ ਜਾਤਾ ਹੋਤੇ ਪਰਮੇ ੨੮੦
ਸਰਸਤਿ ਜਾਤਾ ਹੋਸੇ ਈਸਿ ਖੁਠੇ ॥ ੧੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਣੀ
ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ
ਛੁਟੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸਿ ਉਸ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੇਰ ਕ
ਲਿਆ ਟੁਕਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ
ਭਜਨੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਪਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਣੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਬਾਰੰਬ
ਰ ਕਿਸੇ ਨੁ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹੋਸੇ ਤਾਂ ਉਸ ਪਰ ਖਿਝਦਾ ਹੋਤਾ

ਸੀਜੋਬਾਠੀਬਾਰੰਗਮਦਾਨਾਮਕਾਹਿਦੇਰੋਤਾਤੁੰਮਸਾਂਨੂ
 ਕਿਆਫਲੁਹੋਵੈਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸੇਕੋਈਅਜਦ
 ਹੋਵੈਤੇਵੈਰੀਉਸਨੂਦੁਖਦੇਦੇਹੈਨਾਤੇਓਹੁਰਾਜੇਦਾਨਾ
 ਮੁਲੈਕਾਰਿਪੁਕਾਰਿਕਰਦਾਹੈਤਾਂਪ੍ਰਥਮੇਵੈਰੀਆਪ
 ਹੀਭੈਕਾਰਿਤਿਸਨੂਛਾਡਿਦੇਦੇਹੈਨਾਨਹੀਤਾਂਹੋਰੁਰਾ
 ਜੇਦਾਕੋਈਨੋਕਰੁਸੁਣਦਾਹੈਤਾਰਾਗੀਬਨੁਛਡਾਇ
 ਲੈਂਦਾਹੈਜੇਰਾਜੇਦੇਨਿਕਰਿਜਾਂਦਾਹੈਤਾਂਗਾਜਾਓਸ
 ਨੁਛਡਾਇਲੈਂਦਾਹੈਤੇਸੇਜੋਪੁਰਖਕਾਮਕੋਧਮਾਦਕ

ਵੇਰੀਅੰਥੀਭੇਮਾਨਹੋਇਕੈਮਹਾਂਰਾਜਦਾਨਾਮੁਉਚਾਰ ੩੨੭
ਨਕਰਦਾਹੋ। ਤਾਂਪਾਪਉਸਨੂਤਿਆਰਿਕਾਰਿਜਾਂਦੇਹੋ
ਨਿ। ਨਹੀਤਾਂਸੀਤਾਂਨੂਮਿਲਦਾਹੋ। ਓਹੁਉਨਾਨੂਨਿਸਚ
ਦੇਕੈਪਾਪਾਂਥੀਰਹਾਤਿਕਰਦੇਹੋਨਿ। ਤੇਨਾਮਦੇਨਿਸਚ
ਕਰਿਕੈਮਹਾਂਰਾਜਾਪਣੇਭਗਤਾਂਦਾਨਿਸਤਾਰਾਕਰ
ਦਾਹੋ। ਤੁਸਾਂਤਰਕੀਅੰਨਿਦਕਾਂਕੇਕਹੇਨਾਅਤਿਆਗੁ
ਨਹੀਕਰਨਾ। ਜੇਫਲਬਿਛਦੇਵਿਚੋਰਸੁਸਦਾਛੇਦੇ
ਹੋਨਿ। ਜੋਪਰਪਕਹੋਇਕੈਸਭਮਿਠਹੁੰਦੇਹੋਨਿ। ਤੇਜੋ

ਅੰਪੀਕਰਫਲੁਰਿਗੁਜਾਂਦਾਹੈਸੋਰੀਦਾਹੋਜਾਂਦਾਹੈ
 ਤੇਸੋਜੋਸਿਖਸਬਦੁਨੁਤੇਨਾਮਨੁਨਿਤਉਚਾਰਨਤੇਸੁਵ
 ਨਕਰਦੇਹੈਨਿਸੋਰੀਆਨਕਰਿਪਰਪਕਰਿਗਿਆਨਿ
 ਤੇਮਿਠੇਹੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ ਤੇਜੋਨਿੰਦਕਾਂਦੇਵਚਨਸੁਟਿ
 ਕੈਸਬਦਿਤੇਨਾਮਨੁਛੋਝਿਦੇਹੈਨਿਸੋਜਨਮਮਰ
 ਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਉਦੇਹੈਨਿ॥੧੬॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਭਾਈਜਗਦੂਤਪਾਸੋਜੈਣਪੁਰਵਿਚਿਰਹਿੰਦਾਸੀਗੁ
 ਰੂਹਰਿਰੋਗਬਿੰਦੀਦੀਸਰਨਿਆਇਆਮਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਮੇਰਾਕਲਿਆਣਕਰੋਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ ੨੮੩
ਤੁਸਾਂਸਾਤਿਕੀਤਪੁਕਰਨਾਤੇਰਾਮਨਾਮਦਾਉਚਾਰੁਕਰ
ਣਾਤਾਂਓਸਨੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਈ
ਕਹਿਦੇਹੋਨਿਗਾਗਿਆਨਬਿਨਾਗਾਤਿਨਹੀਬਚਨੁ
ਹੋਇਆਇਸਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਕਰਿਚਾਰਦੁਰੇਵਾਹ
ਗੁਰੂਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਦੇਹੋਨਿਜੇਸੇਹਾਰਿਮੀਦਰਜੀਦੇਚਾ
ਰਦੁਰੇਹੋਨਿਜਿਸਦੁਰੇਓਹੁਅੰਦਰਪ੍ਰਵੇਸਕਰੇਸੋ
ਈਇਸਨੁਵਸੇਖਹੋਤੇਸੇਪ੍ਰਥਮੇਨਾਮਦੇਉਚਾਰ

ਨਿਕਾਰਿ ਹੋਰ ਚਾਰੇ ਗੁਣ ਅੰਦਰੇ ਹੈ ਨਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਾਪੰ
ਦਾ ਤਿਸਾ ਗੁਕਾਰਿ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਂ ਵੇਰਾ ਗ
ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਇਕਾ ਗਰ ਕਰਿ ਕੋ
ਜਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਗਾ ਦੇ ਫਲ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁ
ਰਦੁਆਰੇ ਦੁਰਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਿ
ਅਸਮੇਧ ਜਗਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵ
ਚਨ ਸੁਣ ਨਿਤੇ ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਓਪਾਸਨ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਛਲੀ ਗਾਤਿ ਦਾ ਜੋ ਜਾਗਤ

ਕਰਦਾਰੋਂ ਏਹੁ ਸਾਂਤਿ ਕੀ ਤਪੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਰੋਂ ਤੇ ਨਾਮ ੨੮੩
 ਦਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸਮੁਦਾਰੋਂ ਕਾਰਿ ਦਾਰੋਂ ਏਹੁ ਜੋ ਮੇਮ
 ਪਨੁ ਦੇਹ ਮੀ ਨਿਆਸੀ ਸੋ ਮੇਏਹੁ ਨਹੀਂ ਏਹੁ ਤਾਂ ਏਥੇ
 ਹੀ ਛੁਡਣੀ ਹੋ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹਾਂ ਜੋ ਦੇਹ ਦੇ ਓਪ
 ਜਣ ਨੂਭੀ ਜਾਂਣ ਦਾਰੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਸ
 ਣ ਨੂ ਜਾਂਣ ਦਾਰੋਂ ਤਾਸ ਭਕਿਛੁ ਵਾਹ ਗਾਰੂ ਦੇ ਨਾਮ
 ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਰੋਂ ੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾ
 ਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਪਦਣੇ ਵਿਚਿ ਰਹਿ

ਦੇਸਿਨਿ ਸਚੁ ਬੋਲਾ ਨਿਤੇ ਸਚ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਨਿ
ਤੇਝੁ ਠਕ ਦੇਨ ਬੋਲਾ ਨਿ ਤੇਜੋ ਰਾਹੁ ਕੇ ਸਿਖ ਭੁਜਨ
ਦਾ ਲੇਹੋ ਵਨਿ ਓਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਓ
ਨਾਨੇ ਛਿਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬੀ ਪੁਛਿਆ ਓਹੁ ਕੀ ਕ
ਰਮਹੋ ਨਿਗਜ ਸਕਰਿ ਫੇਰਿ ਹੋਰਿ ਕਰਨਾ ਕਛੁ ਨ ਰ
ਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨਸਾ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕ
ਹਿ ਮਾ ਕਈ ਕ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੋ ਉਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਵੈ ਤਾਵਿ
ਚਿਹੰਦੀ ਹੋ ਗਿਆ ਮਾਨੀ ਤਾ ਮਾਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਇ ਰ

ਹੋਹੋਨਿ ਓਹੁ ਕਿਸਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
ਆਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤਿ ਹੋਨਿ ਇਕ
ਕਾਮੀ ਭਗਤਿ ਹੋਨਿ ਜੋ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ
ਨਾਮੁ ਜਪ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤਾਂ
ਓਨ ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਭੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਦੇਂਦਾ ਹੋ ਤੇ ਓਨ ਨੂੰ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਭੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋ ਮਾਂਦ ਦੀ ਹੋਇ
ਕਾਮਾਤਿ ਭਗਤਿ ਹੋਨਿ ਜੋ ਕਿ ਸੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦੁਖ ਕ
ਰਿ ਕੈ ਵੇਰੀ ਮਾਂਦੇ ਭੈ ਕਰਿ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰ

੨੮੪

ਨਿਕਰਿਦੇਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਦਾਰਗੁਭੀਕਰੀਦਾਹੈਤੇਓ
ਨਾਂਦੀਸਰਧਾਭੀਵਧਿਖਲੋਦੀਹੈ ਤੇਇਕਉਪਾਸ
ਨਾਵਾਲੇਭਗਤਿਹੈਨਿ ਆਪਨੂਸਿਖਜਾਣਦੇਹੈ
ਨਿ ਵਾਹਗੁਰੂਨੁਸੁਆਮੀਕਰਤਾਜਾਣਕੇਮਹਾਂਰਾ
ਜਦਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਨੁਰਮਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੁੰਦਾਹੈ ਇਕਰਮਾਨੀਭਗਤਹੈਨਿ ਜੋਸਰਬੰਸੇ
ਇਕਵਾਹਗੁਰੂਜਾਣਦੇਹੈਨਿ ਜੋਸੇਅਕਾਸਸਰ
ਬਘਟਾਂਮਟਾਂਵਿਚਿਰਵਿਅਾਰੋਇਆਹੈ ਤੇਜਾ

ਇਕੋਥੋਏਵਾਹਗੁਰੂਕੇਨਾਮਨੂਜਪਦੇਹੋਨਿਮਾਤਾਂ
ਉਨਾਦਾਰਿਅੰਨਾਨੁਦ੍ਰਿੜਹੋਦਾਹੋਚੋਥੀਭੂਮਕਾਥੀਜੋ
ਸਤਿਵੀਭੂਮਕਾਰਿਅੰਨਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੀਹੋਸੋ
ਰਚਾਤਿਹੋਜੋਨਾਮੁਜਪਣਾਤੇਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਣੀ
ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਰਖਣਾਤੁਸਾਡਾਇਸੇਕਾਰਿਕਾਇਅ
ਨਹੋਵੇਗਾ॥੧੮॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਣੀ॥ਭਾਈਜੋਤਾਸੇ
ਨਿਗੁਰੂਦੁਆਰੇਰਹੋਤੇਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇਤੇ
ਸਿਖਾਉਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰੇਤਾਂਉਸਫਿਵੀਪਾਤਿ

ਸਾਹੀਬੀ ਪੁਾਛਿ ਅਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਕਾਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਗਿਆਨ ਇਸ ਨੂਹੇ ਵੇਤਾ ਭਗਤਿ
ਦਾਕਿ ਮਾਏ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਬਚ ਨੂਹੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਭਗਤਿ ਥੀ ਬਿਨਾ
ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਪਿੰਗੁ ਲਾਹੈ ਜੇ ਸੇਧ ਪ੍ਰਤਾਪ
ਸਨ ਨੂਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂਭੀ ਸਨਿਗਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪ
ਰ ਜੇ ਨਿਰਾਪੀ ਉਪੀਚੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਮੁਖ ਦਿ ਕਾਰੀ
ਦਾਹੈ ਤੇ ਬਹੁੜ ਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚਿ ਪੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ

ਬਹੁਤ ਪੀਵਣ ਕਰ ਓਦਰ ਖੁਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੁਲਾ ਬੁਲਾ ੨੮ E
 ਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਫ਼ ਹੀ ਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਖਾਂਸੀ ਉਤ ਪਾਤਿ ਕਰ ਦਾ ਹੋ
 ਜੇ ਸਰ ਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਛਾਤੀ ਤੇ ਬੋਝ ਕਾਰਿ ਕੋਰੇ ਗਾਉਤ ਪਾਤਿ
 ਕਰ ਦਾ ਹੋ ॥ ਚਾਰ ਅਉ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਹੋ ਨਿ ਜੇ ਮਿਸਰੀਨ
 ਲਿ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਖਾਈ ਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮੁਹੁ ਭੀ ਮਿਠਾ ਹੋ ਦਾ
 ਹੋ ਤੇ ਖਾਂਸੀ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦੀ ਤੇ ਪੇਟ ਭੀ ਨਹੀ ਚਲ ਦਾ ਤੇ ਛਾ
 ਤੀ ਬੋਝ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਦਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਰੁਖਾ ਗਿਆ ਆਨੁ ਕਾਰਿ ਕ
 ਹਿੰਦਾ ਹੋ ਮੇਰੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਮੇਭਾ ਨਹੀ ਪਾ

ਵਦਾ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਭਾਇਓ
ਨਿਜੇ ਵਿਖਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚਿ ਨਿਰ
ਭੈ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪਾਪ ਕਰਨਿ ਲਗਾ ਦਾਹੈ ਏਹੁ
ਓਦਰ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚਿ ਨਿ
ਰਭੈ ਹੋ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਗਾ ਦਾਹੈ ਜੇਕਰ ਸਾਹਿਅ
ਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਸਭ ਟਾਕਰਾ ਮਾਨੁ ਹਉਮੈ ਰੂ
ਪੀਖਾਂ ਸੀ ਕਰਿ ਢਾਹਿ ਦੇ ਦਾਹੈ ਤੇ ਛਾਤੀ ਦਾ ਬੋਝੁ
ਏ ਹੁੰਦਾ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸੇ ਨੂਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਪ

੨੮੧
ਰੁਜੇਭੁਗਾਤਿਰੂਪੀਮਿਸਰੀਨਾਲਿਮਿਲਿਅਸਭਉਵਿ
ਪਨਨਾਸਕਰਦਾਹੈਤੇਨਿਤਪ੍ਰਤਵਧਦਾਜਾਂਦਾਹੈਵਾ
ਹਗੁਰੂਨਾਇਪ੍ਰਪਤਿਹੈਦਾਹੈ॥੧੯॥ਸਾਖੀਹੋਰਚ
ਲੀਭਾਈਭਾਨੁਬਹਿਲਰਾਜਮਹਲਵਿਚਿਰਹਿਦਾਸੀ
ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਭਾਉਗੁਗਤਿਕਰੈਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦਾਨਾਮੁ
ਓਚਾਰਣਿਕਰੈਤਾਂਸਾਹਿਬਛਿਵੇਪਾਤਿਸਾਹਪਾਸ
ਓਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਕਿਸੇਸਾਸਤ੍ਰਦਾ
ਮਤੁਹੈਜੋਤਪਤੇਤੀਰਥਵਿਸੇਖਹੈਨਿਹਕਿਸੇਸਾਸਤ੍ਰ

ਦਾਮਤੁਹੈ ਜਾਰਿ ਤੇਹੈ ਮਾਵਿ ਸੇਖੈ ਹੈ ਨਿ ਕਿਸੇ ਸਾਸਤ
ਦਾਮਤੁਹੈ ਬ੍ਰਤ ਮਰਨੈ ਮਾਵਿ ਸੇਖੈ ਹੈ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨੇਗ
ਆਨ ਮਰਾਧਿ ਮਾਨਵਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਹੈ ਤੇ ਸਾਹਬ
ਇਆਂ ਵਚਨਾਵਿ ਚਿਨਾਮ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਵਸਤੁ ਕਾਈ
ਨਹੀ ਕਹੀ ਤਾਤੇ ਮੇਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸਭ ਸੇਨ
ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਆਇ ਜਾਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆ ਜਿਸ ਸਮੇ
ਬ੍ਰਹਮੇਨੇ ਜਗਾਰ ਚਿ ਆਹੈ ਸਭ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵਤੇ ਰਿ
ਖੀ ਸਰਸੁ ਨੀ ਸਰਸਭੁ ਮਾਣਇ ਕਠੈ ਹੋਇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹ

ਮਾਜੀ ਨੇ ਬਿਸਨ ਦੇ ਵਕੋ ਕਹਿ ਆਪੁ ਥਮੇ ਪੂਜਾ ਕਿਸ
 ਕੀ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸਾਰੇ ਬੈਰਾਟ ਕਾ
 ਪਰਦ ਖਣ ਦੇ ਕੇ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਾਵੈ ਉਸ ਕੀ ਪੁਜਾ ਪ੍ਰਥ
 ਮੇ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਵਤੋ ਆਪੋ ਆਪਣਿ ਮਾਂਦਾ ਹ
 ਣਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵੈਰਾਠ ਕੇ ਪ੍ਰਦ ਖਣੇ ਕੋ ਗਏ। ਮਰੁਗ
 ਣੇ ਸਜੀ ਕਾ ਬਾਹ ਨ ਚੁਗਾਏ। ਮਰੁਗਾ ਬੀ ਕਾ ਸੀ। ਸੁਚਤੁਰ
 ਭੁਜਾ ਭਾਰਾ ਸਰੀਰ ਸਿਥੇ ਠਾਰਹਿ ਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਰਾਹ
 ਮਰੁਮ ਮਾਵੈ ਵੈਰਾਮ ਦੇ ਮਖਰਾ ਲਿਖ ਕੇ ਚੁੱਕੇ ਉਤੇਚ

ੜਿਕੈਤੀਨਵਾਗੀਪਰਦਖਣਾਕਾਰਿਕੈਮਹਾਂਰਾਜਜੀ
ਦੇਮਰੇਆਨਿਮਥਾਟੇਕਿਆਤਾਂਮਹਾਂਰਾਜਨੇਆ
ਪਣੇਸਿੰਘਸਨਕੇਨਿਕਦਿਓਸਤੁਥੈਠਾਇਲੀਆ
ਜਬਸਭਹਿਦੇਵਤੇਪਰਦਖਣਾਕਾਰਿਕੈਆਏਤਾਂਓ
ਨਾਨੇਪੁਛਿਆਪ੍ਰਥਮੇਕੋਣੁਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਮਹਾਂ
ਰਾਜਨੇਕਹਿਆਪ੍ਰਥਮੇਤੁਮਸਭੁਣਾਤੇਗਣੇਸਜੀ
ਆਏਹੈਨਿਜੋਗਣੇਸਜੀਨਿਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋ
ਅਭੁਦਜਾਤਾਹੈ। ਜੋਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋਅਭੁਦ

ਜਾਣਕਾਰਿ ਜਪਤਿ ਹੋਂ ਸੋ ਸਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ਪੂਜਨੀ ਵਹੋ ਤੇ
ਹੋਂ ॥ ਸੁਵੈਯਾ ਗਮਾਨ ਨਿਰਮਾਨੁ ਲੀਓ ਧਮਾਨ ਨਿਜੇ
ਗਨਿਜੇ ਗਸਮਾਧ ਲਯੋ ਹੋਂ ਤਪਸ ਨਿਤ ਪੁਲੀਓ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਲੀ ਨਕਿ ਮਾਨਿਰ ਚਯੋ ਹੋਂ ਕਾ
ਰੇ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸਾਧਨ ਸਾਧ ਸੁਲੈ ਚੁਚਲੈ ਮਨ ਸੋ ਕੁਭਯੋ
ਹੋਂ ਸਿਭੁ ਦਿਸ਼ਾ ਮਸ਼ੀਰਾ ਮਕੋਨਾ ਮਸੁਆਲ ਸੀਦਾਸ
ਕੇ ਭਾਗਾ ਮਯੋ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਭੁ ਜੀਅ
ਜੇ ਤਉ ਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਉਤਪਤਿ

੨੮੯

ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਕਿ ਸੇਨੁ ਲੋਚਾ ਹੋਵੇ ਸੇ ਤੁ
ਸੀ ਲੋਹੇ ਤਾਂ ਵਿਖਈ ਅੰਨੇ ਤਾਂ ਰਾਜ ਭਗਾਧਨੁ ਲੀ
ਤਾ ਅਰੁ ਜੋਗੀ ਸਰਾਨੇ ਸਮਾਧਿ ਲੀਤੀ ਅਰੁ ਤਪ
ਸੀ ਅੰਨੇ ਤਪੁ ਲੀਤਾ ਅਰੁ ਤੀਰਥ ਥਾਸੀ ਅੰਨੇ ਤੀ
ਰਥ ਲੀਤੇ ਅਰੁ ਪ੍ਰਿਤ ਨੇ ਨਿਤ ਨ ਮਿਤ ਕਰਮ ਲੀ
ਤੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਨੇ ਮਾਪਣਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਤ ਮਣਪੁ
ਰਾਣੇ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਮੇਲ ਪੇਟਿ ਕੇ ਰਖਿਆ ਸੀ
ਸੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤ ਜੋ ਰਨਾਹਾਧਿਆਨ ਕੀ

ਤਾ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਲੀਆ ਤਾ ਨਾਮੁ ਬੋਲਿ ॥ ੨੧ ॥
 ਆਜੇ ਕਹੇ ਤਾਂ ਸੁ ਭੇ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸਾਂ ਨੁਪਾ ਪਾਤਿ ਕਰਿ
 ਦੇਵਾਂ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਤੁਸਾਂ ਨੁਪਾ ਪਾਤਿ ਕਰਿ ਦੇਵਾਂ ॥
 ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਆਮਾਸਾ ਤੁਮਹਾਂ ਰਾਜ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਨੇਕ
 ਹਿ ਆਜੇ ਗਰੀਬੀ ਰਖਣੀ ॥ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੇਸੁ ਰੁਪ ਨੁਪਾ
 ਪਾਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਬਦ ਲੀ
 ਬੰਦੀ ਤੇ ਸੇਠੇ ਗੁਪਾਲੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਛੇਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਰੀ
 ਦੇਸ ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸਿ ਨਿ ॥ ਓਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ

ਜੋ ਅਸੀਂ ਕੋ ਨਸਾਧਰਮੁ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚੈ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਅਮਾਸਭੁਣਾ ਦੇ ਅੰਗਤੁ ਸਾਂਨਿ ਵਚਲਣਾ ਜਿਤ
 ਨਾ ਫੁਹਾਰੇ ਦਾ ਜਲੁ ਨੀਵਾਣੁ ਨ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਤਿਤ ਨਾ ਹੀਓ
 ਚਾਚਕੁ ਦਾ ਹੋ ਅਪ੍ਰਥਮੀ ਜੋ ਸਭੁ ਸਬੰਨੀ ਵੀਹੈ ਸੋਸ
 ਭਣਾਂ ਦੇ ਉਪਰਿ ਅੰਦਰੀ ਹੋ ਨਿਕੀ ਅੰਗੁ ਟਲੀ ਜੋ ਅੰ
 ਪਨੁ ਛੇਟਾ ਕਹਾਇ ਅੰਗੇ ਤਾਂ ਛਲਾਛਾ ਪਸਭੁ ਇਸ
 ਵਿਚਿ ਪਾਈ ਦਾ ਹੋ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਜੋ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਸਭ
 ਠਾ ਬਿਰਛਾਂ ਨੂੰ ਰੀਧਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤਾ ਤੇਤੁ

੨੬

ਸਾਂ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇਓ ਠਹਿਣਾ ਜੋ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਂ ਥੀ ਜੀਤਿ
ਆਚਾਰ ਦਾਹੋ ਸੋ ਹਾਰਿ ਜਾਂ ਦਾਹੋ ਤੇ ਜੋ ਇਨਾ ਦੇ ਅਰੇ
ਹਾਰ ਚਲ ਦਾਹੋ ਸੋ ਜੀਤ ਦਾਹੋ ਗਾਢੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਪੁਥੇ
ਤ੍ਰੀਆਰੁ ਦੀਆਂ ਹੋ ਨਿ ਜੋ ਜਾਣ ਦਾਹੋ ਮੇਥਿ ਚਾਚਕੁਆ
ਜਾਂ ਦਾਹਾਂ ਸੋ ਨੀਚੇ ਉਤਰ ਦਾ ਅੰਦੁ ਦਾਹੋ ਜੋ ਜਾਣ ਦਾ
ਹੋ ਜੋ ਮੇ ਨੀਵਾਂ ਚਲਿਅ ਅਜਾਂ ਵ ਦਾਹਾਂ ਸੋ ਉਚਾ ਚਕੁ
ਆ ਅੰਦੁ ਦਾਹੋ ਜੋ ਜੀਤਿ ਤਿਸੁ ਹਾਰਿ ਹੋ ਜੋ ਹਾਰੇ ਸੋ
ਜੀਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਂ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਨੀਵਾਂ ਹੋਇ

੨੯੭

ਚਲਣਾ ਹਾਰ ਚਲੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ੨੧॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਚ ਦਾ ਆਗਰੇ ਹੋ ਦਾ ਸ੍ਰੀ

ਤੇ ਸਭ ਠਾਧਰ ਮਸਾ ਲਾਂ ਵਿਚਿ ਤੇ ਭੁਜਨ ਵਾ ਲਿਅੰ

ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰਿ ਭੀ ਤੇ ਹੋਰ ਬੇਭੀ ਸਭ ਠਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਟਹਲਿ ਕਰੇ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿ ਬਛਿ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ

ਬੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਦਰ ਪੁਛਿ ਆਜੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਕਿਸਤਰ

ਹ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਹੋ ਨੀ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਜੀਚੋਹਾਂ ਨੁਸੋਭਾ ਦੇਵੁ ਟਿਵਾ ਲੇਹੈ ਨਿਗਇ ਕਾਭਿ ॥ ੨੬੩ ॥
ਗੀਗੁਰਹੈ ਨਿਕੀ ਕੀੜੀ ਨੁਲਿ ਆਇ ਕੇ ਅਪਣਾਇ
ਸੁਨਵਿਚਰਾਖਿ ਕੇਤੇ ਦੁਆਰੇਤੇ ਅਪਿਥੈ ਠਦੀਹੈ
ਓਸਦੇਧਿਆ ਨਕਾਰਿ ਕੀੜੀ ਬ੍ਰਿਗੀਹੋਤੀਹੈ ॥ ਓਸਦੇ
ਧਿਆ ਨਕਾਰਿ ਕੀੜੀ ਬ੍ਰਿਗੀ ॥ ਪਰਇਕਜਗਤਿਦੀ
ਕੀੜੀ ਨੁ ਬ੍ਰਿਗੀ ਕਰਦੀਹੈ ॥ ਸਭਕੀੜੀਆਂ ਨੁ ਨਹੀ
ਕਰਸਕਦੀ ॥ ਤੇਇਕਪਾਚਸਦੇਸਮਾਨਗੁਰਹੈ ਨਿ
ਜੇਧਾਂਤਾਨੁਸਪਰਸਕਰਨਿਤੇਸੁਵਰਨੁਕਾਰਿਦੇ

ਹੋਨਿ ਪਰ ਕੰਚਨੁ ਕਿਸੇਨੁ ਕੰਚਨੁ ਨਹੀ ਕਰਿ ਸਕਦ
ਤੇ ਇਕ ਬਾਵਨ ਗੁਰੂ ਹੋਨਿ ਜੋ ਸਭ ਬਿਰਛਾਨੁ ਚੰਦ
ਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ ਪਗੁਰਿ ਤਾ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਇਕ
ਦੀਪਕ ਗੁਰੂ ਹੋਨਿ ਸਭ ਦੀਪਕ ਮਾਪਸਮਾਨਕ
ਠੇ ਠੇ ਤੇ ਹੋ ਪਰ ਬਾਟੀ ਪੁਨਿ ਤੇ ਲੁਚਾਹੀ ਦਾਹੋ ਤੇ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋਨਿ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਰੋ
ਵੈ ਜੋ ਸਰਪਾ ਕਰਿ ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣੇ ਤੇ ਉਸ
ਦਾ ਭੀ ਕਾਇਆ ਲਹੇ ਦਾਹੋ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ

ਤਿਹੋਇਕੇਆਪਭੀਨਿਰਕਾਰਰੂਪਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਹੋਰ ੨੩
 ਹਨਾਨੁੰਤ੍ਰੀਭੀਆਨੁਪਰਾਪਤਿਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਹੋਰਕ
 ਈਸਾਧਨਨਹੀਚਾਹੀਦਾ। ਇਕਸਾਧਸਿਰਾਤਿਦਾ
 ਮੇਲੁਹੀਕਲਿਅਾਣਕਰਿਦੇਦਾਹੈ। ੨੨ ਸਾਖੀਹੋ
 ਰੁਚਣੀ। ਭਾਈਸੇਹਣੁਛਾਕੇਹੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਸਾਹਿਬ
 ਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸਿਆਇਆ। ਦਰਸਨਕੀਤ
 ਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਤੁਸੁਭਾਅਓਤੁ
 ਰਾਮਸਾਂਜੀਰਾਮਾਦੇਉਧਾਰਵਾਸਤੇਹੋਇਆਹੈ॥ ਮ
 ਸਾਡਾਜਨਮਮਰਨਕਦੀ। ਮੇਰਾਬਚਨੁਹੋਇ

ਆਭਾਈ ਸੋਹਣਿ ਤੁਸੀਆ ਪਟੇ ਸੁਰੇਹ ਹੁਕੇ ਨਾਹੀ॥
ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਆਪਣਾ ਸੁਹਾਂ ਸਭੋ ਕੋਈ ਹੋ॥ ਬ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸੀਆ ਪਨੂ ਕੀ ਪਛਾਤ ਹੋ॥ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਿਸਾ ਹਤੇ ਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਏਹੁ ਸਰੀ
ਰੁ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰੁ ਭੀ
ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਰੀਰੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖੁ ਨ ਹੀ ਬ
ਣਦਾ॥ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨ ਜਨਮਿ॥ ਆਹੈ ਨ ਮੁਇ
ਆਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਭੇਦੁ ਹੋ॥ ਸੁਧਮ ਨੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾ
ਹੋ॥ ਅਸੁਧਮ ਨੁ ਸਿਖ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਸ

ਬਦ੍ਰਹੇ॥ ਤੇਸਬਾਦਿਦੁਆਰਾਸਿਖਦੇਸੁਵਨਦੇਮਾਂ
ਗਰੀਸਿਖਦੇਰਿਦੇਵਿਚਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਿਕੋਸਿਖਦਾਮ
ਨਭੀਉਜਲਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਿਖਨੂਅਪਣੇਸਰੂਪ
ਦੀਸੋਸ਼ੀਪਉਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਲਖਜੀਵਦਾਤੇਈਸਰਦਾ
ਸਤਿਚਿਤਿਅਨਿਦਰੂਪੁਹੈ॥ ਤੇਵਾਚਭੀਨਹੈ॥ ਜੀਵ
ਦਾਵਾਚਅਲਪਗਾਹੈ॥ ਤੇਈਸਰਦਾਵਾਚਸਰਬ
ਗਾਹੈ॥ ਜੈਸੇਸੁਧਤਾਲਵਿਖੇਸੁਰਜਦਾਪ੍ਰਤਾਬਿੰਬਉ
ਜਲਭਾਸਦਾਹੈ॥ ਤੇਮਲੀਨਜਲਵਿਖੇਮੇਲਾਭਾ

੨੬੩

ਸਦਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਆਇਆਵਿਖੇਜੋਬ੍ਰਹਮਕਾਪ੍ਰਤਿਬਿ
ਬਹੇਸੇਈ॥ ਈਸਰਹੈ॥ ਤੇਆਵਿਦਿਆਵਿਖੇਜੋਪ੍ਰ
ਤਾਬਿਬਆਇਆਹੈਸੇਈਜੀਵਹੈ॥ ਖਟਿਗੁਣਕ
ਰਿਕੇਆਇਆਕਹੀਤੀਹੈ॥ ਖਟਿਗੁਣਤੇਖਰਿਦਿ
ਕਾਰਕਾਰਿਕੇਵਿਦਿਆਕਹੀਤੀਹੈ॥ ਖਟਿਵਿਕਾ
ਰਕਾਰਿਕੇਆਵਿਦਿਆਕਹੀਤੀਹੈ॥ ਤਾਂਸਿਖਾਨੇ
ਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੋਗੁਣਕਉਣਹੈਨਿ॥ ਤੇਵਿਕਾਰ
ਕਉਣਹੈਨਿ॥ ਬਚਨੁਹੈਇਆਧਰਮਅਰੁ

ਜਸੁਰਿਗਿਆਨੁ ਮਰਦੈ ਰਾਗੁ ਸਿਮਾ ਮਰਸ ਮਤਾਏ ॥ ੨੬੫ ॥
 ਖਾਟਿ ਗੁਣ ਕਹੀ ਤੇਹੋ ਨਿਖੁ ਧਿਆ ਮਰੁ ਪਿਪਾਸਾ
 ਹਰਖ ਮਰੁ ਸੋਗ ਜਨਮ ਮਰੁ ਮਿਤਏ ਹੁਖ ਟਿਵਿਕ
 ਰਹੈ ਨਿਮਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੋ ਅੰ
 ਸੋ ਨਿਰਲੇਪੁ ਜਾਣ ਨਿਕਰਿ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਸਿਖਾਂ ਪੁਸਤੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸਾਂ ਤਾ ਪਛੇ ਕਹਿ ਆਏ ਹੋ
 ਜੇ ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਸੁਸਦ ਹੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪੁ ਹੋ ਅੰ
 ਬਤੁ ਸਾਂਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋਗਿਆਨ ਕਰਿ ਕੋ ਗਤਿ ਮੁ

ਕਾਤਿਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸੇਕੋਈ ਭੁਜਾਂ ਦੇ ਬ
ਲੁਕਾਰਿ ਕੋਭੀ ਨਦੀ ਥੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰਦੇ ਹੋ ਨਿਸਮਰ
ਜਹਾ ਜਾ ਕਰਿ ਭੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਭੁਜਾਂ ਦੇ
ਬਲੁਕਾਰਿ ਕੋਈ ਸਮਰ ਬੁਧ ਪਾਰਿ ਉਤਰਤਾ ਹੋ ਅਮਰ
ਜਹਾ ਜਾ ਕਰਿ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨ ਲਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੋ
ਅਮਰ ਦਾਣਾ ਭੀ ਨਿਸਮਰਿ ਦੇ ਰਿਨ ਹੀ ਉਗਵਦਾ
ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਕੋ ਉਪਾਰਿ ਖੰਡ ਦਾ ਗਲ ਫੁਕਰੀ
ਐਤਾ ਉਗਵਤਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਅਮਰ ਭੋਗਣ ਕਾਰਿ

ਭੀਰਸੀਲੀਹੋਤਾਹੈ॥ ਤੇਸੇਗਿਆਨਭੀਮੁਕਤਿਕ ੨੬
ਰਦਾਹੈ॥ ਪਰਭਗਤਿਨਾਲਿਮਿਲੀਹੋਈਸਰਬ
ਨੂਰਸੀਲੀਹੈ॥ ੨੩॥ ੧੨੨॥ ਟੀਕਾਵਾਰਯਾਰਵੀ
ਦਾਪੂਰਾਹੋਇਆ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਰਗੁਰਜੀਵ
ਹਗੁਰਜੀਵਾਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦਾਅਨੇਕਾਂਦਾਕ
ਲਿਆਣਹੋਇਆ॥ ਓਨਾਦੇਨਾਮੁਅਸਾਡੀਗਾ
ਣਤੀ॥ ਵਿਚਿਨਹੀਸਨਿਆਵਦੇ॥ ਪਰਜੇਹੜੇਭਾ
ਈਗੁਰਦਾਸਜੀਸਿਖਾਰਿਣਿਹੋਨਿਤਿਨਾਦੀਦੀ

ਕਾਜੇ ਅਸਾਡੀ ਬੁਧਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਇ ਸਕੀ ਹੋਸੇ
 ਹੋਇ ਹੋਸੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀ
 ਤਾਜੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਵਡੀ ਪ੍ਰਬਲਤ ਹੋ ਜੇ
 ਅਜੇ ਹੋਵਚਨ ਸੁਟਿ ਕੇ ਭੀ ਸੋਢੀ ਅਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਨਾ
 ਲਿਖ ਖੀਲੀ ਅੰਪਈ ਅੰਕੀਤੀ ਅੰਹੋ ਨਿ ~~ਦੁਖ~~
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਸਰੀ ਗਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਅੰਮਰਿਤੁ ।
 ਗਾਂ ਤੇ ਸਿਰਾਂ ਨੁ ਜਾਗਿ ਮਾਸਾਂ ਵਾਲਿ ਅੰਪਛਾਤਾ ਹੋ
 ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਸਰੀ ਕੀ ਅੰਪਈ ਅੰਕੀਤੀ ਅੰਹੋ ਨਿ
 ਗੁਰਾਂ ਤੇ

ਮਸਿਦਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਤਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਾਸ ਅਰਦਾ ਰਹੀ
ਸਕੀਤੀ ਸੀ ਰਾਮਗਾਇਤੁ ਸਾਡਾ ਵਡਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਏ ਤੇ
ਲਾਇਕ ਗੁਰਾਮਾਈ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਕਿਸਨ ਜੀ ਦੀ ਬ
ਲਾਮਵਸ ਬਾਹੋ ਸੁਟਿ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਚਪਕਾਠਿ ਰਹੇ
ਏ ਕਸਮੇ ਗੁਰੂਗਰਿ ਕਿਸਨ ਜੀ ਰਿਖ ਜੀ ਦਾ ਵੀ
ਚਾਹੁ ਕਰ ਦੇ ਸੇ ਗੁਰੂਗਰਿਗਾਇ ਜੀ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ
ਰਿਖ ਜੀ ਦੀ ਚਉ ਕੀਵਿ ਚਿਸੇਈ ਚੋਭਿ ਮਾਓ
ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਣੀ ਚੋਭਿ ਮਾਏ ਤੇ ਫੇਰਿ ਰਾਮਗਾਇ

ਜੀਵੀਚਾਰੁ ਕਰਨਿ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੂਬ ਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ ਸੁਈ ਕਾ ਦੁਲਿਆ ਵਹੁ ਤਾਂ ਸੁਈ ਨਾਨਿ
ਕਲੀ ਜੇਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਹ ਰਿਕਿ ਸਨ ਜੀ ਪੜ੍ਹ ਨਿਲ
ਗੇ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸੁਈ ਕਾ ਦੁਲਿਆ ਏ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
ਸਬਦੁ ਏਹੋ ਪਰਗੁਰੂ ਹਰਿਕਿ ਸਨ ਜੀ ਦੀਰ
ਸਨਾਤੇਆਇਅੰ ਹੋਇਆ ਪਥਰ ਭੀ ਕੋਮਲ
ਹੋਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ ਜੇ ਸੇਤੀਰ ਕਾ ਣਵਡੇ ਓਤਮਸ
ਸਤ੍ਰਹੋਵਾਨਿ ਪਰੁਤੀਰਨ ਦਾ ਜਦੋਹ ਬੰਪਾ ਓਵਿ

ਸੇਖ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ १ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ਤਾ ਭੁਲੀ ॥੨੬॥
ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ ਰਾਂਘਾ ਸਿਸਿ ਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਤਾ ॥
ਸਾਹਿਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਮਸਵਾਰਾ ਕੀਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇ ਮੁਹੇ ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋ
ਰਾਂਕਹਿ ਮਾਜੇ ਮੇਰੇ ਗਾਜੇ ਬਜੇ ਬਾਇ ਸਾਹੇ ਹੋ ਸੀ
ਸਾਭਿ ਸਾਧਾਂ ਸਿਤਾਂ ਨਾਲਿ ਦੇਖ ਕਰ ਦਾਸੀ ਜੋਓ
ਨਾਈ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚਿ ਲਿਖਾ ਆਈ ਜੋ ਹੋਇ
ਮਾਂਵਿਚਿ ਮਵਤਾਰ ਪੇਦੇ ਹੋਵਣ ਹੋ ਤੇ ਮਲੇ

ਛਾਂਦੇ ਦੀ ਨਉ ਤੇ ਓਨਾ ਬਲ ਕਰਣੀ ਹੋ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ
ਸਭਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਸਾਧਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸਾਦਿ ਕੇ ਕਰਾਮਾਤ ਪੁਛ
ਦਾ ਹੋ ਸੀ। ਏ ਕਾਦਿ ਨਓ ਸਵੀਚਾਰਾ ਮਾਏ ਹਬੁ ਹਮਣ
ਜੋ ਹੋ ਨਿ। ਸੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂਏ ਹੋ ਦਿਦਿ ਆਏ ਦੋ ਹੋ ਨਿ।
ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਬੁ ਹਮਣਾ ਨੂਦੀ
ਨਵਿਚਿ ਲਿਆਵਾ ਤਾਂ ਸਕੁ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਬੋਹੀਨ
ਹੋਏ ਆਪੇ ਮੇਰੇ ਮਜਬ ਵਿਚਿ ਆਵੇ ਨਿਗਾ ਤਾਂ ਬੁਹ
ਮਣ ਪਕਾਰਿ ਮੀਗਾਵਾਏ ਤਾਂ ਬੁਹ ਮਣਾ ਕਹਿ ਆਜੇ

ਤੁਸੀਇਕੋ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦੇਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾ ੨੯੯
ਦਰਜੀ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੋ ਨਿਓ ਓਨਾਨੂ ਆਪਣਾ ਦੀਨ ਮਨ
ਵਹੁਗੇ ਤਾਸਭੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਸਾਡੇ ਕਾਬੂ ਹੋਵ ਨਿਰੋ ਤੇ ਆਪ
ਸਭ ਨਾਧਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਤੀ ਅਰਿਅ ਰਜ
ਲਿਖੀ ਜੋ ਤੁਸਾ ਅਵਤਾਰ ਲੀਤਾ ਹੋ ਸੋਗ ਓਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ
ਰਖਮਾਵਾ ਸਤੇ ਲੀਤਾ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਛਰਾ ਵਣਾ ਕਰੇ
ਅਸਾਡਾ ਧਰਮੁ ਰਖੋ ਤਾਸਾ ਹਿਬਨਾ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੁ
ਸਾਥ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦੀ ਪੜੀ ਰੇ ਜੀ ਪਹੁਚੀ ਸਾਥ ਹੀ ਬਾ

ਦਸਾਹਦਾਫੁਰਮਾਨਪਹੁਚਿਆਤਾਂਸਾਹਿਬਜਾਇ
ਦਿਲੀਵਿਚਪ੍ਰਾਪਤਹੋਏ। ਬਾਦਸਾਹਨੂਖਬਰਿਹੋਈ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨਕੀਤਾ। ਅਸੀਤਾਂਤੁਸਾਂਡੇਪਾਸਿਅ
ਏਹਾਂ। ਤੁਸੀਸਾਭਿਬ੍ਰਹਮਣਛਤ੍ਰਿਦੇਹੋ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
ਣ। ਨੂਖਲਾਸਕਰਵਾਇਆ। ਤੇਸਾਹਿਬਆਪੁਓ
ਥੇਰਹੇ। ਬਾਦਸਾਹਪੁਛਿਆਜੋਤੁਸਾਂਤੇਗ।
ਬਹਾਦਰਨਾਉਰਖਾਇਆਹੈਕਿਸਜਾਗਾਤੇਗ।
ਦੀਬਹਾਦਰੀਕੀਤੀਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਤੇਗਥ

ਹਾਦਰ ਪ੍ਰਗਟਿਹੁ ਅਹੋ ਐਸੀ ਤੇ ਗਾਇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖ ੩੦੦
ਲਾਓ ਗੁਜਰ ਗਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਕਸਰ ਦੂਰਿ ਕਰੈ ਗਾਥੇ
ਰੇ ਨਿਆਇ ਦੀ ਜਾਗਾਰੇ ਲਾਵਰਤਾ ਉਗਾਥੇ ਰੇ ਸੋਫੀ ਅੰ
ਦੀ ਜਾਗਾ ਅਸਲ ਕਰੈ ਗਾਥਾ ਤੁਸਾਡੀ ਦੀ ਨਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਉਪਰਿ ਜੀ ਨੁਪਾਉ ਗਾਥਾ ਇਸ ਸਮੇ ਨੂਤਨ ਸੀ ਪਛਤਾਵਹੁ
ਗਾਥਾ ਤਾ ਬਾਹਿਰ ਸਾਹਕਾਰਿ ਆਏ ਨਾਨੁ ਨ ਦਰਿਹਵਾ ਲੋਕਰੇ
ਅਸਾਨੁ ਕਾਈ ਕਰਾਮਾਤੁ ਦਿਖਾਵੈ ਗਾਥਾ ਤਾ ਛੇਤਾ ਗਾਥਾ ਤਾ ਸ
ਰਿਬਦੇ ਪਾਸਿ ਇਕੁ ਸਿਖੁ ਦਰਸਨੁ ਆਇਆ ਅਥਰੇ

ਕਿਆ ਮੁਕਹਿ ਆਯਾ ਤੇਰੀ ਸਮਰਥਾ ਕਰਿ ਮੇਨੁ ਦਿਕੁ ਪਾ
 ਰਸੁ ਹਥਿ ਲਗਾਏ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਿਤੁ ਸਾਡੀ ਆਂਦਾ ਹੋਇ ਹੁ
 ਪਾਰਸੁ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰੁ ਬਚਾਵਹੁ ਬਚਨੁ
 ਹੋਇ ਆਯਾ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਜੋ ਸੁਠਹੈ ਸੋ ਸਚੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੋ
 ਸਚੁ ਹੋਸੇ ਸੁਠਨਹੀ ਹੋਤਾ ਪਾਰਸੁ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਮ
 ਨਾਵਿ ਚਿਤਾ ਲਿਖਿਤਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿ ਆਯੋ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮੇ
 ਭੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਗਵਾਇ ਆਯਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਯਾ ਭਾਈ
 ਸਿਖਾ ਚੁਭੀ ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਕੁ ਬੁਰਕੁ ਧੂਰਾ ਜਾਂ ਓਸਾ ਮੀਜ ਲਿਖਿ

੩੦

ਭਰਕ ਢੀਤਾ ਸਾਰੀ ਅੰਜਲੀ ਪਾਰਸਾਂ ਦੀ ਭਰੀ ਆਈ। ੩੦੯
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮ ਅਪਣਾ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣਿ ਲੈ ਤਾਂ ਓਸੁ
 ਕਹਿ ਆਮੋਇ ਕੁ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣਿ ਲੈ ਨਾਂਗਾਂ ਮੇਥੋ ਸਿਧਾ
 ਤਾਨ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਫੇਰ ਹੋਰੁ ਸਿਖੁ ਇਕੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ
 ਆਇ ਆਮ ਓਸੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗਾਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜ
 ਜੋ ਮੇਨੁ ਆਗਿਆ ਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਲੁ ਹੋਰਨੁ ਤੇ ਦਿਲੀਨੁ
 ਭਿੜਾਇ ਕਹਿ ਦੇਵਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮ ਭਾਈ ਇਨ
 ਨੂ ਭੂਠਿਆਂ ਕਹਿ ਕੇ ਵਸਤੁ ਦੇ ਨਾਥ ਲੈਣੀ ਹੋ ਚੈਨੁ

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a manuscript page. The text is arranged in approximately 10 horizontal lines, though it is heavily faded and difficult to decipher. The script is characteristic of the Sikh Gurmukhi alphabet.

ਸਮੰਦ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਬੂੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੂੰ ਏਹੁ ਤਕੜੀ ਕਾਠਿ ੩੦੨
ਰਖੁ। ਦੁਖ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਣਾ ਜੇ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਹਰੁ
ਰੂਕੀਆਰੀਆਂ ਸੇਵਾ ਰਤਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਰਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋ
ਏ ਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾਇ ਕੇ ਪਾਹਿ ਲੀਯਾ ਤਿਸਾਹੀ ਬੇਰਾਜਲ
ਇਆਹੈ। ਤੇ ਸੀਸ ਦੇ ਕੇ ਏਨਾ ਬੇਰਾਜ ਦੇ ਰਿਲੈ ਦਾਹੈ। ਫੁ
ਰਿਏਹ ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
ਦੇ ਪਾਸਿ ਭੇਜਿਆ। ਦੋਹਰਾ। ਬਲੁ ਛੁਟਿ ਕਿਓ ਬੀਧਨ ਪਠੇ
ਕਛੁ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ। ਕਹੁ ਨਾਨਕਾ ਅਬ ਓਹੁ ਹਰਿ ਰਾਜ

ਜਿਉ ਹੋਇ ਸਾਹਾਇ॥ ੧॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿ ਭੇਜਿਆ
ਸਾਹਿਬੁ ਦਸਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਸਿ॥ ਏਹੁ ਸਲੋਕੁ ਪਹੁਤਾ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਬਨਾਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀਨਿ ਬਚਨੁ
ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੋ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਖਾਨਾਟ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਲੋਕੁ ਲਿਖਿਆ॥ ਮੰ॥ ੧੦॥ ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸ
ਭਾ ਕਿ ਛੁਹੋਤੁ ਉਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥਿ
ਮੇਤੁ ਮਹੀ ਹੋਹੁ ਸਾਹਾਇ॥ ੧॥ ਜਬਾਇ ਹੁ ਸਲੋਕੁ ਪਹੁਤਾ
ਤਬਾਇ ਕਰਾਜ ਪੁਤ ਸਿਖਨੁ ਮਾਰਿਆ ਮਾਰੇਈ॥ ਤੀਅ

ਸਾਂਤੁਤਲਵਾਰਚਲਾਉ। ਉਸਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ ੩੦੩
ਗਰੀਬਨਿਵਾਜਮੇਰੀਕੋਨਗਤਿਕਰੇਰੋ। ਬਚਨੁਹੋ
ਇਆਜਗਾਂਹਮਤਹਾਂਤੁਮ। ਤਬਉਸਸਿਖਲਤਵਾਰਚ
ਲਾਈ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਦਾਸੀਸੁਧਕ੍ਰਿਪੀਜੁਦਾਹੋਇਗਾਇ
ਆਸੀਸੁਨਿਆਰਾਹੋਇਆਭੀਰਾਮਨਾਮੁਦਾਉਚਾਰ
ਕੀਤਾ। ਓਸਜਾਰਾਪਾਤਿਸਾਹਰਾਖੇਬਹਾਏ। ਮੇਰੀਪਰਵ
ਨਗੀ। ਬਿਨਾਏਹੁਸੀਸੁਤੇਧੜਕੋਈਨਾਂਲੈ। ਜਾਵੇ। ਤਾਂ
ਧੜਦਾਓਬੇਹੀਸਿਸਕਾਰਹੋਇਆ। ਤੇਸਿਰੁਜੋਹੋ

ਸੀਸੋਸਾਂਬਨੇਇਕਸਉਦਾਗਰਸਿਖਨੁਸੁਪਨੈਰੋਇ
 ਆਸੁਪੈਨੇਦੇਵਿਚਿਸਾਹਿਬਓਸਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾ॥
 ਜੋਅਸਧੁਸਿਰਤੂਗਾਡੀਵਿਚਿਪਾਇਕੇਸਾਹਿਬਦਸ
 ਵੀਪਾਤਿਸਾਹਿਪਾਸਿਪਹੁਚਾਇਦੇਉਤਾਂਉਸਦੇਪਾ
 ਸਿਮਾਲਦੀਸੋਗਾਡੀਹੈਸੀਤਾਂਇਕੁਗਾਡੀਅਸਥਾਬ
 ਹੀਵਿਚਿਪਾਇਕੇਸਿਰਭੀਸਾਹਿਬਦੇਹਜੁਰਲੇਖਮ
 ਭਉਆਗਾਤਾਂਸੀਸਦਾਸਿਸਕਾਰਮਕੇਵਾਲਹੋਇ
 ਆਗਾ१॥੧੨੪॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇ

ਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਂਪ੍ਰਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਜੋਸਾਰਿ ੩੦੬
 ਬਦਸਵੀਪਾਤਿਸਾਹਿਨੇਖਾਲਸਾਵਰਤਾਇਅਹੋਭੇ
 ਤੇਦੇਵੀਪ੍ਰਗਟਹੋਈਹੋਦੇਵੀਦੀਉਪਾਸਨਾਕੀਤੀਹੋਸੋ
 ਸਾਖੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਅਸਾਂਨੂਸੁਣਾਈਏਤਾਂਭਾਈਮ
 ਨੀਸਿੰਘਜੀਹੋਰਾਂਕਹਿਆਏਕਸਮੇਸਾਰਿਬਦਸਵੀ
 ਪਾਤਸਾਹਿਨੇਕਾਂਸੀਤੇਪੰਡਤਬੁਲਾਇਆਤੇਓਸਨੁ
 ਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਛੜੀਆਂਨੇਜੋਸਸੜਛਡਿਦਿ
 ਤੇਹੋਨਿਤੇਮਲੇਛਾਂਨੇਸਸੜਛਡਿਲਏਹੋਨਿਐ

ਸਕਰਿਕੇ ਮਲੇ ਛਾਂਦਾ ਰਾਜੁ ਤੇਜੁ ਹੋਇ ਮਾਹੋ ਤੇ ਅਸਾਂ
ਸਸਤੁ ਫੇਰ ਫੁੜਾਇ ਕੇ ਰਾਜੁ ਮਲੇ ਛਾਂਬੇ ਫੇਰਿ ਲੇਣਾ ਹੋ
ਨਚਿ ਕੜਾ ਵਿਚ ਸੁਇ ਨ ਕਾਢੇ ਲੇਣਾ ਹੋ ਅਸਾਂ ਨੁ ਦੇਵੀ
ਕੀਉ ਪਾਸ ਨਾ ਕਾਂਸੀ ਕੁਕੁ ਹਾ ਨ ਜਿ ਸਕਰਿ ਦੇਵੀ ਪੁਤਾਖਿ
ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਰਾਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਲੇ
ਛਤਾਂ ਬਹੁ ਤੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਵਿ ਚਿਪ ਸਰੇ ਹੋਏ
ਨਿ ਤੇ ਖਾਲ ਸਾਜੀ ਗੁਣਿ ਸਸਤਾਂ ਨੁ ਪਕੜੇ ਗਾਏ
ਹੁ ਮਲੇ ਛਾਂਬੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਜੀਤਨ ਰੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮ

ਜੇਸੇਸ੍ਰੀਰਾਮਜੀਕਪਾਂਅਰੁਭਾਲਕਾਸੇਰਾਖਸਾਂਕਾਨਸੁ ੩੫
ਕਗਾਇਆਹੈ। ਤੇਸੇਹਮਏਨਾਤਕੜੀਪਕੜਨਵਾਲਿਅ
ਸੇਅਰੁਹਲਵਾਹਾਇਵਾਲਿਅਸੇਸਭੁਮਲੇਛਾਂਕਾਨਾ
ਸੁਕਰਾਂਵਾਠੇ। ਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗਾਰੀਬਾਨਿਵਾਜ
ਜੇਤਾਂਬਰਸਰਾਤੀਤੁਸੀਨੇਮਕਰੋ। ਤੇਲਖੁਦੇਵੀਦਾਪਾ
ਠਕਗਵਉਤਾਂਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਨੇਨੇ
ਣਾਦੇਵੀਦੇਦਿਲੇਉਤੇਬੈਠਿਕੇਹੋਮਦਾਅਰੰਭਕੀਤਾ।
ਚੇੜਦੇਨੇਗਾਤਿਆਂਦੀਅਸਦਮੀਕੇਦਿਨਾਜਬਬਰ

ਸਕਾਇ ਨ ਪੁਰਾਹੋਇਆ ਤਬ ਪੀਤ੍ਰਿ ਤਨੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਕੇ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਨਿ ਉਤੇ ਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪ
ਸਾਮਰ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਇਕ ਕੋਈ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨੁਖ
ਦੇਵੀ ਕੋਹੋ ਮਵਾਸ ਤੇ ਤਯਾਰੁ ਕਰਨਾ ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮ
ਭੋਜ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਨੂਖ ਵਾਵਣਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏ ਪੀਤ੍ਰਿ
ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੇ ਨਹੀ ਹੋਸੇ ਵਾਂਗੋ ਤੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤ
ਖਰੋਈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਕਹਾਂਗੇ ਏਹੁ ਪੀਤ੍ਰਿ ਤੁਅਸਾਡਾ ਜੀਵਿ
ਤੇ ਜੋ ਇਹੁ ਕਹੋਸੇ ਅਸੀ ਵਰੁ ਮੰਗਾਂਗੇ ਤਾਂ ਪੀਤ੍ਰਿ ਤਥੇ

ਮਾਨਹੋਇਕੇਕਹਿਆਮੇਇਸਨਾਨੁਨਦੀਤੇਕਰਿਆ
 ਵਾਂਤੇਤੁਸੀਹੋਮੁਕੋਰਾਤੇਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਾਤਾਂਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਦਿ
 ਆਂਹੀਦੇਵੀਪੁਤਪੁਰੇਈਤੇਕਰਦਿਸਾਹਿਬਦੇਹਥਿ
 ਦਿਤੀਤਾਂਸਾਹਿਬਕਰਦਲੈਕੋਨੇਤ੍ਰਮੁਦਿਲੀਤੇ
 ਤਾਂਦੇਵੀਲੋਪੁਰੇਈਤੇਸਵਾਲਾਖਸੀਸਿਖਾਂਦੇਸਾ
 ਹਿਬਨੇਸਮਰਪਣਕੀਤੇਜੋਸਸਤਾਂਕਰਸਨਮੁਖ
 ਜੂਝਨਿਰੇਤੇਸਸਤਾਂਦੀਭੋਇਹੋਵਾਨਿਰੇਤੇਸਹੀਦੋ
 ਵਾਨਿਰੇਤਾਂਲਾਂਗਰੀਆਆਨਿਮਰਦਾਸਕੀਤੀ

੩੦੬

ਜੀਗਰੀਥਾਨਿਵਾਜਲੀਗਰਤਯਾਤੁਹੈ। ਤਾਂਓਸਸ
ਸੇਬ੍ਹਮਣਸਭਾਮਾਪਿਆਪਾਣਿਆਪਗਾਂਦ੍ਰਿਚਿਹੈ
ਸਨਿ। ਤੇਸਿਖਸਭਹਜੂਰਥੈਠੈਸਨਿ। ਤਾਪ੍ਰਸਾਦਿਸ
ਹਿਬਕਰਦਿਦੀਭ੍ਰਿਟਿਕਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨ੍ਰਪ੍ਰਸਾਦਿਵਰ
ਤਾਇਦਿਤਾ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਾਨ੍ਰਖਬਰਿਹੈ। ਤਾਂਸਭ੍ਰਿਇ
ਕਠੈਹੈ। ਇਕੈਕਾਂਸੀਦੇਬ੍ਰਹਮਣਪਾਸਗਏ। ਲਗੈਕੋ
ਪੁਕਰਨਿਜੇਪ੍ਰਸਾਦੁਛੁਤਿਕਰਿਛਾਡਿਅਹੈਨੇ। ਤੇਅ
ਸੀਖਾਧਿਆਰਥੀਰਹੈਗਾਂ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਿ

ਸਿਖਾਂ ਅਮਾਟਿ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਹੁਤ ਕ
 ਲਪਦੇ ਹੋ ਨਿ ਤੁਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਨਿਦਲਾਲ ਨੂੰ ਚਿਨਾ ਦੇ
 ਮਨਾਵਣ ਵਾਸਤੇ ਪੁਲਿਅ ਆ ਤੇ ਏਹ ਸਵੈਯੋ ਲਿਖਿ
 ਲੇ ॥ ਸਵੈਯੋ ਜੋ ਕਿ ਛੁਲੇ ਖੁਲਿਖੇ ਬਿਪਨਾ ਸੇਈ
 ਪਾਯਤਾ ਸਿਸ੍ਰੁ ਸੇਕ ਨਿਦਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਅਪਰਾਧੁਨ
 ਹੀ ਗਯੋ ਯਾਦਿ ਤੇ ਭੁਲ ਨ ਕੋ ਪੁਚਿਤਾਰੇ ਬਾਰੇ ਨਿਹਾਲੀ
 ਪਠੇ ਦੇ ਹੋ ਅਜੁ ਭਲੇ ਤੁਮ ਕੋ ਨਿਸਚੈ ਜਿਯ ਪਾਰੇ ਛੁੜੇ
 ਸਭੇ ਕਿਤ ਬਿਪਨ ਕੇ ਇਨ੍ਹੇ ਪੇਕਟਾਛੁ ਕਿਪਾ ਕੋ ਨਿਹਾਰੇ

੩੦੧

੧ ਸਵੈਯਾ ਜੁਧ ਜਿ ਤੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨਹੀ ਕੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨ ਕਰੇ ਅਪ ਅੰਧਾਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਸਾਮਭਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਬਿਦਿਆ ਲਈ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਭ ਸਤ੍ਰਮ ਰੇ ਇ
ਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਜੇ ਹਮ ਹੈਂ ਨਹੀ ਮੇ ਸੇ ਗਾਰੀ ਬਕਰੇ ਰਪ
ਰੇ ੨ ਸਵੈਯਾ ਸੇਵਕ ਗੀ ਇਨਹੀ ਕੀ ਭਾਵਤ ਮੇਰ ਕੀ
ਸੇਵ ਸੁਹਾਤ ਨ ਜੀ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦਯੋ ਇਨਹੀ ਕੋ ਭਲੇ ਮਰ
ਆਨ ਕੇ ਦਾਨੁ ਨ ਲਾਗਤ ਨੀ ਕੋ ਆਗੇ ਫੁਲੇ ਇਨਹੀ

ਕੇਦਯੋਜਗਮੇਜਸੁਮੇਰਦਯੋਸਭਫੀਕੋਮੇਰਹੇਮੇਤ ੩੦੮
ਨਤੇਮਨਤੇਸਿਰਲੇਧਨੇਸਭਹੀਇਨਹੀਕੋ੩੦੮
ਰਾਚਟਪਟਾਇਚਿਤਮੇਜਰਮੇਤਿਣਜਿਉਕੁਧਤਹੇ
ਇਥੇਜਰੇਜਕੇਹੇਤਲਗਿਦਯੋਮਿਸੁਜੁਰੇਇਥੇ
ਤਾਂਗੁਈਨਿਦਲਾਲਜੀਓਨਾਬੁਹਮਣਦੇਪਾਸਿਗਇ
ਆਤ੍ਰੇਕਹਿਓਸੁਜੇਸਾਹਿਬਨੇਬਚਨੁਕੀਤਾਹੇਜੇਹੁ
ਇਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਭੋਜਨਕਰਿਕੇਤੁਸਾਨੁਛਕਾਵ
ਨੇਹਾਂਤੇਬਸਤੁਸਭਦੇਮਾਂਗਾਂਤੇਤੁਸਾਂਕੋਧੁਨਹੀਕ

ਰਨਾ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਨੂਓ ਸਪੁਸਾ ਵਿਦੇਵੇ ਲੇਚਿਤਿ ਤੇ
ਭੁਲਿਗਾਏਰਾ ਤਾਂ ਭੀ ਓਹ ਕੋ ਪੁਸੇਟ ਲਿਓਨਹੀ ਤਾ
ਭਾਈ ਜੀਨੇਕਹਿ ਮਾਸਤਿਗਾਰ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਨਿ
ਤੁਸੀ ਜੀਵਹੂ ਪਨਕ ਰਿਜਾਣੇ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇਕਹਿ ਮਾ
ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਾਂ ਬਚਿ ਤਨਾਟ ਕਵਿਚਿਕਹਿ ਮਾਹੇ
ਜੇਹਮ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਉਚਰਹੈ ਤੇ ਸਭਨ ਰਕਕੀਤ
ਮਹਿ ਪਾਰਿਹੈ ਮਾਸੀ ਤੇਗ ਬਚਨ ਮੰਨੀਏ ਕੇਸਾਹਿ
ਬਦਾਬਚਨ ਮੰਨੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀਨੇਕਹਿ ਮਾਜੇ

ਵਚਨੁ ਸਾਂਗਾ ਉਪਾਂਗਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਅਕਿਉ ੩੦੬
ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਿ ਆਇ ਹੈ ਨਿਯੋਗ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਤਤਪ
ਸਮਾਭੁ ਯੋ ਵਦੈ ਤੇ ਕਰੁ ਪੈਰੇ ਗਯੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸ
ਤਿਗੁਰਾ ਭਗਤਿ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੇ
ਸੁੰਗੀ ਸੁੰਗਾ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਛੁ ਲਾਗੂ ਪ੍ਰਗ
ਇਨਹੀ ਕੀਤਾ ਚਾਂਹਦਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ
ਸਾਹਿਬ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਸਨਤਾਂ ਦੇ ਵੀ ਦੋ ਪ੍ਰਗਟਿ
ਹੋਇ ਆਨੇ ਤ੍ਰਕਿਉ ਮੁਦਲੀ ਤੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ

ਕਾਹਿ ਆਜੇ ਦੇ ਵੀ ਕੋ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇ ਜਾ ਗਾ ਦਈ ਹੋ ਤਾਂ
ਖਾਲ ਸੇ ਜੀ ਕੋ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇ ਦੇ ਵੀ ਕਾ ਨਿ ਵਾ ਸੁ ਕੀ ਆ
ਹੋ ਜੇ ਮਲੇ ਛਾਇ ਨਾਂ ਦਾ ਤੇ ਜੁ ਨ ਸਾ ਹਾਰ ਸਕ ਸਿ
ਗਾ ਤੇ ਸਾ ਤਿ ਗੁਰਾ ਆ ਦਿ ਜੁ ਗਾ ਦਿ ਭੁਗਾ ਤਾਂ ਕੋ ਵ
ਰਾ ਆਈ ਦੇ ਤੇ ਆਏ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਸਾ ਹਿ ਬਨੇ
ਖਾਲ ਸੇ ਜੀ ਨੂਰਾ ਜੁ ਭੀ ਗੁਰਾ ਆਈ ਭੀ ਦਿ ਤੀ ਹੋ
ਏ ਹੁ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਖਾ ਨਿਤ ਪੁਤ ਸਬ ਦੁਸੁ ਦਿ ਹੋ
ਨਿ ਤੇ ਨਾ ਮੁਜ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿ ਇ ਸਕ ਰਿ ਕੋ ਏ ਨ

ਦੇ ਮਨ ਬੁਧਿ ਹੋਇ ਨਿ ਕੋਈ ਤਪ ਵਾਸਨੇ ਕੋਈ ਗਿ ੩੧੦
ਆਨੀ ਹੋਇ ਇਸ ਕਾਰਿ ਕੋਈ ਹੁ ਜਨ ਨੀ ਵਹੇ ਨਿ ਤਾਂ
ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੁ ਖਸੀ ਕਾਰਿ ਕੋਈ ਕੁਈ ਨਿ ਦਲਾਲ ਜੀਮ
ਨਾਇ ਕੋਈ ਜੁ ਰਿਲੇ ਆਇ ਮਾਸ ਬੁਠਾਨੁ ਭੁਜ
ਨੁ ਖਵਾਇ ਕੋਈ ਰੁਪ ਯਾਰੁਪ ਯਾ ਦਖਣਾ ਦੇ ਕੋਈ
ਦਾ ਕੀਤੇ ਭੇਕਾਂ ਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੁ ਲਖ ਰੁਪਈ ਯ
ਭੇਟਿ ਦੇ ਕੋਈ ਕਾਂਸੀ ਪਹੁ ਚਾਇ ਮਾਸ ਭੇਓ ਸਕ ਰਦ
ਨਾਲਿ ਜਲ ਵਿਚਿ ਪੁਤਾ ਸੁਪਾਇ ਕੋਈ ਸਵਈਯੇ

ਪਹਿਕੇਪੀਜਾਸਿਖਾਂਨੁਪਾਹੁਲਿਪ੍ਰਥਮੇਦਿਤੀਤੇ
ਟੇਠਪਾਹੁਲਿਓਨਾਥੋਂਆਪਲਣੀਬਚਨੁਕੀਤ
ਜਿਸਸਤ੍ਰਾਂਦਾਵੇਸਾਹੁਨਹੀਕਰਨਾਸਸਤ੍ਰਾਂਦੇਪਾਸ
ਦੇਖਾਣਿਕਾਰਿਭੀਵੇਗਿਹਬੁਨਹੀਪਾਂਵਦਾ।ਏਹੁਸਸ
ਤ੍ਰਾਂਦਾਅਭਿਅਸੁਰਪੁਬੀਸੀਆਂਪਾਸੋਛੁਟਿਗਇ
ਆਹੋਸੀਸੋਸਸਤ੍ਰਮਲੇਛਾਂਫੜਿਲੇਏਹੋਸਨਿਓ
ਸਕਾਰਿਕੇਜਗਤਿਦਾਰਾਜੁਕਰਦੇਹੋਸਨਿ।ਤੇਹੁਇ
ਤੁਸਾਂਨੁਸਸਤ੍ਰਫੇਰਿਫੜਾਏਹੋਨ।ਤੁਸਾਂਸਸਤ੍ਰਾਂਦੀ ੩੧

ਵਿਦਿਆ ਕਰਣੀ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਗਾਯੁ ਫੇਰਿ ਲੇਦੇ ਅੰਗੇ॥ ਤਾਂ ੩੧੧
 ਹਾਜੇ ਦਰਸਨ ਨੁਆਇ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਨੁਸਾਰਿ ਬਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ॥ ਤੁਸੀ ਪਾਹੁ ਲਾਲੇ ਹੋਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਅੰਗੀ॥
 ਕਾਰੁ ਕਰੋ॥ ਤੇਰਾ ਜੁਰਪੁ ਵੀਸੀ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਪ੍ਰਥਮੀ॥
 ਤੇਖੁ ਥਾਹੋਇਆ ਹੋਸੇ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਫੇਰਿ ਲੇਦੇ ਈਦੇ ਗਾ॥
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾਂ ਲਾਂਗਾ ਤੇ ਬੋਦੀ ੩੧੨
 ਤੇਜ ਨੇ ਓਰ ਹਿਣ ਦੇਹੇ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪਾਹੁ ਲਾਲੇ ਦੇਹਾਂ॥
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਇਕ ਜੋਗੀ ਕੇ ਸੀ ਨਿਆਸੀ ਦਾਸੀ॥

ਖੁਹਿ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਅਗਲੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਾਟਿ ਸਭ
ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀਖਿ ਮਾਦੇ ਦਾਹੇ ਤੁਸਾਨੁ ਤਾਂ ਅਸੀ
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਗਾਤਿ ਦੇ ਗਾਜਵਾਸਤਿ ਦੇ ਦੇਸਾ
ਤੇਰੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਨੇ ਉਜਨਾਮ ਮਰਣ ਕਟਿ ਵਸੇ
ਤੇ ਦੇ ਦੇਸਾ ਤੇ ਜੋ ਤੁਸੀਏ ਹਵਾਡਿ ਆਈ ਸਹਾਰਨਹ
ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਚਾਰ ਵਰਣ ਨੇ ਸਸਤ੍ਰਫ ਰੂਪਿ ਕੇ
ਰਾਜੇ ਤੇ ਮਲੇ ਛਸਭ ਤੁਰਾਵਟੇ ਹੋਨਾ ਜੇ ਸੇ ਸੀਰਮ
ਜੀਨੇ ਕਪਾਂ ਤੇ ਭਾਲ ਕਾਤੇ ਰਾਖ ਸਾਂ ਨੁਤੁਰਾਇਆ

ਹੇਸੀ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਾਹਿ ਆਏ ਹੁਤ ਹਲਵਾ ਹਟਿ ਵਾਲੇ ਤੇ ੩੧੨
 ਤਕੜੀ ਪ੍ਰਕੜਾ ਨਿਵਾਲੇ ਤੇ ਸਾਗਾ ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿ
 ਚਿੜੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਲੇ ਛਤੇ ਗਾਜੇ ਤਾਂ ਸਸ
 ਕਾਂ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿ ਤੇ ਮਾਸ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਿ ਏ
 ਹਤਾਂ ਬਾਜਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ਨਿ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਮਾ ਮਸੰ ०
 ਨ ਚਿੜੀ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਜ ਤੁੜ ਵਟੇ ਹੋ ਨਿ ਇਨ ਦੇ ਹੀ ਮ
 ਧੀਨ ਤੁਸਾਨੁ ਸਭ ਟਾਨੁ ਕਾਰਿ ਦੇਣਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ
 ਚਲੀ ਤੇ ਲੁਗਿ ਸੀ ਗਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਾਮ ०

ਈਆਂ। ਓਨਾਨੇ ਪੁਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵ
ਜਸਿ ਗਤਾਂ ਜੋਆਂ ਵਦੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਗਹਵਿਰਿ ਮਲੇਛ
ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਧਨੁ ਬਹਿਲੈ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੁ
ਦਰਹੁ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਬਹਿਲੈ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ
ਸੁਦਰਾਇ ਸੜੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਭੀ ਬਹਿਲੈ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਸ ਸੜ ਵੜੇ ਤੇ ਪਾਹੁ
ਲਾਛ ਕੇਤੁ ਸੀ। ਸੋ ਭਾਓ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਦੇ ਅਵਗੇ
ਤਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਪਾਹੁ ਲਾਓ ਤੀਆਂ। ਕੇਈ ਸਿਖ ਪਾ

ਸਿਰਖੋ ਕੇਈ ਘਰਾਂ ਨੂਪ ਲੇ ਹੋਰੁ ਜੇਹੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿ ੩੧੩
ਬਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਨ ਸੋਊ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂਊ ਠਿ ਜਾਵਨਿ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਅਮ ਲੁਖਾਧਾ ਕਰੇ ਤੁਸਿਖਾਅਮ
ਲੁਖਾਵਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਿਤੁ ਠਿਅਾਂਦੀਅਾਂ ਬ੍ਰਿਤਾਠ ਹਰਿਗ
ਦੀਅਾਂ ਤੇ ਕਿਤੁ ਠਿ ਜੇ ਘਰਾਂ ਨੂਗਾਇ ਤਾਂ ਖੜੀਅਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਓਨਾਦਿਅਾਂ ਕੁਦੀ ਬੀਅਾਂ ਨੂਆਖਿਅਾਂ ਜੇ ਤੁਸੀਇ ਕੇਅਸਾ
ਤੇ ਨਾਲਿ ਵਰਤਣ ਕਰੇਇ ਕੇਇ ਨਾਦੇ ਨਾਲਿ ਵਰਤਣ
ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਉਤਪਤਿ ਕੀਛਾਰੇ ਪਰੁਜੇਅ
ਸੀਨਾ ਵਰਤਾਂ ਗੇਤਾਂ ਵਧੇ ਗਾਕਿ ਸਤਗਾਂ ਪਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ

ਹਜੁਰਿ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਸਸਤ
ਫੌੜਾ ਤੇਜਿ ਤਾਣਿਆ ਦਾਰਿ ਜਕੁ ਹੋ ਸਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀ
ਨ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੜੀ ਸਭੁ ਤੁਸਾਡੇ ਅਧੀ ਨ ਹੋਵ
ਨਿਰੋ ਜੇ ਸਸਤਾਂ ਕਰਿ ਕੋਨੁ ਝੋਗਾ ਤਾਂ ਸੁਵਰਗ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਸਮਝੇਗਾ ਕਮਾਵੇਗਾ ਤਾਂ
ਮੈਨੁ ਮਾਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਏਕ
ਸ ਮੈ ਸਰਬ ਤੁਸਿ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਮਾਂਦਾ ਲਿਆਂ ਮਾਂਨਿ ਮਰਦ
ਸਿ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹਦ ਸਾਮਰਦਾਸ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਿਆ ਚਾਂ

ਹਦੇਹਾਂ ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤਣ ਦੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਦਸਾਂ ਹੀ ਪੁਸ਼ਨ ੩੧੪
ਦਾ ਦਾਇਆ ਕਰਿ ਕੋ ਅਸਾਂ ਨੂ ਉਤਰਿ ਲਿਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾ
ਵਾਜਬੁਲਾ ਅਰਜਾ ਲਿਖਾ ਦੇਤੀ ਇਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਦਸਖ
ਤਖਾ ਸਕਰੀਐ ਨਕੁਲ ਉਤਾਰ ਵਾਜਬੁਲਾ ਅਰਜਾ ਦੀ
ਜਿਸ ਸਮੇਖਾ ਲਸਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਤਾ ਸਿਖ ਸਭੇ ਵਾਸੀ
ਆਂ ਵਾਲੇ ਕੇ ਸਧਾਰੀ ਤੇ ਸਹਜਿਧਾਰੀ ਭੀ ਰਹਤਾਂ ਬਥੇਕ
ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਦੀ ਵਰਤਣ ਦੀਆਂ ਹਜ਼ੂਰ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂ
ਦਸਵੇ ਪਾਤਿਸਹ ਦਸ ਰਹਤਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਗੁਜਾਰੀਆਂ ਸ

ਤਿਗੁਰਾਂਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਦਸਾਂਹੀ ਰਹਤਾਂ ਉਪਰ ਦਸ
ਖਤ ਕੀਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਕਾ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹ ਲਿਖ ਯੋਨੇ ਜੋ ਸਮੇਂ ਵਿਵਾਹ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੰਦ
ਪਾਠੀ ਅੰਬੁ ਹਮਣਾਂ ਨੁਸਦਿ ਕੇ ਵਿਵਾਹ ਦੀ ਅੰਕਾਂ ਤੇ
ਅੰਪੜਾਇ ਕੇ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰ ਦੇ ਸਾਂ ਤੇਹੁ ਟਿਸਿਖ ਕ
ਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਿਤੁ ਸੀ ਅਨੰਦੁ ਪਾੜਿ ਕੇ ਵਿਵਾਹੁ ਕਰੇ ਬ੍ਰਹ
ਮਣਾਨੁ ਨ ਬੁਲਾਵਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਿਵੇ ਅਮ
ਰੁਹੇ ਏਹ ਦਸ ਖਤ ਖਾਸੇ ਏਹ ਪਹਿਲੇ ਅਨੰਦੁ ਪੜਨ

ਮਰਦਾਸ ਕਰਨੀ। ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਬੀਰ ਮੇਸਾ ਜਿਸਤ ੩੯੫
ਗਾਂਪੜਾ ਵਦੇ ਮਾਏ ਹੋਤਿ ਦੇ ਪੜਾ ਵਣਾ ਸਿਸਾ ਨਹੀ ਕਰਣਾ।
੧। ਦੂਜੀ ਮਰਦਾਸ ਲਿਖੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਸਾ ਹਿਬ ਦਾ ਹੋਇਆ
ਪੰਜ ਮੇਲਾ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਇਕ ਪੀਰ ਮਲੀਏ ਦੂਜੇ ਗ
ਮਰਈਏ। ਤੀਜੇ ਮੀਟੇ ਚੈਬੇ ਮਸੰਦਾ ਪੰਜ ਵੇ ਸਿਰ ਰੁਮਾ
ਏਹ ਪੰਜ ਮੇਲੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਰ ਰੁਮੇ ਕੋ
ਨਹੀਨਿ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਿਰ ਰੁਮਾ ਸਰੇ ਵੜੇ ਹੋਨਿ ਮਨ
ਸਵਾਦੀ ਹੋਨਿ। ਤੇਨੇ ਦਚ ਦ ਦੇਸੀ ਪੇਭੀ ਸਿਰ ਰੁਮਾ ਮੇ ਹੋਨਿ।
ਨਿਗਰੇ ਹੋਨਾ ਏਹ ਜੋ ਪੰਜ ਮੇਲੇ ਹੋਨਿ। ਤਿਨਾ ਨਾ ਲਿਨਹੀ

ਵਰਤਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਿ
 ਖਾਂ ਕੋਈ ਬੈਧਾਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੋਈ ਮੁਸਦੀ
 ਪੇਸ਼ ਹੋ ਆਵਿਹਾਰ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਨ ਮੇਲੁ ਹੋ ਦਾ
 ਹੋ ਤਾਂ ਖਾਸ ਦਸਖ ਤੋਹੁ ਆਪਹਿ ਲੇ ਪੁਛਿ ਕੇ ਵਰਤਣ ਕੀ
 ਤਾ ਕੋਰੇ ਜੇ ਭੁਲ ਭੁਲਾਵੇ ਵਰਤੋ ਤਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਵਾਇ
 ਲੈਣੀ ॥ ੨ ॥ ਤੀਸਰੀ ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾਂ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼
 ਹ ਜੀ ਅਰੇ ਅਸੀਂ ਸਹਜ ਧਾਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਜੋ ਹੋ ਸਾਂ ਜੋ ਮ
 ਤਪਿ ਤਾ ਦੇ ਮਰਨੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਕਰ ਮਭ ਦਣ ਜੇ ਹਰੀ ਸੀ
 ਸਾਰ ਦੀ ਫੀਤ ਸੀ ਸੋ ਕਰ ਦੇ ਸਾਂ ਤੇਹੁ ਏ ਸਿਖ ਮਾਖ ਦੇ ਹੋ

ਨਿਜੋਖਾਣਸਾਵਾਹਗੁਰੂਜੀਨੇਵਰਤਾਇਆਹੈਹੁਣ
 ਤੁਸੀਏਹਰਹਤਾਂਸਿਸਾਰਦੀਆਂਨਕਰਿਆਕਰੋਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹਜਿਵੇਤੁਸੀਬਚਨਕਰੋਆਸਦਸਖਤੁਹੈਏ
 ਭਦਣਨਹੀਕਰਨਾਅਤੇਹੋਰੁਕਿਆਕਰਤੁਤਿਜੇ
 ਸੀਦੇਸਚਾਣਸਿਖਾਂਦੀਹੋਵੇਤਿਵੇਕਰਿਕੋਬਖਸਾਇ
 ਲੈਣਾ॥੩॥ਫੇਰਿਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਚੋਥੀਲਿਖੀਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹਸਮੇਵਿਵਾਹਦੇਤੇਖਮਾਹਦੇਦਿਨਅਗੋਰੀ
 ਦੇਅਸੀਬ੍ਰਹਮਣਾਨੂਸਾਦਿਕੇਤੇਭੋਜਨਕਰਾਂਵਦੇਸੰਗ
 ਹੁਣਿਸਿਖਆਖਦੇਹੈਨਿਜੋਸਿਖਾਂਨੂਛਕਾਵਣਾ॥

ਚੁ

ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ ਕੀਚੈ ॥ ਖਾਸ
ਦਸਖਤ ਹੋਵੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ॥ ਮਾਜੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਭੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਣਾ ਨੂਭੀ ॥ ਅਥਿਤਾਂ ਨੂਭੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੇ
ਤੇ ਸਭ ਠਾਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਵਣਾ ॥ ੪ ॥ ਏਹਿ ਸਿਖਾਂ ਅ
ਰਦਾਸ ਪ੍ਰੀਤ ਵੀ ਕੀਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਵਖਤ ਜੰਦੁ ਪ
ਤਣਦੇ ॥ ਮਾਸੀ ਪੁਰਾਂ ਨੂਭੀ ਸਤ ਰੇ ਨਾਲ ਭਦਨ ਕਰਵਾਵ
ਦੇ ॥ ਸਾਂ ॥ ਹੁਣਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ
ਕੀਚੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਤੇ ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋਵੈ ॥ ਜੋਸ ਹਜਧਾਰ
ਇਆਂ ਬੇਇਆਂ ਨੂਕੇ ਚੀਨਾ ਲਿਰੀਤ ਕਰਵਾਵਣੀ

ਤੇ ਕੇਸਧਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਬੇ ਵਿਆਂ ਨੁਪਾਹੁ ਲਿਏਣੀ॥
 ਪਾਏ ਰਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਾਂ ਛੇਵੀ ਕੀਤੀ ਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹਜੀ ਅਰੇ ਜੇ ਅਸੀਰ ਸਤੀਆਂ ਠੀਗਾ ਭੁਜਿ ਦੇਸਾਂ
 ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਖ ਮਨੇ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਸਚੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਜਿ ਦੇ
 ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੈ ਕੀਚੇ॥ ਬਚਨੁ ਤੇਖਾ ਸਦ ਸਖਤ ਹੋ
 ਏ॥ ਜੇ ਪਹੁਚਿ ਸਕੈ ਤਾਂ ਹਸਤੀਆਂ ਠੀਗਾ ਸੀ ਪਹੁਚ
 ਵਲੀਆਂ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਿਖੁ ਯੁਵਿ ਚਿਜਿ ਬਹੁ ਕਮੁ
 ਸਤਿਹੀ ਦਹੈ ਸੇਈ ਕੁਲਖੇ ਤ੍ਰਹੈ॥ ਇਕੇ ਸਾਧਸੀਗ

੩੭੧

੦

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਿਦੇਚਰਨਪੂਰਿਵਿਚਪਾਇਦੇਨਿਮਾਮਮੀਮ੍ਰਤਸ
 ਰਦੇਚੋਢੇਰਿਏਸੇਥੀਓਨਾਈਗਾਤਿਹੋਵੇਗੀ।੬੧੬
 ਰਿਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਸਤਵੀਕੀਤੀਅਸੀਜੋਮਾਮੁ
 ਲੀਪੇਸਕਚਹਰੀਅੰਜਾਵਣੇਵਾਣੇਸਿਖਦਾੜੀਅੰਦੇ
 ਕਸਾਇਕੋਜੇਹੋਕੋਚੀਨਾਨਿਕਰਵਾਇਣੇਦੇਸਾਂਹੁਣਿ
 ਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹਵੇਤਿਵੇਕਰੀਏ।ਹੁਕਮੁਤੇਖਾਸਦਸਖਤ
 ਹੋਏ।ਜੋਜੇਹਵੇਤੁਸੀਸਹਜਧਾਰੀਸਿਖਹੋਜੇਕੇਸਧਾ
 ਰੀਅੰਦੀਤਿਗਾਂਸਾਬਤਰਖਾਨਹੀਤਾਂਕੋਈਜਭਰਮ

੩੧੮

੦

੩੬ ਧੀ ਕੋ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬਰੋ ਬਰ ਕਰਵਾਇ ਛਡਣੇ ਤੇ ਬਖਸ਼
ਇ ਲੇਣਾ ॥ ੧ ॥ ਹੋਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਅਠਵੀ ਕੀਤੀ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਹੋ ਜੋ ਸਿਰਗੁਆਂ ਤੇ ਪੰਜਾਂ ਮੇਲਾਂ ਦੇ ਮੁਹ
ਕੋਈ ਲਗਾਨਹੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਜੀ ਕੋ ਆਪਣੀ ਸਰ
ਧਾਰਿ ਕੋ ਤਾਂਭਨਾ ਦੇ ਮੁਹ ਲਗਾਨਹੀ ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਅ
ਓਦਾ ਜਾਂਦਾ ਮੁਹ ਲਗਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਿਉ ਕਰ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥ ਹੁਕ
ਮੁ ਤੇ ਖਾਸ ਦਸਖ ਤੁਹੋਏ ॥ ਜੋ ਰਿਦਾਸੁ ਪੁਗੁਰਾਂ ਵਲ ਚ
ਹੀਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਅੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਮੁਹ ਲਗਾ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋ ॥

ਵਰਤਾਣਿ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ੮ ॥ ਫੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਨਾ
 ਵੀ ਲਿਖੀ ਜੇਹੜੇ ਸਿਖ ਰੀਰਾ ਜੀ ਦੇ ਇਸਨਾ ਨਨੂਰਾ
 ਏਹੋ ਨਿਜੋ ਇਸਨਾ ਨ ਕਰਿ ਕੇ ਆਵ ਨਿਤਾਂ ਓਨਾਨਾ
 ਲਿਕਿ ਓ ਕਰਿ ਵਰਤੀ ਏ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇਖਾ ਸਦਸਖ
 ਤਰੇ ਜੋ ਰਿਤ ਪਿਆਰਨਾ ਲਿਓਨਾਨਾ ਲਿਵਰਤ
 ਣਾ ਬਹੁਤੀ ਦਿਕ ਤਿਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਭਾਈ
 ਸਿਖੋ ਇਕੁ ਤੁਸਾਰੇ ਓ ਪਰਿ ਮਸਾਡਾ ਏਹੁ ਕਮੁਹੈ
 ਜੇ ਮਸਿਦ ਮਸਿਦੀ ਏ ਪੰਜਾਮੇ ਵਿਚੋ ਕਿਸਨਾ ਲਿ

੩੧੮

ਨਹੀਮਿਲਣਾ ਜੋਓਨਾ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਕਰੇ ਸਾਧ
ਸੰਗਾਤਿ ਵਿਚੋਓ ਸਨੁ ਉਠਾਇ ਦੇਵਣਾ ਕਿਉ ਜੋਓ
ਨਾ ਦੇ ਮੇਲਿ ਕਾਰਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਦਕੁ ਪਾਇਦਾ ਹੋ ਜ
ਕੋਈ ਉਨਾ ਵਿਚੋਓ ਮੇਲੁ ਕੀਤਾ ਚਾਹੇ ਸੋ ਮੇਲਿ ਲੈ
ਣਾ ਏਹੋ ਗੁਰਮਾਤਿ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਣਾ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕ
ਰੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹਿ ਤੁਏ ਹੋਹੋ ਕਿ ਕਤਿ ਧਰਮ ਦੀ
ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੀਡਿ ਖਾਂਦਣਾ ॥੯॥ ਵੇਰਿ ਸਿਖਾਂ ਅਰ
ਦਾ ਸਿਦਸ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਰੇ

ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਹੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪੰਡਤਾਂ ਨੂੰ ਬੁ
ਲਾਇ ਕੋਰਾ ਰੜਪੁਰਾਣ ਵਚਾ ਵਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਦਸ ਗਾਤ
ਕਰਾ ਵਦੇ ਸਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਪੰਡਿਤ ਨ ਹੀ ਆਂ ਵਦੇ ਕਹਦੇ
ਹੀ ਨਿਜੇ ਧਾਗਾ ਤੇ ਲਿਗੇ ਦਰਖਤ ਤੇ ਜੋਗ ਰੜਪੁਰਾਣ
ਵਿਚਿ ਦਸ ਗਾਤ ਆਇ ਕਾਣਿ ਖੋਲੈ ਸੋ ਕਰਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ
ਆਂ ਵਨੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਿਵੇਂ ਕੀਚੇ ਦਸ ਖਤ
ਹੋਏ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਸਿਦਕ ਉਤੇ ਸਾ ਬਹੁ ਹਿਣਾ ਗਿਰ
ਥ ਜੀ ਦਭੇ ਗੁਪਾ ਵਣਾ ਤੇ ਪੰਜ ਵੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹਦੇ ਸ

੩੨੦

ਹਸਕਿਤੀਸਲੋਕਾਂਦੀਕਥਾਸਿਖਾਂਥੀਸੁਣਨੀਪ੍ਰਾ
ਣਿਦਾਭੀਖਾਲਸੇਜੀਦੇਵਿਚਿਨਿਵਾਸੁਹੋਵੇਗਾਤੇ
ਤਸਾਂਨੂਭੀਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਸਿਦਕਜੇਹਾ
ਤੇਨਾਮਜੇਹਾਹੋਰਪਦਾਰਥਚੀਜਕੋਈਨਹੀਵਾਹ
ਭਾਗੁਜਪਣਾਤੇਵਿਭੁਖਾਂਵਣਾਂਏਹੁਰਹਿਤਾਂਹੈਨਿ
ਹੋਰਸੁਖੁਹੈ॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਸਿਖਾਂਭਾਈ
ਮਨੀਸਿਘਜੀਹੋਗਾਂਥੀਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ॥ਆਦਿਥਾਣੀ
ਜੇਹੇਈਹੈਸੋਭਗਤਿਮਈਹੈ॥ਤੇਸਾਹਿਬਦਸਵੇ

ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋ ਸੋ ਜੁਧ ਮਈ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ੩੨੧
ਤ੍ਵੇ ਮਾਂ ਦੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੋ ਨਿਯਾਇ ਸਦਾ ਸਿਧਾਤ ਕਿਉ ਕਾਰਿ ਸਮ
ਈ ਮੇਰਾ ਤਾਭਾਣੀ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਜੈ ਸੇ ਮਰ ਜਨ ਜੁਧ ਦੇ
ਸਮੇਸ ਸਤ੍ਰਫੁ ਤ੍ਵੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਉਸ ਨੂਰੀ ਤਾ
ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਾਰਿ ਕੇਫੇ ਰਿਵਰਨ ਮਾਸੁ ਮਦਾ ਜੁਧੁ ਵਿਰਾਇ
ਮਾਸੀ ਤੇ ਸੇ ਹਿੰਦੂ ਮਾਂ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਜਾਨਿ ਕੇ ਸਸਤ੍ਰਫੁ
ਡਿਦਿਤੇ ਹੋ ਸਨਿ ਤੇ ਮਲੇਛਾਂ ਨੇ ਸਸਤ੍ਰ ਪਕੜ ਲੀਤਿ ਹੋ
ਸਨਿ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਪ੍ਰਥਮੀ ਦਾਰਾ ਜੁਭੇ

ਗਦੇਹੇਸਨਿ। ਤੇਹਿੰਦੂਆਂਦੇਵਿਚਿਭਗਤਿਹੋਵਣਨਹੀ
ਸਨਦੇਹੇ। ਤੇਸਾਹਿਬਖਾਲਸੇਜੀਨੁਰਪਵਿਸਜਾਣਿ
ਕੇਫੇਰਿਰਾਜਲੇਦੇਵਣਾਸੀ। ਤਾਂਜੁਧਮਈਬਣੀਆਂ
ਉਚਾਰਨਕੀਤੀਆਂਹੇਨਿ। ਤੇਸਸਤਾਂਵੀਵਿਦਿਆਦਿ
ਕੁਕੀਤੀਹੇਤੇਗਿਆਨਦਾਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾਹੇ। ਜੋਸਰੀਰ
ਤੁਸਾਂਸੁਫੇਜਾਣਨੇ। ਤੇਤੁਸਾਂਭਵਰਨਦਾਧਰਮਜੋਧੁਹੇ।
ਜੁਧਕਰਣਾ। ਜੇਜੁਧਜੀਤੋਗੇਤਾਂਗਾਜੁਭੋਗੇਗੇ। ਤੇਜੇ
ਜੁਧਵਿਚਿਮੁਭੋਹੋਵੇਗੇਤਾਂਸੁਰਗਦੇਸੁਖਭੋਗੇਗੇ।

ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨਾ ਦਿੜਕੇ ਰੋਗ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਾਤਿ ਹੋਵੇ ३੩੨
 ਵਿਚੋ ਰੋਗਾ ਜੇ ਸੇ ਮੂਰਤਾਂ ਇਕ ਮਲੇ ਛਾਂਦੀਆਂ ਅਨਿ
 ਤੇ ਹੋ ਸਨਿ ਤੇ ਸੇ ਓਨ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿੰਘਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰ
 ਤਾਂ ਬਣਾਇਖੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਨਿ ਤੇ ਆਪ ਕੋਤ ਕੜ
 ਦੇਖ ਦੇਹੋਨਿ ਜੇ ਸੇ ਘੋੜਾ ਕਿਸੇ ਬੂਟੇ ਥੀ ਪੁਕਦਾ ਹੋ ਤਾਂ
 ਕਾਰਾ ਅਸਟਾਰ ਓ ਸਨ ਬੂਟੇ ਥੀ ਵੱਧਾਇਕੇ ਲੋਜਾਂ ਦਾ ਹੋ
 ਤੇ ਸੇ ਹੋ ਦੂਸ ਸੜਾਂ ਥੀ ਭੋਮਾਨ ਹੋ ਸਨਿ ਜੁਧ ਮਈ ਥਾਣੀ
 ਆਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ ਕੋਏ ਨਾ ਥੀ ਜੁਧ ਕਰਦੁ ०

ਇਸਾਨੇ ਭੇਚਾਰਿ ਤੇ ਇਸਦਾ ਸਤਿ ਲਿਖੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਇ
ਸਤੀਆਂ ਦੇ ਭੋਗਾਂ ਵਿਚਿ ਤੁਸਾਂ ਮਨੁ ਨਹੀ ਦੇਣਾ ਸਤਿ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਨਾ ਲਿਖੀ ਤੇ ਰਖਣੀ ਤੇ ਜੁਧ ਮਈ
ਬਾਣੀ ਇਸਦਾ ਸਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤਿ ਮਈ ਬਾਣੀ
ਪਾੜਿ ਕੇ ਜੁਧੁ ਨਾ ਕਰ ਸਕਾ ਨਿਰੋਗਾ ਤੇ ਜੁਧ ਮਈ ਬਾਣੀ
ਤੇ ਇਸ ਤੇੜ ਦੇ ਵੀ ਦੇ ਪਾੜਿ ਨਿਰੋਗਾ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਸਤੀ
ਵਿਚਿ ਸਹਾਇਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜੁਧੁ ਕਾਰਿ ਕੇ
ਰਾਜੁ ਕਰਾਨਿਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਨਿਗੇ ਅ

ਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਸਾਰੇ ਜਗਤਾ ਵਿਚੋਂ ਵਿਸਤੀਰਣ ੩੨੩
 ਹੋਵੇ ਗਿਆ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਾ ਅੰਤਾਰਧਰਮ ਚਲਾ
 ਵਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਨਾ ਦੇ ਰਾਜਾ ਵਿਚੋਂ ਗਏ ਆਂ
 ਦੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦੀ ਤੇ ਰਿਖਾਂ ਦੀਤੇ ਮੁਨੀ ਸਗਾਂ ਦੀ ਸਰ
 ਬ ਦੀ ਰਖਿਆ ਹੋਵੇ ਗਿਆ ਹੋਰ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਭੀ ਅ
 ਨੇ ਕਹੇ ਨਿ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭੀ ਅਨੇ ਕਵਰ ਸਾਣੇ
 ਹੋ ਨਿ ਸੋ ਮੇਥੀ ਗਿਣੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥ ੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਏ ਕਸੇ ਮੇਰੇ ਰਖ ਨਾ ਬਤੇ ਦਤਾ ਤੇ ਉਦੇ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ

ਦਰਸਨ ਨੂਆਇ ਤੇਓਨਾਪੁਛਿਆਜੋਅਸਾਂਅਪ
ਇਅੰਸਿਖਾਂਨੂਸਭਰਸਛੁਡਾਇਕੈਬਨਬਾਸਦਿਤੇਹੈ
ਨਿਸੋਭੀਮਹਾਂਰਾਜਦੀਆਇਆਦੇਮਹੇਹੈਦੇਫੇਰਿਵਿ
ਖਿਆਵਿਚਿਪਸਰਦੇਹੈਨਿ ਤੇਤੇਹੈਸਿਖਸਸਤ੍ਰਪਕ
ਕੁਨਿਰੇਤੇਰਸਭਰੇਗਾਨਗੇਹੈਕਿਉਕਾਰਿਮੁਕਤਿਹੈਵ
ਨਿਰੇਗਾਬਚਨੁਹੈਇਆਦੇਕਾਸਿਖਾਇਨਾਨੁਗਾਰ
ਮਾਤਿਦੇਦੇਗਾਕੈਦੇਇਸਿਖਕੈਚਾਰਸਿਖਾਤਾਂਓਨਾ
ਕਹਿਆਕਲਜੁਗਿਕੋਈਕਿਸੇਨੂਨਾਮੀਨੇਰਾਗਾ

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੀਜਨ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚਿ ਆਪਣੀ ਕਲ
 ਗੁਰਮਾਤਿ ਦੀਰਖਾਂਗਾ ਤੇ ਆਪਿ ਸਬਦਿ ਰੂਪ ਹੋਇ
 ਕੇਵਰਤਾਂਗਾ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਿ ਗੋਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ
 ਹਿਤਾਨੁ ਦੇਖਨਿ ਗੋਸਤੁ ਠਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਪਰਪਾਤਿ
 ਹੋਵੇਗਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਕੁਝ ਜਲ ਬੀ ਪਾਰਿਓ
 ਤਰਨਿ ਗੋਤਾਂ ਭਾਈ ਸਨੀਐ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿ ਆਹਰ
 ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀ
 ਜਾਂਦੀ ਜੋ ਮਹਿ ਆਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਮੁਦਾ ਮਥਾਹ ਹੈ ਤੇ

ਮੇਕੀਤੀਪਾਰਿਨਹੀਪਾਂਵਦੀਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਨੂਕੁਕਮ
ਨਿਪੁਛਿਆਸੀਜੋਜਗਾਤਿਤੇਰੀਮਹਿਮਾਨੂਗਾਂਵਦਾਹੈ
ਤੀਕ੍ਰਿਸਦਾਧਿਆਨਕਰਨਾਹੈਮਹਾਂਗਾਜਬੋਲਿਆ
ਜੋਮੇਨੂਗਾਂਵਦੇਹੈਨਿਮੇਓਨਾਨੂਗਾਂਵਨਾਹਾਂਤੇਸੇਸਿ
ਖਵਾਹਗੁਰੂਦੀਉਪਮਾਕਰਦੇਹੈਨਿਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੀ
ਬਾਣੀਦਿਚਿਸੰਤਾਂਦੀਸੋਭਾਕੀਤੀਹੈ॥ਬੋਲਹੁਭਾ
ਈਵਾਹਗੁਰੂਸਾਖੀਅੰਭਾਈਦੀਅੰਦਾਰਾਂਦੀਅੰਪੁ
ਰੀਅੰਹੋਈਅੰਜੋਬੋਜੀਹੋਵਾਨਿਰੋਸੋਸਰਧਾਨ

ਲਿਪੜ ਨਿਗੋ ਪਰਮਾਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਿ ਹੋਵ ਨਿਗੋ ੩੨੫
 ਤੇਜਿ ਨਾਵਾਨਿ ਦਿਆ ਦਾਸੁ ਭਾਉ ਹੋਵੈ ਗਾਸੇ ਨਿਦਿ
 ਮਾਕਰ ਨਿਗੋ ਤਾਂ ਮੇਸਿਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦ
 ਹਾਂ ਤੇ ਨਿਦਕਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਨ
 ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਜਾਨਣਾ ਭੂਲ ਚੁਕ ਬਖਸਿਲੇ ਟੀ ਤੇ
 ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾਸ ਤੇ ਭਾਈ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਟੀ ਕਾਦੀ
 ਗੋਸਾਟਿ ਲਿਖੀ ਹੋ ਰਹੁ ਭੀ ਗੋਸਟਾਂ ਜੋ ਸਥਾਦਿ ਨਾ ਲਿ
 ਮਿਲਦੀ ਮਾਂ ਹੋਵ ਨਿਸੋ ਪੜਨੀ ਮਾਂ ਤੇ ਜੋ ਸਥਾਦਿ ਬੀ

ਵਿਪ੍ਰੀਤੁ ਹੋਵਨਿ ਸੋ ਨਹੀ ਪੜਨੀ ਆ ਬੋਲੁ ਹੁਭਾਈ ਵਾ
 ਹੁਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ
 ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਵਾਡਾ ਆਈ ਤੇ ਗੁਰਿਆ ਆਈ ਬਖਸੀ ਤਾਂ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣ ਨੇ ਰੋਇ ਕਿਉਂ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਬ੍ਰਹ
 ਮਣ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਕਰ
 ਮ ਕਾਂਡੀ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੋ ਖਾਲਸੇ
 ਜੀ ਨੂਗੁਰ ਆਈ ਬਖਸੀ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਭਾਈ ਨੀ ਦਲ ।

ਲਈਗੋਸਟਿਰੇਈਹੋ। ਜੋਤੁਸਾਨੂਕਹਿਦੇਹਾਂ। ਜੋਬ੍ਰਹ
 ਨੇਕਾਰਿਆਜੋਪੁਜਾਦਾਪਾਤੁਤਾਂਬ੍ਰਹਮਣਹੋਸਨਿ। ਤੇ
 ਸਾਹਿਬਸਿਖਾਂਦੀਪੁਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕੀਤੀਹੋ। ਤਾਂਭਾਈਨੀ
 ਦਲਾਣਕਹਿਆ। ਜੋਬ੍ਰਹਮਣਸੀਲਤੇਸੰਤੋਖਤੇ
 ਗਿਆਨਦਾਅਧਿਕਾਰੀਹੋਵਨਿਸੋਈਪੁਜਣਜੋਗ
 ਹੋਨਿ। ਬਚਨੁਹੋ। ਬੀਧਨੁਤੇਤ੍ਵੇਹੋਵੇਮੁਕਤਿ। ਸੋਈ
 ਬ੍ਰਹਮਣਪੁਜਣਜੁਗਤਿ। ਜਿਸਨੇਗਿਆਨਰੂਪੀ
 ਕਰਦਿਲੋਕੈ। ਅਗਿਆਨਦੇਬੀਧਨੁਤੇਤ੍ਵੇਹੋਨਿ। ਸੋ

੩੨੬
 ਮਣ

ਈ ਪੂਜਾ ਨਿਜੋ ਗੁਰੇ । ਤੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਇਕ ਅੰਨਿ ਜਲ ਬ
ਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸਿਕ ਲਪੁ ਸਮੇਤ ਹੋ । ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰ
ਪੂਜਾ ਦਾ ਭੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ । ਪਰੁ ਜਿਥੇ ਗਿਆਨ ਤੇ
ਰਾਜ ਤੇ ਵਾਡਿਆਈ ਦੇ ਵਣੀ ਹੋ । ਓਥੇ ਗੁਰਮਤਿ ਵਾ
ਲਾ ਤੇ ਸਰਧਾ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ । ਤੇ ਏਹੁ ਗਿਆ
ਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾਗਿਆ ਸੀ । ਸਿਖ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਕਰ ਦੇ ਆਇ ਹੈ ਨਿ । ਪ੍ਰਥਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਗੁ
ਰੂ ਅੰਗ ਦਸ ਜੋ ਰਾਸਿ ਖੀ ਦਾ ਪਾੜ ਜਾਨਿ ਕੇ ਗਿਆ

ਨਾਧਿਆਨਸੀਚੁਗਾਤਿਸਪੀਨਿਜਾਨਿਕਰਜੋਗਿਅੰਤਿ ੩੨੭
 ਨਾਵਿਕੁਕੀਤਾਤਾਤੇਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੋਕਿਆਤੇ
 ਸੇਹੀਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅੰਗਾਦੇਜੀਨੇਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅ
 ਮਰਦਾਸਜੀਨੁਸਰੂਪਦਾਲਾਭੁਗੁਰੂਅੰਗਾਦੇਜੀਬ
 ਖਸਿਆਤਾਉਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੋਕਿਆਤੇਸੇਸੀ
 ਸਾਤਿਗੁਰੂਅਮਦਾਸਜੀਨੁਗਿਆਨਸਪੀਨਜਾਨਿ
 ਕੇਮਥਾਟੋਕਿਆਤੇਸੇਸੀਗੁਰੂਅਮਦਾਸਜੀਦੇਤਿ
 ਨਿਪੁਤ੍ਰਹੋਸਨਿਪਰਥੀਆਗੁਰੂਅਰਜਨਤੇਮਹਾਂ
 ਨੇਸੀਸਾਤਿਗੁਰੂਅਮਦਾਸਜੀ

ਦੇਵਾਪਰਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਅਰਜਨਨਾਥਜੀਨੂਰੀ
ਆਨਸਪੰਨਿਜਾਨਿਕੇਮਥਾਟੇਕੀਆਭੈਸੇਸ਼ੀਸਤਿ
ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਨੇਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀ
ਨੂਰੀਆਨਸਪੰਨਜਾਨਿਕੇਮਥਾਟੇਕੀਆਭੈਸੇਹੀ
ਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਨੇਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗ
ਇੰਜੀਨੂਆਤਮਗਿਆਨਸਪੰਨਕਰਿਕੇਮਥਾਟੇਕੀ
ਆਭੈਸੇਹੀਸ਼ੀਸਤਿਗੁਰੂਹਰਿਗਇੰਜੀਨੇਗੁਰੂਹ
ਰਿਗ੍ਰਿਸਨਜੀਨੂਥਾਣਾਬਿਵਸਥਾਟਿਖੇਆਤਮ

ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੁਧਿ ਦੇ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਭੇਸੇ ਹੀਰਾ ३੨੫
ਰੂਹ ਰਿਸ਼ਿ ਸਨਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੂਰਿ
ਆਨ ਸਪੀ ਨ ਜਾਣ ਦੇ ਸਿਨਿ ਤਾਂ ਓਨਾ ਬਾਬਾ ਬਕਾਲੇ
ਓ ਚਾਰ ਨੁਕੀਤਾ ਅੰਤੁ ਰਹਿ ਆਨ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
ਭੇਸੇ ਹੀਰਾ ਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਬਿ ਦਾਸਿ
ਪਦ ਸਟੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਤਾ ਜੇਮਾ
ਇਆ ਜਿਸ ਦੇ ਬਿਲਾਸ ਕਾਰਿ ਕੇਵਰ ਤਦੀ ਹੋ ਸਰੁ
ਜਗਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਜਾਨਣ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਸ

ਦੇ ਜਗਤਿ ਅੰਜਗਤੁ ਰੁਮਿ ਮਿਦਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ
ਕਿਸਨਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿ ਕੈ ਲੀਲਾ ਪ੍ਰਸੰਤ ਮੋਹਿ
ਵਿਚਾਰਿ ਮਾਹੋ ॥ ਸੋਈ ਹੋਇ ਦੁਆ ਮਾਂ ਨੇ ਸਸਤੁ ਫੜਾਇ
ਕੋਤੇ ਗਿਆਨ ਬ੍ਰਿਤ ਦੇਵੈ ਗਾ ॥ ਸੋ ਜਗਤਿ ਨੂਸਤਾ ਠੀ
ਜਾਣਨਿ ਰੇਤੇ ਵਰਨਾ ਅਸੁਮ ਦਾ ਧਰਮੁ ਚੁਧੁ ਕਰਿ
ਕੋਪਿ ਥੀ ਮੀਦਾਰਾ ਜੁਭੀ ਭੁਗਨਿ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸਲੋਕ
ਦੇਵਿ ਚਿਬੇ ਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੇ ਪਾਤਿ
ਸਾਹਵੀ ਚਾਰਿ ਮਾਅਮਰੇ ਕਾ ਲਿਜੁ ਗਦਾ ਸਮਾਮਾ

ਇਆਰੇ॥ ਇਕਸਦੇਉਤੇਕੋਈਪ੍ਰਤੀਤਿਨਕਰੇਗਾ॥ ੩੨੯
ਤਾਂਪੰਜਾਸਿਖਗਿਆਨਸਪੀਨਿਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਥਮੇਓ
ਨਾਨੁਸਸੜਫੜਾਇਕੋਤੇਪਾਹੁਲਿਹਿਤੀ॥ ਤੇਥਹੁੜੇ
ਉਨਾਥੀਪਾਹੁਲਿਲਈ॥ ਬਚਨੁਹੋਇਆਜੋਪਾਹੁ
ਲਿਵਿਚਿਜਲੁਅਰੁਪਤਾਸੇਪਾਏ॥ ਅਰੁਕਰਦਿ
ਜੇਦੇਵੀਹਿਤੀਸੀਸੋਢੇਗੀ॥ ਤੇਸਵਈਯੇਪੜ੍ਹਾਤੇ
ਬਾਣਿਸੁਧਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਦੇਵੀਹਿਅਸਤੋਤ੍ਰ
ਮਈ॥ ਤੇਗਿਆਨਮਈਉਚਾਰਨੁਕੀਤੀ॥ ਬਚਨੁਹੋ

ਉਸਾਥਾਣੀ ਵਿਚਿ ਜਲ ਦੀ ਥਾਂ ਤਿਯਾ ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾ
ਏ ਹੋਨਿ ਤੇ ਕਰਦ ਦੀ ਥਾਂ ਸਸਤ ਫੜਾਏ ਹੋਨਿ ਤੇ ਜੁਧ
ਮਈ ਥਾਣੀ ਕੀ ਤੀ ਹੋ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਭੁਗਤਿ ਦੀ ਥਾਂ
ਮਿਠਾਈ ਵਿਚਿ ਪਾਈ ਹੋ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਥਾਂ ਸਵੈਯੇ
ਪਾਏ ਹੋਨਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸਾਬਹੀ ਰਾਜ ਬਖਾਸਿ
ਆਹੋ ਸਾਬਹੀ ਗਿਆਨ ਬਖਾਸਿ ਆਹੋ ਦੇਹ ਵਿਦਿ
ਆਏ ਤੇ ਭੂਮ ਦੇ ਤੇ ਸੁਰਨ ਦੇ ਦਾਨ ਦੇ ਆਧਿਕਾਰੀ ਜਾ
ਤੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਤੇ ਸਬਦੇ

ਦਾਤੇ ਦਾਨ ਦਾਤਿ ਮਾਗੁ ਨ ਹੀ ਕਰਣਾ ਜੇ ਸੇ ਬਡਿ ੩੩੦
ਆਂਤ ਪਾਂ ਮਰੁ ਜਗਾਂ ਕਾਰਿ ਮਗ ਲੇ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚਿ ਫਲੁ
ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸੇਤੁ ਸਾਂ ਨੂਹੇ ਵੇਗਾ ਬਚ ਨੂਹੇ ਇਮਾਨਿ
ਨਿਜਾਤਾ ਸੋਤਿ ਸਹੀ ਜੇਗਾ ਮਤਿ ਨਿਰਮਾਇ ਲਸੀ
ਏ ਸਿੰਦੇਗਾ ਜੇ ਸੇ ਬੀਜ ਇਕ ਬੀਤਾ ਹੋ ਤੇ ਓਸ ਵਿ
ਚੋ ਬ੍ਰਹਮ ਉਤਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਸੇ ਅਸਾਂ ਨੇ ਸਬਾ ਦਿ ਰੂਪ
ਬੀਜਾ ਸਿਖਾਂ ਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਭੂਮ ਕਾ ਵਿਖੇ ਬੀਜ
ਮਾਹੇ ॥ ਜੋਤਾ ਮਸੀਹੁ ਧਰਮ ਨਵ ਲੇ ਸਿਖ ਹੋਵ

ਨਗੇਸੋਮੁਦੁਅਸਥਾਨੀਕਠਨਹੋਵਾਨਿਗੇ। ਜੁਪਕ
 ਰਿਕੋਮਲੇਛਾਂਨੂਜੀਤਨਗੇਤੇਧਰਮਚਲਾਵਾਨਿਗੇ
 ਜੋਸੀਤਾਂਸਾਂਧਾਂਦੀਸੇਵਾਟਹਾਲਿਕਰਾਨਿਗੇ। ਸੋਪਤੰ
 ਦੀਅਸਥਾਨੀਸਿਖਾਂਨੁਆਪਣੀਛਾਇਆਕਾਰਿਸੁ
 ਖਦੇਵਾਨਿਗੇ। ਤੇਜੋਸਥਾਦਿਥਾਣੀਦਾਪੜਾਨਿਸੁਣ
 ਨਿਕਰਾਨਿਗੇ। ਸੋਫਲਾਂਤੇਬੁਰਦੀਅਸਥਾਨੀਸਿ
 ਖੀਦੀਵਾਸਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਾਨਿਗੇ। ਤੇਜੋਗਿਆਨ
 ਵਾਨਸਿਖਹੋਵਾਨਿਗੇ। ਸੋਫਲਾਂਦੀਅਸਥਾਨੀ ॥੩॥

ਹੋਵਨਿਗੇ ਜੇਸੇਫਲ ਪ੍ਰਥਮੇਕਉਤ੍ਰਾਹੁੰਦਹੋਤਾਤਾਂਫੇ
 ਰਿਬ੍ਰਿਛੁਦੇਵਿਚਰਸਲੇਟੇਕਹਿਖਦੇਹੁੰਦੇਹੋਨਿਥਹੁੰਦੇ
 ਪਰਪਕਹੋਇਕੋਮਿਠੇਹੁੰਦੇਹੋਨਿਤਾਂਬ੍ਰਿਛੁਥੀਨਿਅਠੇ
 ਹੁੰਦੇਹੋਨਿਸੋਰਸੀਲੇਹੁੰਦੇਹੋਨਿਜੋਗਿਆਨਵਾਨਸਿ
 ਖੋਹੋਨਿਓਨਾਦੀਹੀਵਾਡਿਆਈਸਵਈਯਾਂਵਿਚਿਲਿ
 ਖੀਹੋਤਾਂਕਥੀਰਜੀਕਾਭੀਬਚਨੁਹੋਕਥੀਰਬਾਮਨੁ
 ਗੁਰੂਹੋਜਗਤਿਕਾਭਗਤਨਕਾਗੁਰਨਾਹਿਅਰਸ੍ਰਿਓ
 ਗਤ੍ਰਿਕੋਪਚਿਮੁਆਚਾਰੇਵੇਦਾਮਾਹਾਜੋਦੇਹਾਮਉ

ਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣਮਾਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਕੈ ਪੁਜਾ ਕਰਾਂਦੇ ਹੋਨਿ
ਸਿ ਕਰਮ ਕਾਂਡੀਆਂ ਦੇ ਪੁਜਨੀ ਵਹੋਨਿ ਅਗਿਆ
ਨੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹੋਨਿ ਓਹੁ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਪੱਖਾ ਵਿਚਿ ਹੋਨਿ
ਤੇ ਜਗਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਪੁਜਨੀ ਵਗਿਆਸੀ ਹੋਨਿ
ਕਿਉ ਓਹੁ ਚਹੁ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਧਨੁ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਹੈ
ਉਸ ਵਿਚਿ ਵਰਤ ਦੇ ਹੋਨਿ ਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਵੇਦਾਂ
ਦੇ ਕਰਮ ਕਾਂਡਾ ਵਿਚਿ ਓਰ ਝੁ ਹੀ ਮਰ ਦੇ ਹੋ
ਨਿ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਵਾਨਾ ਦੇ ਪੁਜਨੀ ਵ

ਨਹੀ ਭੈ ਨੂਜੇ ਸਾਹਿਬ ਕਾਰਿ ਆਸੀ ਜੋ ਤੇ ਨੂਹੇ ਮਿਕਰੰ
 ਗੋਸੇ ਪਛਾਣ ਦੇਸਿ ਨਿਜੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ
 ਆਤਮਾ ਗਿਆਨ ਧਨੁ ਹੋ ਦੇਹ ਨੂ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣਦ
 ਹੋ ਕੇ ਸਤਿ ਜਾਣਦਾ ਹੋ ਤੇ ਜਿਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀ
 ਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸੋ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਨਿ॥੨॥ ਬਚਨੁ
 ਹੋ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਤਿ ਸਕਾ ਭੀਖ ਕੁਹ
 ਇਹ ਤਿਸ ਕਾ ਭੇਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਏਕੋ ਇਹ॥੧॥
 ਭੋਕਾ ਹੁਕੁ ਉਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੇਮਾਨਤਾ ਮਾਨਿ ਕਹੁ

੨੩੨

੦

ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾਰੀਆ ਨੀਤਾਹਿ ਪਛਾਨਿ ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਹੋ ਨਿਸੋ ਕਿਸੇ ਨੁਭੈ ਨ
ਹੀ ਦੇਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨ ਦੇਹੈ ਨਿਸਾ ਸਭੁ ਸਨੁ ਮਾਤ
ਮਰੂਪ ਜਾਣ ਦੇਹੈ ਨਿਸਾ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹੀ ਮੇਜੋ ਮਾਇ
ਆਦੀ ਉਪਾਧਿ ਥੀ ਰਹਤਾ ਜੋ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰੂਪ ਦਾ
ਲਾਭ ਹੋ ਕੇਈ ਕਉ ਸਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏਹੈ ਨਿਸਾ ਕੇਈ ਕ
ਉਸ ਦੇ ਭੁਖੇਹੈ ਨਿਸਾ ਓਨਾ ਦੇ ਭੁਜਨ ਖਾਵਣਿ ਵਾਲੇ ਕੇ
ਈ ਦਿਰਲੇਹੈ ਨਿਸਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਭੁਜਨ ਗਿ

ਆਨੁਹੈ ਓਸਨੁ ਵਿਰਲੇ ਪਾਪ ਤਿਹੁੰਦੇਹੈ ਨਿ ਤੇ ਦੂਸ
 ਰਾਓ ਨਾ ਦੀਸੇ ਵਾ ਵਾ ਲੇ ਨੁ ਬਹੁਤੁ ਲਾ ਭੁਹਿੰਦਾਹੈ ਜੋ
 ਵਹੁਖਾਂਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋਈ ਹੋਮ ਹੋ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਬੋਲਦੇਹੈ
 ਨਿ ਸੋਈ ਭਜਨੁਹੈ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਕਮਾਵਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋਈ
 ਜਗੁਹੈ ਤੇ ਜੋ ਓਹੁ ਕਰਮ ਕਰਦੇਹੈ ਨਿ ਸੋਈ ਧਰਮ
 ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਸੇ ਰਾ ਰੂਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਵਡਿਆ
 ਈ ਕੀਤੀਹੈ ਵਾਸਾ ਖੀਰੋ ਰੁਚਲੀ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਅਠ
 ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋਗੇ ਸਟਾਂ ਅਗੇ ਹੋਈ ਅਾਂਹੈ ਨਿ ਸੋਛੇ

ਜੋ ਬਾਬੇ ਰਾਮ ਦਾ ਦੀ ਬੰਦੀ ਵਿਵਾਹਾਰ

ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਾਲਿ ਮਾਨੇ ਗੋਸਟਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਪਣੀ ਮਾਤਿ
ਦੀ ਮਾਂ ਬਾਤਾਂ ਲਿਖਿ ਛੁਡੀ ਮਾਂ ਹੋ ਨਿੰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਜੀ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋ ਨਿੰ ਮੇ ਸੇ ਮੇ ਸੇ ਵਚਨ ਲਿ
ਖ ਕੇ ਤੇ ਗੋਸਟਾਂ ਨੂ ਦੂਖ ਤਿ ਕੀ ਤਾਰੈ ਤਾਂ ਤੇ ਇ ਸੋ ਗੋਸ
ਟਿ ਦੇ ਭੋਗ ਤੇ ਮੁੰਦਾ ਵਣਿ ਲਿਖ ਦੇਹਾਂ ਤੇ ਸਾਖੀ ਮਾਂ
ਸਭੇ ਗਿਣਿ ਛੁਡ ਦੇਹਾਂ ਇ ਨਾ ਸਾਖੀ ਮਾਂ ਬੀ ਬਿਗੈ
ਰਹੈ ਰਾਸਾਖੀ ਮਾਂ ਵਿਚਿ ਕਈ ਲਿਖੇ ਨਾਹੀ ਏਕ ਸ
ਮੇ ਸਿਖਾਂ ਪੰ ਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਸ ਨੁ ਕੀਤਾ

ਜੋਪੁਜਾਦੀਅਧਿਕਾਰੀਕਉਨਪਾੜਹੇਤਾਂਸਾਹਿਬ
 ਬਚਨੁਕੀਤਾਮੁੰਦਾਵਣੀਮਹਲਾਪਾਥਾਲਾਵਿਚਿ
 ਤਿੰਨਿਵਸਤੂਪਈਓਸਤੁਸਿਤੋਖੁਵੀਚਾਰੇਅਮੀਮੁ
 ਤਨਾਮੁਠਾਕੁਰਕਾਪਇਓਜਿਸਕਾਸਭਸੁਅਧਾਰੇ
 ਜੋਕੋਖਾਵੇਜੋਕੋਭੁੰਚੇਤਿਸਕਾਹੋਇਉਧਾਰੇਏਹਵ
 ਸਤੁਤਜੀਨਹਜਾਈਨਿਤਨਿਤਰਖੁਉਰਧਾਰੇਤਮ
 ਸੀਸਾਰਚਰਨਲਗਿਤਗੀਐਸਕੁਨਾਨਕਬ੍ਰਹਮਪ
 ਸਾਰੇਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਪੁਜਾਦਾਪੜਥਾਲਓ

ਰੇਠੇਂ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਸਤਿ ਹੈ ॥ ਸਤਿ ਕਹੀਐ ਸਚੁ ਬੋ
ਲਣਾ ॥ ਤੇ ਸਚੁ ਕਮਾਵ ॥ ਣਾ ਤੇ ਦੁਜਾ ਸਿਤੋ ਖੁ ਹੈ
ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬਧੋ ਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਵੇ ਉਸ ਦੇ ਉਪਰ ਸਿਤੋ
ਭੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੀ ਸਗਾ ਸਥਾ ਦਿਨੁ ਸਮਾਝੁ ਣਾ ॥ ਤੇ ਵੀ ਚਾਰੁ
ਕਰਨਾ ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਤਿ ਹੈ ॥ ਤੇ ਦੇਹ ਅਮਾਦ ਕਪਦਾ
ਰਥ ਅਸਤੋ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਜੋ ਨਗਾ
ਇਣਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਨੂਜ ਪਨਿਗੇ ਸੋ ਰਾਮਾਨ ਨੂਪਾ
ਪਾਤਿ ਹੋਵ ਨਿਗਾ ॥ ਉਨ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਜੇਓਨਾਨੁਪੁਸਾਦਿਖਵਾਵਨਿਗੋਬਸਤੁਪਹਿਰਾਵਨ ॥ ੩੩੫ ॥
ਗੋਸੇਵਾਟਹਲਕਾਰਿਨਿਗੋਸਭੁਸੇਵਾਉਧਾਰੁਹ
ਵੈਰਾਗਾਅਮਰਿਅਨਾਨੁਪੁਜੈਮਹਾਅੰਧਕਾਰਸੰਸਾਰ
ਰਹੈਸੋਓਨਾਦੇਸਿਗਿਤਰਨਿਗੋਤੇਬ੍ਰਹਮਰਿਅਮ
ਨਾਨੁਪੁਪਤਿਹੋਵਨਿਗੋਤੇਬ੍ਰਹਮਣਜੋਪੁਜ
ਨੀਵਹੈਹੈਨਿਸੋਭੀਤਪਵਾਨਰਿਅਮਾਨਵਾਨਪੁਜ
ਣਦੇਜੋਗਹੈਨਿਤੇਸਧਾਰਨਜਾਤਮਾਤੁਤਾਂਪੁਜ
ਨੀਵਨਹੀਤੇਸੇਹਾਰੂਕੇਸਿਖਭਜਨਮਰਹਿਅਮ॥

ਨਕਰਿਤੁ ਜਨੀਵਹੈ ਨਿਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਤਾਂ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਮਨੀਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇਚਾ
ਰੇ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਨਾ ਪਾਏ ਜਾਵਨਿ ਤਾਂ ਭਾਈ
ਸੀਕਰਿ ਮਾਜੇ ਚਾਰੇ ਗੁਣ ਨ ਪਾਏ ਜਾਵਨਿ ਤੁੰ
ਤੀ ਨ ਗੁਣ ਸਤਿ ਤੇ ਸਤਿ ਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ਹੋਵੈ ਜੇਤੀ
ਨਿਗੁਣ ਭੀ ਨ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਦੁਇ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ ਸਿ
ਤੋ ਖਾਮਰੁ ਨਾਮ ਹੋਵੈ ਜੇ ਦੁਇ ਭੀ ਨ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਇ
ਕੁ ਨਾਮ ਹੀ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ਕੋ ਸਤਿ ਹੀ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ਕਵੀ

ਚਾਹੁ ਹੋਵੇ ਕੋਇ ਕਸਿ ਤਖੋ ਹੋਵੇ ॥ ਜਮੇ ਜਮੇ ਗੁਣਾ ਦੀ ॥ ੩੩੬
ਵਸੇਖ ਤਾਹੁ ਦੀ ਹੋਤਮੇ ਤਮੇ ਪੁਜਨੀ ਵਾਵਿ ਸੇਖ ਹੋਦ ॥
ਹੋ ॥ ਤੇਜੇ ਬਿਨ ਗੁਣਾ ਦੇ ॥ ਪੁਜਾ ਕਰਾਵ ਦਾ ਹੋਤਾ ਦੁ
ਖ ਪਾਂਦ ਦਾ ਹੋ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥ ਜੇ ਵਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਮਨੁ
ਮੰਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਪਾਸੈ ਕੀ ਮੁਕਰਾਇ ॥ ਮਾਣੈ ਕੋ ਸੇਜੀ ਤ
ਮਹਾਂਦੁਖ ਪਾਵੇ ॥ ਜੇ ਸਾਭਿ ਸਿਖ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਪੀਨਿ
ਨਾਹਿ ॥ ਨਿਤੇ ॥ ਏਕੁ ਭੀ ਮੇਸਾ ਸਿਖਾ ਵਿਚਿ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ
ਉਸ ਦੇ ਸਾਥਿ ਸਭੁ ਠਾਈ ॥ ਪੁਜਾ ਕੀ ਚੈ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੀ ਭੁਖ ਸਭਿਗਈ ਤਿਨਾ ਪਿਛੋਰ ਰਖਾ
ਇਧਨੇਰੀ ਤਿਸਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਜੋਗਰ ਕੇ ਸਿਖਸ
ਤਿਸੀ ਤੋਖ ਅਰੁ ਵੀ ਚਾਰਾ ਮਰਨਾ ਮਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਰੇ
ਨਿਤੇ ਜਗਤਿ ਨੂਓਨਾ ਅਸਤਿ ਜਾਤਾ ਹੋਤਾ ਓਨਾਂ ਦੀ
ਸਭਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਭੁਖ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪ
ਛੇ ਸਭਪਈ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸੇਗ ਓਦੁ ਪੁਵਛੇ ਵਾਸਤੇ
ਸੰਚਦੀ ਹੈ ਤੇ ਓਸਦਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰਾ ਜਗਤੁ ਭੁਚਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਜੇਏਨਾ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਵੇ ਸੋ ਭੀ ਪੁ

ਜਨੀਵਹੈ ਜੇਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਨੀਹੈ ਤੇ ਸਿ
 ਖ ਭੀ ਮਾਰਿਆ ਨੀਹੈ ਤਾਂ ਦੋਨੋ ਮਵਸਿਆ ਤੁਥਾਧਿ
 ਮਾਰਥੀ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਵਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਨਿਗ
 ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਾਵਣਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾਰੂ
 ਪਜਾਣਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਦੋਨੋ ਕੀ ਸਮਾਨ ਕ
 ਰਣਿ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਿਖ ਮ
 ਗਿਆਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੂਜਨੀਵਹੈ ਤੇ ਜੇ ਸਿ
 ਖ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰਿਆ ਨੀ

ਹਵੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੂਜ ਨੀ ਵਹੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਦੇ ਨੇ ਗਿਆਨ
ਹਵੈ ਨਿਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਪੂਜ ਨੀ ਵਹੈ ॥ ਨਿਪਾਤ ਪੂਜਾ ਦਾ ਸ
ਹੈ ਜੇ ਚਾਹ ਗੁਣ ਸਬ ਦਾ ਵਿਚਿ ਕਹੈ ॥ ਨਿਤਿ ਨ ਕਰਿ
ਸਪੀ ਨਿਹਵੈ ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਜੇ ਵੇਦਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਪੁਰਾਣਾ ਵਿਚਿ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਾ ਮੁਖ ਕਹਿਆ
ਹੈ ॥ ਪੂਜ ਨੀ ਵਤਾਂ ਏਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਜਾਗਾ ਸਿਖ ਦੀ ਪੂ
ਜਾ ਨਹੀ ਕਹੀ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੀ ਦਲਾਣ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸੇ
ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਸਿ

^ਨ
 ਖੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋ ਗੁਰਾ ਤਿਧ ੩੩੮
 ਤੈ ਗੁਰਸਿਖ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ਜੇ ਕੋ ਸਿਖ ਨੂਪੁ ਸਾਦਿਖ ਵਾਂ
 ਵਦਾ ਹੋ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਕੋ ਓਹੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵਦਾ ਹੋ॥
 ਤਾਂ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਕਹਿ ਮਾਹੋ ਜੋ ਗਿਆ
 ਨੀ ਦੇ ਸਭੇ ਨਾ ਉਹੋ ਨਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਸ ਨੂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ
 ਰਿ ਕਹਿ ਦੇਹੋ ਨਿ ਤੇ ਸਿਨ੍ਹਿ ਮਾਸੀ ਉਸ ਨੂ ਸਿਨ੍ਹਿ ਮਾਸੀ
 ਕਹਿ ਦੇਹੋ ਨਿ ਤੇ ਜੋ ਗੀ ਉਸ ਨੂ ਜੋ ਗੀ ਕਹਿ ਦੇਹੋ ਨਿ
 ਤੇ ਸਿਖ ਉਸ ਨੂ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਹਿ ਦੇਹੋ ਨਿ ਸਭੇ ਗ

ਆਨੀਦੇਨਾਮਹੈਨਿ ਜੇਦੇਹਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐ
ਤਾਂਦੇਹਾਂਪੀਜਾਂਤਤਾਂਦੀਆਂਸਭਨਾਦੀਆਂਹੈਨਿ ਤੇਨ
ਉਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐ ਤਾਂਨਾਉਚਾਰੇਵਰਨਾਂਦੇਇ
ਕੇਜੇਹੇਹੈਦੇਹੈਨਿ ਜੇਜਾਤਿਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਕਹੀਐਤਾਂ
ਜਾਤਾਂਇਕੇਜੇਹੀਆਂਚਾਰੇਵਰਨਾਵਿਚਿਪਾਈਪਾਈ
ਆਂਜਾਂਦੀਆਂਹੈਨਿ ਜੇਬ੍ਰਹਮਣਤੇਬ੍ਰਹਮਣੀਦੇਪ
ਰਿਜਨਮੁਹੋਵਣਕਾਰਿਬ੍ਰਹਮਣਹੋਵੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਂਕੋ
ਲਾਵਿਚੋਉਤਪਾਤਿਹੋਇਆਹੈਗਾਵਿਆਸੁਮਛੇਦ

ਗੀਥੀਉਤਪਾਤਿਹੋਇਆਹੋ॥ਸ੍ਰੀਗੀਰਿਖਮਿਰਗੀਥੀਉਤਪਾਤਿਹੋਇਆਹੋ॥ਤਾਂਤੇਜਿਨਿਬ੍ਰਹਮਨੁਪਛਾਣਿਆਹੋਸੋਈ
ਬ੍ਰਹਮਣਹੋ॥ਕਬੀਰਜੀਦਾਬਚਨੁਹੋ॥ਕਹਿਤਿਕਬੀਰ
ਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੇ॥ਸੋਬ੍ਰਹਮਣੁਕਹੀਆਤਿਹੋਰਮਾਰੇ॥ਤਾਂ
ਤੇਜੇਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਹੋਨਿਸੋਈਪੁਜਨੀਵਹੋਨਿ॥ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ
ਣਪੁਸ਼ਨਕੀਤਾਜੇਜਿਵੇਪੁਰਾਂਣਾਦਿਚਿਚਾਰਿਵਰਨਹੋਨਿ॥
ਚਾਰਿਆਸੁਮਹੋਨਿ॥ਤੈਸੇਹੀਕੋਈਸਿਖਾਂਦਾਭੀਵਰਨਾਆ
ਸੁਮਹੋਕਿਨਹੀ॥ਭਾਈਜੀਕਹਿਆ॥ਵਿਵਹਾਰਵਿਚਿਤਾਂ

੩੩੬

ਸਭੇਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਏਨਾਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪ੍ਰਮਾਰਥਾਵਿਚਿਦੁ
ਇਆਸੁਹੈਨਿ। ਤੇਵਾਸਤ੍ਰਕਈਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਨਹੀ। ਓ
ਨਾਕੁਆਖਲਕੇਕੋਹਵਰ ਨਾਮਾਸੁਮਹੈਨਿ। ਕਿਉਕਰਿਅ
ਰੁਨਹੀ। ਕਿਉਕਰਿ। ਤਾਂਭਾਈਨਿਦਲਾਲਜੀਕਹਿਆ
ਜੇਸਥਾਦਿਦਾਅਭਿਆਸਮਠੇਪਹਰਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਬ੍ਰ
ਹਮਣੇਹੈਨਿ। ਤੇਜੇਖੜਗਤੇਸਸੜਪਕੜਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਖ
ੜੀਹੈਨਿ। ਤੇਜੇਬਾਪਾਰਿਖੇਤੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਵੇਸੁਹੈਨਿ। ਤੇ
ਜੇਇਕਦੂਜੇਦੀਨਿਦਾਤੇਪ੍ਰਸਪਰਾਵਿਰੋਧੁਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋ

ਸੁਦਰਹੈਨਿ ਏਹਤਾਂਚਾਰਵਰਨਹੈਨਿ ਤੇਚਾਰਅਸੁ
 ਮਾਕਿਉਕਰਿਹੈਨਿ ਜੋਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰਤੇਅਲਪਅ
 ਹਾਰਕਰਦੇਹੈਨਿ ਸੋਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਹੈਨਿ ਤੇਜੋਗ੍ਰਸਤਿਵਿਚਿ
 ਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਿ ਪ੍ਰੀਤਸਾਥਕੁਲਕੁਟੰਬਇਸ
 ਤੀਆਸਮੇਤਿਸੋਗ੍ਰਸਤੀਹੈਨਿ ਤੇਜੋਮਨਇਕਾਗਰਤਪੁ
 ਕਰਦੇਹੈਨਿ ਸੋਬਨਪ੍ਰਸਤਿਹੈਨਿ ਤੇਜੋਗਿਆਨਦਾਨਹੈਨਿ
 ਸੋਸ਼ੀਨਿਆਸੀਹੈਨਿ ਤੇਦੁਇਵਰਨਾਅਸੁਮਾਕਿਉਕਰਿਹੈਨਿ
 ਏਕਿਗੁਰਮੁਖਿਹੈਨਿ ਤੇਇਕਮਨਮੁਖਹੈਨਿ ਜਿਨਾਵਿ

ਕਾਰਾਂ ਥੀ ਮੁਖ ਫੇਰਿ ਕੇ ਸਬ ਦਵਾ ਲਿਸਨ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੋਰੁ
 ਰਮੁ ਖਿਹੋ ਨਿਸੋ ਉਤਮ ਵਰਨ ਹੋ ਨਿਸਿਨਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
 ਦਵਾ ਲਿਧਿ ਮਾਨੁ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਸੋ ਮਨ ਮੁਖ ਹੋ ਨਿਸੋ ਈ ਨੀ
 ਚਹੋ ਨਿਸਿਨਾਂ ਦਾ ਦੇਹ ਦੇ ਰਸਾਂ ਵਾ ਲਿਧਿ ਮਾਨੁ ਹੋ ਸੋ ਤਾਂ ਦੇ
 ਹ ਅਨਿਤ ਹੋ ਤੇ ਵਾਸ ਵੁਥੀ ਕੁਹੈ ਦਾ ਹੋ ਸੋ ਪਾਨ ਕਥੁ ਸੁਪਾਰੀ
 ਚੁਨਾ ਅਪਣੇ ਰੰਗਾਂ ਨੁਛੁਡ ਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਉਸ ਦਾ ਹੋ ਦਾ
 ਹੋ ਤੇ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖਾ ਅਪਣਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਛੁਡ
 ਦੇ ਹੋ ਨਿਸੋ ਈ ਚਾਰ ਮੁਖਿ ਹੋ ਦੇ ਹੋ ਨਿਸਿਨਾ

ਬੋਲੁਭ

३४९

1891 नमः 3-

6974.

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a historical document or manuscript. The text is arranged in several lines across the upper half of the page.

606

ਹੋਵਨਿਗਾ ਜੇਸੇਫਲਪ੍ਰਥਮੇਕਉਕ੍ਰਾਹੁਦਾਹੋ ਤਾਫੇਰਿ
 ਬਿਛਰੇਵਿਚੋਰਸਲੇਟੇਕਾਰਿਖਟੇਹੁਦੇਹੋਨਿਬਹੁਰੂਪ
 ਰਪਕਹੋਇਕੋਮਿਠੇਹੁਦੇਹੋਨਿ ਤਾਂਬਿਛਥੀ ਨਿਅਠੇ
 ਹੁਦੇਹੋਨਿ ਸੋਗਸੀਲੇਹੁਦੇਹੋਨਿ ਜੋਗਿਆਨਵਾਨਸਿ
 ਖਹੋਨਿ ਓਨਾਦੀਗੀਵਡਿਆਈਸਵਈਯਾਂਵਿਚਿਲਿ
 ਖੀਹੋ ਤਾਂਕਈਰਜੀਕਾਭੀਬਚਨੁਹੋ ਕਈਰਬਾਮਨੁ
 ਗੁਰੁਹੋਜਗਤਿਕਾਭਗਤਨਕਾਗੁਰਨਾਨਿਅਮਰ
 ਹੁਇਉਰਹਿਕੈਪਚਿਮੁਆਚਾਰੇਵੇਦਾਮਾਹਿ ਜੇਦੇਹ

ਆਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣਮਾਤ੍ਰਹੋਇਕੋਤੇਪੂਜਾਕਰਾਂਵ
ਦੇਹੋਨਿਸ਼ੋਕਰਮਕਾਂਡੀਆਂਦੇਪੂਜਨੀਵਹੋਨਿਅ
ਭੀਆਨੀਆਂਦੇਗੁਰੂਹੋਨਿਓਹੁਵੇਦਾਂਦੇਕਰਮਾਧ
ਖਾਵਿਚਿਹੋਨਿਤੇਜਾਗਿਆਸੀਆਂਦੇਪੂਜਨੀਵ
ਆਨੀਹੋਨਾਕਿਉਉਹੁਚਹੁਵੇਦਾਂਦਾਮੁਲਧਨ
ਜੋਗਿਆਆਨਹੋਉਸਵਿਚਿਵਰਤਦੇਹੋਨਿਤੇ
ਆਗਿਆਨੀਵੇਦਾਂਦੇਕਰਮਕਾਂਡਵਿਚਿਉਰਸ਼
ਹੀਮਰਦੇਹੋਨਿਸੋਗਿਆਨਵਾਨਾਦੇਪੂਜਨੀਵ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

Handwritten text in Gurmukhi script, likely a title or header, located in the upper right corner of the page.

M-3223

